BESTSELLER

NORA ROBERTS

BOGĂȚII ASCUNSE

... o actriță devenită comerciantă de antichități crede că viața trebuie trăită din plin, dar se pomenește prinsă într-un mister periculos...

Nora Roberts

Bogățiile ascunse

Traducere de Irina Pișota

HIDDEN RICHES

by Nora Roberts

1994

1995 by Editura MIRON

ISBN 973-95057-4-7

Prolog

El nu voia să fie acolo. Nu, ura să fie prins ca într-o capcană în eleganta casă veche, să fie hăituit şi chinuit de neobositele fantome. Nu mai era suficient să învelească mobila în huse, să încuie uşa şi să plece. Trebuia să o golească şi, golind-o, să se purifice de o parte din coşmaruri.

– Domnul căpitan Skimmerhorn?

Jed se încordă la auzul numelui. De săptămîna trecută nu mai era căpitan. Demisionase din rîndurile forţelor de poliţie, îşi predase echipamentul, dar se săturase deja să mai explice. Se dădu într-o parte atunci cînd doi dintre hamali trecură prin holul imens, ieşind afară în aerul răcoros al dimineţii cu un dulap din lemn de trandafir pe care îl căraseră pe scări.

– Da!

– Poate vreţi să verificaţi pe sus, să vă asiguraţi că am luat tot ce voiaţi să păstraţi în magazie. Altminteri se pare că am cam terminat pe aici.

– Bine.

El însă nu voia să urce acele scări, să treacă prin acele încăperi. Chiar şi goale, acestea păstrau prea mult. Răspunderea, se gîndi el, în timp ce începu să urce fără prea mare tragere de inimă. Viaţa lui fusese prea ticsită de răspunderi ca să o ignore acum pe aceasta.

Ceva îl îmboldi să traverseze holul şi să se îndrepte spre vechea lui cameră: camera în care crescuse, camera pe care continuase să o ocupe mult timp după aceea, cînd locuise singur aici. Dar se opri în uşă, cu puţin înainte de a-i trece pragul. Mîinile i se încleştară în buzunare în pumni puternici şi aşteptă ca amintirile să-l

asalteze precum tirul unui ţintaş de elită.

Plînsese în acea cameră, în secret şi în ruşine, bine-înţeles. Nici un bărbat din neamul Skimmerhorn nu-şi etalase vreodată slăbiciunea în public. Apoi, cînd lacrimile secătuiseră, plănuise în secret în acea cameră răzbunări copilăroase mărunte şi zadarnice care întotdeauna se întorseseră ca un bumerang asupra lui.

Învăţase să urască în acea cameră.

Şi, totuşi, nu era decît o cameră. Nu era decît o casă. Se convinsese de acest lucru cu ani în urmă cînd, matur fiind, se întorsese să locuiască aici. Şi nu fusese oare mulţumit? se întreba acum în sinea lui. Nu fusese simplu?

Pînă la Elaine.

– Jedidiah.

El tresări. Pînă să-şi dea seama de ceea ce se întîmpla, aproape că-şi scosese mîna dreaptă din buzunar ca să atingă o armă care nu mai exista acolo. Gestul şi faptul că fusese atît de cufundat în propriile lui gînduri morbide, încît cineva putea să-i vină pe la spate neauzit erau motive pentru care arma nu-i mai era agăţată la brîu.

Încet, el se relaxă şi privi în spate la bunica lui. Honoria Skimmerhorn Rodgers era înfăşurată simplu, dar elegant într-o blană de nurcă, diamante discrete de purtat ziua îi străluceau la urechi, iar părul alb ca zăpada era frumos coafat. Arăta ca o femeie de afaceri prosperă, pregătită să ia prînzul la clubul preferat. Însă ochii ei, de un albastru la fel de intens ca ai lui, erau plini de îngrijorare.

– Sper că te-am convins să aştepţi, zise ea încet şi se apropie ca să-şi pună mîna pe braţul lui.

El se trase automat în lături. Cei din familia Skimmerhorn pur şi simplu nu erau sensibili.

– Nu era nici un motiv să aştept.

– Dar exista vreun motiv pentru aşa ceva? Ea arată cu mîna spre camera goală. Exista vreun motiv să-ţi goleşti casa, să-ţi înstrăinezi toate lucrurile?

– Nimic din casa asta nu-mi aparţine.

– Este absurd. Şoapta abia rostită cu accentul ei din Boston îi înfiora glasul.

– De ce? Din lipsa altcuiva? El se întoarse cu spatele la cameră şi o privi drept în faţă. Pentru că din întîmplare eu sînt încă în viaţă? Nu, mulţumesc.

Dacă ea n-ar fi fost atît de îngrijorată pentru el, răspunsul lui tăios i-ar fi atras o mustrare usturătoare.

– Dragul meu, nu se pune problema altcuiva. Sau a vreunui fel de vină. Ea îl observase cum se închisese în el, cum se izolase, şi l-ar fi scuturat dacă ar fi ajutat la ceva. În loc de asta, însă, ea îi atinse obrazul. Ai nevoie doar de timp, continuă ea.

Gestul lăsă muşchii lui încordaţi. Trebui să-şi folosească toată forţa ca să nu se smucească de sub degetele tandre.

– Şi acesta este felul în care eu mi-l voi lua.

– Mutîndu-te din casa familiei...

– Familie? El rîse la pronunţarea cuvîntului, hohotul răsunînd ameninţător de-a lungul culoarului. Noi nu am fost niciodată o familie aici, şi nici în altă parte.

Ochii ei, iniţial înduioşaţi de compătimire, se înăspriră.

– A pretinde că trecutul nu există este la fel de rău ca şi cum ai trăi în el. Ce faci tu aici? Te debarasezi de tot ce ai agonisit, de tot ce ai devenit? Poate că nu am fost prea entuziasmată de profesiunea pe care ţi-ai ales-o, dar a fost alegerea ta şi ai reuşit. Cînd ai fost avansat la gradul de căpitan am avut senzaţia că ai făcut din numele Skimmerhorn mai mult decît au realizat înaintaşii tăi cu banii şi puterea lor socială.

– Nu m-am făcut poliţist ca să-mi avansez numele meu blestemat.

– Nu, zise ea încet. Ai făcut-o pentru tine împotriva imenselor presiuni venite din partea familiei, inclusiv din partea mea. Depărtîndu-se de el, ea începu să păşească prin hol. Trăise odată aici, cu ani în urmă, ca mireasă. Ca una nefericită. Te-am văzut abătîndu-te din drumul tău şi m-a durut, adăugă ea. Pentru că ştiu că nu ai făcut acest lucru pentru nimeni altcineva decît pentru tine. Deseori mă întreb cum ai putut să fii atît de puternic

ca să procedezi astfel.

Întorcîndu-se, ea îl studie cu atenție pe acest fiu al fiului ei. Moștenise de la neamul Skimmerhorn înfățișarea plăcută. Părul de culoarea bronzului, răvășit de vînt, cădea vălurit în jurul unei fețe uscate, colțuroase, încordată de stres. Ea se îngrijora, în felul ei feminin, pentru că el slăbise, deși acest lucru nu făcuse decît să-i sporească tăria trăsăturilor. Exista forță în statura înaltă cu umeri lați, care accentuau și în același timp sfidau frumusețea masculină romantică a pielii lui arămii și a gurii senzuale. Ochii, de un albastru intens, îi moștenise de la ea. Erau și acum la fel de agitați și de provocatori ca ai băiatului năpăstuit pe care ea și-l amintea atît de bine.

Dar el nu mai era un băiat, iar ea se temea că nu mai putea să facă decît foarte puțin pentru tînărul devenit bărbat.

– Nu vreau să te mai văd abătîndu-te din nou din drumul tău din motive greșite. Ea scuturâ din cap și înainte ca el să poată vorbi începu să păşească înapoi spre el. Este posibil ca eu să fi avut rezerve cînd te-ai mutat aici singur după moartea părinților tăi, dar și aceasta a fost alegerea ta. Și, pentru o vreme, a părut din nou să fie justă. Dar de data asta soluția la o tragedie este să-ți vinzi casa, să renunți la carieră?

El aşteptă o secundă.

– Da.

– Mă dezamăgeşti, Jedidiah.

Asta durea. Era o declarație pe care ea o făcea rar și avea mai multă usturime decît o duzină de insulte urlate de tatăl său.

– Mai degrabă te-aș dezamăgi decît să fiu răspunzător de viața vreunui polițist. Nu sînt în măsură să comand. El își coborî privirea spre mîini și le încordă. S-ar putea să nu mai fiu niciodată. Iar în privința casei, ar fi trebuit vîndută de mulți ani. După accident. Ar fi trebuit vîndută dacă Elaine ar fi fost de acord. Ceva i se poticni în gît. Vina era la fel de amară ca irascibilitatea. Acum, nici ea nu mai e și asta este hotărîrea mea, continuă el.

– Da, este a ta, confirmă ea. Dar este cea incorectă.

Furia îi fierbea în sînge. Voia să lovească ceva, pe cineva, să-şi înfigă pumnul în carne. Era o senzaţie care îl cuprindea mult prea des. Şi din acest motiv nu mai era căpitanul J.T. Skimmerhorn de la Departamentul de poliţie din Philadelphia, ci doar un civil.

– Nu poţi să înţelegi? Nu pot să mai trăiesc aici. Nu pot să mai dorm aici. Trebuie să ies naibii de aici. Mă sufoc.

– Atunci vino acasă cu mine. Pe perioada vacanţei. Măcar pînă după prima zi a Anului Nou. Mai acordă-ţi un mic răgaz înainte de a face un act ireversibil. Vocea ei deveni din nou blîndă în timp ce cuprinse între palme mîinile lui rigide. Jedidiah, au trecut luni de cînd Elaine... de cînd Elaine a fost omorîtă.

– Ştiu cît a trecut. Da, ştia momentul exact al morţii surorii lui. În definitiv, el o ucisese. Îţi sînt recunoscător pentru invitaţie, dar am alte planuri. Pe la sfîrşitul zilei voi vizita un apartament. Pe strada South.

– Un apartament. Oftatul Honoriei fu sfîşiat de durere. Zău, Jedidiah, nu este nevoie de un asemenea nonsens. Cumpără-ţi o altă casă dacă trebuie, ia-ţi o vacanţă lungă, dar nu te îngropa într-un loc mizerabil.

El era atît de surprins, încît zîmbi.

– Anunţul spunea că este liniştit, atrăgător şi bine amplasat. Nu suna a fi mizerabil. Bunico, zise el strîngîndu-i mîinile înainte ca ea să mai aibă timp să-l contrazică, nu mai insista.

Ea oftă din nou, înfrîntă.

– Nu am vrut pentru tine decît ce-i mai bun.

– Întotdeauna ai vrut asta. El îşi stăpîni un fior, simţind că zidurile se năruiesc peste el. Haide să plecăm de aici.

Capitolul 1

O sală de teatru fără spectatori are propria ei magie stranie. Magia posibilităţilor. Vocile răsunătoare ale actorilor rostindu-şi replicile, reflectoarele, costumele, energia emoţionantă şi ego-urile pretenţioase ţîşnesc din mijlocul scenei către rîndul gol din spate.

Isadora Conroy, pierdută în magia scenei, şedea în culisele teatrului *Liberty,* urmărind repetiţia generală de la *Poveste de Crăciun.* Ca întotdeauna, îi plăcea teatrul, nu numai Dickens, ci şi subiectul încordat, dezvăluirea impresionantă, scenariul bine elaborat. În definitiv, teatrul îi era în sînge.

Exista o vibraţie care pulsa în ea chiar şi în repaus. Ochii ei mari, căprui, străluceau de emoţie şi păreau să-i domine chipul încadrat de o buclă a părului castaniu. Acea emoţie aduse o roşeaţă pe pielea ei ca fildeşul, un surîs pe gura ei senzuală. Era un chip al unghiurilor fine şi al trăsăturilor delicate, între robusteţe şi drăgălăşenie. Energia dinăuntrul trupului ei mic şi viguros deborda.

Era o femeie interesată de tot din jurul ei, care credea în iluzii. Urmărindu-l pe tatăl ei zornăind lanţurile lui Marley şi rostind profeţii cumplite către înspăimîntătorul Scrooge, ea începea să creadă în stafii. Şi pentru că ea credea, el nu mai era tatăl ei, ci ticălosul osîndit pe vecie, prins în grelele lanţuri ale propriei lui lăcomii.

Apoi Marley deveni iarăşi Quenţin Conroy, actorul experimentat, regizorul şi administratorul teatrului, anunţînd o pauză de un minut pentru schimbarea decorului.

– Dora. Venind în grabă din spate, Ophelia, sora Isadorei zise: Am întîrziat deja cu douăzeci de minute faţă de program.

– Nu avem nici un program, murmură Dora, înclinînd din cap aprobator, deoarece schimbarea decorului era perfectă. Niciodată nu mi-am făcut program cînd am plecat într-o călătorie de aprovizionare. Uită-te la el, nu este minunat, Lea?

Cu toate că simțul organizatoric îi fu încorsetat, Lea privi spre scenă şi-şi studie tatăl.

– Da. Deşi Dumnezeu ştie cum de rezistă să tot joace aceeaşi piesă an după an.

– Tradiția, zise Dora zîmbind. Teatrul e înrădăcinat în tradiție. Faptul că ea părăsise scena nu-i diminuase dragostea pentru teatru sau admirația pentru omul care o învățase cum să rostească o replică. Ea îl urmărise devenind pe scenă o sută de personaje: Macbeth, Willie Loman, Nathan Detroit. Îl văzuse triumfînd şi-l văzuse suferind eşecuri. Însă el dădea mereu spectacole. Ți-i mai aduci aminte pe mama şi pe tata în Titania şi Oberon?

Lea îşi dădu ochii peste cap, dar zîmbea.

– Cine ar putea să uite? Mama a rămas în pielea personajului săptămîni în şir. Nu ne-a fost uşor să trăim cu regina zînelor. Şi dacă nu plecăm curînd de aici, regina îşi va face apariția şi ne va înşira lista ei cu întîmplări ce pot apărea în cale unor femei care călătoresc singure prin Virginia.

Simțind agitația şi nerăbdarea surorii ei, Dora îşi încolăci un braț în jurul umerilor Leei.

– Linişteşte-te, dragă. Pe ea am asigurat-o că nu este nici un risc, iar el va lua într-o clipă cinci minute pauză.

Ceea ce el şi făcu, în replică. Cînd actorii se împrăştiară, Dora păşi în mijlocul scenei.

– Tată. Ea îl privi lung, măsurîndu-l din creştetul capului pînă în vîrful picioarelor. Ai fost grozav.

– Mulțumesc, dulceața mea. El ridică un braț astfel ca vălul lui zdrențuit să se mişte. Cred că machiajul este mai reuşit față de anul trecut.

– Absolut. De fapt, fardul şi creioanele dermatografe erau alarmant de realiste; chipul lui plăcut părea lipsit de

vlagă. Absolut înspăimîntător, adăugă ea. Îl sărută uşor pe buze, atentă să nu se murdărească. Îmi pare rău că vom pierde seara premierei.

– Asta este, spuse el, deşi îl cam supăra situaţia. Cu toate că avea un fiu care să continue tradiţia Conroy, el îşi pierduse cele două fiice, una căsătorindu-se, cealaltă devenind liberă întreprinzătoare. Din cînd în cînd le mai păcălea făcîndu-le să apară în cîte un mic rol. Deci, fetiţele mele sînt gata să-şi ia zborul în aventura lor, zise el.

– E o călătorie de aprovizionare, tată, nu o excursie pe Amazon.

– Acelaşi lucru. El făcu cu ochiul şi o sărută pe Lea. Să vă feriţi de şerpi.

– Oh, Lea! Trixie Conroy, splendidă în costumul ei complet cu turnură şi pălărie cu pene, se grăbi pe scenă. Acustica excelentă a teatrului *Liberty* îi purtă vocea guturală spre balconul din spate. John este la telefon, dragă. Nu-şi poate aminti dacă Missy are după-amiază la cinci întîlnire cu cercetaşii sau are la şase ora de pian.

– Am lăsat o listă, bombăni Lea. Cum se va descurca cu copiii trei zile dacă nu poate să citească o listă?

– Un bărbat atît de dulce, comentă Trixie, cînd Lea ieşi grăbită. Ginerele perfect. Dora, vei conduce atentă?

– Da, mamă.

– Sigur că da. Tu mereu eşti atentă. N-o să iei nici un autostopist?

– Nici dacă mă imploră.

– Şi vei opri din două în două ore ca să-ţi odihneşti ochii?

– Ca un mecanism automat.

O împătimită neliniştită, Trixie îşi muşcă buza de jos.

– Cu toate acestea, drumul pînă în Virginia este îngrozitor de lung. Şi s-ar putea să ningă.

– Am cauciucuri pentru zăpadă. Pentru a pune capăt altor speculaţii, Dora îşi sărută mama. În camionetă avem telefon, mamă. Am să sun de cîte ori voi trece graniţa altui stat.

– Ce drăguţ va fi. Ideea o bucura enorm pe Trixie.

Of, Quentin dragă, tocmai am venit de la casa de bilete. Ea făcu o plecăciune reverenţioasă în faţa soţului şi zise: S-au epuizat biletele pe toată săptămîna.

– Normal. Quentin îşi ridică soţia în braţe şi o răsuci într-o piruetă graţioasă care sfîrşi cu o înclinare a capului. Un Conroy se aşteaptă întotdeauna la o sală ridicată în picioare, continuă el.

– Baftă! Dora îşi mai sărută pentru ultima dată mama. Şi ţie la fel, îi spuse ea lui Quentin. Şi, tată, să nu uiţi că astăzi la sfîrşitul zilei trebuie să arăţi cuiva apartamentul.

– Niciodată nu-mi uit obligaţiile. Ocupaţi-vă locurile! strigă el, după care îi făcu cu ochiul fiicei lui. *Bon voyage*, scumpa mea.

Dora îi auzi lanţurile zornăind cînd ajunse în culise. Nu-şi putea imagina o expediere mai bună.

După judecata Dorei, o casă de licitaţie se asemăna foarte mult cu un teatru. Aveai scena, replicile, personajele. Aşa cum le explicase cu ani în urmă părinţilor ei necăjiţi, ea nu se retrăsese chiar definitiv de pe scenă. Pur şi simplu explora un alt mediu. Fără îndoială îşi punea în valoare sîngele ei de actor cînd era vorba să vîndă sau să cumpere ceva.

Îşi rezervase deja timpul necesar ca să studieze arena reprezentaţiei de astăzi. Clădirea în care Sherman Porter îşi ţinea licitaţiile şi-şi desfăşura talciocul zilnic fusese iniţial un abator şi era încă la fel de răcoroasă ca un hambar. Mărfurile erau expuse pe o duşumea rece de ciment unde altă dată vaci şi porci mugiseră şi guiţaseră în drumul lor spre a deveni fripturi înăbuşite şi cotlete. Acum oamenii înfofoliţi în paltoane şi fulare se plimbau de colo-colo, pipăind sticlăria, comentînd mormăit picturile, discutînd în contradictoriu despre casetele de porţelan şi despre tăbliile sculptate.

Ambianţa era puţin cam şubredă, însă ea jucase în împrejurări mai puţin favorabile. Dar, desigur, aici era limita.

Isadorei Conroy îi plăcea tocmeala. Cuvintele „de vînzare" îi trimiteau un fior prin sînge. Întotdeauna îi plăcuse

să cumpere, găsind elementarul schimb al banilor pe obiecte deosebit de satisfăcător. Atît de satisfăcător, încît de nenumărate ori dăduse bani pe lucruri care nu-i erau de nici un folos. Însă acea dragoste pentru tocmeală şi descoperirea ulterioară că actul de vînzare era la fel de plăcut ca şi cel de cumpărare o determinaseră pe Dora să-şi deschidă propriul magazin.

– Lea, uită-te la aceasta. Dora se întoarse spre sora ei, oferindu-i un recipient auriu pentru cremă în forma unui pantof de seară de damă. Nu este nemaipomenit?

Ophelia Conroy Bradshaw aruncă o singură privire, ridicîndu-şi o sprînceană castanie. În ciuda numelui ei fantezist, ea era o femeie cu rădăcini adînci în realitate.

– Cred că vrei să spui frivol, nu-i aşa?

– Haide, priveşte dincolo de estetica evidentă. Zîmbind, Dora lunecă cu vîrful unui deget peste arcuirea pantofului. Există un loc în lume pentru ridicol, zise ea.

– Ştiu. Magazinul tău.

Dora chicoti neofensată. Deşi pusese la loc recipientul pentru cremă, ea se hotărîse deja să liciteze pentru acesta. Scoase un carnet şi un stilou, cu care se mîndrea că aparţinuse chitaristului lui Elvis, ca să-i noteze numărul.

– Sînt sincer fericită că ai venit cu mine în această călătorie, Lea. Îmi menţii echilibrul.

– Cineva trebuie să o facă. Atenţia Leei fu atrasă de nişte exponate din sticlă datînd din perioada crizei din 1929. Existau două sau trei piese montate în chihlimbar care ar fi completat minunat propria ei colecţie. Şi, totuşi, adăugă ea, mă simt vinovată pentru faptul că sînt departe de casă acum cînd Crăciunul este atît de aproape. Că l-am lăsat pe John singur cu copiii.

– Abia aşteptai să scapi de copii, îi reaminti Dora, în timp ce cerceta cu atenţie o masă de toaletă din lemn de cireş.

– Ştiu. De aceea mă simt vinovată.

– Vina este un lucru bun. Aruncîndu-şi unul din capetele fularului roşu peste umăr, Dora se ghemui ca să verifice starea numeroaselor toarte de alamă. Scumpo,

n-au trecut decît trei zile, adăugă ea. Practic ne aflăm pe drumul de întoarcere. În seara aceasta vei ajunge acasă, îi vei sufoca pe copii cu grija ta, îl vei seduce pe John şi toată lumea va fi fericită.

Lea îşi făcu ochii roată şi zîmbi uşor spre cuplul care stătea lîngă ea.

– Te las pe tine să reduci totul la cel mai mic divizor comun.

Bolborosind satisfăcută, Dora se ridică, scutură din cap dîndu-şi de pe faţă părul lung pînă la umeri şi înclină aprobator din cap.

– Cred că am văzut destul deocamdată.

Cînd se uită la ceas, îşi dădu seama că acasă era timpul să se ridice cortina pentru reprezentaţia de la matineu. Ei bine, se gîndi ea, existau spectacole şi spectacole. Şi nu făcu decît să-şi frece mîinile anticipînd deschiderea licitaţiei.

– Mai bine ne-am ocupa locurile înainte ca... Oh, stai! Ochii ei căprui străluciră. Uită-te la asta.

Pînă ca Lea să se întoarcă, Dora o luase la goană pe duşumeaua de ciment.

Tabloul fusese acela care îi atrăsese atenţia. Nu era mare, probabil patruzeci şi cinci pe şaizeci de centimetri, avînd o ramă simplă şi modernă din abanos. Pînza în sine era un amestec de culori, dungi şi linii vălurite în nuanţe de stacojiu şi de safir, o pată de galben, o dîră intensă de verde-smarald. Ceea ce văzu Dora fu energie şi senzaţie, fiind pentru ea la fel de irezistibile ca un tîrg.

Dora îi zîmbi băiatului care agăţa tabloul pe perete.

– Trebuie să-l întorci invers.

– Oh? Tînărul magazioner se întoarse şi roşi. Avea şaptesprezece ani şi imaginea Dorei care îi zîmbea îl reduse la un pumn de hormoni. Ah, nu, doamnă, zise el. Mărul lui Adam i se mişca frenetic atunci cînd răsuci pînza ca să-i arate Dorei cîrligul de pe spate.

– Mmm. Cînd avea să intre în posesia lui, şi era sigură că aşa avea să se întîmple pînă la sfîrşitul după-amiezei, urma să rectifice şi chestiunea aceea.

– Acesta este un transport care abia a sosit.

– Înțeleg. Ea se apropie. Niște piese interesante, zise Dora și ridică statueta unui *basset* cu ochi triști ghemuit într-o poziție de repaus. Era mai grea decît se așteptase și încrețindu-și buzele o răsuci pe toate fețele examinînd-o atentă. Nici urmă de marcă sau de dată, se gîndi ea. Dar totuși obiectul era excelent.

– Suficient de frivol pentru tine? întrebă Lea.

– Întocmai. După ce așeză statueta la loc se întinse după o figurină înaltă reprezentînd un bărbat și o femeie în costume de dinainte de războiul civil, prinși în vîrtejul unui vals. Mîna Dorei atinse niște degete groase, noduroase. Scuzați-mă, zise ea. Își ridică privirea spre un bărbat vîrstnic cu ochelari care își pleca greoi capul către ea.

– Drăguță, nu-i așa? o întrebă el. Soția mea a avut una exact la fel. S-a făcut praf cînd s-au jucat copiii prin salonaș. El zîmbi larg, dezvelindu-și dinții prea albi și prea drepți ca să fie dați de la Dumnezeu. Purta o cravată din fundă roșie și mirosea ca o rămurică de mentă. Dora îi întoarse zîmbetul.

– Colecționați?

– Într-un fel. El așeză figurina jos, iar ochii lui bătrîni și vicleni lunecară peste exponat evaluînd, catalogînd și meditînd. Eu sînt Tom Ashworth. Am un magazin aici în Front Royal. Își scoase de la buzunarul de la piept o carte de vizită și i-o oferi Dorei. Am adunat atît de multe lucruri, încît soluția era fie să deschid un magazin, fie să cumpăr o casă mai mare.

– Înțeleg ce vreți să spuneți. Eu sînt Dora Conroy. Ea întinse o mînă care îi fu cuprinsă într-o scurtă încleștare artritică. Eu am un magazin în Philadelphia.

– M-am gîndit că sînteți o cunoscătoare. Mulțumit, el clipi. V-am remarcat din prima clipă. Nu cred să vă mai fi văzut înainte la vreuna din licitațiile lui Porter.

– Nu am reușit niciodată să ajung. De fapt această călătorie a fost un impuls. Mi-am tîrît și sora după mine. Lea, Tom Ashworth.

– Încîntată de cunoștință.

– Plăcerea este de partea mea. Ashworth bătu ușor

mîna înghețată a Leei. Niciodată nu se încălzește aici în această perioadă a anului. Bănuiesc că Porter își închipuie că licitația va mai încălzi puțin atmosfera de aici.

– Sper să aibă dreptate. În cizmele de piele întoarsă, Lea își simțea vîrfurile degetelor înghețate. Lucrați de mult în acest domeniu, domnule Ashworth?

– Aproape de patruzeci de ani. Soția mea a dat tonul, croșetînd mileuri, eșarfe și tot felul de astfel de lucruri pe care le vindea. Am adăugat alte mărunțișuri și ne-am desfășurat în garaj. El scoase din buzunar o pipă dintr-un știulete de porumb și o strînse între dinți. În 1963, ajunsesem la un număr de obiecte mai mare decît puteam face față, așa că am fost nevoiți să închiriem un magazin în oraș, continuă el. Am lucrat cot la cot cu ea pînă în primăvara lui 1986, cînd s-a prăpădit. Acum mi-am luat un nepot să lucreze cu mine. Are multe idei trăsnite, dar este băiat bun.

– Afacerile în familie sînt cele mai bune, zise Dora. Lea tocmai a început să lucreze cu mine la magazin, cu program redus.

– Dumnezeu știe de ce. Lea își afundă mîinile înghețate în buzunarele paltonului. Nu știu nimic despre antichități sau despre colecții, rosti ea.

– Nu trebuie decît să vă imaginați ce-și doresc oamenii, îi zise Ashworth și-și trecu un băț de chibrit pe deasupra unghiei degetului mare ca să-l aprindă. Și cît de mult ar fi dispuși să plătească, adăugă el înainte de a trage din pipă.

– Exact. Încîntată de el, Dora își agăță mîna de brațul lui. Se pare că începe. Ce-ar fi să ne ducem să ne căutăm niște locuri?

Ashworth îi oferi Leei celălalt braț și, simțindu-se foarte viril, le escortă mîndru pe cele două femei la scaunele din apropierea primului rînd.

Dora își scoase carnețelul și se pregăti să-și joace rolul preferat.

Nivelul licitației era redus, dar energic. Vocile ricoșau în tavanul înalt pe măsură ce erau anunțate obiectele.

Însă mulțimea fremătătoare fu cea care aprinse sîngele Dorei. Aici urmau să se tîrguiască şi era hotărîtă să-şi ia partea.

Ea supralicitată oferta unei femei uscățive, cu buze subțiri, pentru măsuța de toaletă din lemn de cireş. Rapid, pe o nimica toată, puse mîna pe lotul care includea recipientul pentru cremă în formă de pantof şi-l concură energic pe Ashworth la un set de solnițe din cristal.

– M-ați luat, zise el cînd Dora plusă din nou peste oferta lui. Sînteți obligată ca acolo în nord să obțineți ceva mai mult pe ele.

– Am un client care le colecționează, îi spuse Dora. Şi care ar plăti dublul prețului de achiziție, se gîndi ea.

– Chiar aşa? Ashworth se trase mai aproape cînd începu licitarea unui lot nou. La magazin eu am un set de şase, zise el. Cobalt şi argint.

– Da?

– Dacă aveți timp, treceți la sfîrşitul licitației pe la mine ca să aruncați o privire.

– S-ar putea să fac asta. Lea, licitează tu pentru sticlăria din anii crizei.

– Eu? Cu groaza în ochi, Lea o privi uimită pe sora ei.

– Sigur. Încearcă-ți norocul. Zîmbind, Dora îşi înclină uşor capul spre Ashworth şi zise: Fiți atent.

După cum se aştepta Dora, Lea se lansă inițial în oferte mici, care nu prea îi impresionară pe licitanți. Treptat ea începu să se ridice din scaun. Ochii începură să-i sticlească. Pînă la vînzarea lotului, ea îşi rostea ofertele răspicat ca un sergent care îşi comandă recruții.

– Nu este grozavă? Plină de mîndrie, Dora îşi încolăci brațul pe după umerii Leei. Întotdeauna a învățat repede. Sînge de Conroy.

– Le-am cumpărat pe toate. Lea îşi duse mîna la inima care îi bătea cu putere. Oh, Dumnezeule, le-am cumpărat pe toate. De ce nu m- ai oprit?

– Cînd te distrai atît de bine?

– Dar... dar... Cînd valul de adrenalină se domoli, Lea se prăbuşi în scaun. Au fost sute de dolari, spuse

ea. Sute.

Zărind pictura abstractă, Dora îşi frecă mîinile.

– A mea e, rosti ea încet.

La ora trei, Dora adăuga comorilor ei din camionetă şase solniţe de cobalt. Vîntul se înteţise, îmbujorîndu-i obrajii şi strecurîndu-i- se pe sub gulerul paltonului.

– Miroase a zăpadă, comentă Ashworth. Şedea în pragul magazinului lui, cu pipa strînsă între dinţi, adulmecînd aerul. S-ar putea să vă ningă pînă să ajungeţi acasă.

– Să sperăm. Dîndu-şi pe spate părul răvăşit, Dora îi zîmbi: Ce fel de Crăciun ar fi dacă nu ar exista zăpadă? A fost grozav că v-am cunoscut, domnule Ashworth. Ea îi întinse din nou mîna: Dacă ajungeţi vreodată la Philadelphia, vă aştept să treceţi pe la noi.

– Puteţi conta pe asta. El îşi bătu uşor buzunarul în care strecurase cartea ei de vizită. Doamnelor, să aveţi grijă de dumneavoastră. Să conduceţi cu atenţie.

– Aşa vom face. Crăciun fericit.

– Asemeni, adăugă Ashworth cînd Dora urcă în camionetă.

Cu un ultim semn din mînă, ea porni camioneta şi se depărtă de bordură. Ochii îi licăriră în oglinda retrovizoare şi zîmbi cînd îl văzu pe Ashworth stînd pe trotuar cu pipa între dinţi şi cu mîna ridicată într-un salut de rămas-bun.

– Ce om drăguţ. Mă bucur că a luat figurina.

Lea tremura şi aştepta nerăbdătoare să se încălzească în maşină.

– Sper că nu te-a încărcat prea mult la acele solniţe?

– Mmm. El a obţinut un profit, eu voi obţine unul, iar doamna O'Malley îşi va îmbogăţi colecţia. Toată lumea obţine ce vrea.

– Aşa cred. Încă nu-mi vine să cred că ai cumpărat pictura aceea hidoasă. Nu vei reuşi niciodată să o vinzi.

– Oh, pînă în final voi reuşi.

– Bine cel puţin că nu ai plătit decît cincizeci de dolari

pe ea.

– Cincizeci şi doi şaptezeci şi cinci, o corectă Dora.

– Corect. Răsucindu-se pe scaunul ei, Lea privi la cutiile aşezate în spatele camionetei. Ştii, bineînţeles, că nu ai loc pentru toate vechiturile astea, zise ea.

– Le voi face loc. Nu crezi că lui Missy îi va plăcea caruselul acela?

Lea îşi imaginâ jucăria mecanică de dimensiuni neobişnuite în dormitorul cu nuanţe de alb şi roz al fiicei ei şi se cutremură.

– Te rog nu.

– În regulă. Dora ridică din umeri. De îndată ce avea să curețe caruselul, era posibil să-l lase să se rotească o vreme în livingul ei. Eu însă cred că ea o să vrea să pună mîna pe el, continuă ea. Vrei să-l suni pe John ca să-i spui că sîntem în drum spre casă?

– Peste puţin timp. Cu un oftat, Lea reveni la loc. Mîine pe vremea asta, voi coace prăjiturele şi voi întinde plăcinta.

– Tu ai vrut, îi reaminti Dora. Tu a trebuit să te măriţi, să faci copii, să cumperi o casă. Unde în altă parte să cineze de Crăciun familia?

– Nu m-ar fi deranjat dacă mama nu ar fi insistat să mă ajute la gătit. Vreau să spun că femeia asta nu a pregătit o masă ca lumea în viaţa ei, corect?

– Nu-mi amintesc de vreuna.

– Şi în fiecare Crăciun, mă lovesc de ea prin bucătărie, fluturîndu-mi cîte o reţetă cu umplutură de lucernă şi castane.

– Aceea a fost proastă rău, îşi aminti Dora. Dar a fost mai bună decît cartofii cu mirodenii sau decît *succotash*-ul[1] ei.

– Nu-mi mai aduce aminte. Iar tata nu este de nici un ajutor, umblă cu gluga lui Moş Crăciun şi pînă la ora

---

1. Mîncare specific americană din fasole şi porumb verde, fierte împreună.

prînzului îi tot trage cu *eggnog*[1]

– Poate că Will îi va capta atenţia mamei. Va veni singur sau cu una din iubitele lui? întrebă Dora, referindu-se la strălucita listă de partenere a fratelui lor.

– Ultima dată ştiam că vine singur. Dora, vrei să fii atentă la camionul acela?

– Sînt. Supunîndu-se spiritului de competiţie, Dora acceleră şi depăşi la cîţiva centimetri vehiculul cu şaisprezece roţi. Deci, cînd ajunge Will?

– Va pleca din New York în ajunul Crăciunului cu un tren tîrziu.

– Destul de tîrziu ca să-şi facă o intrare măreaţă, prevesti Dora. Ascultă, dacă ţi se urcă în cap, eu mereu am să pot... Oh, la naiba.

– Ce? Ochii Leei se deschiseră larg.

– Tocmai mi-am amintit că noul chiriaş cu care tata a încheiat contractul se mută astăzi.

– Şi?

– Sper ca tata să-şi aducă aminte să fie acolo cu cheile. A fost nemaipomenit în prezentarea apartamentului în ultimele săptămîni cît eu am fost prinsă la magazin, dar îl ştii cît este de împrăştiat cînd pregăteşte un spectacol.

– Ştiu exact cum este şi de aceea nu înţeleg cum de ai putut să-l laşi să aibă o întrevedere cu un chiriaş al locuinţei tale.

– N-am avut timp, mormăi Dora, încercînd să socotească dacă avea vreme să-şi sune tatăl între acte. În plus, el a vrut, adăugă ea.

– Atunci să nu fii surprinsă dacă o să te te trezeşti cu un vecin psihopat sau cu o femeie cu trei copii şi cu un cîrd de prieteni tatuaţi.

Buzele Dorei se arcuiră.

– I-am specificat tatei în mod expres că fără psiho-

---

1. Băutură făcută din ouă, lapte sau smîntînă, zahăr şi, de regulă, alcool.

paţi şi fără tatuaţi. Sper să fie cineva care să gătească şi care să creadă că va intra pe sub pielea proprietăresei dacă îi aduce regulat preparate culinare. Apropo, vrei să mănînci?

– Da. Este posibil să fie ultima masă la care să nu fiu obligată să pregătesc porţia nimănui altcuiva, decît pe a mea.

Dora o coti spre marginea drumului, tăind calea unui *Chevy*. Ea ignoră sunetul supărat al claxoanelor. Pe chipul ei apăru un zîmbet în timp ce se imagina despachetîndu-şi noile achiziţii. Primul lucru pe care urma să-l facă, îşi promise ea, era să găsească locul potrivit pentru tablou.

Sus într-un turn al unei clădiri argintii care domina străzile înguste din Los Angeles, Edmund Finley gusta din plăcerea săptămînală a manichiurii. Peretele aflat exact în faţa biroului lui masiv din lemn de trandafir, licărea cu imaginile a douăsprezece ecrane de televizor. CNN, rezumatul principalelor ştiri şi una din reţelele pentru livrări la domiciliu erau toate proiectate în linişte de-a lungul peretelui. Alte ecrane erau centrate pe diferite birouri ale asociaţiei lui astfel încît să-şi poată ţine sub observaţie angajaţii.

Dar preferînd să nu intercepteze sonorul, singurele sunete din vastul lui birou erau acordurile unei cantate de Mozart şi hîrîitul ritmic al pilei de unghii.

Lui Finley îi plăcea să privească.

Îşi alesese ultimul etaj al acestei clădiri pentru ca biroul lui să poată domina panorama Los Angeles-ului. Îi oferea un sentiment de forţă, de omnipotenţă şi deseori stătea timp de o oră în spatele biroului privind pe fereastra largă şi studiind pur şi simplu forfota necunoscuţilor de jos, din stradă.

În casa lui, aflată departe, pe colinele din jurul oraşului, existau ecrane de televizor şi monitoare în fiecare cameră. Şi din nou, ferestre de unde putea privi în vale la luminile din Los Angeles. În fiecare seară stătea afară în balconul dormitorului lui şi se imagina stăpînind tot

ce se afla pe întinderea pe care o cuprindea cu ochiul liber.

Era un om cu plăcerea de a avea. Biroul lui reflecta gustul pentru rafinament şi unicat. Atît pereţii cît şi covorul erau de culoare albă; albul purităţii care să servească drept decor pentru comorile lui. Un vas *Ming* înfrumuseţa un piedestal de marmură. Sculpturi de Rodin şi Denecheau dominau nişele scobite în perete. Un Renoir cu rama aurie atîrna deasupra unei comode *Louis XIV*. Un divan îmbrăcat în catifea, renumit pentru că aparţinuse Mariei Antoinetta, era încadrat de mese din mahon lustruit din perioada victoriană.

Două vitrine înalte din sticlă păstrau o uimitoare şi tainică expoziţie de *objects d'art*: sticluţe pentru săruri din lapis lazuli şi aquamarin, netsuke-uri din fildeş, figurine din porţelan de Dresda, casete pentru inele din porţelan de Limoges, un hanger din secolul al cincisprezecelea avînd mînerul bătut cu pietre preţioase, măşti africane.

Edmund Finley achiziţionase. Şi odată ce achiziţionase, tezaurizase.

Firma lui de import-export era foarte profitabilă. Activitatea lui de contrabandă de pe planul secundar era şi mai şi. În definitiv, contrabanda era mai mult o competiţie. Necesita o anumită fineţe, o ingeniozitate fără margini şi un gust fără cusur.

Finley, un bărbat înalt, dezinvolt, distins la înfăţişare, în jur de cincizeci de ani, începuse să achiziţioneze mărfuri de tînăr, de pe vremea cînd lucrase la docurile din San Francisco. Fusese extrem de simplu să schimbe locul unei lăzi, să deschidă un container şi să vîndă apoi conţinutul. La vîrsta de treizeci de ani dobîndise suficient capital ca să-şi întemeieze propria companie, suficientă pricepere ca să joace dur în umbră şi să cîştige, suficiente contracte ca să-şi asigure un flux continuu al mărfurilor.

Acum era un om bogat care prefera costumele italieneşti, franţuzoaicele şi francii elveţieni. Putea, după ani de tranzacţii, să-şi permită să păstreze ceea ce-l atrăgea

cel mai mult: vechiul, nepreţuitul.

– Am terminat, domnule Finley. Manichiurista puse încet mîna lui Finley pe tamponul fără pată de pe biroul lui. Ea ştia că în timpul în care avea să-şi strîngă ustensilele şi loţiunile, el urma să-i verifice atent lucrul. O dată se răstise la ea zece minute pentru că îi tăiase la degetul mare o fărîmă dintr-o pieliţă. Însă, de astă dată, cînd îndrăzni să ridice privirea spre el, ea îl văzu zîmbind în jos la unghiile lui pilite.

– Excelent lucrat. Mulţumit, el îşi frecă degetul mare de celelalte. Scoţînd din buzunar un portmoneu auriu, Finley smulse o bancnotă de cincizeci. Apoi, cu unul din zîmbetele lui rare şi dezarmante, mai adăugă o sută. Crăciun fericit, dragă, zise el.

– Oh, mulţumesc. Mulţumesc foarte mult, domnule Finley. Şi dumneavoastră un Crăciun fericit.

Zîmbind încă, el îi sugera să plece făcîndu-i un semn cu degetele a căror manichiură abia fusese terminată. Rara lui generozitate era la fel de naturală precum permanenta-i lăcomie. Le savura pe amîndouă. Înainte ca uşa să se închidă în urma fetei, el se roti în scaun, împreunîndu-şi mîinile peste vesta de mătase. Prin lumina revărsată a soarelui el studia imaginea Los Angeles-ului.

Crăciun, se gîndi el. Ce perioadă minunată din an. Una de bune intenţii pentru oameni, de clinchet de clopoţei, de lumini colorate. Desigur, era de asemenea şi o perioadă de maximă singurătate, de disperare şi sinucidere. Însă aceste mici tragedii umane nu-l impresionau şi nici nu-l îngrijorau. Banii îl catapultaseră deasupra acestor nevoi fragile de companie şi familie. Îşi puteá cumpăra compania. Alesese să trăiască într-unul din cele mai bogate oraşe din lume, unde orice putea fi cumpărat, vîndut, posedat. Aici tinereţea, bogăţia şi puterea erau admirate mai presus de orice. Pe durata celei mai strălucite sărbători a sezonului, el dispunea de bogăţie şi dispunea de putere. Cît despre tinereţe, banii puteau cumpăra iluzia.

Finley explora cu ochii lui verzi, strălucitori, clădirile şi

ferestrele luminate de soare. Îşi dădu seama, uşor surprins, că era fericit.

Ciocănitul în uşa biroului lui îl făcu să se întoarcă şi să strige:

– Intră!

– Domnule. Abel Winesap, un bărbat scund, cu umeri încovoiaţi şi posedînd greul titlu de asistent executiv al preşedintelui, îşi drese glasul. Domnule Finley, zise el.

– Cunoşti adevărata semnificaţie a Crăciunului, Abel? Vocea lui Finley era caldă, ca un brandy aromat turnat peste caimac.

– Ah... Pe Winesap îl deranja nodul de la cravată. Domnule?

– Achiziţie. Un cuvînt încîntător, Abel. Şi adevărata semnificaţie a acestei minunate sărbători, nu eşti de acord?

– Da, domnule. Winesap simţi un fior coborîndu-i pe şira spinării. Ceea ce venise să raporteze era destul de dificil. Buna dispoziţie a lui Finley făcea dificilul şi mai periculos. Mă tem că avem o problemă, domnule Finley, rosti el.

– Oh? Zîmbetul lui Finley nu pieri, însă ochii îi înghe-ţară. Şi care ar fi?

Lui Winesap i se puse un nod în gît de frică. Ştia că furia glacială a lui Finley era mai fatală decît mînia oricărui altui om. El fusese cel ales să asiste ca martor la eliminarea unui angajat care delapidase. Şi-şi aminti cu cît calm îi crestase Finley gîtul acelui om cu un hanger din secolul al şaisprezecelea frumos împodobit.

Trădarea, considera Finley, merita pedeapsa rapidă şi un anumit ceremonial.

Winesap îşi mai aminti, spre groaza lui, că el fusese cel delegat să înlăture cadavrul.

Agitat, el îşi continuă povestea.

– Transportul de la New York. Marfa pe care o aşteptaţi.

– Este vreo întîrziere?

– Nu, adică da, într-un fel... Transportul a ajuns astăzi

cum era programat, însă marfa... El îşi umezi buzele subţiri şi nervoase: Nu este cea pe care aţi comandat-o dumneavoastră, domnule, continuă el.

Finley îşi puse mîinile îngrijite pe marginea biroului, nodurile degetelor albindu-i-se.

– Poftim?

– Marfa, domnule. Nu este cea comandată. Se pare că pe undeva s-a produs o încurcătură. Vocea lui Winesap se stinse într-o şoaptă. M-am gîndit că lucrul cel mai bun era să vă raportez de îndată.

– Unde este? Glasul lui Finley îşi pierduse căldura jovială. Era acum un şuierat înfricoşător.

– La recepţie, domnule. M-am gîndit...

– Adu-o si s. Imediat.

– Da, domnule. Pe loc. Winesap ieşi, recunoscător pentru păsuire.

Ca să se calmeze, Finley se îndreptă spre recipientul cu suc de guava şi turnă cu generozitate.

Dacă fusese o greşeală, se gîndi el, mai liniştit, urma să fie rectificată. Indiferent cine era, persoana care greşise urma să fie pedepsită.

Atent, el puse deoparte paharul cîştigat la o bacara şi se privi în oglinda ovală George al III-lea de deasupra barului. Îşi trecu o mînă nervoasă peste părul des şi negru, admirînd strălucirea şi luciul argintului care se furişa prin el. Ultima operaţie estetică îi întinsese pungile de sub ochi, îi conferise fermitate bărbiei şi îndepărtase ridurile care i se adînciseră în jurul gurii.

Nu arăta a avea mai mult de patruzeci de ani, decise Finley, întorcîndu- şi faţa într-o parte şi-n alta ca să-şi studieze şi să-şi confirme profilul.

Ce prost spusese că banii nu puteau să cumpere fericirea?

Ciocănitul din uşă îl trezi din gînduri.

– Intră, se răsti el şi aşteptă în timp ce un dispecer împinse înăuntru o ladă mare. Pune-o acolo, zise el arătînd cu degetul spre centrul camerei. Şi du-te. Abel, tu rămîi. Uşa, spuse el, iar Winesap fugi să o închidă în urma funcţionarului.

Văzînd că Finley tace, Winesap păli şi se întoarse la container.

– L-am deschis conform instrucţiunilor pe care le-aţi dat, domnule Finley. În timp ce inspectam marfa, mi-am dat seama că s-a făcut o eroare. Prudent, el îşi afundă mîna în ladă, într-o mare de hîrtie ruptă. Cu degete tremurînde el scoase un ceainic de porţelan ornat cu delicate violete.

Finley luă ceainicul, şi-l răsuci în mînă. Era englezesc, un exemplar drăguţ, care pe piaţa liberă valora probabil două sute de dolari. Era însă produs de serie. Mii de ceainice identice cu acesta erau de vînzare în toată lumea. Pentru el, era complet lipsit de valoare. Îl sparse de marginea containerului, transformîndu-l în cioburi zburătoare.

– Altceva?

Tremurînd, Winesap îşi înfipse adînc mîna în ladă şi scoase o vază răsucită din sticlă.

Italienească, deduse Finley inspectînd-o. Făcută manual. În valoare de o sută, probabil o sută cincizeci de dolari. O azvîrli în perete, făcînd-o ţăndări, ratînd milimetric capul lui Winesap.

– Mai sînt... nişte ceşti de ceai. Ochii lui Winesap se plimbau agitaţi între ladă şi chipul de piatră al patronului lui. Ceva argintărie, două platouri, o bomboniera, adăugă el. O pereche de pocale din cristal gravate cu clopoţei de cununie.

– Unde e marfa mea? întrebă Finley, apăsînd fiecare cuvînt.

– Domnule, nu pot... Aceea este, cred că a fost... Glasul lui se pierdu într-o şoaptă. O eroare.

– O eroare. Ochii lui Finley erau ca jadul atunci cînd îşi încleştă pumnii pe lîngă el. DiCarlo, gîndi el, dînd viaţă imaginii omului său din New York. Tînăr, deştept, ambiţios. Însă nu tîmpit, îşi reaminti Finley. Nu într-atît de tîmpit, încît să încerce să-l tragă pe sfoară. Cu toate acestea, el urma să plătească, şi încă scump, pentru această eroare.

– Fă-mi legătura cu DiCarlo.

– Da domnule. Uşurat că mînia lui Finley era pe cale să-şi găsească altă ţintă, Winesap sări la birou ca să obţină legătura telefonică.

În timp ce Winesap forma numărul, Finley zdrobi cioburile de porţelan pe covor. Scormonind apoi prin ladă, el distruse sistematic tot conţinutul care mai rămăsese.

Capitolul 2

Jed Skimmerhorn voia să bea. Nu avea preferinţe: whisky care să-i coboare pe gît într-o linie de foc, căldura seducătoare a unui brandy, familiarul zgomot al capacului unei beri. Însă nu avea de gînd să ia nici o băutură pînă nu termina de urcat cutiile pe nenorocitele acelea de scări şubrede şi pînă nu le aranja în noul lui apartament.

Nu că ar fi avut cine ştie cîte lucruri. Vechiul lui partener îi dădu o mînă de ajutor la canapea, la saltea şi la piesele mai grele de mobilier. Nu mai rămăseseră decît cîteva cutii din carton pline cu cărţi, cu obiecte pentru bucătărie şi alte vechituri de acest fel. Nu ştia de ce păstrase chiar şi atîtea, cînd mai uşor ar fi fost să pună totul în magazie.

Nu mai era sigur de multe lucruri în aceste zile. Nu-i putea explica lui Brent sau sieşi de ce găsise atît de necesar să se mute la capătul celălalt al oraşului, din imensa casă veche colonială într-un apartament. Era ceva legat de noile drumuri. Însă nu puteai să începi un drum nou pînă nu terminai.

În ultima vreme Jed sfîrşise multe lucruri.

Demisia lui fusese primul pas, poate cel mai greu. Comisarul de poliţie se opusese, şi refuzînd să-i accepte demisia îl trecuse pe Jed în concediu prelungit. Nu conta denumirea, cugetă Jed în sinea lui. Nu mai era poliţist. Nu mai putea să fie poliţist. Partea din el care dorise să slujească şi să protejeze era secătuită.

Nu era deprimat, aşa cum explicase la serviciul de retrageri. Era terminat. Nu avea nevoie să se regăsească. Nu voia decît să fie lăsat singur. Îşi dedicase pai-

sprezece ani din viaţă poliţiei. Trebuia să fie suficient.

Jed deschise cu cotul uşa apartamentului şi o propti în acea poziţie cu una din cutiile pe care le căra. Împinse cea de-a doua cutie pe podeaua de lemn înainte de a se întoarce prin holul îngust la treptele de afară de care se servise la intrare.

Nu auzise nici un sunet de la vecinul de vizavi. Bătrînul excentric care îi închiriase locuinţa îi zisese că al doilea apartament era ocupat, dar că locatarul lui era la fel de tăcut ca un şoarece.

Într-adevăr, aşa părea să fie.

Jed o porni pe scări, observînd cu supărare că balustrada nu ar fi ţinut nici un copil subnutrit, în vîrstă de trei ani. Treptele erau lunecoase de la zloata care continua să picure din cerul fără culoare. În spatele clădirii era aproape linişte. Deşi construcţia avea faţada spre aglomerata stradă South, Jed nu considera că aveau să-l deranjeze zgomotul şi atmosfera boemă, turiştii sau magazinele. Era destul de aproape de rîu ca să poată face plimbări solitare cînd i se năzărea.

În orice caz, avea să fie o schimbare radicală de la pajiştile bine îngrijite din Chestnut Hill, unde timp de două secole se aflase casa familiei Skimmerhorn.

La lăsarea amurgului putu să vadă licărul luminilor colorate, înşiruite la ferestrele clădirilor învecinate. Cineva legase de un acoperiş un imens Moş Crăciun din plastic cu cei opt reni ai săi, dînd senzaţia că aceştia zburau zi şi noapte.

Îşi reaminti astfel că Brent îl invitase la cina de Crăciun. Un mare şi zgomotos eveniment de familie, care în trecut poate l-ar fi bucurat pe Jed. Nu existaseră niciodată evenimente de familie mari şi zgomoloase în viaţa lui, sau cel puţin nici unul care să poată fi numit distractiv.

Iar acum nu mai exista nici familie. Absolut nici o familie.

El îşi apăsă vîrfurile degetelor pe durerea din tîmplă şi-şi impuse să nu se gîndească la Elaine. Însă vechile amintiri, precum umbra păcatelor din trecut, se furişau

şi-i făceau stomacul să freamăte.

Scoase ultimele cutii din portbagaj şi trînti capota cu o forţă care zgîlţîi pînă la cauciucuri *Thunderbird*-ul lui recondiţionat. Nu avea de gînd să-şi amintească de Elaine sau de Donny Speck, de răspunderi sau de regrete. Avea de gînd să intre înăuntru, să-şi toarne un pahar şi să încerce să nu se gîndească la nimic.

Strîngîndu-şi ochii împotriva zloatei pişcătoare, el urcă pentru ultima oară treptele abrupte. Temperatura dinăuntru era deosebit de ridicată comparativ cu aerul rafalelor de vînt de afară. Proprietarul era generos cu căldura. Mult prea generos. Dar nu era problema lui cum îşi cheltuia bătrînul banii.

Ciudat, totuşi, nu puteai să fii poliţist aproape jumătate din viaţă şi să nu înţelegi că lumea era formată din multe personaje stranii.

Odată ajuns înăuntru, Jed trînti ultima cutie pe masa de stejar din sufragerie. Scormoni printre ziarele mototolite în căutarea unei băuturi. Spre deosebire de lăzile din magazie aceste cutii nu erau numerotate şi nici nu fuseseră împachetate după vreo regulă. Dacă existaseră ceva gene ale simţului practic în sîngele Skimmerhorn, el era de părere că Elaine concentrase atît partea ei, cît şi pe a lui.

Amintirea vie a surorii lui îl făcu din nou să înjure încet printre dinţi. El ştia foarte bine că dacă gîndul avea să prindă rădăcină, avea să înflorească vina. În ultimele luni el devenise mult prea conştient de faptul că vina putea să te facă să transpiri noaptea şi-ţi putea provoca o grea şi imensă senzaţie de panică.

Mîinile transpirate şi panica nu erau calităţi dezirabile la un poliţist. Nici tendinţa de furie nestăpînită. Însă el nu mai era poliţist, îşi reaminti Jed. Timpul şi opţiunile lui îi aparţineau, după cum îi spusese bunicii.

Apartamentul răsuna a pustiu, ceea ce nu-i aducea decît satisfacţia că era singur. Unul din motivele pentru care îl alesese fusese faptul că avea un singur vecin pe care trebuia să-l ignore. Celălalt motiv era pe cît de simplu, pe atît de evident. Era fabulos.

Probabil că trăise prea mult timp printre lucruri deosebite ca să nu se simtă atras de ele. Oricît ar fi susținut că ambianța nu conta, s-ar fi simțit de-a dreptul groaznic în vreo locuință sofisticată sau în vreun apartament singuratic.

Bănuia că vechea construcție fusese transformată în magazin și în apartamente prin anii '30. Își păstrase încă tavanul înalt și camerele spațioase, căminul și ferestrele înguste și lungi. Parchetul de stejar fusese bine lustruit pentru noul chiriaș; șipca era din lemn de nuc, nesculptat, pereții erau alb-crem. Bătrînul îi dăduse toate asigurările că aceștia puteau fi zugrăviți după gustul lui, însă decorarea interiorului era ultimul lucru din mintea lui Jed. Avea să lase camerele așa cum erau.

Destupă o sticlă plină, de trei sferturi, cu marca *Jameson*. O cercetă atent o clipă, după care o puse pe masă. Dădu la o parte hîrtia de împachetat în căutarea unui pahar cînd auzi zgomote. Mîinile îi înghețară, corpul i se încordă.

Înclinîndu-și capul, el se întoarse încercînd să localizeze zona din care provenea sunetul. I se păruse că auzise clopoței, un clinchet răsunător. Și acum un rîs, o undă vaporoasă, seducătoare și feminină.

Ochii lui se răsuciră spre deschizătura de alamă care dădea în coșul căminului. Sunetele urcară prin aceasta, unele vagi, altele suficient de clare, încît dacă ar fi dorit să asculte ar fi putut să audă cuvinte întregi.

Sub apartament exista un soi de magazin de antichități sau de rarități. În ultimele două zile fusese închis, însă acum părea să fie deschis afacerilor.

Jed reluă căutatul paharului, ignorînd sunetele de dedesubt.

– Îți sînt de-a dreptul recunoscătoare că ne-ai așteptat, John. Dora așeză nou-achiziționata lampă de forma globului terestru lîngă antica mașină de marcat.

– Nici o problemă. El făcu puțin pe grozavul în timp ce se ostenea cu o ladă în magazia ticsită. Era un bărbat înalt, cu o statură costelivă ce refuza să se împlinească,

cu un chip sincer ce ar fi părut banal dacă n-ar fi existat acei ochi şterşi şi timizi care priveau spre lume din spatele unor gene dese.

Se ocupa cu vînzări de *Oldsmobile* în Lansdowne şi fusese ales agentul comercial al anului doi ani la rînd folosind un stil amabil, aproape curtenitor, care îi era natural, şi cu care încînta clienţii.

El îi zîmbi Dorei şi-şi împinse ochelarii cu ramă neagră înapoi pe nas.

– Cum ai reuşit să cumperi atît de multe într-un timp atît de scurt?

– Experienţa. Ea trebui să se ridice pe vîrfuri ca să sărute obrazul lui John, iar apoi se aplecă şi-l strînse în braţe pe Michael, cel mai mic dintre nepoţi. Hei, broscoiule, îi zise ea, ţi-a fost dor de mine?

– Nuuu. El însă afişă un zîmbet larg şi-şi încolăci mîinile dolofane în jurul gîtului ei.

Lea se întoarse pentru a-şi supraveghea cu un ochi de vultur ceilalţi doi copii.

– Richie, mîinile în buzunare. Missy, nu mai face piruete în magazin.

– Dar, mama...

– Ah. Lea oftă şi zîmbi. Sînt acasă. Ea întinse braţele spre Michael. Dora, mai ai nevoie de ajutor?

– Nu, de acum încolo mă descurc. Încă o dată îţi mulţumesc.

– Cum crezi. Îndoindu-se, Lea privi de jur-împrejur prin magazin. Pentru ea era un mister cum de putea sora ei să fie eficientă în dezordinea cu care se înconjura în permanenţă. Ele crescuseră în haos, fiecare zi debutînd cu o nouă dramă sau comedie. Pentru Lea, singura modalitate de a rămîne zdravăn ca adult era ordinea. Aş putea să trec şi mîine pe aici, adăugă ea.

– Nu. Este ziua ta liberă şi am de gînd să-mi înfulec porţia de prăjituri pe care le vei face. Conducîndu-şi familia spre uşă, Dora îi strecură nepoatei o pungă plină cu bomboneleM & M. Să le împărţiţi, îi zise ea în şoaptă. Şi să nu-i spui mamei de unde le ai. Îi răvăşi apoi părul lui Richie şi spuse: Întinde-o, urîciosule.

El zîmbi larg, dezvelindu-şi spaţiul larg al dinţilor lipsă din faţă.

– La noapte s-ar putea să vină hoţii să te jefuiască. Întinzîndu-se, el atinse jucăuş cuarţul şi ametistul care atîrnau de urechea ei. Dacă aş petrece noaptea aici, i-aş împuşca eu în locul tău.

– Vai, Richie, îţi mulţumesc, zise Dora pe un ton serios. Nu pot să-ţi spun cît îţi sînt de recunoscătoare. Însă în noaptea aceasta va trebui să-mi împuşc singură hoţii. După ce îşi împinse familia afară, ea începu să încuie, ştiind că Lea urma să aştepte pînă ce ea avea să răsucească toate închizătorile şi să declanşeze sistemul de alarmă.

Singură, se întoarse şi inspiră adînc. Exista o mireasmă de măr şi de pin emanată din vasele cu tot felul de mirodenii aşezate prin magazin. E bine să fii acasă, se gîndi ea, şi ridică cutia care conţinea noile achiziţii pe care se hotărîse să le ducă în apartamentul ei de la etaj.

Traversă depozitul şi deschise uşa care ducea spre scara interioară. Trebui să facă jonglerii cu cutia, poşeta, geanta de voiaj şi cu paltonul de care se dezbrăcase cînd intrase în magazin. Bombănind singură, reuşi să atingă cu umărul comutatorul de lumină de pe scară.

Era la jumătatea culoarului cînd văzu lumina răspîndită din apartamentul vecin. Noul chiriaş. Mutîndu-şi greutatea dintr-o parte în alta, ea se îndreptă spre uşa în care era proptită o cutie şi privi înăuntru.

Îl văzu stînd la o masă veche, cu o sticlă într-o mînă şi cu un pahar în cealaltă. Camera în sine era puţin mobilată, cu o canapea şi un scaun ticsit. Însă ea era mult mai interesată de bărbatul care şedea în profil, dînd peste cap o înghiţitură lungă de whisky.

Era un tip înalt, cu o constituţie robustă, atletică, care o făcu să se gîndească la un boxer. Purta un tricou bleumarin, cu mînecile suflecate pînă la coate, nu i se vedea nici un tatuaj, şi blugi *Levis* albiţi în zonele solicitate. Părul îi era puţin răvăşit, căzîndu-i neglijent pe guler într-o bogată nuanţă a grîului pîrguit.

În contrast, ceasul de la încheietura lui era fie o imi-

taţie magnifică, fie un *Rolex* adevărat.

Deşi aprecierea ei nu dură decît cîteva secunde, Dora îşi dădu seama că vecinul ei nu sărbătorea mutarea în noua casă. Chipul lui, umbrit de proeminenţa oaselor obrajilor şi de barba nerasă, părea fioros.

Pînă să apuce să facă vreun zgomot, văzu cum corpul lui se încordă. Capul i se răsuci. Dora se pomeni luptîndu-se cu impulsul de a se retrage în apărare, în timp ce el o ţintui cu nişte ochi duri, lipsiţi de expresie şi şocant de albaştri.

– Uşa era deschisă, zise ea, cerîndu-şi iertare şi devenind deodată supărată că se scuzase pentru că stătea în propriul culoar.

– Da. El puse jos sticla şi se îndreptă spre ea cu paharul în mînă. Cea mai mare parte a corpului ei era ascuns în spatele cutiei mari din carton pe care o ducea. O faţă ovală drăguţă, uşor ascuţită spre bărbie, cu un ten alb-roz de modă veche, o gură largă, nerujată, care tocmai se răsfrînsese într-un zîmbet, ochi mari, căprui, plini de curiozitate prietenească, un păr vălurit închis la culoare.

– Eu sînt Dora, explică ea cînd el rămase cu privirea fixă. De vizavi. Ai nevoie de ajutor la aranjat?

– Nu. Jed dădu la o parte cutia cu piciorul şi-i închise uşa în nas.

– Ei bine, bun venit în cartier, mormăi ea întorcîndu-se spre uşa ei. După ce bîjbîi mai întîi după chei, descuie uşa şi o trînti în urma ei. Mulţumesc mult, tată, zise ea în camera goală. Se pare că mi-ai găsit un adevărat noroc.

Dora îşi îngrămădi lucrurile pe o canapea înflorată şi cu degete nerăbdătoare îşi dădu părul pe spate. Bărbatul o fi fost plăcut la înfăţişare, se gîndi ea, însă prefera un vecin cu minimum de personalitate. Se îndreptă în paşi de marş spre telefonul ei în formă de sfeşnic, hotărîtă să-şi sune tatăl ca să-l muştruluiască.

Înainte de a forma a doua cifră, ea zări bucata de hîrtie cu chipul fericit în formă de inimă din josul paginii. Quentin Conroy mereu adăuga mici desene, un barometru al dispoziţiei lui, pe bilete şi scrisori. Dora închise

telefonul şi începu să citească.

Izzy, scumpa mea fiică.

Dora tresări. Tatăl ei era singura fiinţă care folosea acel diminutiv al numelui ei.

Isprava s-a înfăptuit. Şi încă bine, cred eu. Noul tău chiriaş este un tînăr robust care ar trebui să fie capabil să te ajute la treburile casnice. Numele lui, după cum vezi pe actele de închiriere care aşteaptă semnătura ta, este Jed Skimmerhorn. Un nume cu rezonanţă care îmi aduce în minte căpitani viguroşi sau pionieri inimoşi. Mie mi s-a părut fascinant de taciturn şi am simţit un vîrtej bolborosind sub acele ape liniştite. Nimic nu mi s-a părut mai interesant decît să-i ofer fiicei mele adorate un vecin ciudat.

Bun venit acasă, păpuşa mea, prima născută.

Devotatul tău tată.

Dora nu voia să se amuze, însă nu se putu stăpîni să nu zîmbească. Mişcarea era atît de evidentă. O aşezase lîngă un bărbat atrăgător şi, poate, pur şi simplu poate, se îndrăgostea, se căsătorea şi-i dăruia lacomului ei tată nepoţi în plus de răsfăţat.

– Îmi pare rău, tată, murmură ea. Te paşte o nouă dezamăgire.

Punînd biletul deoparte, ea parcurse cu degetul contractul de închiriere pînă ajunse la semnătura lui Jed. Era o iscălitură citeaţă, iar ea semnă propriul nume pe rîndul următor al ambelor exemplare. Ridicînd unul din ele, se îndreptă cu paşi mari spre uşă, traversă holul şi ciocăni.

Cînd uşa se deschise, Dora întinse contractul, îndoindu-i colţul de pieptul lui Jed.

– Vei avea nevoie de acesta pentru evidenţele dumitale.

El îl luă. Îşi coborî privirea, cercetă atent şi apoi ridică din nou pleoapele. Ochii nu-i erau prietenoşi, ci reci. Potrivindu-i-se.

– De ce bătrînul ţi-a lăsat actul dumitale?

Bărbia ei se ridică.

– Bătrînul, zise ea pe un ton blînd, este tatăl meu. Eu sînt stăpîna acestei clădiri, ceea ce mă face să fiu, domnule Skimmerhorn, gazda dumitale. Se răsuci pe călcîie şi traversă holul din doi paşi. Cu mîna pe clanţă, se opri şi se întoarse. Chiria se plăteşte în ziua de 21 a fiecărei luni, zise ea. Poţi să-mi strecori cecul sub uşă ca să faci economie de timbru şi în acelaşi timp să eviţi orice contact cu alte fiinţe.

Ea intră înăuntru şi închise uşa cu un pocnet satisfăcut al încuietorii.

Capitolul 3

Cînd Jed urcă în viteză scările spre apartamentul lui, transpiră mai mult ca urmare a efectului provocat de jumătatea de sticlă de whisky. Unul din motivele pentru care alesese acest loc era sala de gimnastică aflată imediat după colț. Petrecuse nouăzeci de minute reconfortante în acea dimineață, ridicînd greutăți, lovind nebunește în sacul de box și pîrjolindu-și la saună mare parte din durerea de cap matinală.

Acum, simțindu-se aproape om, avea poftă de un ibric cu cafea neagră și de unul din acele mici dejunuri cu care își încărcase frigiderul și care trebuia pregătit la cuptorul cu microunde. Își scoase cheia din buzunarul pantalonului de trening și intră în hol. Instantaneu se auzi muzică. Nu colinde de Crăciun, ci melodii religioase interpretate de vocea pătrunzătoare a Arethei Franklin.

Bine cel puțin că gusturile proprietăresei în materie de muzică nu aveau să-l irite, cugetă el, și-ar fi intrat direct la el dacă n-ar fi observat că ușa ei era întredeschisă.

Un joc al coincidenței, se gîndi Jed, și afundîndu-și mîinile în buzunare se îndreptă spre apartamentul ei. Știa că noaptea trecută fusese în mod intenționat nepoliticos. Și pentru că fusese intenționat, nu vedea nici un motiv să se scuze. Totuși, el decise că era mai înțelept să facă pace cu femeia care stăpînea locuința lui.

Împinse ușa, deschizînd-o puțin mai mult, și privi înăuntru.

Apartamentul ei, ca și al lui, era spațios, avea tavanul înalt și puternic luminat prin cele trei geamuri ale

ferestrei. Acolo era însă locul unde asemănarea lua sfîrşit.

Cu toate că fusese crescut într-o casă bogată, el rămase înmărmurit. Nu mai văzuse niciodată atît de multe obiecte îngrămădite într-o singură cameră. Rafturi de sticlă acopereau un perete şi erau împovărate cu sticle vechi, veselă, figurine, casete pictate şi diverse bibelouri care depăşeau puterea lui de cunoaştere. Existau cîteva măsuţe, fiecare întrecîndu-se cu sticlăria şi porţelanurile etalate. O canapea înflorată, în nuanţe vii, era încărcată cu perne colorate care preluaseră tonurile pale ale unui covor imens. Un *Multan*, recunoscu el. Existase unul identic în salonaşul din casa lui părintească, de cînd se ştia.

Pentru a fi în ton cu anotimpul, lîngă fereastră era un pom, fiecare ramură fiind împodobită cu globuri colorate şi luminiţe. O sanie de lemn plină cu conuri de brad. Un om de zăpadă din ceramică, cu o pălărie în vîrful capului, îi zîmbea larg.

Ar fi trebuit să fie aglomerat, se gîndi Jed. Cu siguranţă ar fi trebuit să fie dezordine. Dar nu era nici una, nici alta. Avea în schimb senzaţia că deschisese un cufăr cu comori fermecate.

În mijlocul tuturor se afla proprietăreasa lui. Aceasta purta un taior roşu cu fusta strîmtă, scurtă, şi jacheta bine croită. Stătea cu spatele la el, iar Jed îşi muşcă buzele şi se întrebă în ce fel de stare fusese cu o seară înainte de nu observase acel grozav trup minion.

Peste tonalităţile pătrunzătoare ale Arethei, el o auzi pe Dora murmurînd singură. În timp ce Jed se rezemă de cadrul uşii, ea ridică tabloul pe care îl ţinuse culcat pe canapea şi se întoarse. Spre lauda ei, cînd îl zări, reuşi să-şi înăbuşe ţipătul.

– Aveai uşa deschisă, îi zise el.

– Da. Apoi, deoarece nu-i era în fire să fie monosilabică asemeni chiriaşului ei, ridică din umeri şi continuă: Am mutat nişte lucruri de dimineaţă, de aici, jos. Ea îşi răsfiră bretonul. E vreo problemă, domnule Skimmerhorn? Vreo ţeavă spartă? Ceva şoareci?

– Din cîte am văzut eu, nu.

– Bine. Ea traversă camera şi pînă să păşească el dincolo de pragul uşii dispăru din raza lui vizuală. Şedea lîngă masa din sufragerie turnînd dintr-o cafetieră de porţelan într-o ceaşcă din acelaşi serviciu ceea ce mirosea minunat a cafea tare. Dora aşează cafetiera la loc şi îşi ridică o sprînceană. Doreşti ceva? întrebă ea.

– Puţin din aia n-ar strica. El îşi înclină capul spre cafetieră.

Deci acum el voia să fie prietenos, se gîndi Dora. Fără să spună nimic, ea se îndreptă spre o vitrină din sticlă şi luă de acolo o ceaşcă şi o farfurioară.

– Frişcă? Zahăr?

– Nu.

Cum el nu mai înainta în cameră, ea se duse cu cafeaua spre el. Mirosea a săpun, îşi dădu ea seama. Era foarte atrăgător. Tatăl ei însă avusese dreptate în privinţa ochilor. Erau aspri şi enigmatici.

– Mulţumesc. El goli conţinutul fragilei ceşti din două înghiţituri şi i-o dădu înapoi. Mama lui avusese acelaşi serviciu din porţelan, îşi aminti el. Şi spărsese multe piese ale acestuia aruncînd cu ele după servitori. Bătrînul... tatăl dumitale, se corectă el, mi-a spus că pot să-mi pun echipamentul alături. Dar de vreme ce nu este aici m-am gîndit că ar trebui să te întreb şi pe dumneata.

– Echipament? Dora aşează ceaşca lui goală pe masă şi o ridică pe a ei. Ce fel de echipament?

– Aparatul pentru forţă, cîteva greutăţi.

– Oh. Instinctiv, ea îşi aruncă privirea peste braţele şi pieptul lui. Nu cred că asta este o problemă, doar dacă nu vei face prea mult zgomot atunci cînd este deschis magazinul.

– Am să fiu atent. El îşi întoarse privirea la tablou şi-l studie o clipă. La fel de îndrăzneţ, se gîndi el, asemeni gamei ei de culori, asemeni parfumului trăsnet pe care îl folosea. Ştii, zise el, este invers.

Zîmbetul ei strălucitor veni repede. Într-adevăr, pe canapea îl pusese exact cum fusese expus la licitaţie.

– Şi eu sînt de aceeaşi părere. O să-l agăţ de partea cealaltă.

Ca să-i demonstreze, ea se duse şi-l răsuci. Jed îşi strînse ochii privind printre gene.

– Aceea este partea de sus, confirmă el. Tot urît este, dar este cu partea corectă în sus.

– Aprecierea artei este la fel de individuală ca şi arta însăşi.

– Dacă spui tu. Mulţumesc pentru cafea.

– N-ai pentru ce. Oh, Skimmerhorn...

El se opri şi privi înapoi peste umăr. Slaba strălucire de nerăbdare din ochii lui o intrigă mai mult decît orice zîmbet prietenesc.

– Dacă vrei să-ţi redecorezi sau să-ţi aranjezi locuinţa, treci pe la magazin. *Salonul Dorei* are ceva pentru fiecare.

– N-am nevoie de nimic. Mulţumesc pentru cafea.

Dora încă mai zîmbea cînd auzi uşa lui închizîndu-se.

– Greşeşti, Skimmerhorn, murmură ea. Toată lumea are nevoie de ceva.

Anthony DiCarlo nu prevăzuse să-şi petreacă această dimineaţă îngheţînd pînă în vîrful picioarelor într-un birou prăfuit şi ascultîndu-i pe cei din Beach Boys armonizîndu-se în Merry Christmas, St. Nick. El voia răspunsuri şi le voia acum.

Mai precis, Finley voia răspunsuri, şi le voia ieri. DiCarlo îşi aranjă cravata de mătase. Nu avea deocamdată răspunsuri, însă urma să le aibă. Apelul primit ieri din Los Angeles fusese cît se poate de limpede. *Găseşte marfa în douăzeci şi patru de ore, căci altfel vei suferi consecinţele*.

DiCarlo nu avea nici o intenţie să descopere care erau acele consecinţe.

Îşi ridică privirea spre cadranul mare şi alb al ceasului de deasupra capului şi urmări minutarul ticăind de la 9.04 la 9.05. Îi rămăseseră mai puţin de cincisprezece ore. Palmele îi erau umede.

Prin peretele lat de sticlă, pe care era lipit un Moş Crăciun înconjurat de truditorii lui pitici, el văzu peste doisprezece lucrători ocupaţi de zor cu ştampilatul şi transportatul. DiCarlo surîse batjocoritor în timp ce enorm de grasul supraveghetor, cu o perucă incredibil de nereuşită, se apropie de uşă.

– Domnule DiCarlo, îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Bill Tarkington avea un zîmbet obosit pe faţa durdulie. După cum vă imaginaţi, în aceste zile sîntem destul de înnebuniţi pe-aici, zise el. Cu toate acestea, nu mă pot plînge, nu domnule, nu mă pot plînge. Afacerea prosperă.

– Aştept de cincisprezece minute, domnule Tarkington, rosti DiCarlo, manifestîndu-şi clar furia. Nu am timp de pierdut.

– Cine are în această perioadă a anului? Neclintit din starea de satisfacţie, Tarkington înconjură cu paşi clătinaţi masa de lucru: Luaţi loc, îl invită el. Vă pot servi cu puţină cafea? Descărcaţi-vă sufletul.

– Nu. S-a produs o eroare, domnule Tarkington. O eroare care trebuie corectată imediat.

– Ei bine, vom vedea ce vom putea face în legătură cu asta. Îmi puteţi da nişte detalii?

– Marfa pe care eu am expediat-o către Abel Winesap din Los Angeles nu a fost marfa care a ajuns la Los Angeles. Detaliile sînt suficiente?

Tarkington îşi muşcă buza mică şi îndesată.

– O adevărată enigmă. Aveţi la dumneavoastră copia facturii de expediţie?

– Desigur. DiCarlo scoase hîrtia împăturită de la buzunarul de la piept al scurtei.

– Să cercetăm. Degetele grase ale lui Tarkington, în formă de cîrnăciori, se mişcară rapid, cu o graţie nefirească, punînd în funcţiune calculatorul. Ia să vedem acum, zise el. Mai apăsă cîteva taste şi continuă: Este vorba de transportul din 17 decembrie... Da, da, uite-l aici. Totul a decurs fără probleme. Ar fi trebuit să ajungă ieri, astăzi cel tîrziu.

DiCarlo îşi trecu o mînă prin părul cîrlionţat. Idioţi, se

gîndi el. Era înconjurat de idioţi.

– Transportul a sosit într-adevăr. Însă nu a fost corespunzător.

– Vreţi să spuneţi că pachetul descărcat în Los Angeles a fost trimis la o altă adresă?

– Nu. Conţinutul pachetului nu era tocmai corect.

– Asta-i chiar straniu. Tarkington sorbi din cafea. Coletul a fost împachetat aici? Oh, staţi, staţi, îmi amintesc. Cu un semn din mînă el renunţă să mai aştepte răspunsul lui DiCarlo. Noi am furnizat containerul şi am asigurat ambalarea, iar dumneavoastră aţi supravegheat operaţiunea, continuă el. Deci, cum să fie posibil ca marfa să fie schimbată?

– Asta-i şi întrebarea mea, rosti DiCarlo printre dinţi, bătînd cu pumnul în masă.

– Hai, hai, să rămînem calmi. Păstrîndu-şi amabilitatea, Tarkington mai acţionă cîteva taste. Încărcătura a provenit de la sectorul 3, zise el. Să vedem cine a fost la bandă în acea zi. Ah, uite. Se pare că Opal. El se întoarse zîmbind spre DiCarlo. Bună lucrătoare, Opal, continuă el. Fată drăguţă. În ultima vreme a avut multe necazuri.

– Nu mă interesează viaţa ei personală. Vreau să vorbesc cu ea.

Tarkington se aplecă în faţă şi acţionă un comutator de pe birou.

– Opal Johnson este rugată să se prezinte la biroul domnului Tarkington. Readuse apoi comutatorul la poziţia iniţială şi-şi atinse peruca pentru a se asigura că era încă la loc. Sigur nu vreţi să vă ofer o cafea? Un fursec, poate? El desfăcu capacul unei cutii de carton. Astăzi ne-au sosit unele umplute cu jeleu de zmeură. Şi nişte roţi de tractoare.

DiCarlo scoase un sunet asemănător zgomotului făcut de aburul scăpat dintr-un ceainic şi se depărtă. Ridicînd din umeri, Tarkington se servi singur cu un fursec.

DiCarlo îşi încleştă pumnii în timp ce o femeie înaltă, izbitor de neagră, traversă cu paşi mari depozitul. Purta nişte blugi strîmţi şi un tricou verde-intens, iar la brîu

avea o tăşcuţă cu insemnul *Nike*. Părul pieptănat peste cap îi era prins într-o coadă inelată. Petele îngălbenite ale unor răni vechi îi umbreau ochiul stîng.

Femeia deschise uşa şi băgă capul înăuntru. Încăperea se umplu imediat de zgomotul benzilor transportoare şi de freamătul agitaţiei.

– M-aţi chemat, domnule Tarkington?

– Da, Opal. Intră un minut înăuntru. Vrei puţină cafea?

– Sigur. Închizînd uşa, Opal aruncă o privire rapidă asupra lui DiCarlo, posibilităţile învălmăşindu-i-se în minte.

O treceau temporar la şomaj. O concediau în mod clar, deoarece săptămîna trecută, după ce Curtis o bătuse, nu-şi îndeplinise norma. Necunoscutul era vreunul din proprietari venit să o înştiinţeze. Ea îşi scoase o ţigară din tăşcuţă şi o aprinse cu mîini tremurînde.

– Avem o mică problemă, Opal.

Gîtul ei păru să se umple cu nisip.

– Da, domnule?

– Dînsul este domnul DiCarlo. A avut de expediat săptămîna trecută un pachet la banda ta.

Valul rapid de teamă o făcu pe Opal să se înece în fum.

– Am expediat multe colete săptămîna trecută, domnule Tarkington.

– Însă la sosire, acest colet nu avea marfa corespunzătoare. Tarkington oftă.

Cu inima bătîndu-i puternic în gît, Opal privi în podea.

– A fost trimis la o adresă greşită?

– Nu, a ajuns la locul cuvenit, însă conţinutul a fost eronat, şi din moment ce domnul DiCarlo a supravegheat personal ambalarea, sîntem încurcaţi. M-am gîndit că poate îţi aminteşti ceva.

Ea simţi o arsură în stomac, în jurul inimii, în spatele ochilor. Coşmarul care o chinuise aproape o săptămînă se adeveri.

– Îmi pare rău, domnule Tarkington, se forţă ea să

rostească. Este greu să-mi amintesc de coletul vreunei persoane. Tot ce-mi amintesc de săptămîna trecută este că am lucrat în trei schimburi şi că în fiecare seară aşteptam să ajung acasă ca să-mi înmoi picioarele în apă.

Femeia mintea, conchise DiCarlo. Vedea acest lucru în ochii ei, în poziţia corpului ei şi-i irosea timpul.

– Ei bine, a meritat să întrebăm. Tarkington gesticulă plin de importanţă. Dacă îţi aminteşti ceva să vii să mă anunţi. În regulă?

– Da, domnule. Voi veni. Ea stinse ţigara în scrumiera zimţată din metal de pe biroul lui Tarkington şi se grăbi înapoi la banda ei.

– Vom începe o investigaţie în privinţa acestui colet, domnule DiCarlo. Cu maximă atenţie. *Premium* se mîndreşte cu satisfacţia clientului.„ Din mîinile noastre în ale dumneavoastră, cu un zîmbet", zise el citînd motto-ul companiei.

– În regulă. El nu mai era interesat de persoana lui Tarkington, deşi ar fi găsit o oarecare satisfacţie în a-şi înfige pumnii în abdomenul bombat al bărbatului. Şi dacă vrei să continui să te mai bucuri de patronajul întreprinderilor *Finley,* vei găsi răspunsurile, adăugă el.

DiCarlo înconjură zgomotoasa încăpere a coletăriei şi se îndreptă spre locul lui Opal. Ea îi aşteptă apropierea cu ochi agitaţi. Inima îi bătea dureros în spatele coastelor în clipa în care el se opri lîngă ea.

– La ce oră ai pauza de prînz?

Surprinsă, ea aproape că scăpă o cutie cu vase de bucătărie.

– La 11.30.

– Te aştept afară, în faţa intrării.

– Eu mănînc la bufet.

– Astăzi nu, zise încet DiCarlo. Nu dacă vrei să-ţi păstrezi slujba asta. 11.30, adăugă el şi se îndepărtă.

Ea se temea să-l refuze, se temea să-l înfrunte. La 11.30, Opal îşi îmbrăcă hanoracul verde-oliv şi se îndreptă spre intrarea angajaţilor. Nu spera decît ca pe

durata cît avea să înconjoare clădirea, să-şi recapete stăpînirea de sine.

I-ar fi plăcut să fi sărit de tot peste prînz. Oul *la McMuffin* pe care îl mîncase în acea dimineaţă ameninţa să facă drumul înapoi. Să nu recunoşti nimic, se instrui ea în timp ce mergea. Ei nu pot dovedi că ai făcut o greşeală dacă tu nu recunoşti. Dacă pierdea slujba avea să se întoarcă din nou la ajutorul social. Chiar dacă mîndria ei putea suporta aşa ceva, nu era sigură că puştii ei ar fi putut.

Opal îl zări pe DiCarlo sprijinindu-se de capota unui *Porsche* roşu. Maşina era extravagantă, iar bărbatul înalt, brunet, îngîmfat şi chipeş, îmbrăcat cu palton gri-deschis o făcu să se gîndească la o stea de cinema. Îngrozită, uimită, intimidată, ea se îndreptă spre el cu capul plecat.

DiCarlo nu zise nimic şi deschise simplu portiera. Gura lui făcu o grimasă în clipa în care surprinse oftatul pe care ea îl scăpă inconştient cînd se aşeză pe scaunul din piele. El se urcă la volan şi răsuci cheia.

– Domnule DiCarlo, sincer aş vrea să pot să vă ajut în legătură cu acel colet. Eu...

– Mă vei ajuta. El împinse schimbătorul de viteze într-a întîia, iar maşina ţîşni din faţa firmei *Premium* ca un glonţ roşu. Deja se hotărîse cum să joace cu ea, şi-i oferi lui Opal două minute de tăcere pentru a-i încorda nervii. Îşi stăpîni cu greu zîmbetul de satisfacţie cînd ea vorbi prima.

– Unde mergem?

– Nicăieri anume.

În ciuda emoţiei provocate de călătoria cu o maşină de lux, ea îşi umezi buzele uscate.

– Trebuie să fiu înapoi într-o jumătate de oră.

El nu răspunse nimic şi continuă să conducă în viteză.

– Despre ce este vorba?

– Ei bine, Opal, am să-ţi spun. Mi-am imaginat că ne vom putea înţelege mai bine împreună departe de atmosfera de la serviciu. Presupun că în ultimele săptă-

mîni ţi-a fost destul de greu.

– Cred că da. Afluenţa Crăciunului.

– Şi-mi închipui că ştii ce s-a întîmplat cu coletul meu.

Stomacul ei fremăta.

– Domnule, v-am spus deja că nu ştiu ce s-a întîmplat. Mă străduiesc să-mi fac treaba cît pot de bine.

El răsuci maşina luînd un viraj dreapta scurt şi ochii ei să se măriră uimiţi.

– Amîndoi ştim că n-a fost stîngăcia mea, scumpo. Putem face treaba asta dur sau uşor.

– Nu... nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

– Oh, ba da. Glasul lui păstra aceleaşi inflexiuni periculoase ca ale motorului *Porsche*-ului. Ştii exact ce vreau să spun, continuă el. Ce s-a întîmplat, Opal? Ţi-a plăcut ce era în colet şi ai hotărît să te serveşti singură? O primă înainte de Crăciun?

Ea îşi schimbă poziţia, o parte din teama ei preschimbîndu-se în furie.

– Eu nu-s hoaţă. În viaţa mea n-am furat nici un vîrf de creion. Acum întoarce maşina, domnule Mare Lovitură.

Era exact genul de discuţie impertinentă, după cum îi plăcea lui Curtis să-i spună, care îi atrăsese vînătăile şi oasele rupte. Amintindu-şi aceste lucruri, ea se lipi de uşă cînd rosti ultimul cuvînt.

– Poate că nu ai furat nimic, consimţi el după ce ea începu să tremure din nou. Astfel îmi va părea sincer foarte rău să-ţi aduc acuzaţii.

Ei îi pieri glasul.

– Acuzaţii? Cum adică acuzaţii?

– Marfa, pe care patronul meu o consideră valoroasă, a dispărut. Poliţia va fi interesată să afle ce s-a întîmplat cu acel colet odată ce a ajuns în mîinile tale. Şi, dacă eşti nevinovată, va rămîne un mare semn de întrebare în cartea ta de muncă.

Panica pulsa la baza craniului ei ca loviturile unui ciocan.

– Nici măcar nu ştiu ce era în colet. Tot ce am făcut a fost să-l expediez. Asta este tot ce am făcut.

– Amîndoi ştim că asta e o minciună. DiCarlo trase maşina în parcarea unei băcănii. Putea să vadă că ochii ei erau plini de lacrimi, că mîinile ei răsuceau întruna cureaua genţii de umăr. Aproape că am ajuns unde voiam, se gîndi el, şi schimbîndu-şi poziţia în scaun îi aruncă o privire rece, nemiloasă.

– Vrei să-ţi aperi slujba, nu-i aşa, Opal? Nu vrei să fii concediată şi să ajungi la poliţie.

– Am copii, rosti ea printre suspine cînd primele lacrimi se revărsară. Am copii.

– Atunci mai bine te-ai gîndi la ei, la ceea ce li s-ar putea întîmpla dacă ai intra într-un astfel de bucluc. Patronul meu este un om dur. Ochii lui lunecară peste vînătăile şterse de pe faţa ei. Ştii cum sînt oamenii duri, nu-i aşa?

Apărîndu-se, ea îşi ridică mîna la obraz.

– Am... am căzut.

– Sigur că da. Împiedicîndu-te de pumnul cuiva, corect? Ea nu răspunse şi atunci el insistă: Dacă şeful meu nu-şi primeşte înapoi lucrurile, nu se va mulţumi cu ce va scoate de la mine. Se va folosi de relaţiile lui de la *Premium* pînă va da de tine.

Aveau să afle, se gîndi ea, speriată. Întotdeauna ei află.

– Nu i-am luat marfa, nu i-am luat-o. Pur şi simplu...

– Pur şi simplu ce? DiCarlo îşi înghiţi cuvintele şi trebui să lupte din răsputeri să nu se repeadă la gîtul ei ca să scoată totul de la ea.

– Sînt de trei ani la *Premium*. Trăgîndu-şi nasul, ea scormoni prin geantă după nişte şervetele. Peste un an aş putea deveni supraveghetor.

DiCarlo îşi stăpîni valul de înjurături şi făcu un efort să-şi păstreze calmul.

– Ascultă, ştiu cum este să urci o astfel de scară. Ajută-mă să ies de aici şi eu voi face acelaşi lucru pentru tine. Nu văd nici un motiv pentru care ceea ce-mi vei spune tu să mai fie cunoscut şi de altcineva în afară de noi. De aceea nu am făcut treaba asta în biroul lui Tarkington.

Opal bîjbîi după o ţigară. Automat, DiCarlo coborî puţin fereastra.

– Nu vă veţi duce la domnul Tarkington?

– Nu, dacă joci cinstit cu mine. Altfel... Pentru intimidare, el îşi strecură degetele sub bărbia ei şi strîngîndu-i-o ca într-un cleşte îi întoarse faţa spre el.

– Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău că s-a întîmplat. M-am gîndit că voi îndrepta lucrurile ulterior, însă n-am fost sigură. Şi mi-a fost teamă. A trebuit să lipsesc cîteva zile luna trecută fiindcă mezinul mi-a fost bolnav, iar săptămîna trecută, am întîrziat într-o zi cînd am căzut şi... am fost atît de grăbită, încît am amestecat facturile. Ea se întoarse, pregătindu-se pentru o lovitură. Le-am scăpat, continuă ea. Eram ameţită şi le-am scăpat. Am crezut că le-am pus pe toate în ordine, dar nu eram foarte sigură. Am verificat însă ieri cîteva transporturi şi au fost corecte. Aşa că mi-am zis că este în ordine şi că nimeni nu va trebui să afle.

– Ai amestecat facturile, repetă el. O lucrătoare tîmpită trece printr-o perioadă de zăpăceală, face varză hîrtiile şi-mi pune mie fundu' la bătaie.

– Îmi pare rău, suspină ea. Poate că el nu avea să o bată, însă avea să o facă să plătească. Opal cunoştea pe cineva care întotdeauna o făcea să plătească. Îmi pare sincer rău.

– O să-ţi pară şi mai rău dacă nu vei afla încotro a luat-o coletul.

– M-am uitat ieri prin toate actele. Mai era un singur container la fel de mare în acel lot. Continuînd să plîngă, ea căută prin poşetă: Mi-am notat adresa aici, domnule DiCarlo. Ea o scoase din geantă şi i-o întinse.

– Sherman Porter, Front Royal, Virginia.

– Vă rog, domnule DiCarlo, am copii, zise ea ştergîndu-şi ochii. Ştiu că am făcut o greşeală, dar am făcut treabă bună la *Premium*. Nu-mi pot permite să fiu dată afară.

El strecură hîrtia în buzunar.

– Am să verific asta şi pe urmă mai vedem.

Maxilarul ei căzu cu greutatea speranţei.

– Atunci nu-i veţi spune domnului Tarkington?

– Am spus că vom mai vedea. DiCarlo porni motorul în timp ce plănuia următorii paşi. Dacă lucrurile nu mergeau aşa cum voia el, se va întoarce după Opal şi nu numai faţa avea să-i rămînă vînătă şi pămîntie.

La tejgheaua principală a magazinului ei, Dora făcu ultimul retuş la funda mare, roşie, care lega ambalajul unei achiziţii cumpărate spre a fi oferită în dar.

– Or să-i placă, domnule O'Malley. Mulţumită de tranzacţie, Dora bătu uşor cutia cu ambalaj viu colorat conţinînd solniţele de cobalt. Surpriza va fi şi mai mare căci nu le-a văzut în magazin.

– Ei bine, domnişoară Conroy, vă sînt recunoscător că m-aţi sunat. Nu pot să spun ce vede Hester a mea la aceste lucruri, dar cu siguranţă pune mare preţ pe ele.

– O să-i deveniţi idol, îl asigură Dora în timp ce el luă sub braţ pachetul. Voi fi bucuroasă să vă păstrez celălalt set pentru aniversarea dumneavoastră din februarie.

– Ce drăguţ din partea dumneavoastră. Sigur nu vreţi un avans?

– Nu este necesar. Crăciun fericit, domnule O'Malley.

– Asemeni şi dumneavoastră şi familiei. El ieşi, un client mulţumit, cu pasul vioi.

În magazin mai erau vreo şase persoane, două fiind servite de către Terri, asistenta Dorei. Perspectiva unei zile mari înainte de liniştea de după sărbători făcea ca inima Dorei să tresalte. Trecînd pe lîngă tejghea, ea rătăci prin încăperea principală a magazinului, ştiind că şiretlicul era să fie amabilă, însă nu sîcîitoare.

– Vă rog să mă anunţaţi dacă aveţi ceva întrebări.

– Oh, domnişoară?

Dora se întoarse zîmbind. Exista ceva familiar în alura doamnei respectabile cu părul vopsit negru.

– Da, doamnă. Vă pot ajuta?

– Oh, sper. Ea arătă puţin neajutorată spre una din mesele cu exponate. Acestea sînt opritori pentru uşi, nu-i aşa?

– Da. Desigur, pot fi folosite la orice altceva doriţi, însă acesta este scopul lor principal. Automat, Dora îşi întoarse privirea cînd clopoţeii de la uşa ei sunară. Ridică doar o sprînceană cînd Jed intră. Multe din acestea sînt din perioada victoriană, continuă ea. Cel mai des folosit material era fonta. Ea ridică un o opritoare grea de forma unui coş de fructe. Aceasta a fost probabil folosit pentru un salon. Avem însă un exemplar foarte frumos din sticlă de Nailsea.

În mod obişnuit acesta se afla în dormitorul ei de la etaj, dar putea fi adus jos într-o clipă.

Femeia studie un şarpe din bronz deosebit de lustruit.

– Nepoata mea şi soţul ei tocmai s-au mutat în prima lor casă. Le-am cumpărat fiecăruia cîte un cadou de Crăciun, dar aş vrea să le duc ceva şi pentru casă. Sharon, nepoata mea, cumpără mult de aici.

– Oh. Colecţionează ceva anume?

– Nu, îi plac lucrurile vechi şi neobişnuite.

– Şi mie la fel. Există vreun motiv pentru care v-aţi gîndit la o opritoare?

– De fapt, este. Nepoata mea coase foarte mult. Şi-a amenajat o încăpere de-a dreptul încîntătoare. Vedeţi, este o casă veche, pe care ei au rearanjat-o. Uşa de la atelierul ei nu stă deschisă. Deoarece aşteaptă un copil, ştiu că ea va vrea să-l audă şi acesta va fi un mod amuzant de a o face. Femeia ezită totuşi. Acum cîteva luni i-am cumpărat lui Sharon o oală de noapte, cadou de ziua ei. I-a plăcut la nebunie.

Atunci se dezmetici.

– Obiectul confecţionat la Sunderland, care avea pictat pe fundul interior o broască.

Ochii femeii se luminară.

– Da. Cîtă amabilitate din partea dumneavoastră să vă amintiţi.

– Am ţinut foarte mult la acea piesă, doamnă...

– Lyle. Alice Lyle.

– Doamnă Lyle, da. Mă bucur că a găsit un cămin bun. Făcînd o pauză, Dora îşi lovi uşor buzele cu de-

getul. Dacă i-a plăcut acel obiect, poate că va aprecia ceva în acelaşi stil. Dora alese o figurină din alamă reprezentînd un elefant. Este Jumbo, explică ea. Al lui P.T. Barnum.

– Da. Femeia întinse mîinile şi chicoti cînd Dora i-l dădu. Cam greoi, nu-i aşa?

– Este unul din preferaţii mei.

– Cred că este perfect. Ea aruncă o privire rapidă şi discretă peste eticheta care atîrna de piciorul drept al lui Jumbo. Da, absolut, confirmă ea.

– Vreţi să-l ambalăm ca pentru cadou?

– Da, mulţumesc. Şi... Ea luă cîinele adormit pe care Dora îl achiziţionase cu numai o zi înainte la licitaţie. Credeţi că acesta ar fi potrivit pentru camera sugarului?

– Cred că este minunat. Un cîine de pază drăguţ şi liniştit.

– Cred că am să-l iau şi pe acesta, un dar de întîmpinare a noului meu nepot sau a noii mele nepoate. Acceptaţi şi cecuri?

– Bineînţeles. Nu va dura decît cîteva clipe. Ce-ar fi să vă serviţi cu puţină cafea pînă aşteptaţi? După ce arătă spre o masă care mereu era pregătită cu ceainice, cafetiere şi tăvi cu fursecuri, Dora duse pe tejghea cele două opritori. Cumpărături de Crăciun, Skimmerhorn? întrebă ea trecînd pe lîngă Jed.

– Am nevoie de... cum i se spune? Un lucru pentru o gazdă.

– Uită-te prin jur. Voi veni şi eu imediat.

Jed nu ştia sigur după ce să se uite. Încăperea ticsită era numai o mică dovadă a şirului uluitor de mărfuri oferit de *Salonul Dorei*.

Existau acolo figurine delicate care îl făceau să se simtă mare şi stîngaci, aşa cum se simţise odinioară în camera de zi a mamei lui. Aici totuşi nu exista nici o tendinţă de formalism şi intangibilitate. Sticle de diferite dimensiuni şi culori captaseră strălucire în lumina soarelui şi implorau să fie atinse. Peste tot erau reclame care făceau publicitate la orice, de la pastilele pentru stomac la cremă de ghete. Soldaţi de plumb aranjaţi ca

pe cîmpul de bătălie luptau în preajma unor pancarte vechi de război.

El trecu pragul unei uşi şi descoperi o altă încăpere la fel de înţesată. Ursuleţi şi ceainice. Ceasuri cu cuc şi tirbuşoane. Un magazin de vechituri, se gîndi el. Lumea i-o fi atribuind un nume fantezist, ca de pildă magazin de antichităţi, însă nu era decît unul de vechituri.

Alene, el ridică o casetă mică, emailată, ornată cu trandafiri. Lui Mary Pat probabil că-i va plăcea asta, hotărî el.

– Ei bine, Skimmerhorn, mă surprinzi. Aşezată în cadrul uşii, Dora zîmbi. Arătînd spre cutia pe care el o ţinea în mînă, se apropie. Ai gusturi excelente, zise ea. Este un obiect drăguţ.

– Ai putea pune în el broşe sau inele, corect?

– Probabil că ai putea. Iniţial a fost destinat pentru păstrarea aluniţelor din mătase. Aristocraţii le purtau în secolul al optsprezecelea, la început pentru a-şi acoperi semnele de vărsat de vînt, iar mai apoi pentru a fi în ton cu moda. Ea îşi ridică privirea de la casetă, iar ochii începură să-i rîdă. Costă două mii cinci sute.

– Asta? Nici măcar cît palma lui nu era.

– Este stil George al III-lea.

– Da, corect. El puse obiectul la loc pe masă cu aceeaşi grijă cu care ar fi mînuit o aparatură explozibilă. Faptul că şi-l permitea nu-l făcu să se simtă mai puţin intimidat. Nu este exact ce am eu în minte.

– Nici o problemă. Avem cîte ceva pentru mintea fiecăruia. Un cadou pentru o gazdă ai spus?

El mormăi şi cercetă atent încăperea. Acum se temea să mai atingă ceva. Se întorsese din nou, se întorsese cu durere în copilărie, în salonaşul din faţă al casei Skimmerhorn. *Nu atinge, Jedidiah. Eşti atît de neîndemînatic. Nu preţuieşti nimic.*

El puse stavilă amintirii însoţite de iluzia senzorială a miresmelor contopite de *Chanel* şi sherry.

Nu însă şi mustrării.

– Poate că ar trebui să cumpăr pur şi simplu nişte flori.

– Şi asta este frumos. Bineînţeles, nu vor rezista. Pe

Dora o amuză expresia lui de stinghereală pur masculină. O sticlă de vin este de asemenea satisfăcătoare, comentă ea. Nu este un lucru inedit, dar este satisfăcătoare. Ce-ar fi să-mi povesteşti ceva despre gazda ta?

– De ce?

Zîmbetul Dorei se lărgi la suspiciunea din glasul lui.

– Ca să-mi fac o imagine despre ea şi ca să te pot ajuta să alegi ceva. Este tipul sportiv, deschis, sau genul liniştit, retras care îşi coace singură pîinea în casă?

Poate că ea nu încerca să-l facă să se simtă prost, însă reuşea pe deplin.

– Ascultă, este soţia colegului meu,a fostului meu coleg. Are doi copii şi-i plac cărţile.

– Ce fel de cărţi?

– Nu ştiu. De ce naiba nu se dusese el la florărie?

– Bine, atunci. Făcîndu-i-se milă de el, ea îl bătu uşor pe braţ. Mi se pare că avem de-a face cu o femeie activă şi devotată. Una altruistă şi romantică. Un dar pentru o gazdă, cugetă ea, lovindu-şi buza cu degetul. Nu trebuie să fie prea intim. Ceva pentru casă. Cu o înclinare a capului ea se răsuci şi se îndreptă spre un colţ al încăperii care era aranjat să semene cu o cămară de modă veche. Cred că asta se potriveşte de minune. Dora luă un recipient confecţionat din alamă cu suport de lemn.

Jed se încruntă la obiect. Părinţii lui nu apreciaseră articolele vechi, ciudate.

– Pentru ce este asta, pentru prăjituri?

– Ce perspicace eşti. Dora îi surîse. Este un recipient pentru biscuiţi. Din perioada victoriană. Este stejar din jurul anului 1870. Un dar practic şi decorativ şi la patruzeci de dolari n-o să te coste mai mult decît un buchet de trandafiri sau o sticlă de vin bun franţuzesc.

– În regulă. Cred că o să fie entuziasmată.

– Vezi? N-a fost chiar atît de greu. Te mai pot ajuta şi cu altceva? Un dar de Crăciun de ultimă clipă?

– Nu, asta-i tot. O urmă înapoi în încăperea principală. Locul mirosea plăcut, constată el. A mere. Muzica se auzea în surdină. El recunoscu aria din *Spărgătorul*

de nuci şi rămase surprins că dintr-o dată se simţi relaxat. De unde iei toate chestiile astea? întrebă el.

– Oh, de ici, de colo, zise ea peste umăr. Licitaţii, talciocuri, vînzări de moşteniri.

– De fapt, din asta trăieşti?

Amuzată, ea despachetă o cutie din spatele tejghelei.

– Lumea colecţionează, Skimmerhorn. Adesea nici măcar nu-şi dau seama. Tu n-ai avut niciodată în copilărie marbles[1], comics-uri sau cărţi de baseball?

– Sigur. Trebuise să le ascundă, dar avusese.

Ea căptuşi cutia cu o ţesătură subţire lucrînd rapid, cu competenţă.

– Şi nu ai făcut niciodată schimburi cu cărţile tale? Ea îşi ridică privirea şi-l surprinse uitîndu-se fix la mîinile ei.

– Sigur că am făcut, murmură el. Privirea lui se înălţă, întîlnind-o pe a ei. Simţise ceva cît o urmărise lucrînd, ceva ce-i pătrunsese direct în suflet ca o săgeată fierbinte. Exact cum tu te-ai jucat cu păpuşile, zise el.

– Oricît ar părea de ciudat, eu nu m-am jucat. Ea afişă un surîs aproape imperceptibil. Nu mi-au plăcut niciodată prea mult, continuă ea. Am preferat tovarăşi de joacă imaginari, pentru că îi puteai schimba oricînd în orice fel de personaj doreai. Cu mai multă grijă decît era necesar, ea deschise capacul cutiei pe care stătea scris cu litere aurii, în relief, *Salonul Dorei*. Ceea ce voiam să spun e că majoritatea copiilor colecţionează şi fac schimburi. Unii oameni nu se debarasează niciodată de acest obicei. Să-l împachetez ca pentru cadou? Nu costă nimic în plus.

– Da, continuă.

El îşi schimbă poziţia şi se mişcă de-a lungul tejghelei. Nu pentru că era interesat de ceea ce era expus acolo, ci pentru a-şi oferi puţin spaţiu de respirat. Excitaţia sexuală pe care o simţise nu era nouă, dar era prima dată cînd o experimenta pentru că o femeie avea

---

1. Joc cu bile.

mîini frumoase. Şi ochi mari, căprui. Era apoi şi acel surîs, se gîndi el. Ea arăta mereu de parcă rîdea de vreo glumă tainică.

Evident era de prea multă vreme celibatar, dacă ajunsese să fie atras de o femeie care îi zîmbea.

Ca să-i treacă timpul el ridică un obiect în formă de minge de baseball ce avea o gaură în vîrf. Cuvintele *Mountain Dew* erau înscrise pe lateral. Curios, Jed o întoarse în mînă.

– Interesantă, nu-i aşa? Dora aşează pachetul în ambalaj viu colorat în faţa lui.

– Mă întrebam ce este.

– Un aprinzător de chibrituri. Ea îşi puse mîinile peste ale lui şi-i ghidă degetul mare pe marginea aspră. Se pun chibriturile deasupra, apoi se scapără pe lateral. *Mountain Dew* era o marcă de whisky. Este de la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea. Ea surprinse licărul unui zîmbet pe faţa lui. Îţi place? îl întrebă ea.

– Este deosebit.

– Eu sînt foarte ataşată de lucrurile deosebite. Îşi mai ţinu un moment mîinile calde peste ale lui. Ia-l. Consideră-l un dar de bun venit.

Farmecul inexplicabil al obiectului îl zăpăci complet.

– Hei, nu cred...

– Nu este valoros, băneşte vorbind. Un gest amical, Skimmerhorn. Nu te comporta ca un mucos.

– Ei bine, dat fiind faptul că eşti îndrăgostită de el...

Ea rîse atunci şi-i strînse puternic mîna.

– Sper ca prietenei tale să-i placă darul. Ea se depărtă atunci ca să ajute un alt client, însă cu coada ochiului îl urmări pe Jed ieşind din magazin.

Un bărbat neobişnuit, se gîndi ea. Şi, bineînţeles, neobişnuitul era obiectul comerţului ei.

DiCarlo gonea spre aeroport cu mare viteză pe autostrada Van Wyck, formînd cu o mînă un număr la telefonul din maşină, iar cu cealaltă pe volan.

– DiCarlo, se recomandă el, lovind uşor receptorul. Dă-mi-l pe domnul Finley. Cu nervii clocotind, îşi privi

ceasul. Va reuşi, se asigură el. Trebuia să reuşească.

– Domnule DiCarlo. Glasul lui Finley umplu maşina. Ai veşti bune, presupun.

– Am depistat urma, domnule Finley. DiCarlo se străduia să rostească cuvintele cu un ton calm, plin de importanţă. Am aflat exact ce s-a întîmplat. O lucrătoare timpită a inversat coletele. L-a trimis pe al nostru în Virginia. Am să îndrept situaţia numaidecît.

– Înţeleg. Urmă o pauză lungă. Intestinele lui DiCarlo îngheţară. Şi care este definiţia dumitale pentru *numaidecît?*

– Domnule Finley, chiar acum sînt în drum spre aeroport. Mi-am rezervat un loc la o cursă care aterizează pe aeroportul Dulles, iar acolo mă aşteaptă o maşină închiriată. Am să ajung la Front Royal înainte de cinci, după fusul orar al Coastei de Est. Am numele şi adresa unde a fost expediat coletul. Vocea lui slăbi. Mă voi ocupa de toată problema pe cheltuiala mea, domnule Finley.

– Înţelept din partea dumitale, domnule DiCarlo, deoarece nu doresc ca greşeala dumitale să mă coste mai mult decît m-a costat deja.

– Nu, domnule. Şi aveţi cuvîntul meu că această greşeală va fi corectată prompt.

– Foarte bine. Aştept să iei legătura cu mine cînd ajungi la destinaţie. Evident, vreau ca lucrătoarea să fie concediată.

– Evident.

– Domnule DiCarlo? Ştii cît este de importantă pentru mine acea marfă, nu-i aşa? Vei folosi toate mijloacele ca s-o recuperezi. Orice fel de mijloace.

– Am înţeles. Cînd legătura se întrerupse, DiCarlo zîmbi sinistru. Avînd în vedere că această încurcătură îi distrusese sărbătorile, era mai mult decît dispus să folosească orice mijloace. Orice fel de mijloace.

Capitolul 4

– Curată harababură, nu-i aşa? În timp ce-şi punea această întrebare retorică, spre neplăcerea lui DiCarlo, Sherman Porter scormonea prin dulăpiorul vechi cu dosare. Cred că am pus-o aici, însă am avut licitaţie, continuă Porter în timp ce distrugea neglijent sistemul de arhivare. Şi-o aglomeraţie infernală. Am manevrat multă marfă. Arză-le-ar focul, unde o pune femeia asta lucrurile?

Porter deschise un alt sertar cu dosare.

– Nu ştiu cum voi reuşi să găsesc ceva fără Helen care este plecată o săptămînă să-şi viziteze fiica la Washington D.C. M-aţi prins la timp. Vom avea închis pînă la Anul Nou.

DiCarlo se uită la ceas: 6.15. Timpul i se scurgea. Cît despre răbdare, orice urmă a acesteia se evaporase.

– Poate că nu am fost destul de clar, domnule Porter. Restituirea acestei mărfi este de o importanţă vitală pentru patronul meu.

– Oh, aţi fost foarte clar în această privinţă. În definitiv, omul vrea ce-i al lui. Uite aici, ăsta pare promiţător. Porter scoase un mic teanc de hîrtii îngrijit bătute la maşină. Vedeţi, zise el, Helen a înşirat toate mărfurile pe care le-am licitat, numărul lotului, preţul de vînzare. Femeia este o comoară.

– Pot să văd?

– Sigur, sigur. După ce îi dădu hîrtiile, Porter deschise sertarul de sus al biroului lui. Scoase de acolo o sticlă de whisky *Four Roses* şi două pahare de plastic prăfuite. El afişă spre DiCarlo un zîmbet copilăresc. Beţi cu mine un pahar? Sîntem după program şi ţine de frig.

DiCarlo cercetă dezgustat sticla.

– Nu, răspunse el.

– Ei bine, atunci am să mă servesc numai pe mine.

DiCarlo îşi scoase propria listă şi le compară. Totul era acolo, observă el, zbătîndu-se între uşurare şi disperare. Toate vîndute. Cîinele din porţelan, pictura abstractă, figurina de porţelan, vulturul de bronz şi papagalul împăiat. Enorma şi urîta replică de ipsos a Statuii Libertăţii nu mai era, cum de altfel nu mai era nici perechea de suporturi de cărţi în formă de sirene.

În buzunar DiCarlo mai avea o listă. Pe aceasta figurau descrierile obiectelor care fuseseră ascunse, cu mare grijă şi cheltulală, în fiecare articol de marfă. Un vas Gall gravat, evaluat la aproape o sută de mii de dolari, o pereche de netsuke-uri furate dintr-o colecţie particulară din Austria şi valorînd cu uşurinţă o sumă din şase cifre. O broşă veche cu safir, avînd reputaţia că fusese purtată de Maria, regina Scoţiei.

Şi lista continua. În ciuda răcorii din cameră, pielea lui DiCarlo se umezea. Nici măcar un articol nu mai rămăsese în posesia lui Porter. Vîndute, se gîndi DiCarlo, toate vîndute.

– N-a mai rămas nimic, zise el cu glas stins.

– V-am spus că am avut o clientelă bună. Mulţumit de amintire, Porter îşi mai turnă un pahar.

– Am nevoie de marfa asta.

– Aţi mai spus, însă containerul a sosit cu cîteva minute înainte de a începe licitaţia şi nu am avut timp să facem un inventar. După cum văd eu, şeful dumneavoastră şi cu mine am putea să cerem despăgubiri companiei *Premium.* Deoarece ideea era atrăgătoare, Porter zîmbi şi bău din nou. Bănuiesc că au şi pus deoparte o sumă frumuşică.

– Domnul Finley îşi vrea bunurile, nu vrea un proces.

– Cred că dînsul este în măsură să hotărască. Ridicînd din umeri, Porter îşi termină băutura. Helen păstrează o listă cu adresele clienţilor noştri. O foloseşte cînd expediază anunţuri prin care îi înştiinţează de ţinerea unei licitaţii. Tot ce pot să spun este să vă uitaţi

peste aceasta, şi să comparaţi numele şi adresele cu numele pe care ie-a înscris Helen alături de marfa pe care am vîndut-o. Puteţi lua legătura cu ei, să le explicaţi cum stau lucrurile. Bineînţeles, îmi veţi returna marfa mea. Am plătit pentru ea, corect?

Aveau să-i fie necesare zile întregi ca să adune bunurile lui Finley, se gîndi DiCarlo, scîrbit.

– Evident, minţi el.

Porter afişă un zîmbet larg. După judecata lui, el vînduse deja un lot. Acum urma să mai vîndă unul, ambele în preţul unuia singur.

– Lista cu adrese, ceru DiCarlo.

– Oh, sigur, sigur. Îndeajuns ameţit de *Four Roses*, Porter cotrobăi printr-un sertar şi veni cu o cutie metalică, plină cu cărţi de index.

– Nu te da bătut, stai liniştit. Eu nu mă grăbesc deloc.

Douăzeci de minute mai tîrziu DiCarlo îl lăsă pe Porter beat şi fericit. Avea o sigură fărîmă de speranţă. Figurina de porţelan se afla încă în Front Royal, în posesia lui Thomas Ashworth, comerciant de antichităţi. DiCarlo se agăţă puternic de faptul că redobîndirea rapidă a unui bun avea să-l împace pe Finley şi lui avea să-i ofere şansa de a cîştiga timp.

Deplasîndu-se prin traficul lejer spre magazinul lui Ashworth, DiCarlo îşi punea la punct stratagema. Urma să intre înăuntru, să explice accidentul, păstrînd un ton deschis, prietenesc. Deoarece Ashworth plătise numai patruzeci şi cinci de dolari pe figurină, DiCarlo era pregătit să o răscumpere şi să includă în preţ un profit onorabil pentru comerciant.

Totul putea să decurgă rapid, fără probleme. De îndată ce avea să intre în posesia figurinei, îi va telefona lui Finley să-i spună că totul se afla sub control. Cu puţin noroc, Finley avea să-l pună pe Winesap să contacteze restul persoanelor de pe listă, iar el, DiCarlo, se va întoarce la New York pentru sărbătorirea Crăciunului.

Scenariul îl binedispuse într-atît, încît DiCarlo fredona

cînd parcă la marginea bordurii din faţa magazinului lui Ashworth. Abia cînd se dădu jos din maşină zîmbetul îi păli.

Închis.

Înscrisul de pe cartonul mare afişat pe geamul uşii din faţă îl privea urît.

Din doi paşi DiCarlo fu la uşă, zgîlţîind clanţa, bătînd în geam. Nu putea să fie închis. Respirînd alert, se năpusti asupra vitrinei largi şi adunîndu-şi mîinile în jurul feţei se lipi de geam. Nu vedea nimic altceva decît umbre şi propria lui nenorocire.

Ştia că Finley nu avea să accepte nici un fel de scuze. Nu tolera nimic atît de imprecis precum ghinionul.

Atunci însă DiCarlo văzu figurina din porţelan reprezentînd un bărbat şi o femeie în costume de bal, uşor îmbrăţişaţi, iar buzele i se răsfrînseră într-un mîrîit.

DiCarlo îşi încleştă mîinile înmănuşate. Nu avea de gînd să se lase oprit de o încuietoare şi de un geam.

Primul pas era să-şi mute maşina. DiCarlo înconjură încet străduţa, instinctele fremătîndu-i în timp ce urmărea atent să nu se încrucişeze cu vreo maşină a patrulei de poliţie. Parcă la două străzi distanţă. Din compartimentul pentru mănuşi, luă ceea ce crezu că avea să-i fie necesar: o lanternă, o şurubelniţă, revolverul. Le strecură pe toate în buzunarul paltonului.

De astă dată nu se mai apropie de magazin prin faţă, ci o luă pe o stradă laterală cu paşii fermi şi tacticoşi ai omului care ştie încotro se îndreaptă. Ochii însă îi alunecau dintr-o parte într-alta, atenţi, precauţi.

Era un oraş mic şi o noapte rece, majoritatea locuitorilor fiind acasă, la cină. DiCarlo nu întîlni pe nimeni în drumul lui spre intrarea din spate a magazinului lui Ashworth.

Nici nu zări dovada existenţei vreunui sistem de alarmă. Mişcîndu-se rapid, el folosi şurubelniţa ca să spargă uşa. Zgomotul lemnului despicat îl făcu să zîmbească. Aproape că uitase plăcerea simplă a spargerilor din timpul anilor petrecuţi în breasla hoţilor. DiCarlo se furişă înăuntru, închizînd uşa în urma lui. Aprinse lanterna,

ascunzînd raza de lumină cu mîna, atunci cînd o răsucea dintr-o parte în alta. Intrase în ceea ce părea să fie un birou mic şi adunat. Deoarece avea nevoie să-şi acopere urmele, DiCarlo se hotărî să procedeze astfel încît spargerea să pară un furt nepremeditat. Enervat pe faptul că trebuia să piardă atîta timp, el începu să tragă de sertare şi să le răstoarne.

Chicoti în sinea lui cînd zări un plic de bancă din plastic. Părea că norocul i se schimbase. Răsfirarea rapidă a bancnotelor dinăuntru îi permise să estimeze că erau în jur de cinci sute de dolari. Mulţumit, îngrămădi banii în buzunar şi folosi lumina ca să-l conducă în magazinul principal.

Lui DiCarlo i se păru că puţin vandalism era nota distinctă de care avea nevoie. Sparse la întîmplare o lampă dintr-o sticlă mată şi un vas *Capo di Monte.* Apoi, deoarece se simţea atît de bine, răsturnă o măsuţă pe care se afla o colecţie de ceşcuţe pentru cafea. Din impuls şi deoarece trecuseră ani de cînd nu mai cunoscuse emoţia furtului, strecură cîteva casete din *cloisonn* în buzunare.

Zîmbind luă figurina.

– Te-am prins, iubito, murmură el, şi îngheţă cînd lumina venind dinspre scara aflată la dreapta lui inundă magazinul. Înjurînd în gînd, DiCarlo se înghesui între un dulap din lemn de trandafir şi o lampă obişnuită din alamă.

– Am chemat poliţia. Un bătrîn cu halat din flanel şi avînd o crosă de fier cobora încet treptele. E pe drum, continuă el, aşa că mai bine ai rămîne unde eşti.

DiCarlo sesiză vîrsta şi teama din glasul bărbatului. Pentru o clipă se zăpăci. Bătrînul avea apartamentul la etaj, îşi dădu seama DiCarlo şi se blestemă că spărsese magazinul ca un amator.

Însă nu era vreme pentru regrete. Strîngînd figurina sub braţ ca pe o minge de fotbal american, el se năpusti asupra lui Ashworth, aşa cum se avîntase odinioară pe Fifth Avenue avînd îndesate în haină poşetele *Gucci* ale unor doamne respectabile.

Bătrînul mîrîi la impact, se clătină pe scări, halatul

învechit fluturîndu-i peste picioarele albe la fel de subțiri şi de ascuțite ca nişte creioane. Respirînd greu, Ashworth se răsuci stîngaci cu crosa, încercînd să-şi păstreze echilibrul. Mai mult din impuls decît intenționat, DiCarlo apucă crosa atunci cînd îi şuieră pe la ureche. Ashworth căzu. Capul i se lovi cu un pocnet amenințător de căldarea metalică de cărbuni.

– Ah, Isuse. Dezgustat, DiCarlo îl răsuci pe Ahworth cu vîrful pantofului. În raza de lumină de la etaj, el văzu dîra de sînge şi ochii ficşi, deschişi. Furia îl făcu să lovească cadavrul de două ori înainte de a-şi recăpăta stăpînirea de sine.

Ieşi pe uşa din spate şi era la jumătatea străzii cînd auzi sunetul sirenelor.

Finley schimbă canalele numeroaselor ecrane de televizor atunci cînd i se făcu legătura.

– DiCarlo pe linia doi, domnule Finley.

– Fă-mi legătura. După ce acționă un buton al interfonului, Finley zise: Ai veşti pentru mine?

– Da. Da, domnule. Am la mine figurina din porțelan, domnule Finley, şi o listă cu localizarea celorlalte mărfuri. DiCarlo vorbea de la telefonul din maşina lui şi în drumul lui spre aeroportul *Dulles International* păstra viteza legală de optzeci de kilometri pe oră.

Finley aşteptă o clipă.

– Explică.

DiCarlo începu cu Porter, oprindu-se după fiecare propoziție ca să fie sigur că Finley voia să asculte mai departe.

– Aş fi bucuros să vă trimit lista prin fax, de îndată ce ajung la aeroport, domnule Finley.

– Da, aşa să faci. Pari puțin... cam agitat, domnule DiCarlo.

– De fapt, domnule, a fost o mică problemă în recuperarea figurinei. Un comerciant de antichități din Front Royal o achiziționase. Magazinul acestuia era închis cînd am ajuns acolo şi ştiind că voiați rezultate imediate am pătruns cu forța ca să recuperez figurina. Comer-

ciantul era la etaj. S-a produs un accident, domnule Finley. A murit.

– Înțeleg. Finley își examina unghiile. Presupun că te-ai ocupat de acest Porter.

– Să mă ocup de Porter?

– Poate să facă legătura între dumneata și... accident, corect? E un fir către dumneata, domnule DiCarlo, este un fir către mine. Îți sugerez să rupi legătura repede și definitiv.

– Sînt... sînt în drum spre aeroport.

– Atunci va trebui să faci cale întoarsă, nu-i așa? Nu te mai deranja cu faxul. După ce termini curățenia în Virginia, te aștept cu figurina la mine. Vom discuta pașii următori.

– Vreți să vin în California? Domnule Finley...

– La prînz, domnule DiCarlo. Închidem devreme mîine. Sărbătorile, știi. Contactează-l pe Winesap ca să-ți spună cu ce cursă vii. Vei fi așteptat.

– Da, domnule. DiCarlo întrerupse legătura și se îndreptă spre primul drum lateral. Se rugă la Dumnezeu ca Porter să fie încă la birou, beat criță, ca să-i poată trage un glonț în cap fără prea mare zarvă.

Dacă nu îndrepta curînd încurcătura asta, nu avea să mai ajungă niciodată acasă la cina de Crăciun.

– Zău, Andrew, zău, nu este nevoie să mă conduci pînă sus. Cu o autoapărare pe care numai o femeie care fusese plictisită peste limita răbdării putea să o, înțeleagă, Dora blocă scara cu trupul ei. Să ajung numai înăuntru, se gîndi ea, în spatele ușii încuiate. După aceea putea să se dea în liniște cu capul de pereți.

Andrew Dawd, un contabil care considera artificiile de scutire a fondurilor de impozite culmea măiestriei, pufni într-unul din hohotele lui sincere și o ciupi pe Dora de obraz.

– Haide, Dora, mama m-a învățat că întotdeauna să conduc fata pînă în fața ușii.

– Ei bine, mama ta nu este aici, sublinie Dora și urcă două trepte. În plus este tîrziu.

– Tîrziu? Nici măcar nu este unsprezece. Doar nu ai de gînd să mă expediezi fără să-mi oferi o ceaşcă de cafea? El îşi arătă dinţii albi pentru care mama lui iubitoare cheltuise mii de dolari să-i îndrepte. Ştii doar că faci cea mai bună cafea din Philadelphia.

– Este un talent. Ea căută un motiv politicos de a-l refuza, cînd uşa de la intrare se trînti deschizîndu-se şi apoi se trînti închizîndu-se.

Jed traversă cu paşi mari holul, ţinîndu-şi mîinile în buzunarele scurtei uzate din piele. Haina era deschisă în bătaia vîntului, fiind purtată pe deasupra unui tricou şi a unor blugi roşi. Părul lui era răvăşit de vînt, obrazul nebărbierit, potrivindu-se expresiei arogante din ochii lui.

Dora trebui să se mire de ce, în acel moment, prefera alura primejdioasă a lui Jed şi nu înfăţişarea îngrijită, cizelată, spilcuită a contabilului de lîngă ea. Nevoia, conchise ea, era lucrul cel mai sigur din ea.

– Skimmerhorn.

Jed îl măsură cu o scurtă privire pe partenerul Dorei în timp ce-şi potrivi cheia în broască.

– Conroy, zise el. Cu aceste cuvinte rostite atît pentru bun-găsit cît şi pentru bun-rămas, el intră înăuntru şi închise uşa.

– Noul tău chiriaş? Sprîncenele negre, bine dichisite ale lui Andrew se ridicară pe fruntea înaltă despre care mama lui îl asigurase că era un semn de inteligenţă şi nu unul de chelie prematură.

– Da. Dora oftă şi simţi o undă de *Halston* de la Andrew şi mirosul sălbatic, izbitor, pe care Jed îl lăsase în aer. Deoarece ratase şansa de a-şi găsi o scuză, ea deschise şi-l lăsă pe Andrew să intre.

– Pare remarcabil... de viril. Încruntîndu-se, Andrew îşi desfăcu paltonul londonez şi-l aşeză cu grijă pe spătarul unui scaun. Locuieşte singur?

– Da. Nepunînd mare preţ pe ordine, în drum spre bucătărie, Dora îşi aruncă pe canapea blana de nurcă.

– Bineînţeles că ştiu cît este de important să ţii un apartament închiriat, Dora, dar nu crezi că ar fi fost mai înţelept şi cu siguranţă mai neriscant să închiriezi unei

alte femei?

– Unei ce fel de femei? mormăi Dora, după care făcu o pauză şi puse boabele de cafea în vechea ei rîşniţă manuală. Nu, zise ea. În timp ce măcina boabele, privi peste umăr, la locul din spatele ei, unde stătea Andrew, cu buzele încreţite de dezaprobare. Tu crezi? îl întrebă ea.

– Sigur. Vreau să spun că voi doi locuiţi aici, singuri.

– Nu, eu locuiesc aici singură. El locuieşte acolo. Deoarece o enerva ca el să-i respire în ceafă cît lucra, Dora zise: Ce-ar fi să pui puţină muzică, Andrew?

– Muzică? Chipul lui frumos şi prietenos se lumină. Desigur.

Cîteva clipe mai tîrziu, ea auzi ritmurile liniştite ale unei vechi înregistrări cu Johnny Mathis. Oftă şi se cutremură. Dacă nu putea să se descurce cu un contabil care purta costume *Brooks Brothers* şi care folosea colonie *Halston,* atunci merita să plătească preţul.

– Cafeaua va fi gata în cîteva clipe, zise ea intrînd în camera de zi. Andrew stătea cu mîinile pe şoldurile înguste şi studia noul ei tablou. E ceva, nu-i aşa? zise ea.

El îşi înclină capul spre dreapta şi apoi spre stînga.

– Cu siguranţă este îndrăzneţ. Apoi se întoarse spre ea ca s-o admire cum arăta în rochia scurtă, neagră, ornată cu paiete. Şi ţi se potriveşte.

– L-am luat ieri de la o licitaţie din Virginia. Ea se sprijini pe braţul unui scaun, aşezîndu-se picior peste picior fără să acorde importanţă faptului că mişcarea îi ridicase fusta pe coapse.

Andrew acordă însă mare importanţă acestui gest.

– M-am gîndit că va fi o plăcere să-l ţin o vreme aici, înainte de a-l pune în magazin. Ea zîmbi şi sesizînd privirea acaparatoare din ochii lui, sări de pe scaun ca un resort. Mă duc să văd de cafea, spuse ea.

El însă o prinse de mînă şi o răsuci în braţele lui, în ceea ce ea îşi imagină că el considera a fi o mişcare elegantă. Dora abia reuşi să nu-i lovească bărbia cu capul.

– Ar trebui să profităm de muzică, îi zise el în timp ce

luneca uşor pe covor. Mama lui plătise bani grei pe lecţiile de dans şi el nu voia să fi fost aruncaţi degeaba.

Dora făcu un efort să se relaxeze. Într-adevăr dansa bine, se gîndi ea, în timp ce-şi potrivea paşii după ai lui. Ea zîmbi şi închise ochii. Se lăsă învăluită de muzică şi mişcare, rîzînd uşor cînd el o aplecă într-o figură graţioasă.

Nu era chiar un tip nesuferit, îşi spuse în sinea ei. Era plăcut la înfăţişare, se mişca bine. Avea grijă de mama lui şi avea un post bun. Numai pentru că o plictisise de moarte la cîteva întîlniri nu însemna...

Deodată el o strînse puternic, făcînd-o să tresară din starea visătoare. Asta putea să înţeleagă. Însă, atunci cînd îşi lipi mîinile de pieptul lui, ea percepu inconfundabila formă a periuţei de dinţi pe care el şi-o strecurase în buzunarul de la haină.

Indiferent cît de scrupulos ştia ea că era Andrew, Dora se îndoia sincer că el îşi luase periuţa ca să se spele pe dinţi după fiecare masă.

Pînă să aibă timp să aprofundeze, mîinile lui se furişară sub tivul fustei încercînd să-i atingă fundul acoperit în mătase.

– Hei! Furioasă ea se trase în spate şi cu toate că reuşi să-şi elibereze gura, el continua să-şi coboare sărutările pe gît şi pe umeri.

– Oh, Dora, Dora, te doresc.

– Am înţeles mesajul, Andrew. În timp ce ea nu-şi găsea locul, simţindu-se jenată, una din mîinile lui îi trase pe furiş fermoarul rochiei. Însă nu mă vei avea, zise ea. Hai, încearcă să te linişteşti.

– Eşti atît de frumoasă, atît de irezistibilă.

El o lipi de marginea unui scaun. Dora simţi că-şi pierde echilibrul şi înjură.

– Potoleşte-te, căci altfel am să te lovesc.

Continuînd să-i murmure fraze seducătoare, el se rostogoli cu ea pe podea. Nu o deranja atît ofensa adusă de faptul că se afla întinsă sub un contabil nebun, cît faptul că răsturnaseră măsuţa de cafea, multe din comorile ei spărgîndu-se pe podea.

Întrecuse măsura. Dora îşi ridică genunchiul sus între coapsele lui Andrew. Deşi el protesta, ea îl pocni puternic în ochi.

– Of! strigă ea, împingîndu-l. Gemînd, el se răsuci şi se chirci ca un crevete fiert. Dora se ridică nesigură în picioare. Dacă nu te ridici imediat, am să te lovesc din nou. Vorbesc serios.

Speriat, el se ridică în genunchi sprijinindu-se în mîini.

– Eşti nebună, reuşi el să spună scoţînd o batistă albă ca zăpada ca să-şi şteargă faţa de eventualele picături de sînge.

– Ai dreptate, Indiscutabil. Ea îi ridică paltonul şi i-l întinse. Îţi va fi mai bine fără mine. Acum du-te acasă, Andrew. Şi să pui nişte gheaţă pe ochiul ăla.

– Ochiul meu? El îl pipăi atent şi tresări. Ce-am să-i spun mamei?

– Că te-ai lovit de o uşă. Cu mare nerăbdare Dora îl ajută să se ridice în picioare. Du-te, Andrew, îi zise ea.

Încercînd să-şi păstreze demnitatea, el îşi smulse haina din mîna ei.

– Te-am scos la restaurant. De două ori.

– Consideră că ai făcut o investiţie proastă. Sînt sigură că vei găsi o cale să ţi-o recuperezi. Ea deschise larg uşa chiar în clipa în care Jed o deschise pe a lui. Afară! strigă ea şi dacă vei mai încerca vreodată ceva de genul ăsta am să-ţi învineţesc ambii ochi.

– Nebună! Andrew fugi spre uşă. Nu eşti în toate minţile, adăugă el.

– Întoarce-te numai şi am să-ţi arăt eu ce-i aia nebună. Ea îşi scoase unul din pantofii cu toc înalt şi-l azvîrli ca pe un disc. Eşti concediat, îi strigă ea din urmă. Pantoful lovi uşa din spate cu o bufnitură satisfăcătoare. Dora, rămasă cu un picior încălţat şi cu unul descălţat, încercă să-şi recapete răsuflarea. Zgomotul uşor prin care Jed îşi drese glasul o făcu să se răsucească. El zîmbea. Era prima dată cînd îl vedea zîmbind, însă nu avea dispoziţia necesară să se lase impresionată de maniera în care el încerca să-şi facă prietenoasă

obişnuita-i faţă arogantă.

– Vezi ceva amuzant, Skimmerhorn?

El se gîndi o clipă.

– Da. Deoarece trecuse multă vreme de cînd nu mai fusese atît de amuzat, el se sprijini de cadrul uşii şi continuă să surîdă. Interesantă întîlnire, Conroy?

– Fascinantă. Şchiopătînd, ea coborî să-şi caute celălalt pantof. Lovind talpa pantofului de palmă, ea se întoarse şontîc-şontîc. Mai eşti încă aici?

– Aşa se pare.

Dora oftă lung şi-şi trecu mîna prin părul răvăşit.

– Vrei să bei ceva?

– Sigur.

După ce trecu pragul în apartament, Dora îşi scoase şi celălălalt pantof şi-i aruncă pe amîndoi într-o parte.

– Brandy?

– În regulă. El privi la porţelanul spart de pe podea. Acesta fusese probabil zgomotul pe care îl auzise. Între acesta şi ţipete, avusese un moment de ezitare în care se frămîntase dacă să intervină sau nu. Chiar şi atunci cînd purta insigna, se temea mai mult să intervină într-o dispută conjugală decît să aresteze un răufăcător.

El se uită spre Dora care turna brandy-ul în pahare. Faţa ei era încă îmbujorată şi ochii încruntaţi. El trebuia să fie mulţumit că nu fusese necesară experienţa lui de poliţist.

– Deci, cine era nemernicul?

– Fostul meu contabil. Dora îi întinse lui Jed un pahar. Îşi petrece seara plictisindu-mă de moarte cu discuţii despre bilanţul capitalului stocat şi despre creşterea pe termen lung a valorii capitalului, şi pe urmă îşi închipuie că vine aici şi rupe hainele de pe mine.

Jed îşi trecu privirea peste rochia ei sclipitoare.

– Frumoase haine, conchise el. Nu ştiu de ce şi-a pierdut vremea cu creşterea valorii capitalului.

Dora sorbi din pahar şi-şi înclină uşor capul.

– Stai puţin. Cred că acesta voia să fie un compliment.

Jed ridică din umeri.

– Se pare că tipul s-a ales cu ce era mai rău.

– Ar fi trebuit să-i rup nasul. Strîngîndu-şi buzele ea se depărtă şi se aplecă să adune cioburile rarităților sparte. Uită-te la asta! Nervii începură să-i clocotească din nou. Ea ridică o ceaşcă. Aceasta a fost un *Derby*. Din 1815. Şi această scrumieră era *Manhattan*.

Jed se ghemui lîngă ea.

– Scumpe?

– Nu asta este ideea. Aceasta a fost o bomboniera *Hazel Ware*, cu capacul bătut cu ametiste marocane.

– Acum e țăndări. Lasă-le, ai să te tai. Adu o mătură.

Mormăind, ea se ridică şi se duse să caute una din bucătărie.

– Avea pînă şi periuța de dinți în buzunar. Dora se întoarse legănînd un făraş şi o mătură de parcă ar fi fost un scut şi o suliță. O nenorocită de periuță de dinți, adăugă ea. Pot să pun pariu că ticălosul a fost şi *Eagle Scout* .

– Probabil că avea un schimb de chiloți în buzunarul de la palton. Uşor, Jed îi luă mătura din mînă:

– Nu m-ar surprinde. Ea se întoarse încet în bucătărie ca să aducă coşul de gunoi. Tresări atunci cînd Jed răsturnă în el cioburile. Şi cîteva prezervative, continuă ea.

– Orice *Eagle Scout* care se respectă ar avea aşa ceva în portofel.

Resemnată, ea se aşeză din nou pe brațul scaunului. Nefirescul părea că se sfîrşise.

– Tu ai fost?

– Ce să fiu?

– *Eagle Scout*.

El răstumă ultimele cioburi şi-i aruncă o privire lungă.

– Nu. E' am fost delincvent. Mai bine ai fi atentă să nu calci pe aici. S-ar putea să-mi fi scăpat vreun ciob.

– Mulțumesc. Prea jignită ca să stea jos, Dora se ridică pentru a umple din nou paharele. Deci, acum cu ce te ocupi?

– Trebuia să ştii. Jed scoase un pachet de țigări şi-şi aprinse o țigară. Am completat cererea.

– N-am avut vreme să o citesc. Poţi să-mi dai şi mie una? Ea îşi înclină capul spre ţigările lui. Îmi place să fumez cînd sînt stresată sau foarte supărată.

El îi dădu ţigara pe care deja o aprinsese şi-şi scoase alta.

– Te simţi mai bine?

– Cred că da. Ea trase repede fumul adînc în piept şi-l eliberă la fel de repede. Nu-i plăcea gustul, ci doar efectul. Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă ea.

– La care întrebare?

– Cu ce te ocupi?

– Cu nimic. El zîmbi, dar nu era nimic amuzant. Sînt rentier.

– Oh. Cred că-ţi dă mîna să fii delincvent. Ea trase din nou din ţigară. Fumul şi brandy-ul îi dădeau o stare plăcută de ameţeală. Şi ce faci toată ziua?

– Nu prea multe.

– Aş putea să-ţi dau de lucru.

– Chiar aşa?

– Muncă cinstită, Skimmerhorn. Asta numai dacă eşti îndemînatic.

– Mi s-a spus că sînt destul de bun. Degetele lui alunecară pe spatele ei, deasupra fermoarului care fusese coborît pînă la talie. După o ezitare de moment el îl trase la loc. Dora tresări şi clipi repede.

– Ah... mulţumesc. Voiam să spun că am nevoie de cîteva rafturi noi la magazin. Iar locul ăsta are mereu nevoie de cîte o cîrpeală.

– Balustrada de afară este o glumă.

– Oh. Buzele ei se strînseră de parcă insulta ar fi fost personală. Poţi s-o repari? îl întrebă ea.

– Probabil.

– Aş putea să-ţi fac o reducere la chirie sau să te plătesc cu ora.

– Am să mă mai gîndesc. În acea clipă el se gîndea la altceva, la cît de mult dorea să o mîngîie. S-o atingă doar cu degetul de-a lungul gîtului. Nu putea spune de ce, dar voia să facă asta, atît, şi să vadă dacă pulsul de la baza gîtului ei lung şi subţire avea să vibreze

drept răspuns.

Enervat pe el însuşi, Jed puse deoparte paharul gol şi trecu pe lîngă ea ca să ridice coşul de gunoi.

– Îl duc eu la loc.

– Mulţumesc. Ea trebui să înghită. Nu era la fel de simplu precum ar fi trebuit, nu cu nodul pe care-l avea în gît. Ceva din felul în care bărbatul o privea îi trimitea tot felul de senzaţii ciudate prin corp.

Tîmpito, îşi zise ea. Pur şi simplu a fost o zi lungă şi epuizantă. Dora se îndreptă spre bucătărie.

– Îţi mulţumesc sincer, spuse ea din nou. Dacă n-ai fi venit aş fi petrecut o oră lovind lucrurile.

– Pentru puţin. Mi-a făcut plăcere să te văd lovindu-l.

Ea zîmbi.

– De ce?

– Nu-mi plăcea costumul lui. El se opri în prag şi o privi. Dungulițele mă scot din minţi.

– Am să ţin minte. Cu un zîmbet încă pe buze ea se uită în sus. Jed îi urmări privirea şi cercetă atent rămurica de vîsc care atîrna deasupra capului lui.

– Drăguţă, zise el şi, deoarece era genul de bărbat care hotărîse să nu-şi mai asume riscuri, dădu să plece.

– Hei. Amuzată de situaţie şi de reacţia lui, Dora îl prinse de braţ. Înseamnă ghinion, îi zise ea. Ridicîndu-se pe vîrfuri ea îşi atinse în treacăt buzele de gura lui. Nu vreau să mă expun ghinionului.

El reacţionă instinctiv, cam în acelaşi fel în care ar fi reacţionat dacă ar fi avut în spate un pistol sau un cuţit. Raţiunea urmă reflexului. El îi prinse bărbia şi i-o ţinu neclintită.

– Te expui la mai mult decît ghinion, Dora.

Îşi coborî gura asupra buzelor ei într-un sărut îmbălsămat de fum şi brandy şi de o violenţă primară care secătui sîngele din capul ei.

Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, era singurul lucru la care ea avu timp să se gîndească. Sau pe care îl murmurase cînd buzele i se despărţiră neajutorate de ale lui.

Fu rapid, doar cîteva secunde, iar atunci cînd el o

eliberă, cu ochii larg deschişi, ea reveni pe călcîie, clătinîndu-se.

El o privi fix o clipă, blestemîndu-se şi luptînd din răsputeri împotriva impulsului de a face exact ce făcuse contabilul idiot.

– Eu n-aş încerca să mă lovesc la plecare, zise el încet. Încuie uşa, Conroy.

El ieşi, traversă holul şi-şi încuie uşa.

Capitolul 5

– Ce ai de eşti aşa de întoarsă? întrebă Lea. Aceasta intră pe neaşteptate în depozit, ca să anunţe o vînzare de cinci sute de dolari, şi fu salutată cu un mîrîit scurt, pentru a treia oară în acea dimineaţă.

– Nu sînt întoarsă, rosti Dora răspicat. Sînt ocupată. Împacheta un serviciu *Fire-King* din patru piese, cu decoraţiuni de caprifoi. Lumea ar trebui împuşcată pentru că îşi îngrămădeşte cumpărăturile în ultimele două zile dinaintea Crăciunului, continuă ea. Îţi dai seama că va trebui s-o oblig pe Terri să zboare în după-amiaza asta la capătul celălalt al oraşului ca să livreze acest colet?

– Ai fi putut să-i spui clientului să revină să şi-l ia.

– Şi eu aş fi putut să pierd vînzarea, i-o întoarse Dora. Am nenorocitele astea de vase de trei ani. Sînt norocoasă că le-am măritat şi am scăpat de ele.

– Ştiu că este în neregulă ceva. Lea îşi încrucişă braţele. Dă-i drumul.

– Nimic nu este în neregulă. Doar că nu reuşise să doarmă. Şi sub nici o formă, absolut sub nici o formă, nu avea de gînd să recunoască faptul că un scurt sărut o răscolise. Pur şi simplu am prea multe de făcut şi nu-mi ajunge timpul, adăugă ea.

– Dar asta îţi plăcea, Dora, sublinie Lea.

– M-am schimbat. Dora înfăşură ultima ceaşcă în hîrtie. Unde este tîmpenia aia de bandă adezivă? Ea se răsuci, dar văzîndu-l pe Jed în capătul scărilor se împiedică de masă.

– Îmi pare rău, zise el, însă nu arăta să-i pară. Am coborît să văd dacă mai vrei să repar balustrada.

– Balustrada? Oh... oh, bine. Ei nu-i plăcea deloc să

fie tulburată. Singurul lucru pe care îl ura cel mai mult era să se înşele. Îţi trebuie lemn sau altceva?

– Altceva. El îşi întoarse privirea cînd Lea îşi drese glasul cu fermitate.

– Oh, Lea, el este Jed Skimmerhorn, noul chiriaş. Jed, sora mea Lea.

– Încîntată să vă cunosc. Lea întinse mîna. Sper că v-aţi aranjat confortabil.

– N-am avut mare lucru de aranjat. Vrei sau nu să repar balustrada?

– Da, cred că da. Dacă nu eşti prea ocupat. Dora găsi banda adezivă şi-şi văzu mai departe de sigilarea pachetului. Cînd îi veni în minte ideea, rosti: De fapt ai putea să mă ajuţi. Ai o maşină, nu-i aşa? Un *Thunderbird?*

– Şi?

– Am de făcut o livrare, de fapt trei. Pur şi simplu nu mă pot lipsi de vînzătoarea mea.

Jed îşi agăţă degetele de buzunarele din faţă.

– Vrei ca eu să fac livrările?

– Dacă nu îţi este greu. Va trebui să ţii evidenţa la benzină şi kilometraj. Ea afişă spre el un zîmbet luminos. S-ar putea chiar să ciupeşti şi ceva bacşişuri.

El ar fi putut să-i spună să se ducă dracului. Nu ştia de ce n-o făcuse.

– Cum aş putea să rezist? El fixă, cu oarecare neplăcere, cutia pe care ea o sigila. Unde trebuie s-o duc?

– Totul este scris. Celelalte două sînt acolo. Ea îşi înclină capul spre colţul camerei. Poţi să le duci la maşină prin uşa laterală.

Fără să mai spună nimic, Jed ridică prima cutie şi dispăru afară.

– Ăsta este noul chiriaş? şopti Lea. Se grăbi spre uşă ca să arunce o privire pe furiş, iar posibilităţile deja începuseră să i se învîrtă prin minte. Cine este? Cu ce se ocupă?

– Tocmai ţi-am spus cine este. Numele lui este Skimmerhorn.

– Ştii la ce mă refer. După ce îl privi pe Jed împingînd cu forţă cutia pe scaunul din spate al *Thunderbird*-ului,

traversă cu paşi iuţi încăperea. Vine înapoi, zise ea.

– Sper, rosti sec Dora. A luat numai una din cutii. Ea o ridică pe a doua şi i-o dădu lui Jed cînd acesta intră pe uşă. Sînt fragile, spuse ea, primind drept răspuns un mormăit.

– Ai văzut ce umeri are? şopti Lea. John nu are astfel de umeri nici în visurile mele sălbatice.

– Ophelia Conroy Bradshaw, să-ţi fie ruşine. John este un băiat minunat.

– Ştiu. Sînt nebună după el, însă el n-are deloc umeri. Adică, are, bineînţeles, dar nu sînt decît oase şi... Doamne! După ce studie modul în care blugii lui Jed se mulară cînd el se aplecă în portbagajul maşinii, Lea îşi bătu uşor locul din dreptul inimii şi zîmbi larg: Este întotdeauna liniştitor să ştii că celulele atracţiei încă funcţionează. Deci, ce face?

– În legătură cu ce?

– În legătură cu... facturile, zise ea repede. Nu uita să-i dai domnului Skimmerhorn facturile, Dora. Ea însăşi le luă şi i le dădu lui Jed cînd acesta intră să ia ultima cutie.

– Mulţumesc. El îi aruncă Leei o privire ciudată, ferindu-se de strălucirea din ochii ei. Vrei sau nu să repar şi vechitura?

– Vechitura? Oh, balustrada, îşi aminti Dora. Sigur, dă-i drumul. Poţi să-mi strecori sub uşă nota de plată dacă nu sînt pe-aici.

El nu reuşi să se abţină. Ştia că ar fi trebuit, dar nu reuşi.

– Încă o întîlnire înfocată?

Ea zîmbi dulce şi deschise larg uşa.

– Să mă pupi undeva, Skimmerhorn.

– Mi-a trecut prin minte, murmură el. Mi-a trecut prin minte. Zicînd acestea el ieşi afară.

– Spune, insistă Lea. Spune tot. Nu scăpa nici un detaliu, indiferent cît de mic şi de nesemnificativ.

– Nu-i nimic de spus. Aseară am ieşit în oraş cu Andrew, iar Jed l-a întîlnit cînd îl scoteam afară în şuturi.

– L-ai scos în şuturi pe Jed?

– Pe Andrew. A făcut o scenă pasională, zise Dora cu ultima ei fărîmă de răbdare. Şi l-am dat afară în şuturi. Acum, dacă am terminat mica noastră sesiune de bîrfă...

– Aproape. Cu ce se ocupă? La Jed mă refer. Cred că ridică greutăţi sau ceva de genul acesta ca să aibă astfel de umeri.

– N-am ştiut niciodată că ai o fixaţie cu umerii.

– Am cînd sînt ataşaţi unui asemenea trup. Să vedem, este hamal în port?

– Nu.

– Muncitor constructor?

– Ai pierdut călătoria pentru două persoane în Maui. Vrei să mai faci o încercare pentru geamantanele *Samsonite?*

– Haide, zi-mi.

Dora îşi petrecuse o parte din noaptea ei nedormită cercetînd cererea lui Jed. Una din referinţele lui era din partea comisarului James L. Riker de la Departamentul de poliţie din Philadelphia. Ceea ce era normal, se gîndise Dora, din moment ce ultimul loc de muncă al lui Jed fusese Departamentul de poliţie din Philadelphia.

– Este fost poliţist.

– Fost? Ochii Leei se măriră. Isuse, a fost dat afară pentru luare de mită? Pentru afaceri cu droguri? Pentru că a omorît pe cineva?

– Ţine-ţi imaginaţia în frîu, scumpo. Dora îşi bătu sora uşor pe umăr. Mă jur că tu ar fi trebuit să fii cea care să-i urmeze pe scenă pe mama şi pe tata. A demisionat, zise ea. Acum cîteva luni. Conform numeroaselor însemnări pe care le-a făcut tata cînd l-a sunat pe comisarul de poliţie, la adresa lui Jed nu au existat decît cuvinte de laudă, iar ei îi păstrează la căldură pistolul în speranţa că se va întoarce.

– Ei bine, atunci de ce a demisionat?

– Asta se pare că nu-i treaba nimănui, zise Dora strîmbînd din nas, deşi era şi ea la fel de curioasă şi de supărată, ca şi Lea, că tatăl lor nu întrebase. Jocul a luat sfîrşit. Ea ridică mîna pentru a stăvili o nouă avalanşă de

întrebări. Dacă nu ne întoarcem înăuntru să o ajutăm pe Terri, fata o să-mi facă viaţa un iad.

– Bine. Mă simt bine, ştiindu-te vecină cu un poliţist. Asta ar trebui să te ferească de necazuri. Ea se opri, privind fix. Of, Doamne, Dora, crezi că avea armă?

– Nu cred că avea nevoie de una ca să livreze vasele. Rostind acestea, Dora îşi împinse sora pe uşă.

În cu totul alte împrejurări, DiCarlo s-ar fi simţit prost să stea într-o elegantă zonă de recepţie ţinînd o statuetă ieftină în poală. Însă în acest hol de primiri, decorat cu gravuri impresioniste şi sculpturi *Ert*, el nu se simţea deloc prost. Se simţea speriat, înfiorător de speriat.

Nu avea crima pe conştiinţă. Nu că i-ar fi plăcut să ucidă aşa cum îi plăcea vărului lui, Guido, însă nu o avea pe conştiinţă. DiCarlo privea glonţul pistolului de calibru mic aşezat între ochii lui Porter ca pe o autoapărare.

Avusese însă destule pentru care să-şi facă griji în timpul zborului dinspre Coasta de Est spre cea de Vest. Luînd în considerare şirul lui de ghinioane, el se întrebă dacă nu cumva printr-o ironie a soartei, încălzea în poală altă statuetă decît cea bună. Neîndoielnic arăta ca aceea pe care o văzuse ambalată în container la *Premium*. Într-o lume dreaptă, nu puteau să existe două urîţenii identice din porţelan în acelaşi orăşel.

– Domnule DiCarlo, zise secretara, domnul Finley vă poate primi acum.

– Ah, bine. Sigur. DiCarlo se ridică, îndesînd statueta sub braţ şi îndreptîndu-şi nodul de la cravată cu mîna rămasă liberă. O urmă pe femeia blondă către uşa dublă din mahon, făcînd eforturi să arboreze pe chip un zîmbet plăcut.

Finley nu se ridică de la biroul lui. Se amuza privindu-l pe DiCarlo traversînd nervos oceanul covorului alb. El zîmbi, distant, remarcînd micile broboane de transpiraţie de deasupra buzelor lui DiCarlo.

– Domnule DiCarlo, ai făcut curăţenie în marele stat al Virginiei?

– Totul acolo este pus la punct.

– Excelent. El arătă spre birou pentru ca DiCarlo să pună statueta acolo. Asta este tot ce mi-ai adus?

– Mai am o listă a celorlalte mărfuri. Şi a locurilor unde se află. La semnul pe care Finley îl făcu din degete, DiCarlo scormoni în buzunar după listă. După cum vedeţi, nu au fost decît patru cumpărători, iar doi dintre ei sînt la rîndul lor comercianţi. Mă gîndesc că va fi destul de simplu să mergem direct la acele magazine şi să răscumpărăm marfa.

– Gîndeşti? zise Finley încet. Dacă ai gîndi, domnule DiCarlo, marfa mea ar fi deja în posesia mea. Oricum, continuă el, cînd DiCarlo rămase fără replică, sînt dispus să-ţi ofer şansa de a te revanşa.

El se ridică atunci şi-şi trecu vîrfurile degetelor peste chipul deosebit de drăgălaş al femeii din porleţan.

– Un obiect de artă nefericit. Destul de hidos, nu eşti de acord?

– Da, domnule.

– Iar acest individ, acest Ashworth a plătit bani buni pe el. Uimitor, nu-i aşa, ce li se pare oamenilor atrăgător? Nu trebuie decît să te uiţi ca să vezi stîngăcia contururilor, culoarea ştearsă şi materialul inferior. Ah, bine. Frumuseţe există, dar trebuie scormonit adînc. El ridică de pe birou o scrumieră nefolosită din marmură albă şi decapită femeia.

DiCarlo, care de numai cîteva ore omorîse cu sînge rece doi oameni, tresări cînd scrumiera zdrobi cel de al doilea cap. El privi, cu nervii zdruncinaţi, cum Finley îl îndepărta sistematic braţele.

– O gogoaşă oribilă, murmură Finley, ca să protejeze frumuseţea pură. Din interiorul torsului figurinei, el scoase un mic obiect înfăşurat în pungi de plastic. Îl despachetă delicat, iar sunetul pe care îl scoase fu ca acela al unui bărbat care îşi dezbracă iubita.

Ceea ce văzu DiCarlo semăna cu o brichetă de aur, bogat ornată cu un anumit fel de pietre. Pentru el, nu era cu mult mai atractivă decît statueta care o ascunsese.

– Ştii ce este acesta, domnule DiCarlo?

– Ah, nu, domnule.

– Este un etu. Finley rîse atunci, mîngîind aurul. Din acel moment, fu extraordinar de fericit, un copil cu o nouă jucărie, un bărbat cu o nouă iubită. Ceea ce dumitale, desigur, nu-ţi spune nimic, continuă el. Această casetuţă ornamentată era folosită pentru păstrarea ustensilelor de manichiură sau a celor de cusut. O mică fantezie care a ieşit din modă la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea. Aceasta este mult mai deosebită decît majoritatea, căci este din aur, iar aceste pietre, domnule DiCarlo, sînt rubine. Are nişte iniţiale gravate la bază. Zîmbind visător, el o răsuci. A fost un cadou dat de Napoleon, Josefinei lui. Iar acum îmi aparţine mie.

– Este grozav, domnule Finley. DiCarlo era uşurat că adusese figurina care trebuia şi că patronul lui părea mulţumit.

– Aşa crezi? Ochii de smarald ai lui Finley străluciră. Acest bibelou este numai o parte din ceea ce este al meu, domnule DiCarlo. Oh, mă bucur că o am, dar îmi aminteşte că marfa mea este incompletă. O marfă, aş putea să adaug, pentru a cărei acumulare mi-au trebuit peste opt luni şi pentru al cărei transport mi-au mai fost necesare încă două luni. Asta înseamnă aproape un an din timpul meu, care pentru mine este destul de preţios, fără să mai menţionez cheltuielile. El ridică din nou scrumiera şi o plesni de faldurile delicate ale rochiei femeii. Mici cioburi de porţelan ţîşniră prin aer ca nişte proiectile minuscule. Poţi să-mi înţelegi durerea, nu-i aşa? întrebă el.

– Da, domnule. Picături reci de transpiraţie lunecară lipicios pe spatele lui DiCarlo. Evident, zise el.

– Atunci va trebui să vedem cum să le aducem înapoi. Ia loc, domnule DiCarlo.

Cu o mînă nesigură, DiCarlo îndepărtă cioburile de porţelan de pe pielea albicioasă a scaunului. Se aşeză prevăzător pe marginea acestuia.

– Sărbătorile mă fac generos, domnule DiCarlo. Finley îşi ocupă locul şi continuă să mîngîie etu-ul rotindu-şi degetul în cercuri intime. Mîine este Ajunul Crăciunului. Ai programat ceva, îmi închipui.

– De fapt, da. Vedeți, familia mea...

– Familiile. Fața lui Finley se luminã cu un surîs. Nimic nu se comparã cu faptul de a fi înconjurat de familie în timpul sãrbãtorilor. Eu nu am familie, însã asta nu este important. Deoarece te-ai descurcat sã-mi aduci atît de repede o pãrticicã din proprietatea mea, urãsc ca de Crãciun sã te iau din mijlocul familiei. Ținînd etu-ul prins între palme, el strînse mîinile. Te las pînã în prima zi a anului. Un gest generos, știu, dar așa cum am spus, sãrbãtorile sînt mai importante. Mã fac sentimental. Vreau tot ce este al meu pînã pe 1 ianuarie, nu, nu, pînã pe 2. Zîmbetul lui se lãrgi. Sînt convins cã n-ai sã mã dezamãgești.

– Nu, domnule.

– Evident, aștept rapoarte asupra situației, fie cã este sãrbãtoare, fie cã nu. Mã poți suna aici sau la numãrul privat. Sã pãstrezi legãtura, domnule DiCarlo. Dacã n-am sã primesc veşti de la dumneata la intervale regulate, am sã vin personal sã te caut. N-aş vrea sã se întîmple aşa ceva.

– Nu, domnule. DiCarlo se şi vãzu hãituit de un lup turbat. Am sã trec direct la treabã, zise el.

– Excelent. Oh, şi îi vei spune Barbarei sã-mi facã şi mie o copie dupã lista asta, nu-i aşa?

Jed nu putea sã spunã de ce o fãcea. Nu avusese nici un motiv sã coboare la magazin în acea dimineațã. Era deosebit de satisfãcut sã-şi petreacã zilele spetindu-se în sala de gimnasticã, ridicînd greutãți în propriul apartament, punîndu-se la punct cu lecturile cu care rãmãsese în urmã. Dumnezeu știa ce impuls nebunesc îl fãcuse sã coboare treptele şi într-un fel sã se ofere sã-i facã Dorei livrãrile.

Desigur, își aminti el cu ceea ce putea fi numit zîmbet, primise bacşişuri frumuşele: Cîțiva dolari, iar într-un loc, o cutie metalicã viu coloratã plinã cu prãjiturele de Crãciun fãcute în casã.

Nu fãcuse mare lucru şi fusese interesant sã constate cu cît entuziasm erai întîmpinat cînd ciocãneai la uşa

cuiva avînd o cutie şi nu o insignă.

Ar fi putut pune cruce întregii experienţe, însă acum şedea afară în frig înlocuind balustrada. Faptul că undeva, în adîncul lui, la un nivel elementar, simţea plăcere îl făcea să se simtă ca un idiot.

Era obligat să lucreze afară pentru că Dora nu avea nicăieri în clădire un spaţiu oricît de mic, neocupat. Deoarece ideea ei despre scule presupunea doar o şurubelniţă şi un ciocan vechi cu mînerul bandajat, el fusese obligat să treacă pe la Brent să împrumute cîte ceva. Bineînţeles că Mary Pat, îndopîndu-l cu fursecuri, îl descususe despre tot, de la obiceiuri culinare la viaţa intimă. Îi trebuise aproape o oră ca să scape de acolo zdravăn şi cu cîteva scule.

Evenimentele zilei îl învăţaseră pe Jed o lecţie importantă. De acum încolo avea să se interiorizeze, aşa cum de altfel plănuise. Cînd unui bărbat nu-i plac oamenii de la început, nu există nici un motiv raţional ca să se încurce cu ei.

Cel puţin în spatele clădirii nu era nimeni care să-l deranjeze şi în plus îi plăcea să lucreze cu mîinile, îi plăcea să simtă lemnul cu ele. Cîndva se gîndise să-şi construiască un mic atelier în spatele casei din Chestnut Hill. Un loc unde ar fi putut să lucreze cînd slujba i-ar fi permis. Însă asta fusese înainte de Donny Speck. Înainte de investigaţia care devenise o obsesie.

Şi, bineînţeles, fusese înainte ca Elaine să plătească preţul.

Pînă să-şi poată îndepărta Jed gîndurile, revăzu din nou scena în minte. *Mercedes*-ul argintiu stînd liniştit sub copertina parcării. Revăzu licărul mat al perlelor din jurul gîtului lui Elaine şi-şi aminti fără nici un sens că fuseseră un dar de la primul din cei trei soţi ai ei. Revăzu ochii ei, acelaşi albastru strălucitor ca al lui, probabil singura trăsătură de familie pe care o împărtăşeau, ridicîndu-se şi privind curioşi în direcţia lui. Revăzu umbra de tristeţe din acei ochi şi se revăzu gonind peste pajiştea bine întreţinută, printre tufele de trandafiri bine îngrijiţi care miroseau intens a vară.

Soarele se reflectase pe limuzina cromată şi-l săgetase în ochi. O pasăre din vîrful unuia dintre cei trei meri ciripise nebuneşte.

Apoi explozia spintecase aerul cu o detunătură puternică care îl doborîse pe Jed, aruncîndu-l spre trandafirii ale căror petale fuseseră retezate de forţa suflului.

Mercedes-ul argintiu era o minge de flăcări, din care urca spre cerul verii un fum negru urît mirositor. I se păru că o auzise ţipînd. Ar fi putut să fie sunetul strident al metalului despicat. Spera să fi fost acesta. Spera ca ea să nu fi simţit nimic după ce răsucise cheia în contact şi declanşase bomba.

Transpirat, Jed se năpusti asupra noii balustrade cu rindeaua electrică. Se terminase. Elaine era moartă şi nu mai putea fi adusă înapoi. Donny Speck era mort, Slavă Cerului. Şi, indiferent cît de mult şi-ar mai fi dorit, Jed nu putea să-l mai omoare o dată.

Iar el se afla exact unde voia să fie. Singur.

– Ho, ho, ho.

Distras de vocea pătrunzătoare din spatele lui, Jed închise rindeaua. Se întoarse, ochii lui strîngîndu-se în spatele ochelarilor de aviator în timp ce el studia, enervat dar în aceeaşi măsură curios, Moş Crăciunul cu obraji îmbujoraţi.

– Ai venit cu cîteva zile mai devreme, nu-i aşa?

– Ho, ho, ho, zise Moş Crăciun bătîndu-şi din nou pîntecul rotofei. Se pare că ţi-ar prinde bine puţină bună dispoziţie de Crăciun, fiule.

Subscriind la pauză, Jed scoase o ţigară.

– Domnul Conroy, corect? El privi cum faţa lui Moş Crăciun căzu. Ochii, îi zise Jed, aruncînd chibritul. Erau ochii Dorei, se gîndi în sinea lui. Mari, căprui şi plini de glume tainice.

– Oh! Quentin meditä, apoi se luminä. Bănuiesc că un poliţist are deprinderea să vadă dincolo de deghizări, la fel cum un actor are deprinderea să şi le însuşească. Eu, bineînţeles, am jucat în cariera mea multe roluri de susţinători ai legii şi ordinii.

– Just.

– Pentru a fi în ton cu sezonul, am fost să dau un spectacol copiilor de la *Tiny Tots Day Care*. El îşi mîngîie barba albă de mătase. Un mic angajament, dar satisfăcător, căci mi-a oferit şansa să joc unul din cele mai îndrăgite personaje, în faţa unui public de credincioşi adevăraţi. Vezi, copiii sînt actori şi actorii sînt copii.

Deşi nu ar fi vrut, Jed se amuză şi înclină aprobator din cap.

– Vă cred pe cuvînt.

– Văd că Izzy te-a pus la treabă.

– Izzy?

– Scumpa mea fiică. Quentin îşi mişcă sprîncenele şi îi făcu cu ochiul. Drăguţă, nu-i aşa?

– Este.

– În plus mai şi găteşte. Nu ştiu de unde a învăţat. În nici un caz de la maică-sa. Conspirativ, Quentin se aplecă mai aproape: Nu că m-aş plîngе, însă fierberea unui ou pentru ea este un triumf culinar. Desigur, are alte talente.

– Sînt convins că are. Ca şi Dora.

– Evident. O talentată femeie de afaceri, copila asta a mea, prima născută, total diferită de noi toţi sub acest aspect, deşi, desigur, ar fi putut avea o carieră strălucitoare pe scenă. De-a dreptul strălucitoare, zise el cu un oarecare regret. Ea însă a ales lumea comerţului. Genele sînt un lucru ciudat, nu crezi?

– N-am acordat prea mare interes subiectului. O minciună, se gîndi el. Una fundamentală. Îşi petrecuse mare parte din viaţă gîndindu-se la trăsăturile moştenite. Auziţi, trebuie să termin treaba aici cît este lumină.

– Ce-ar fi să-ţi dau o mînă de ajutor? spuse Quentin avînd o nebănuită înclinaţie practică care îl făcea să fie un atît de bun regizor cît şi un bun actor.

Jed studie atent pîntecul bombat, costumul roşu şi barba albă, vălurită, din bumbac.

– Nu aveţi pitici care să se ocupe de astfel de lucruri?

Quentin rîse amuzat, vocea lui puternică răsunînd în aerul mişcat de vînt.

– În ziua de azi totul este sindicalizat, băiete. Nu poţi să-i pui pe prichindei să facă nimic din ce nu este în contract.

Jed îşi încreţi buzele şi se întoarse la rindea.

– De îndată ce termin aici, aţi putea să mă ajutaţi să o pun sus.

– Aş fi încîntat.

Răbdător, Quentin se aşează pe treapta de jos. Întotdeauna îi plăcuse să privească la munca manuală. Privitul fiind cuvîntul-cheie. Din fericire, o moştenire modestă îl ajutase să nu moară de foame cît timp îşi urmase cariera actoricească. Îşi cunoscuse soţia cu care era căsătorit de treizeci de ani în timpul punerii în scenă a piesei *Furtuna*, el fiind Sebastian şi ea Miranda. Intraseră în splendida lume nouă a căsniciei şi călătoriseră de la o scenă la alta, cu mare succes, pînă se stabiliră la Philadelphia, fondînd *Liberty Players*.

Acum, la confortabila vîrstă de cincizeci şi trei de ani, patruzeci şi nouă în autobiografie, transformase *Liberty Players* într-o trupă renumită care interpreta orice, de la Ibsen la Neil Simon; asigurînd un profit constant.

Probabil deoarece viaţa îi fusese uşoară, Quentin credea în fericirea de apoi. Îşi văzuse fata cea mică la casa ei; îşi urmărea fiul ducînd cu nădejde numele familiei mai departe pe scenă. Mai rămăsese Dora.

Quentin hotărîse că acest tînăr sănătos, cu ochi inexpresivi, era soluţia perfectă. Zîmbind în sinea lui, Quentin scoase o sticlă din pîntecul rotofei al lui Moş Crăciun, şi luă o înghiţitură rapidă. Apoi încă una.

– Bine lucrat, băiete, zise Quentin o jumătate de oră mai tîrziu cînd ridicîndu-se cu greutate atinse balustrada. Catifelată ca obrazul unei doamne. A fost o plăcere să te privesc lucrînd. Cum se fixează?

– Apucaţi-o de un capăt, îi propuse Jed. Şi ridicaţi-o.

– Este minunat. Clopoţeii argintii de la cizmele lui Quentin zornăiau în timp ce urca scările. Nu că aş fi un novice, zise el. Am asistat la construirea decorurilor. O dată am construit o corabie de piraţi destul de frumoasă pentru o punere în scenă a lui *Peter Pan*. Quentin îşi

răsuci mustața albă și o privire amenințătoare străluci în ochii lui. Evident eu l-am jucat pe Hook, precizã el.

– Aș fi putut să pun pariu. Fiți atent. Folosindu-se de burghiul electric al lui Brent, Jed fixă balustrada. Cît timp lucra, Quentin stărui cu o conversație tumultuoasă. Jed își dădu seama că bătrînul putea fi domolit la fel de ușor precum tonalitățile de pe fundalul unui cabinet stomatologic.

– Atît de simplu. Întors, în capul scărilor, Quentin zgîlțîi balustrada și surîse. Neclintită ca o stîncă, constată el. Sper ca Izzy a mea să-ți fie recunoscătoare. Îl bătu prietenește pe Jed pe umăr. Ce-ar fi să vii la noi la cina de Crăciun? Ophelia mea ne pregătește o impresionantă reprezentație.

– Am alte planuri.

– Ah, bineînțeles. Zîmbetul ușor al lui Quentin nu-i trădă gîndurile. El își făcuse investigațiile asupra lui Jed Skimmerhorn mult mai amănunțit decît se credea. Știa foarte bine că Jed, în afară de o bunică, nu avea altă familie. Atunci poate în ajunul Anului Nou, insistă el. Întotdeauna trîntim o petrecere la teatru. La *Liberty*. Vei fi binevenit.

– Mulțumesc. Am să mă gîndesc.

– Pînă atunci, cred că amîndoi meritãm o mică recompensă pentru munca noastră.

Scoase din nou sticla, făcîndu-i cu ochiul lui Jed atunci cînd turnă whisky în capacul argintiu. Îi întinse așa-zisa ceașcă lui Jed.

Deoarece nu văzu nici nu motiv pentru care nu ar fi făcut-o, Jed dădu peste cap whisky-ul. Reuși să-și înăbușe geamătul. Băutura era pulverizatoare.

– Dumnezeule! Quentin îl bătu din nou pe Jed pe umăr. Îmi place să văd un bărbat bînd ca un bărbat. Mai ia una. Pentru sînii albi și plini care oferă capului bărbatului un loc dulce de odihnă.

Jed bău din nou, lăsînd whisky-ul să modeleze un frumos tampon de protecție contra frigului.

– Sînteți sigur că Moș Crăciun ar trebui să bea?

– Băiatule drag, cum îți închipui că ne petrecem nop-

ţile lungi şi reci de la Polul Nord? Data viitoare vom juca în South Pacific. O schimbare frumoasă, numai palmieri. Încercăm să strecurăm cîteva musical-uri în repertoriul nostru din fiecare an. Mulţi amatori. Va trebui să-i spun lui Izzy să te aducă să vezi.

El mai turnă whisky în căpăcelul lui Jed şi începu să fredoneze o înălţătoare variantă a melodiei *Nimic nu se compară cu o damă.*

Era probabil din cauza whisky-ului, conchise Jed. Aşa s-ar explica de ce stătea el afară în frigul înserării, fără să-i pară nemaipomenit de straniu că îl privea pe Moş Crăciun îngînînd o melodie de petrecere.

În timp ce dădea peste cap un alt căpăcel, auzi deschizîndu-se uşa din spatele lui şi întorcîndu-se leneş o văzu pe Dora în capul scărilor, cu mîinile în şolduri.

Isuse, avea picioare grozave!

Îi aruncă lui Jed o privire nimicitoare şi-i zise:

– Ar fi trebuit să-mi închipui că ai să-l încurajezi.

– Eu îmi vedeam de treaba mea.

– Stînd pe treptele din spate bînd whisky cu un bărbat în costum de Moş Crăciun? Ce mai treabă!

Deoarece limba i se îngroşase considerabil, Jed anunţă cu grijă:

– Am reparat balustrada.

– Lăudabil în ceea ce te priveşte. Dora coborî treptele şi-şi prinse de braţ tatăl exact în clipa în care Quentin executa o piruetă cuceritoare. Spectacolul s-a terminat, zise ea.

– Izzy! Încîntat, Quentin o sărută din tot sufletul şi o îmbrăţişă strîns. Tînărul tău şi cu mine am făcut reparaţii de tîmplărie. Muncă de bărbaţi.

– Văd. Amîndoi arătaţi foarte masculini acum. Hai să mergem înăuntru, tată. Ea luă sticla şi o aruncă în mîinile lui Jed. Am să mă întorc şi după tine, zise ea încet, tîrîndu-şi tatăl pe scări.

– Eu îmi vedeam de treaba mea, zise Jed din nou, înşurubînd meticulos capacul sticlei înainte de a o strecura în buzunar. Cînd se întoarse Dora, el strîngea uneltele lui Brent cu grija cu care cineva ar fi ambalat porţe-

lanuri fine.

– Deci. El trînti portbagajul maşinii şi se lăsă cu greutate pe el. Unde este Moş Crăciun?

– Doarme. Avem o singură regulă aici, Skimmerhorn. Nu se bea în timpul lucrului.

Jed se îndreptă, după care se sprijini din nou precaut de maşină.

– Terminasem. Nesigur, el arătă spre balustradă. Vezi?

– Da. Ea oftă şi scutură capul. N-ar trebui să te învinovăţesc, zise ea. Lui nu poţi să-i reziştI. Haide, te duc sus.

– Nu sînt beat.

– Eşti pulbere, Skimmerhorn. Trupul tău ştie treaba asta, numai că încă nu ţi-a ajuns la creier.

– Nu sînt beat, zise el din nou, dar nu obiectă cînd ea îşi strecură mîna în jurul taliei lui ca să-l conducă pe scări. Am cîştigat cincisprezece dolari şi două duzini de fursecuri din livrări, completă el.

– Drăguţ.

– Nişte fursecuri destul de bune. El se lovi de ea cînd trecură pragul uşii. Isuse, ce frumos miroşi, zise el.

– Pun pariu că ai spus asta tuturor proprietăreselor pe care le-ai avut. Ai cheile?

– Da. El scotoci după ele, renunţă şi se rezemă de perete. Aşa îi trebuia, se gîndi el, pentru că băuse o asemenea tărie avînd în stomac doar cîteva fursecuri.

Oftînd, Dora îşi strecură mîna în buzunarul lui din faţă. Dădu peste o coapsă puternică şi peste nişte mărunţiş.

– Încearcă în celălalt, îi sugeră el.

Ea îşi ridică privirea, surprinzîndu-i zîmbetul uşor şi neaşteptat de încîntător.

– Nu. Dacă te amuză asta, înseamnă că nu eşti atît de beat pe cît am crezut. Scoate-ţi-le singur.

– Ţi-am spus că nu sînt beat. El le găsi, însă se întrebă cum avea să potrivească cheia în broască cînd podeaua se legăna. Dora îi ghidă mîna. Mulţumesc, zise el.

– Este tot ce pot să fac. Reuşeşti să te bagi singur în pat?

El îşi sprijini o mînă de cadrul uşii.

– Să lămurim lucrurile, Conroy. Nu vreau să mă culc cu tine.

– Ei bine, asta mă pune fără îndoială la locul meu.

– Complicaţiile ţi se reflectă pe tot corpul, iubito. Acei ochi mari, căprui şi acel trupşor grozav. Eu pur şi simplu vreau să fiu singur.

– Cred că asta îmi spulberă orice speranţe că voi putea purta în pîntec copiii tăi. Dar nu-ţi face griji, o să-mi treacă. Ea îl îndrumă spre canapea, îl împinse jos, şi-i ridică picioarele.

– Nu te vreau, îi zise el în timp ce ea îi trăgea cizmele. Nu vreau pe nimeni.

– În regulă. Dora se uită în jur după o pătură, dar se hotărî la nişte prosoape care atîrnau peste aparatul lui de forţă. Poftim, frumos şi comod, zise ea aranjîndu-le pe lîngă el. Era îngrozitor de drăguţ, se gîndi în sinea ei, aşa beat cum era, arogant şi dur în privire. Acţionînd din impuls se aplecă şi-l sărută pe vîrful nasului.

– Dormi, Skimmerhorn. Mîine o să te simţi ca naiba.

– Du-te de aici, mormăi el închizînd ochii şi liniştindu-se.

Capitolul 6

Dora avusese dreptate. Se simțea groaznic. Ultimul lucru pe care îl dorea Jed era să-i bată cineva la ușă cînd încerca să-și facă un duș. Înjurînd, închise robinetele, își înfășură un prosop în jurul taliei și șiroind de apă se îndreptă spre ușă. Trăgînd cu putere o deschise.

– Ce dracu' vrei?

– Bună dimineața, Skimmerhorn. Ea intră nestingherită cu un coș din răchită pe braț. Văd că ești la fel de spiritual și de binedispus ca de obicei.

Ea purta o fustă scurtă într-un amestec de albastru intens și auriu care făcea ca ochii lui să vibreze.

– Cară-te.

– Vai, sîntem obraznic în dimineața aceasta. Neofensată, ea deschise coșul. Înăuntru erau un termos colorat în model ecosez, un vas din ceramică umplut cu un fel de lichid portocaliu care arăta dezgustător și un șervet alb ca zăpada împăturit în jurul a două cornuri pufoase. Deoarece tatăl meu a provocat această mică problemă, m-am gîndit că ar trebui să am grijă de tine în dimineața asta, zise ea. Vom avea nevoie de un pahar, o ceașcă, o farfurie și o tăviță. Văzînd că el nu schițează nici o mișcare, ea își înclină capul. Bine, am să le aduc eu. De ce nu te duci să pui niște haine pe tine? Te-ai exprimat foarte clar că nu ești interesat de mine din punct de vedere fizic, dar imaginea trupului tău ud, pe jumătate dezbrăcat, îmi stîrnește o frenezie sexuală fără margini.

Scrîșnind din dinți, un mușchi din maxilarul lui se încordă.

– Drăguț, Conroy. Foarte drăguț. El se întoarse și cu pași mari intră în dormitor. Cînd se întoarse îmbrăcat

cu pantalonii gri de trening, ridicați pînă la genunchi, ea așezase deja pe masă un mic dejun simplu.

– Ai luat vreo aspirină pînă acum?

– Tocmai voiam să iau.

– Mai întîi astea. Ea îi oferi trei pastile. Ia-le. Pur și simplu înghite-le.

El se încruntă la lichidul portocaliu scîrbos pe care ea îl turnase într-un pahar mare.

– Ce dracu este?

– Salvarea. Crede-mă.

Deoarece se îndoia că putea să-i fie mai rău decît deja îi era, el înghiți pastilele luînd două sorbituri mari din remediul Dorei.

– Isuse! Are gust de lichid de îmbălsămat.

– Oh, îmi închipui că au același principiu. Totuși, pot să garantez pentru rezultate. Tata jură pentru ele și, crede-mă, el este expertul. Ia și cafea, nu te va ajuta cine știe ce la mahmureală, dar vei fi complet treaz ca să te bucuri de această stare.

Deoarece ochii amenințau să-i sară din cap, el și-i apăsă cu podurile palmelor.

– Ce-a fost în sticla aia?

– Arma secretă a lui Quentin Conroy. Are în pivniță un loc retras unde face experimente ca un savant nebun. Tatei îi place să bea.

– I-auzi ce noutate.

– Știu că-ar trebui să dezaprob, dar este greu. Nu face rău nimănui. Nici măcar lui nu sînt sigură că-și face rău. Ea rupse un colț din corn și ciuguli din el. Nu devine arogant, posac și nici obraznic, continuă ea. Niciodată nu i-a trecut prin minte să se urce la volanul vreunei mașini sau să manevreze mașinării periculoase. Ea ridică din umeri. Unii bărbați vînează, alții colecționează. Tata bea. Te simți mai bine?

– Am să trăiesc.

– Atunci e-n regulă. Trebuie să mă duc să deschid. Vei fi amuzat să constați ce de lume tîrguiește în Ajunul Crăciunului. Ea se îndreptă spre ușă, oprindu-se cu mîna pe clanță. Oh, balustrada arată bine. Mulțumesc.

Anunţă-mă cînd te simţi în stare să construieşti nişte rafturi. Şi nu-ţi face griji, afişă ea un zîmbet, nici eu nu vreau să mă culc cu tine.

Dora închise încet uşa şi fredonînd, coborî în hol.

DiCarlo se simţea bine. Norocul i se întorsese; *Porsche*-ul închiriat zbura pe drumul naţional 95. Frumos împachetaţi călătoreau pe bancheta din spate vulturul de bronz şi reproducerea Statuii Libertăţii, ambele achiziţionate uşor de la un magazin de raritaţi situat la ieşirea din Washington D.C.

Mersese ca pe roate, se gîndi DiCarlo. Intrase în magazin, aruncase cîteva privi de complezenţă şi ieşise apoi mîndru proprietar a două obiecte de prost gust american. După un tur rapid prin Philadelphia ca să colecteze următoarele două articole de pe listă, urma să se îndrepte spre New York. Dacă totul mergea ca la carte, avea să se întoarcă acasă pînă în ora nouă, rămînîndu-i astfel timp suficient pentru petrecerea sărbătorilor.

În ziua următoare Crăciunului, avea să-şi reia programul. În acest ritm, el gîndea că avea să intre în posesia tuturor mărfurilor domnului Finley înainte de termenul limită.

Ar putea chiar să capete o primă.

Bătînd cu degetele ritmul muzicii de la casetofon, el formă de la telefonul din maşină numărul de acasă al lui Finley.

– Da.

– Domnule Finley. DiCarlo.

– Ai ceva interesant să-mi spui?

– Da, domnule, rosti el pe un ton care numai murmurat nu era. Am mai recuperat două obiecte din Washington D.C.

– Tranzacţia a mers lin?

– Ca mătasea. Acum sînt în drum spre Philadelphia. Încă două obiecte se află într-un magazin de acolo. Ar trebui să ajung cel tîrziu la ora trei.

– Atunci îţi doresc acum Crăciun fericit, domnule DiCarlo. Voi fi greu de găsit pînă pe 26. Evident, dacă ai

ceva de raportat, lasă-i mesajul lui Winesap.

– Voi ține legătura, domnule Finley. Petrecere frumoasă de sărbători.

Finley închise telefonul, dar rămase în balcon, privind ceața care împovăra atmosfera de deasupra Los Angeles-ului. Etu-ul îi atîrna la gît agățat de un frumos lanț de aur.

DiCarlo ajunse într-adevăr în Philadelphia la ora trei. Norocul se ținea scai de el, căci intră în *Salonul Dorei* cu cincisprezece minute înainte de închidere. Primul lucru pe care îl observă fu statura sculpturală a unei roșcate, care purta pe cap o tichie de pitic.

Terri Star, vînzătoarea Dorei și o devotată membră a trupei *Liberty Players*, zîmbi spre DiCarlo.

– Crăciun fericit, zise ea cu o voce cristalină ca clinchetul unui clopoțel de Crăciun. Ne-ați prins la timp. Închidem devreme astăzi.

DiCarlo încercă un zîmbet copilăresc.

– Pun pariu că ne urîți pe noi, cumpărătorii din al doisprezecelea ceas.

– Glumiți? Îi ador. Ea remarcase *Porsche*-ul parcat la marginea bordurii și-și făcea planul că avea să încheie ziua cu o vînzare grozavă. Căutați ceva anume?

– De fapt, da. El aruncă o privire prin magazin, sperînd să zărească repede fie pictura, fie cîinele de porțelan. Sînt în drum spre casă, continuă el, și am o mătușă care colecționează statuete reprezentînd animale. Cîini în special.

– S-ar putea să pot să vă ajut. Măsurînd un metru optzeci pe tocurile ascuțite, Terri se deplasă prin magazin ca un sergent care inspecta trupele. Remarcase costumul și paltonul lui DiCarlo, cum de altfel îi remarcase și mașina și-l conduse spre obiectele de jad.

– Acesta este unul din obiectele mele preferate. Ea deschise o vitrină de sticlă și scoase statueta chinezească a unui cîine de culoarea mărului necopt, unul din obiectele lor cele mai scumpe. Nemaipomenit, nu-i așa?

– Da, dar mă tem că gusturile mătușii mele nu sînt

atît de sofisticate. El lăsă amuzamentul să-i joace în ochi. Ştiţi cum sînt bătrînele.

– Glumiţi? Nu se poate să ai un magazin de antichităţi şi să nu ştii aşa ceva. Să vedem atunci. Cu un oarece regret, Terri puse la loc jadul. Am o serie de cîţiva cockeri spanioli din ipsos, zise ea.

– Am să arunc o privire. V-ar deranja dacă mă învîrt prin jur? Ştiu că aţi vrea să plecaţi, dar s-ar putea să văd ceva care să fie pe gustul mătuşii Maria.

– Poftiţi. Nu vă grăbiţi.

DiCarlo văzu cockerii din ipsos. Văzu poodle-ii în cloisonn şi cîinii de aport din sticlă. Observă dalmaţienii din ipsos şi cîinii din rasa chihuahua din alamă. Dar nicăieri nu văzu cîinele din porţelan.

În paralel scormonea cu privirea după pictură. Existau nenumărate gravuri înrămate, portrete decolorate, afişe de publicitate. Însă nu exista nici unul abstract înrămat în abanos.

– Cred că am găsit. Terri se retrase doi paşi cînd DiCarlo se răsuci. Ea era o femeie care se mîndrea cu abilitatea de a citi expresia chipului. Pentru o clipă avu senzaţia că citise crimă pe chipul lui. Ier... iertaţi-mă. V-am speriat?

Zîmbetul lui veni rapid, îndepărtîndu-i privirea de gheaţă din ochi şi făcînd-o pe Terri să conchidă că se înşelase.

– Da, m-aţi speriat. Cred că eram cu mintea aiurea. Ce avem aici?

– Ceramică de Staffordshire, un ciobănesc englez, cu puiul. Este dulce, nu-i aşa?

– Exact stilul mătuşii Maria. DiCarlo îşi păstră zîmbetul chiar şi după ce văzu preţul din patru cifre de pe etichetă. Cred că-i va plăcea, zise el, sperînd să cîştige timp cu împachetatul. Eu mă gîndeam la cu totul altceva, dar acesta este întru totul stilul mătuşii Maria.

– Numerar sau prin cont?

– Prin cont. El scoase o carte de credit. Vedeţi, ea a avut un cîine, continuă el urmînd-o pe Terri la tejghea. Unul maroniu cu pete albe care se ghemuia pe covor şi

dormea douăzeci de ore din douăzeci şi patru. Mătuşa Maria a adorat acel cîine. Speram să găsesc ceva care să-i semene.

– Ce drăguţ. Terri înveli statueta în hîrtie de mătase. Sînteţi un nepot foarte atent.

– Mătuşa Maria m-a crescut.

– Păcat că nu aţi venit acum cîteva zile. Am avut un obiect asemănător cu descrierea dumneavoastră. Un cîine pătat din porţelan, ghemuit în poziţie de somn. Nu a stat în magazin decît o singură zi pînă să-l vindem.

– L-aţi vîndut? rosti DiCarlo printre dinţi păstrîndu-şi în acelaşi timp zîmbetul. Ce păcat!

– Nu avea însă aceeaşi calitate cu cel pe care tocmai l-ai cumpărat, domnule... DiCarlo, adăugă ea după ce aruncă o privire peste cartea lui de credit. Credeţi-mă, mătuşii dumneavoastră îi va face mare plăcere că aţi vizitat-o în dimineaţa de Crăciun.

– Sînt convins că aveţi dreptate. Am observat că ţineţi şi picturi.

– Cîteva. Majoritatea sînt afişe şi portrete de familie achiziţionate din vînzări de moşteniri.

– Nimic modern? Îmi redecorez locuinţa.

– Mă tem că nu. Avem ceva lucruri îngrămădite în depozitul din spate, dar n-am observat să fie vreo pictură.

În timp ce ea îi scria chitanţa, DiCarlo bătea cu degetele în tejghea şi se gîndea. Trebuia să afle unde fusese vîndut cîinele. Dacă n-ar fi fost zi, şi n-ar fi avut în spate o vitrină cu un geam mare, poate că ar fi vîrît pistolul sub bărbia frumoasei vînzătoare şi ar fi forţat-o să-i dea informaţia.

Bineînţeles, după aceea ar fi trebuit să o omoare.

Privi pe geamul vitrinei din spate. Traficul nu era prea intens, nici pe carosabil, nici pe trotuar. Îşi scutură însă capul. O tînără în hanorac trecu în viteză pe rotile. Nu merita riscul.

– Semnaţi aici. Terri îi dădu chitanţa şi cartea de credit. Totul e în ordine, domnule DiCarlo. Sper că împreună cu mătuşa dumneavoastră să petreceţi un Crăciun minunat.

Deoarece ea îl privea prin geamul vitrinei, DiCarlo aşează atent cutia în portbagaj şi înainte de a se urca în maşină îi făcu un semn vesel din mînă. Se îndepărtă apoi uşor de bordură.

Avea să meargă undeva să ia prînzul întîrziat. Cînd avea să se lase întunericul şi magazinul avea să fie gol, urma să se întoarcă.

Dora bătu în stilul ei oficial la uşa lui Jed. Ştia că el avea s-o bombăne, nu se putea altfel. Adevărul era că se obişnuise cu felul lui de a-şi arăta colţii şi dispreţul. Nu aştepta cu nerăbdare manifestările lui, dar se obişnuise cu ele.

El nu o dezamăgi.

Tricoul lui cu mîneci scurte era ud de transpiraţie. Picături de sudoare îi străluceau pe antebraţe. Dora ar fi rămas o clipă să-i admire bărbăţia primitivă, dar era mult prea preocupată de faţa lui încruntată.

Jed strînse capetele prosopului care îi atîrnau în jurul gîtului.

– Acum ce mai vrei?

Ea îşi aruncă privirea peste umărul lui şi zări greutăţile împrăştiate prin camera de zi.

– Iartă-mă că te deranjez cînd eşti atît de prins cu întărirea muşchilor, dar trebuie să dau un telefon şi aparatul meu nu funcţionează.

– Există o cabină telefonică în colţul străzii.

– Eşti un tip atît de dulce, Skimmerhorn. Cum de nu s-a găsit nici o norocoasă pînă acum care să pună laba pe tine?

– Le-am gonit cu băţul.

– Oh, sînt convinsă. Hai, fii bun. Este o convorbire în oraş.

Pentru o clipă ea crezu că avea să-i trîntească uşa în nas. Din nou. Însă el o deschise mai larg şi se retrase.

– Să nu stai mult, îi spuse el, ducîndu-se furios în bucătărie.

Ca să nu fie indiscret? se întrebă ea. Abia dacă îi venea să creadă. Judecata ei se dovedi corectă cînd el

reveni bînd cu zgomot *Lucozade* dintr-o sticlă. Dora zgîlțîi telefonul, înjură încet și apoi puse receptorul în furcă.

– Nici al tău nu funcționează.

– Nu este surprinzător din moment ce sîntem în aceeași clădire. El lăsase ușa deschisă, la fel cum făcuse și ea. Din apartamentul ei se auzeau acorduri muzicale. De astă dată cîntece de Crăciun. Ceva ce semăna cu un cor medieval, mai degrabă surprinzîndu-l decît enervîndu-l.

Din nefericire, Dora avea exact același efect asupra lui.

– Întotdeauna te îmbraci așa ca să vorbești la telefon?

Ea purta o salopetă de mătase argintie și tocuri înalte, ascuțite. Cîte un șirag de steluțe îi atîrna la fiecare ureche.

– Am cîteva petreceri la care vreau să-mi fac apariția. Tu ce faci? Îți petreci seara de Ajun ridicînd greutăți?

– Nu-mi plac petrecerile.

– Nu? Ea ridică din umeri, mișcarea făcînd mătasea argintie să foșnească ademenitor. Eu le ador, zise ea. Zgomotul, mîncarea și bîrfa. Bineînțeles, îmi place să stau de vorbă cu alte ființe umane.

– Din moment ce n-am la îndemînă nici o petrecere să-ți ofer, ce-ar fi s-o ștergi? El aruncă prosopul și ridică o halteră. Să ai grijă ca partenerul tău să nu se îmbete cu punch-ul de Crăciun.

– Nu merg cu nimeni și deoarece nu vreau să stau să-mi număr polonicele de punch, voiam să-mi chem un taxi. Se așează pe brațul canapelei și încruntîndu-se se uită la Jed care își ridică greutățile. N-ar fi trebuit să-i fie milă de el, se gîndi ea. El era ultima persoană de pe pămînt care să inspire compasiune. Și cu toate acestea ei nu-i făcea plăcere să și-l imagineze petrecîndu-și noaptea singur, printre haltere. De ce nu vii cu mine? îl întrebă ea.

Privirea lungă și tăcută pe care el i-o aruncă o făcu să continue grăbită:

– Nu este o cerere în căsătorie, Skimmerhorn. Doar

cîteva petreceri la care să-ți pierzi vremea şi să faci conversație.

– Eu nu fac conversație.

– Văd că eşti ursuz, dar este Ajunul Crăciunului. Timpul cînd oamenii se înfrățesc şi se înțeleg între ei. Probabil că ai auzit şi tu de astea.

– Am auzit nişte zvonuri.

Dora aşteptă o clipă.

– Ai uitat, şarlatanule!

– Întinde-o, Conroy.

– Ei bine, ăsta este un pas față de azi-dimineață. Oamenii vor spune că sîntem îndrăgostiți. Ea oftă şi se ridică. Petrecere frumoasă, Skimmerhorn, alături de transpirația ta şi de tăciunii pe care sînt sigură că Moş Crăciun ți-i va lăsa în ciorapi. Ea se opri şi îşi înclină capul. Ce-i zgomotul ăsta?

– Care zgomot?

– Ăsta. Îşi încruntă privirea încercînd să se concentreze. Vai de mine, continuă ea. Să nu-mi spui că într-adevăr avem şoareci.

El coborî haltera şi ascultă.

– E cineva jos în magazin.

– Poftim?

– În magazin, repetă el. Sunetul urcă prin coş. Nu-ți cunoşti propria clădire, Conroy?

– Nu stau prea mult aici şi niciodată cînd magazinul este deschis. Era pe punctul de a da gîndul uitării, cînd deodată îngheță: Dar magazinul nu este deschis. Glasul ei se stinse într-o şoaptă dramatică: Nu este nimeni acolo.

– Cineva este.

– Nu. Mîna îi lunecă pe gît ca să-şi liniştească emoția. Am închis de acum cîteva ore. Terri a plecat la trei şi jumătate.

– Deci s-a întors?

– În noaptea de Ajun? Ea dă una din petrecerile la care mă duc. Tocurile Dorei răsunară puternic pe podea atunci cînd ea se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci?

– Jos, desigur. Cineva a tăiat alarma şi a pătruns

înăuntru. Dacă îşi închipuie că-şi va umple sacul cu mărfurile din magazinul meu, atunci se înşeală amarnic.

El înjură şi apucînd-o de braţ o împinse într-un scaun.

– Stai acolo. Cu paşi mari el se duse în dormitor. Dora încă se frămînta asupra numelui cu care să-l strige cînd el reapăru cu un pistol de calibrul 38.

Ochii ei se măriră.

– Ce-i asta?

– O umbreluţă de soare. Rămîi aici. Închide uşa.

– Dar... dar...

– Rămîi. Jed închise uşa în urma lui. Era probabil vînzătoarea ei, se gîndi el în timp ce înainta rapid şi uşor pe hol. Sau sora ei care uitase vreun pachet pe care îl ascunsese. Sau bătrînul care căuta vreo sticlă.

Însă avea în el prea mult spirit de poliţist ca să-şi asume riscuri. Prea mult spirit de poliţist ca să neglijeze faptul că telefoanele nu funcţionau şi că zgomotele care veneau prin coş erau mai degrabă discrete, decît neglijente.

Ajunse în faţa uşii care ducea spre depozit şi o deschise uşor. De jos nu răzbătea nici o rază generoasă de lumină. Auzi un zgomot, un sertar închizîndu-se.

Ţinea ea oare bani lichizi acolo jos? se întrebă el, înjurînd printre dinţi. Probabil. În vreo cutie veche de tablă sau în vreun vas de prăjituri.

O mişcare din urma lui îl făcu să-şi încordeze toate forţele, să se răsucească şi să înjure din nou. Dora era la trei paşi în spatele lui. Ochii îi stăpîneau faţa, iar în mînă strîngea o halteră.

Jed îşi agită degetul mare făcîndu-i semn să se retragă. Ea însă îşi scutură capul. El îşi încleştă atunci pumnul, iar ea îşi ridică bărbia.

– Tîmpito, murmură el.

– Tîmpit eşti tu.

– Stai în spate, pentru Dumnezeu.

El începu să coboare, tresărind uşor, cînd cea de-a treia treaptă scîrţîi sub greutatea lui. Se auzi o serie rapidă de pocnete, iar de pe peretele aflat doar la cîţiva

centimetri de fața lui sări tencuiala.

Jed se ghemui, sări peste restul de trepte, rostogolindu-se la capătul lor și ținînd arma în mînă se ridică la timp ca să vadă ușa din spatele casei trîntindu-se. O auzi pe Dora coborînd zgomotos în urma lui și-i strigă să stea ascunsă.

Ajunse la ușă în fugă și-i trecu ușor pragul. Aerul rece îi străpunse plămînii ca o așchie de gheață. Sîngele însă îi era fierbinte. Sunetul pașilor în fugă răsună spre dreapta. Neluînd în seamă rugămințile Dorei de a se opri, el se luă după ei. Din instinct și din obișnuința faptului că-și petrecuse o jumătate din viață antrenîndu-se.

După ce alergă pe o distanță de aproape două străzi auzi zgomotul unui motor și scrîșnetul unor cauciucuri. Își dădu seama că-și pierduse prada.

Mai fugi pînă la jumătatea străzii, sperînd să poată zări mașina. Cînd se întoarse acasă o găsi pe Dora tremurînd în mijlocul micii parcări cu pietriș:

– Intră înăuntru.

Frica ei degenerase deja în furie.

– Fața îți sîngerează, rosti ea răspicat:

– Da? El își atinse obrazul, degetele îndepărtîndu-i-se umede. M-a zgîriat probabil tencuiala, îi explică el. Își coborî apoi privirea la haltera pe care ea încă o mai căra și continuă: Și cu aia ce voiai să faci?

– Dacă s-ar fi năpustit asupra ta și te-ar fi trîntit la pămînt, aveam de gînd să-l lovesc. Ea simți o oarecare ușurare cînd el își puse arma la loc în pantalonii de trening. N-ar fi trebuit să ceri întăriri?

– Nu mai sînt polițist.

Ba da, ești, se gîndi Dora. N-o fi avînd ea prea multă experiență cu ocrotitorii legii și ai ordinii, însă el avea spiritul polițienesc în ochi, în mișcări, în glas. Fără să mai spună nimic, ea îl urmă spre intrarea din spate a magazinului.

– Ai auzit vreodată de sistem de alarmă?

– Am unul. Trebuie să sune în draci dacă cineva încearcă să intre.

El mormăi ceva şi în loc să intre în casă se apucă să caute cutii şi fire.

– Depăşit, zise Jed dezgustat după ce aruncă o privire mecanismului..

Ea se bosumflă o clipă şi-şi dădu bretonul la o parte.

– Tipul care mi l-a vîndut nu era de aceeaşi părere.

– Tipul care ţi l-a vîndut a rîs probabil de s-a prăpădit cînd ţi l-a instalat. Nu trebuie decît să tai cîteva fire. El trase firele rupte ca să-i demonstreze. A tăiat şi telefonul pentru orice eventualitate. Şi a dat seama după lumini că era cineva acasă.

– Deci a fost prost, nu-i aşa? zise ea clănţănind. Vreau să spun că ar fi trebuit să aştepte pînă plecam sau pînă adormeam şi apoi să fi intrat şi să mă fi furat din plin.

– Poate că se grăbea. N-ai o haină? Ţi s-a înroşit nasul.

Insultată, ea şi-l frecă.

– Ce proastă am fost că nu m-am gîndit să-mi iau paltonul. Ce a fost acel zgomot care s-a auzit înainte de a-ţi lua eroicul zbor pe scări? Parcă ar fi fost baloane sparte.

– Amortizor. Jed căută prin buzunar după mărunţiş.

– Amortizor? Rostind cuvîntul pe un ton piţigăiat ea îi apucă braţul. Ca în filmele cu gangsteri? A tras în tine?

– Nu cred că a avut ceva cu mine personal. Ai o fisă la tine? Ar fi bine să raportăm treaba asta.

Mîinile ei lunecară de sub braţul lui. Culoarea pe care frigul i-o aruncase în obraji se scursese şi Jed îi văzu pupilele dilatîndu-i-se.

– Dacă leşini, chiar c-am să mă supăr. O prinse de bărbie şi-i scutură puţin capul. Acum s-a terminat, o încurajă el. A plecat. În regulă?

– Faţa îţi sîngerează, zise ea.

– Mi-ai mai spus asta.

– Putea să te împuşte.

– Puteam să-mi petrec seara cu o dansatoare exotică. Vezi astfel cît de departe de realitate este acest *se putea.* Cum e cu fisa aia?

– Nu... Automat se căută prin buzunare. Am un telefon în camionetă, îşi aminti ea.

– Bineînţeles că ai. Cu paşi mari el se îndreptă spre camionetă, scuturîndu-şi capul cînd o găsi deschisă.

– Nu este nimic în ea, începu ea, ofensată. El se bucură să vadă că în obraji îi revenise culoarea.

– Doar un telefon, un casetofon – el îşi ridică o sprînceană – şi un fluier.

– L-am primit cadou. Ea îşi încrucişă braţele.

– Just. El formă numărul lui Brent şi aşteptă să sune de două ori.

– Crăciun fericit!

– Bună, Mary Pat. Pe fundal copiii se auzeau urlînd, acoperind răsunătoarea înregistrare *Jingle Bells*. Trebuie să vorbesc cu Brent o clipă, zise el.

– Jed, sper că nu suni ca să te scuzi pentru mîine? Jur că vin personal să te scot de acolo.

– Nu, am să vin.

– La două fix.

– Îmi potrivesc ceasul. M.P., Brent este pe aproape?

– Chiar aici. Pregăteşte renumita lui umplutură de cîrnaţi. Stai puţin.

Se auzi un zornăit. *Jingle Bells* cedă în favoarea lui *Rudolf*.

– Hei, căpitane, Crăciun fericit.

– Iartă-mă că am dat buzna şi te-am luat de la gătit, dar am o mică problemă aici.

– Dă drumul la pisică! Ce fel de problemă?

– O spargere. La magazinul de sub apartamentul meu.

– Au luat ceva?

– Va trebui s-o pun pe proprietară să verifice. El îşi dădu de pe faţă părul zburlit de vînt şi o văzu pe Dora tremurînd. S-au tras cîteva focuri asupra mea. S-a folosit amortizor.

– La naiba. Tu ai tras?

– Nu. Îşi controlă din nou obrazul. Sîngerarea aproape că se oprise. Tipul avea o maşină prin apropiere, continuă el. După sunetul motorului, nu era o marcă ieftină.

– Să nu-ţi pierzi firea, Kimosabe. O să cer întăriri şi

vin într-acolo.

– Mulţumesc. Închise şi se uită la Dora care dansa cînd pe un picior, cînd pe altul, într-un efort inutil de a se încălzi. Poate ar fi mai bine să te năpusteşti din nou peste brandy-ul ăla, zise el. Haide. Deoarece mîinile ei erau înghețate, el i le luă şi întorcîndu-se la magazin începu să i le încălzească automat. Să arunci o privire în jur să vezi dacă lipseşte ceva.

– Nu trebuie să ating nimic, corect?

– Eşti la zi cu emisiunile poliţiste.

– Putem închide uşa?

– Sigur. El aruncă o scurtă privire la broasca spartă şi puse apoi stavilă frigului de afară. După ce aprinse luminile, rămase pur şi simplu neclintit, cercetînd locul din jurul lui.

Depozitul era ticsit. Pe un perete erau stivuite cutii de la podea pînă la tavan. Mărfuri neambalate erau păstrate pe rafturi, fără să fie aşezate în vreo ordine pe care să o poată desluşi. Într-un colţ se aflau două dulăpioare cu patru sertare, pentru acte. Deasupra fiecăruia erau îngrămădite alte şi alte cutii.

Mai era acolo o masă, care părea să fie o insulă de echilibru. Pe ea se aflau un telefon, o veioză, un vas de porţelan plin cu creioane şi pixuri şi un bust al lui Beethoven care servea drept press-papiers.

– Nimic nu lipseşte, zise ea.

– De unde ştii?

– Îmi cunosc marfa. Probabil că l-ai speriat şi a întins-o.

Ea se îndreptă spre rafturi şi atinse un obiect care îi păru lui Jed a fi o sticlă veche pentru parfum sau loţiuni.

– Această, *Nancy Daum* valorează mai mult de o mie de dolari. Această farfurie *Castelli* aproape la fel de mult. Şi acesta. Ea dădu jos o cutie pe care se afla desenul unei jucării.

– *Nando?* Un robot pentru copii?

– Sigilat, pentru un colecţionar valorează cu uşurinţă două mii. Ea strîmbă din nas şi-l puse la loc.

– Şi tu laşi marfa asta afară?

– Am sistem de alarmă. Aveam, murmură ea. Nu pot în fiecare seară să le car pe toate în seif.

– Dar cu banii cum faci?

– Îi depunem în fiecare seară, păstrînd doar o sută de dolari schimbată în mărunţiş. Ea se îndreptă spre birou şi trase primul sertar. Scoase un plic şi răsfiră bancnotele dinăuntru. Sînt aici, continuă ea. După cum ţi-am spus, l-ai speriat şi a întins-o. Ea făcu un pas şi auzi o hîrtie foşnindu-i sub picior. Aplecîndu-se, o ridică. O chitanţă de debit, îi spuse ea lui Jed. Ciudat, acesta ar fi trebuit să fie îndosariată.

– Ia să vedem. El i-o luă din mînă. Timothy O'Malley. Cinci sute cincizeci de dolari plus TVA în data de 22 decembrie. Pentru solniţe.

– Soţia lui le colecţionează.

– Cinci sute cincizeci pentru presărătoare de sare?

– Solniţe, îl corectă Dora şi-i smulse chitanţa. Ignorantule.

– Speculanto.

Fără să se amuze, ea se întoarse să pună la loc în dosar chitanţa. Uită-te aici! strigă ea. Sertarele sînt vraişte.

El se apropie şi privi peste umărul ei.

– Şi nu trebuiau să fie?

– Sigur că nu. Îmi ţin actele în mare ordine. Mă îngrozeşte garda financiară cum de altfel îi înspăimîntă pe toţi americanii de bună credinţă. Luna trecută Lea a pierdut o săptămînă aducînd la zi aceste dosare.

– Deci căuta ceva din dosarele tale. Ce ţii în ele?

– Nimic de valoare. Note de intrare-recepţie, facturi, liste de adrese, inventare, avize de expediţie. Hîrtogăraie. Tulburată, ea îşi trecu o mînă prin păr. Steluţele care i se legănau la urechi străluciră în lumină. Nu exista nici un motiv să pătrundă aici cineva cu forţa doar pentru nişte acte. Să fie vreun agent nebun de la Garda financiară? Vreun contabil psihopat? De cum rosti cuvintele Dora îşi muşcă limba.

– Care era numele ticăiosului din noaptea trecută?

– Nu fi ridicol. Andrew n-ar face niciodată aşa ceva.

– N-ai spus că era contabil?

– Ei bine, dar, dar...
– Şi nu l-ai concediat?
– Asta nu este un motiv...
– Andrew şi mai cum?
Ea expiră prelung, fluturîndu-şi bretonul.
– Am să-ţi dau numele lui, adresa, numărul de telefon ca să poţi să-ţi exerciţi autoritatea de poliţist, hărţuindu-l, de pildă, pentru alibiul din noaptea cu pricina.
– Eu nu sînt poliţist.
– Dacă arată ca un poliţist, vorbeşte ca un poliţist... Ea strîmbă din nas spre el. Şi miroase ca un poliţist...
– De unde ştii tu cum miroase un poliţist?
Dora îşi îndreptă bărbia.
– A unsoare de armă şi a transpiraţie. Dacă mă gîndesc bine, tu chiar ai gust de poliţist.
– Cum adică?
– Nu ştiu. Intenţionat ea îşi coborî privirea spre gura lui şi apoi şi-o ridică încet. Dur, autoritar şi puţin cam josnic.
– Pot fi şi mai josnic. El se apropie mai mult sechestrînd-o astfel între trupul lui şi dulăpior.
– Îmi închipui. Ţi-am spus că eu am avut întotdeauna această problemă cu reprezentanţii puterii? De cînd eram la şcoala elementară am înfruntat-o pe domnişoara Teesworthy pe tema detenţiei.
Jed o împinse în spate.
– Nu mi-ai spus asta. El sesiză că nu percepea mirosul de ulei de armă şi de transpiraţie. Toată încăperea părea să aibă mireasma Dorei, a acelui parfum înfierbîntat, picant, care făcea ca gura unui bărbat să fie nesătulă.
– Ba da, continuă ea. Acesta este unul din motivele pentru care mi-am început propria afacere. Urăsc să primesc ordine.
– Nu le asculţi deloc. Ţi-am spus să stai ascunsă.
– Am fost împinsă de dorinţa de a sta în preajma unui bărbat cu armă. Ea îşi ridică mîna şi-i atinse cu degetul tăietura de pe obraz. M-ai speriat, adăugă ea.
– Nu te-ai speriat decît atunci cînd totul se terminase.

– Nu, am fost speriată tot timpul. Tu ai fost?

– Nu. Mie îmi place cînd cineva trage în mine.

– Atunci înseamnă că tot ceea ce se petrece acum între noi este doar o reacție. Ea își furișă mîna pe după gîtul lui, găsind gestul destul de plăcut. Știi, o reacție la șocul suferit.

– Ți-am spus să stai în spate.

– Atunci, dă-mă la o parte. Buzele ei se arcuiră. Te provoc, zise ea.

Buzele îi erau încă arcuite cînd gura lui coborî. Ea se aștepta ca el să fie brutal și era pregătită. Trupul lui îi lipi spatele de dulapul cu acte. Mînerele îi intrară în carne, însă era prea cufundată în gemetele de plăcere ca să mai simtă disconfortul.

El știa că era o greșeală. Chiar dacă o săruta profund, știa că era o greșeală. Ea aruncase un cîrlig în inima lui, pe care Jed nu reușise să-l îndepărteze. Tremura acum lîngă el, dînd glas sunetelor firave ale aprinsei înflăcărări. Și fiecare fărîmă din ea, Dumnezeule, fiecare fărîmă din ea era la fel de fierbinte și de dulce ca mireasma pe care o degaja.

Trecuse mult timp, foarte mult timp, de cînd el nu-și mai îngăduise să se cufunde în acea întunecată și delicată uitare feminină.

Jed se trase înapoi, dorind să-și limpezească mintea, însă ea își încleștă mîinile în părul lui și-l aduse aproape.

– Mai vreau, murmură ea în timp ce gura ei flămîndă i-o pustia pe a lui. Întotdeauna vreau mai mult.

Cu el putea avea mai mult. Știa. Cu el nu avea să existe senzația de neîmplinire. Se putea desfăta, putea fi satisfăcută și tot ar mai fi vrut.

Pentru o clipă el se gîndi să facă dragoste cu ea acolo, pe podeaua depozitului prăfuit și ticsit, unde mirosul prafului de pușcă dăinuia încă în aer. Probabil că ar fi făcut, probabil că nu ar fi avut de ales, însă rațiunea îi era suficient de trează ca să audă ciocănitul de la ușa de sus și scrîșnetul pietrișului de sub cauciucuri.

– A sosit poliția. O luă pe Dora de umeri și o dădu ferm deoparte. Ea văzu în ochii lui ceea ce el avea să

continue să nege. Era din nou poliţist. Ce-ar fi să te duci să pui de o cafea, Conroy? Se pare că pînă la urmă n-o să mai ajungi la petrecerile tale.

Ea începu să urce scările şi fără să se întoarcă cu faţa la el zise:

– Asta-i tot?

– Da. El îşi dori cu disperare ţigările pe care le lăsase sus. Asta este.

Capitolul 7

Dora bău un brandy, iar Jed cafea. Sticlete, rosti ea răutăcioasă. În definitiv, ei nu consumau alcool în timpul serviciului, cel puțin așa arătau la televizor. Dorind să-l ignore cu aceeași desăvîrșire cu care el o ignora pe ea, Dora se ghemui pe canapea și începu să privească atent luminițele vesele din pomul ei de Crăciun.

Îl plăcea totuși pe amicul lui Jed, pe locotenentul Brent Chapman, cel cu pantalonii șifonați, cu cravata pătată și zîmbet încrezător. Venise mirosind a cîrnați și a nucșoară, ochelarii cu ramă grea de baga mărindu-i ochii blînzi, căprui. Felul lui de a fi era atît de liniștitor, încît Dora se pomeni pregătind cafea și servind prăjiturele de parcă ar fi tratat oaspeți neașteptați, nu polițiști care investigau focuri de armă.

Întrebările lui Brent fură lejere, logice și foarte relaxante.

Nu, din cîte își dădea ea seama, nu lipsea nimic.

Nu, în dosare nu era nimic de valoare.

Da, magazinul fusese aglomerat în ultimele săptămîni, dar nu, nu putea să-și amintească dacă cineva se comportase suspect sau dacă pusese întrebări neobișnuite.

Dușmani? Asta chiar că o făcu să rîdă. Nu, numai dacă nu o punem la socoteală pe Marjorie Bowers.

– Bowers? Brent își ciuli urechile. El stăruia cu creionul deasupra agendei cu colțuri îndoite.

– Amîndouă am concurat pentru rolul principal într-o piesă la școală. Eram în anul trei. Se punea în scenă *West Side Story*. Eu am învins-o la probele susținute, așa că ea a lansat zvonul că eram însărcinată.

– Nu cred că...

– Reputația fiindu-mi în joc, n-am mai avut nici o şansă, continuă Dora. Am pîndit-o după ore şi am bumbăcit-o. Ea aruncă o privire spre Jed care se încruntă la capul unui taur încrustat pe un vas metalic de pe bufet.

– Este foarte interesant, dar nu cred să se lege în vreun fel cu cazul de față.

– Ei bine, ea mă ura categoric. Dora îşi ridică din nou paharul cu brandy şi dădu din umeri. Apoi, cînd eram la Toledo. Nu, greşesc. În anul patru trebuie să fi fost la Milwakee. Ne-am mutat mult în acele vremuri.

Brent zîmbi. O simpatiza pe proprietăreasa lui Jed. Multe persoane care avuseseră de-a face cu spargeri şi focuri de armă îşi pierduseră simțul umorului.

– Noi căutăm ceva de dată mai recentă.

– Spune-i despre statistician, îi ordonă Jed.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Andrew nu ar...

– Dawd, o întrerupse Jed. Andrew Dawd. A fost contabilul Dorei pînă acum două zile. I-a făcut cîteva avansuri şi ca atare ea i-a învinețit un ochi şi l-a concediat. El zîmbi răutăcios spre Dora. Şi i-a mai tras şi-un şut în fund.

– Înțeleg. Brent îşi împinse limba în obraz în timp ce mîzgălea numele în carnet. Ar fi vrut să zîmbească, dar licărul din ochii Dorei îl avertiză să păstreze o expresie sobră. Te-a amenințat cu ceva represalii? întrebă el.

– Nici vorbă. Dă-mi o țigară, Skimmerhorn.

El îi aprinse una.

– Supărată sau stresată? o întrebă el cînd i-o oferi.

– Judecă singur. Ea i-o smulse din mînă şi trase rapid un fum din ea. Lucrul cel mai violent pe care Andrew l-ar fi făcut ar fi fost să se ducă acasă şi să plîngă la maică-sa.

– N-ar strica să stăm de vorbă cu el, sublinie Brent delicat. Unde îl putem găsi?

Dora îl fulgeră pe Jed cu o privire de profundă neplăcere.

– La *Dawd, Dawd and Goldstein*, o firmă de contabilitate la intersecția străzii Sixth cu Market.

Brent aprobă din cap şi luă o prăjitură de pe farfurioara frumos executată, aşezată lîngă cotul lui.

– Al dracului mod de a petrece Ajunul Crăciunului, nu-i aşa?

– Eu aveam alte planuri. Dora surîse firav. Îmi pare rău că dumneata a trebuit să-ţi laşi familia.

– Face parte din serviciu. Excelente prăjituri.

– Mulţumesc. Ce-ar fi să-ţi dau cîteva acasă? Ai copii, nu-i aşa?

– Trei. Reacţionînd brusc, Brent îşi căută portofelul ca să-şi arate fotografiile. În timp ce Jed îşi dădu ochii peste cap şi se retrase cîţiva paşi mai încolo, Dora se ridică pentru a admira instantaneele copiilor: două fetiţe şi un băiat, toţi aranjaţi şi gătiţi pentru fotografiile şcolare.

– Fata cea mare îţi seamănă, comentă Dora.

– Da, aşa este. O cheamă Carly. Are zece ani.

– Am şi eu un nepot care tocmai a împlinit zece ani. E-n clasa a cincea.

– Şi Carly este tot într-a cincea. La *Bester Elementary* din Lansdowne.

– Şi Missy este la *Bester*. Sub privirea lui Jed, fostul lui partener şi proprietăreasa lui îşi zîmbeau unul altuia. Pun pariu că se cunosc între ei, zise ea.

– Nu cumva o fi Missy Bradshaw? Are un frate mai mic pe nume Richie care este o adevărată...

– Pacoste, da, aşa este.

– Fetiţa a fost la noi acasă de multe ori. Locuieşte la numai o stradă distanţă. Părinţii lui Missy folosesc aceeaşi parcare cu noi.

– Voi doi aţi vrea cumva să rămîneţi singuri? întrebă Jed.

Amîndoi îi aruncară lui Jed o privire plină de subînţeles.

– Spune-mi, Brent, întotdeauna este atît de acru?

– Aproape. El îşi închise portmoneul şi se ridică. Cămaşa îi era albită de firimituri, iar ochelarii aveau urme de degete. Dora îl găsea fermecător. Însă a fost cel mai bun poliţist cu care am lucrat, continuă el; aşa că

dumneata poți să te simți în siguranță avîndu-l ca vecin.

– Mulțumesc. Mă duc să-ți aduc prăjiturelele. Ignorîndu-l intenționat pe Jed, ea intră în bucătărie.

– Grozavă proprietăreasă, comentă Brent mișcîndu-și sprîncenele.

– Fii atent. Cît de repede crezi că vei avea informații despre gloanțele pe care le-ai scos din tencuială?

– Isuse, Jed, este Crăciunul. Dă-le și băieților de la laborator cîteva zile. Vom verifica și amprentele, dar e pierdere de vreme.

– Dacă a fost destul de profesionist ca să aibă amortizor, atunci este destul de profesionist ca să poarte mănuși.

– Ai înțeles.

– Ce părere ai... Jed se întrerupse cînd Dora se întoarse, aducînd un carton învelit în poleială.

– Mulțumesc, domnișoară Conroy.

– Dora. O să mă anunți dacă aflați ceva?

– Fii fără grijă. Liniștește-te. Jed va fi cu ochii în patru.

– Ei bine... Ea îi aruncă lui Jed o privire lungă și rece: O să dorm mai ușurată acum.

– Așa. Crăciun fericit.

– Te conduc pînă jos. Jed înclină capul spre Dora. Am să mă întorc, îi zise el.

În timp ce se deplasau prin hol, Brent mai șterpeli o prăjitură de sub folia de poleială.

– Ești aici de cînd, de o săptămînă?

– Aproape.

– Și cum de ai reușit să o și enervezi?

– E un talent. Ascultă, de ce crezi că un profesionist ar sparge un magazin de vechituri și ar cotrobăi prin hîrțoage?

– Asta este întrebarea de șaizeci și patru de mii de dolari. Brent ieși pe ușa din spate, rafalele de vînt înăbușindu-i respirația. Sînt o serie de chestii valoroase aici, continuă el.

– Însă el n-a luat chestiile astea valoroase, nu-i așa?

– N-a avut timp. L-ai întrerupt.

– Vede luminile de la etaj, taie firele de la telefon.

Decuplează sistemul de alarmă. Însă nu pune mîna pe *Daum Nancy*.

– Pe ce?

– N-are importanţă, rosti Jed răspicat, supărat pe el însuşi. Se duce direct la dosare.

– Deoarece căuta ceva.

– Da. Jed scoase o ţigară. Dar a găsit? Şi ce ar putea să caute cineva prin dosarele unui magazin de vechituri?

– Chitanţe? sugeră Brent deschizînd portiera.

– Liste de inventar, nume, adrese.

– Poţi să-l scoţi pe băiat din rîndurile poliţiei, dar nu poţi să scoţi poliţia din el.

– Eu capăt un interes personal, cînd cineva trage asupra mea.

– Nu te învinui pentru asta. Îţi simţim lipsa la secţie, căpitane.

Ceva, ce ar fi putut să fie durere, licări în ochii lui Jed, însă dispăru repede.

– Oraşul pare să şchioapete fără mine.

– Ascultă, Jed...

– Las-o baltă. Nu avea chef de predici, de cuvinte de îmbărbătare sau de un periplu prin sentimentele de culpabilitate. Anunţă-mă cînd aflaţi ceva.

– Vei fi primul. Brent urcă în maşină şi coborî geamul. Oh, şi fereşte-ţi fundul, amice. Doamna asta e în stare să ţi-l lovească.

Jed răspunse printr-un fornăit. Se întoarse înăuntru. Voia să se asigure că Dora încuiase uşa, înainte de a coborî în depozit ca să mai arunce o privire. Ca un simplu civil interesat, îşi zise el.

– Au plecat toţi, rosti el pătrunzînd pe uşa ei deschisă. Poţi să te bazezi pe Brent. Este bun la detalii.

– Grozav. Stai jos.

– Am treabă. Încuie-ţi uşa.

– Stai jos, repetă ea şi arătă spre un scaun. Am să-ţi şterg tăietura.

– Pot s-o fac şi singur.

– Nu ştii chiar nimic, Skimmerhorn? Cînd eşti rănit

apărînd o femeie, onoarea ei o obligă să facă rost de antiseptic. Dacă aş fi purtat jupon, ar fi trebuit să-l sfîşii în bandaje.

Jed mai aruncă o privire peste salopeta ei lucitoare.

– Ce porţi pe sub asta?

– O excelentă armonie a muşchilor. Deoarece era nerăbdătoare, Dora îl tîrî pe scaun. Acum tu ar trebui să spui: Ptiu, doamnă, e doar o zgîrietură.

– Aşa este. El zîmbi uşor. Însă putea să fie şi mai rău.

– Neîndoielnic. Cu o şoaptă a mătăsii, ea îngenunche lîngă scaun şi tamponă tăietura cu o bucăţică de vată pe care o avea pregătită. Sora mea ar fi spus că puteai să-ţi scoţi ochiul. La ea, orice este un posibil obiect de scos ochii. A moştenit de la mama noastră genele îngrijorării. Dora înmuie un alt tampon de vată şi zise senină. S-ar putea să usture puţin.

Cînd din superficiala zgîrietură ţîşni foc, Jed o apucă de încheietură.

– Dumnezeule, ce-i asta?

– Alcool. Ea clipi des din pleoape. Va curăţa orice urmă de praf.

– Pînă la os, mormăi Jed.

– Nu fi copil, Skimmerhorn. Stai liniştit.

El se schimonosi cînd ea tamponă din nou.

– Mi-ai spus pe nume cînd ţopăiai pe scări, urlînd isteric.

– N-am urlat niciodată isteric, rosti ea.

– De data asta ai urlat. El zîmbi urîcios. „Jed! Jed! Oh, Jed!"

Dora aruncă tamponul de vată într-un castronel emailat, puţin adînc.

– Pe atunci credeam că vei fi omorît. Din nefericire, m-am înşelat. Ea îi atinse bărbia cu degetul mare şi-i împinse capul într-o parte. Vrei un plasture?

– Nu. Ochii lui licăriră. Nu o pupi?

– Nu. Ea se ridică şi dădu să-şi ia castronul, însă îl lăsă la loc. Ascultă, trebuie să te întreb. Ştiu ce vei spune. Vei spune să nu-mi fac griji, că este unul din

acele lucruri nebuneşti care se întîmplă. Dar oricum eu trebuie să te întreb. Crezi că se va întoarce?

Jed îi cercetă chipul. În ochii ei exista o încordare care fusese foarte bine ascunsă pînă acum. Era însă prea puţin ceea ce putea să facă el ca să i-o aline.

– Nu ştiu, zise el categoric.

– Grozav. Dora închise ochii şi inspiră adînc. Ar fi trebuit să-mi dau seama şi să nu mai întreb. Dacă de la început nu ai dedus ce căuta aici, cum să poţi să spui dacă va mai reveni?

– Ceva de genul ăsta.

Ar fi putut să mintă, îşi zise Jed în sinea lui, neliniştit că obrajii ei păliseră din nou. N-ar fi fost greu să-i ofere o falsă asigurare care să-i facă noaptea lină. Ochii ei, cînd se deschiseră, erau foarte întunecaţi şi obosiţi.

– Ascultă! El se ridică şi îşi băgă mîinile în buzunare, după ce cu un gest care îi surprinse pe amîndoi îi dădu Dorei părul după urechi. Ascultă, zise el din nou. Nu cred că ai de ce să te îngrijorezi în seara aceasta. Nu trebuie decît să te culci şi să te odihneşti. Lasă-i pe poliţişti să-şi facă treaba.

– Da. Îi stătu pe vîrful limbii să-l roage să nu plece, frica de a rămîne singură fiind doar o parte a motivului. Ea scuturâ capul, îşi frecă mîinile de-a lungul braţelor ca să şi le încălzească. Mîine nu voi fi acasă, voi fi la sora mea. Îţi las numărul în eventualitatea că... Pentru orice eventualitate, termină ea.

– Bine. Închide în urma mea. Te simţi bine?

– Mai încape vorbă? Era cu mîna pe clanţă cînd el păşi pe hol. Şi tu să faci la fel. Să încui, vreau să spun.

– Sigur. El aşteptă ca ea să închidă uşa şi să răsucească zăvoarele. Buzele lui se strînseră cînd auzi inconfundabilul zgomot al scaunului tras pe podea şi zornăitul clanţei atunci cînd îl aşeză sub aceasta. Foarte bine, Conroy, conchise el şi coborî să mai arunce o privire prin depozit.

Într-o frumoasă reşedinţă de oraş umbrită de stejari impunători, o distinsă doamnă înstărită savura un pahar

cu sherry şi urmărea pe marele ecran al televizorului filmul *Crăciun alb* cu Bing Crosby.

Auzind zgomotul paşilor uşori din spatele ei, doamna Lyle zîmbi şi îşi ridică o mînă.

– Vino şi priveşte, Murriel, se adresă ea menajerei aflată de multă vreme în serviciul ei. Aceasta este secvenţa mea preferată.

Ea nu ţipă cînd se produse pocnetul. Cristalul delicat se făcu ţăndări lovindu-se de colţul măsuţei de cafea, împroşcînd covorul *Aubusson* cu sherry-ul sîngeriu.

De undeva, prin ceaţa durerii care o paralizase, ea auzi cioburile paharului şi o voce furioasă de bărbat care întreba întruna: *Unde este cîinele? Unde este nenorocitul ăla de cîine?*

Apoi nu mai auzi nimic.

Era miezul nopţii cînd DiCarlo luă liftul pînă la apartamentul lui din Manhattan. Braţele îi erau încărcate de cutiile pe care le luase din spatele unui magazin de băuturi alcoolice.

Avusese noroc că găsise chitanţa de pe prostia aia de cîine, îşi zise el şi se întrebă în treacăt dacă gloanţele pe care le trăsese pe treptele magazinului de antichităţi atinseseră ceva. Sau pe cineva.

Nu avea de ce să se teamă, se gîndi el. Arma era indetectabilă. În plus, făcea progrese.

Ieşind din lift el îşi mută mai confortabil cutiile. Avea vulturul de bronz, Statuia Libertăţii din ipsos şi cîinele din porţelan.

Şi o potîrniche într-un par, se gîndi el şi chicoti în sinea lui.

– Cum îţi spuneam... Dora muşcă cu zgomot dintr-un morcov crud în timp ce Lea se uită în cuptor la gîsca de Crăciun. Jed o ia la goană după tip, agitîndu-şi arma, în timp ce eu stau acolo ca o tipică eroină de Hollywood, cu mîinile încrucişate la piept. Ai şi tu vreun sos pentru cruditătile astea?

– Uită-te în frigider. Slavă Cerului că nu ai fost rănită.

Neliniştită din pricina numărului mare de oale care fierbeau pe aragaz, din pricina zgomotului pe care îl făceau copiii jucîndu-se în camera de zi şi din pricina posibilei apariţii a mamei ei în orice clipă în bucătărie, Lea se cutremură. Ani de zile m-a tot îngrijorat ideea spargerii magazinului. Eu am fost cea care te-a convins să pui sistem de alarmă, îţi mai aminteşti?

– Şi mi-a făcut mult bine. Dora înmuie o bucăţică de *broccoli* în smîntîna cu sos de arpagic şi muşcînd din ea se aplecă peste bufetul din lemn de cireş al Leei. Jed a zis că era depăşit.

– Ei bine. Lea se opri indignată din agitaţia ei. Ned, vărul lui John, a zis că era în starea specifică artei.

– Ned, vărul lui John, este un ticălos. Sosul este grozav. Ea îl încercă şi cu conopidă. Oricum, a venit poliţia, şi-a făcut treaba – tatei i-ar fi plăcut reprezentaţia – şi a pus tot felul de întrebări. Dora nu aminti intenţionat de partea cu gloanţele. Nu i se păru o conversaţie adecvată de Crăciun. Am aflat astfel că fostul partener al lui Jed este vecin cu voi, continuă ea.

– Oh? Lea îşi supse degetele după ce stropi cu grăsime cartofii.

– Tatăl lui Carly Chapman. Fetiţa merge la şcoală cu Missy.

– Carly? Trecînd în revistă prietenele fiicei sale, Lea ridică un capac şi mirosi. Oh, da. Brent şi Mary Pat. Folosim şi aceeaşi parcare.

– Am auzit. Dora se servi cu un pahar din vinul pe care Lea îl desfăcuse pe bufet. Acum urmează partea cea mai tare. Îl vor interoga pe Andrew.

– Glumeşti? Pe Andrew?

– Contabilul părăsit căuta răzbunare distrugînd dosarele cu acte ale femeii. Dora ridică din umeri şi-şi servi sora cu un pahar de vin. Nu are nici un sens, cum de altfel nimic nu are. Cînd e gata masa?

– Peste douăzeci de minute. Ce-ar fi să ducem în sufragerie ce-ai mai lăsat din cruditătile mele? Dacă am putea să-i găsim mamei o preocupare pentru... Se întrerupse şi înjură printre dinţi cînd Trixie Conroy îşi

făcu apariţia.

Trixie îşi făcea întotdeauna o intrare impresionantă, fie că apărea pe scenă, fie că apărea în piaţa din colţ. Se îmbrăcase pentru masa simplă de familie într-un caftan curgător, strident colorat, cu mîneci bogate şi cu o terminaţie de volane care măturau pămîntul. Materialul se unduia exagerat în jurul siluetei ei mlădioase. Părul ei, tuns scurt, era de un roşu aprins. Tenul, alb ca laptele şi neridat, graţie minuţioasei îngrijiri şi a unei discrete operaţii estetice era frapant. Ochii blînzi, albaştri, pe care Lea îi moştenise erau umbriţi de gene dese, iar gura plină, senzuală, era deosebit de roşie. Intră în bucătărie, tîrîndu-şi pe jos mătăsurile şi lăsînd o urmă din parfumul ei care amintea de miresmele pădurii.

– Dragilor! Glasul îi era la fel de teatral ca întreaga ei alură, o şoaptă tulburătoare care putea fi uşor purtată pînă la ultimul rînd al oricărui teatru. Este atît de plăcut să-mi văd cele două fete împreună. Ea trase puternic aer în piept. Oh, şi aromele acestea apetisante. Sper că nu mi-ai încălzit prea tare chifteluţele, Ophelia.

– Ah... Lea îi aruncă Dorei o privire disperată care îi fu întîmpinată de o ridicare din umeri. Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea. Lea nu le încălzise deloc, ci le aruncase sub chiuvetă, cu intenţia de a le da mai tîrziu cîinelui. Mamă, ştiai... că sînt verzi.

– Evident. Trixie zumzăi în jurul aragazului, zornăind capacele. Poate că ar trebui să le punem pe masă acum, ca aperitive.

– Nu. Eu cred că ar trebui... Deoarece nu-i veni în minte nici o idee, Lea îşi sacrifică sora. Mamă, ştiai că cineva i-a spart magazinul Dorei?

– La naiba, Lea.

Lea nu luă în seamă înjurătura mormăită şi continuă:

– Noaptea trecută.

– Oh, puişorul meu. Oh, mieluşelul meu. Trixie traversă grăbită bucătăria şi cuprinse cu mîinile ei împovărate de inele chipul Dorei. Eşti rănită?

– Sigur că nu.

– De ce nu te duci cu mama în camera cealaltă, Dora? Aşezaţi-vă şi povesteşte-i tot.

– Da, da, neapărat. Trixie o apucă pe Dora de mînă şi o trase spre uşă. Ar fi trebuit să mă chemi în clipa în care s-a întîmplat. Aş fi venit acolo într-un minut. Biata mea fetiţă. Quentin! Quentin, fiica noastră a fost jefuită.

Dora avu timp să arunce o privire rapidă peste umăr înainte de a fi aruncată în vacarm.

Sufrageria familiei Bradshaw era în haos. Jucăriile împrăştiate peste tot făceau ca traversarea covorului galben-deschis să devină o adevărată cursă cu obstacole. Ţipete şi schelălăieli vibrau asurzitor în timp ce o maşină de poliţie teleghidată de Michael îl teroriza pe Mutsy, cîinele familiei. Will, avînd un aer newyorkez dat de cămaşa închisă la culoare şi de cravata colorată o amuza pe Missy cîntîndu-i la pian cîteva piese deocheate. John şi Richie erau concentraţi deasupra jocului *Nintendo*, iar Quentin, bine ameţit cu *eggnog*, chibiţa pe margine.

– Quentin: Glasul scenic al lui Trixie îi îngheţă pe toţi. Copilul nostru a fost ameninţat.

Nerezistînd tentaţiei, Will începu să cînte la pian un refren dramatic. Dora strîmbă din nas spre el.

– N-am fost ameninţată, mamă. Ea îşi bătu uşor pe umăr mama, încercînd să o liniştească, o ajută să se aşeze pe un scaun şi-i oferi un pahar cu vin. Magazinul a fost spart, explică ea. Însă, sincer, faptul în sine nu a însemnat prea mult. N-a apucat să ia nimic, căci Jed l-a pus pe fugă.

– Am avut eu o presimţire legată de el. Quentin îşi bătu uşor, cu vîrful degetului, nasul. Al şaselea simţ, dacă vreţi. Au fost şi bătăi?

– Nu, Jed a fugit după tip.

– Eu l-aş fi împuşcat mortal. Richie sări pe canapea şi începu să tragă dintr-o armă imaginară automată. Ţi-am zis eu.

– Aşa este.

– Richie, nu sta în picioare pe mobilă, îi porunci John

autoritar. Dora, ai anunțat poliția?

– Da. Și acum cazul se află în cele mai bune mîini din Philadelphia. Ea îl luă pe Richie în brațe. Iar ofițerul care se ocupă de investigație este tatăl unei bune prietene de-a ta, broscoiule. Jody Chapman.

– Jody Chapman! Richie simulă niște gemete înăbușite și-și prinse gîtul.

– Îți trimite dragostea ei.

Dora clipi des din pleoape și-și țuguie buzele într-un sărut zgomotos. Larma de vaiete și țipete care urmă o convinse că criza trecuse.

– Willowby! Trixie întrerupse vacarmul cu un singur cuvînt și o mînă ridicată. În noaptea asta vei sta la Isadora. N-am să fiu liniștită dacă n-am să știu că este acolo un bărbat.

– Mamă! Sugestia o determină pe Dora să-i ia paharul din mînă. Mie, ca reprezentantă a feministelor, îmi este rușine cu tine.

– Idealurile sociale și politice pălesc cînd este vorba de bunăstarea copilului meu. Trixie își înclină capul într-un gest măreț. Will, vei sta cu sora ta.

– Nici o problemă.

– Ei bine, eu am o problemă, interveni Dora. Will lăsă întotdeauna de la bărbierit urme în chiuvetă și dă telefoane interminabile, presărate cu obscenități, femeilor lui din New York.

– Am să-mi folosesc cartela telefonică, zise Will zîmbind urîcios. Și n-ai fi știut de obscenități dacă nu ascultai.

– Mama ta știe ce este cel mai bine. Quentin se ridică pentru a se mai servi cu *eggnog*. În seara aceasta arăta pedant cu gambeta și gulerul lui scrobit. Se aplecă și sărută mîna soției lui.

– Mîine am să trec și eu pe la magazin ca să evaluez situația. Nu-ți mai îngrijora căpșorul drăguț, iubita mea.

– Apropo de obscenități, mormăi Will, după care zîmbi larg. Ce-i cu giugiuleala asta?

– Gata masa, anunță Lea, legănîndu-se în pragul

bucătăriei. Ea zîmbi neîndurătoare spre maică-sa: Îmi pare rău, dragă, cred că am ars chifteluțele tale.

La distanță de numai o stradă, Jed încercă să se îndrepte spre ușă. Îi plăcuse masa de Crăciun de la familia Chapman, mai mult decît își închipuise. Era greu să nu te lași impresionat de copiii încă entuziasmați de darurile de Crăciun. Era imposibil să nu te relaxezi în mireasma de conifer, în aroma de curcan și de plăcintă cu mere care îndulceau aerul. În plus mai era simplul fapt că îi plăcea pe Brent și pe Mary Pat ca oameni; ca pereche.

Cu cît stătea mai mult în casa lor confortabilă cu atît se simțea mai straniu. Nu putea în nici un chip să nu compare calda scenă de familie, un foc trosnind în vatră, copiii jucîndu-se pe covor, cu amintirea groaznicelor sărbători din copilărie.

Țipetele de rigoare. Sau și mai rău, mult mai rău, liniștea glacială, înăbușitoare. Anul în care mama lui spărsese tot porțelanul de peretele sufrageriei. Anul în care tatăl lui trăsese în turturii de cristal ai candelabrului din hol cu arma lui de calibru 25.

Apoi a urmat Crăciunul în care Elaine nu a mai venit deloc acasă, pentru ca două zile mai tîrziu să apară cu buza spartă și ochiul învinețit. Fusese acela anul în care fusese arestat pentru că furase din magazinul *Wanamaker?* Nu, își aminti Jed. Asta fusese un an mai tîrziu, cînd avea paisprezece ani.

Acelea fuseseră zilele bune.

– Cel puțin ia o parte din mîncare, acasă, insistă Mary Pat. Nu știu ce-am să mă fac cu atîta.

– Nu fi rău, interveni Brent, bătîndu-și ușor soția pe spate cînd trecu pe lîngă ea ca să-și deschidă o bere. Dacă nu o iei, am să mănînc surpriză de curcan o lună de zile. Vrei una?

Jed scutură capul, refuzînd berea.

– Nu, sînt la volan.

– Nu trebuie să pleci chiar atît de devreme, se plînse Mary Pat.

– Am stat aici toată ziua, îi reaminti el, şi deoarece ea era una din persoanele în compania cărora se simţea relaxat o sărută pe obraz. Acum mă duc acasă să.văd dacă am să răzbesc piureul ăsta de cartofi şi friptura.

– Nu pui niciodată un gram pe tine. Mi se face rău. Ea răsturnă într-o cutie cîteva porţii de mîncare. De ce nu-mi spui mai multe despre nemaipomenita ta proprietăreasă?

– Nu este nemaipomenită. Este acceptabilă.

– Brent a zis că este nemaipomenită. Mary Pat îi aruncă soţului o privire încruntată, iar acesta ridică pur şi simplu din umeri. Şi sexy, completă ea.

– Asta pentru că l-a servit cu prăjituri.

– Dacă este sora Leei Bradshaw atunci este mai mult decît acceptabilă. Mary Pat mai umplu o cutie cu cîteva bucăţi de plăcintă. Lea este uimitoare... chiar şi dimineaţa la prima oră, cînd are maşina plină de copii gălăgioşi. Părinţii sînt actori, ştii? De teatru, adăugă Mary Pat, dînd cuvîntului o intonaţie dramatică. Am văzut-o şi pe maică-sa. Îşi dădu ochii peste cap. Aş vrea să arăt aşa cînd voi fi mare.

– Arăţi bine, iubito, o asigură Brent.

– Bine. Scuturîndu-şi capul, Mary Pat închise cutiile. L-ai auzit zicînd nemaipomenită? Sau sexy?

– Am să spun eu.

– Mulţumesc, Jed. Ce-ar fi să treci într-o zi pe aici cu proprietăreasa? La masă sau la o cafea.

– Îi plătesc chiria, nu ies cu ea în lume.

– Ai urmărit un răufăcător pentru ea, sublinie Mary Pat.

– Reflexul. A trebuit. El luă cutiile pe care ea i le oferi. Mulţumesc pentru masă.

Ţinîndu-l de talie pe Brent, Mary Pat îşi agită mîna luîndu-şi rămas-bun de la farurile din spate ale maşinii lui Jed.

– Ştii ceva, s-ar putea să-mi fac drum pînă la acel magazin.

– Adică vrei să spui să te duci să iscodeşti puţin, nu-i aşa?

– Zi-i cum vrei. Îşi sprijini capul de umărul lui. Vreau să-i arunc o privire proprietăresei ăsteia a lui, nemaipomenită, singură şi sexy.

– Lui n-o să-i placă treaba asta.

– Vom vedea. Are şi el nevoie de cineva în viaţă.

– Are nevoie să se întoarcă la muncă.

– Aşa că îl vom lua din ambele părţi. Ea se răsuci, înălţîndu-şi gura pentru un sărut. Nu va avea nici o şansă.

În Los Angeles, Finley se delecta cu raţă şi cu ouă de prepeliţă. Îi ţinea companie în sufrageria lui imensă o blondă cu ochi verzi şi constituţie zveltă. Vorbea trei limbi străine şi avea o excelentă cultură în domeniul literaturii şi artei. În afară de frumuseţe şi inteligenţă, era aproape la fel de bogată ca Finley. Orgoliul lui cerea ca toate aceste trei atribute să fie întrunite de o persoană.

În timp ce ea îşi sorbea şampania el deschise cutiuţa elegant ambalată pe care ea o adusese.

– Ce gest atent, din partea ta, dragă. El deschise capacul şi se opri bănuitor.

– Ştiu că îţi fac plăcere lucrurile frumoase, Edmund.

– Aşa este. El o mîngîie cu o privire caldă înainte de a despături hîrtia de mătase. Scoase la iveală o mică figurină de fildeş, pe care o strînse delicat în palmă. Oftatul lui profund şi apreciativ pluti în aer.

– Ai admirat-o de cîte ori ai cinat la mine, aşa că m-am gîndit că ar fi darul perfect de Crăciun. Mulţumită de reacţia lui, ea îi atinse mîna. Mi s-a părut mai personal să-ţi ofer ceva din colecţia mea proprie.

– Este minunat. Ochii lui străluceau studiind obiectul. Şi după cum mi-ai spus, nu sînt două la fel.

– De fapt se pare că m-am înşelat în această privinţă. Ea luă din nou paharul şi nu sesiză spasmul degetelor lui. Am reuşit să-i obţin geamănul acum cîteva săptămîni. Ea rîse amuzată. Să nu mă întrebi cum, căci venea de la un muzeu.

– Nu este unică. Plăcerea lui dispăru ca fumul, locul fiindu-i luat de focul amar al dezamăgirii. De ce ţi-ai

imaginat că aş vrea ceva banal?

Schimbarea din tonul lui o făcu să clipească surprinsă.

– Edmund, este totuşi ceea ce este. Un obiect frumos de o remarcabilă finețe. Şi extrem de valoros.

– Valoarea este relativă, draga mea. În timp ce ochii lui o priveau reci, degetele i se încleştară în jurul delicatei sculpturi. Mai tare, tot mai tare, pînă ce figurina plesni făcînd un zgomot asemănător pocnetului de armă. Cînd ea țipă îndurerată, el zîmbi din nou şi continuă: Se pare că a suferit stricăciuni. Ce păcat! Puse deoparte bucățile sparte şi ridică paharul cu vin. Desigur, dacă îmi vei da piesa din colecția ta, aş prețui-o cu adevărat. În definitiv, nu sînt două la fel.

Capitolul 8

Cînd Jed bătu la uşa Dorei puţin după ora nouă a doua zi de Crăciun, ultimul lucru la care se aştepta era să audă o voce de bărbat care să-i spună să aştepte naibii un minut.

Urmă o bufnitură, o înjurătură.

Will, cu un cearceaf înflorat înfăşurat ca o togă în jurul siluetei zvelte şi ţinîndu-se de degetul zdrobit de măsuţa *Pembroke*, deschise uşa surîzînd dispreţuitor.

– Dacă ai ceva de vînzare, zise el, atunci sper să fie cafea.

Dar şi-i alegea pe cinste, se gîndi Jed răutăcios. Mai întîi un contabil în dunguliţe, cu glande supraexcitate, acum un puşti slăbănog abia ieşit de pe băncile şcolii.

– Isadora, spuse Jed, arătîndu-şi dinţii.

– Sigur. Atent la cearceaful care îi atîrna pe jos, Will se dădu în spate pentru ca Jed să poată intra înăuntru. Unde naiba este? mormăi el. Dora! Glasul lui răsună lovindu-se de pereţi şi de tavan.

Băiatul avea plămîni, conchise Jed, după care observă, intrigat, încîlceala de perne şi cearceafuri de pe canapea.

– Nu intri aici pînă nu îmi usuc părul. Dora ieşi din baie, îmbrăcată într-un halat din prosop şi înarmată cu un uscător de păr. N-ai decît să... Oh. Zărindu-l pe Jed, ea se întrerupse. Bună dimineaţa.

– Trebuie să vorbesc un minut cu tine.

– În regulă. Ea îşi trecu degetele prin părul ud. Ai făcut cunoştinţă cu fratele meu?

Frate, îşi zise Jed, supărat că dintr-o dată se simţi deosebit de uşurat.

– Nu.

– Tipul în cearceaf este Will. Will, tipul care trebuie să se bărbierească este Jed, vecinul de vizavi.

– Fostul poliţist care l-a pus pe fugă pe spărgător. Privirea adormită a lui Will se limpezi. Îmi pare bine să te cunosc. Am jucat cîndva un rol de traficant de droguri într-un film cu Sly Stallone. Am fost ucis din prima secvenţă, însă a fost o mare experienţă.

– Nu mă îndoiesc.

– Poftim. Dora îi dădu lui Will uscătorul de păr. Poţi să foloseşti duşul. Eu voi face cafeaua, dar tu va trebui să pregăteşti micul dejun.

– S-a făcut. El se depărtă tîrîndu-şi cearceaful înflorat.

– Mama s-a gîndit că trebuie să existe un bărbat în casă după spargere, îi explică Dora. Will era singurul disponibil. Putem discuta în bucătărie.

Era aceeaşi încăpere eficientă, aranjată identic ca a lui, dar evident mult mai folosită şi cu siguranţă mult mai ordonată. Ea luă ceea ce Jed recunoscu acum ca fiind o cutie pentru biscuiţi şi scoase nişte boabe de cafea pe care înainte de a vorbi din nou le puse într-o rîşniţă.

– Cum ai petrecut de Crăciun?

– Bine. Am chemat un tip astăzi în jurul prînzului pentru a instala un nou sistem de alarmă. Unul care să meargă.

Dora se opri. Mireasma de cafea rîşnită şi prospeţimea ei umplură camera, făcîndu-l pe Jed să saliveze.

– Poftim?

– Este un prieten de-al meu. Ştie meserie.

– Un prieten, repetă ea, întorcîndu-se la rîşniţa ei. În primul rînd, trebuie să-ţi spun că sînt uluită că ai unul. Iar în al doilea rînd, presupun că te aşteptai să-ţi fiu recunoscătoare pentru tupeul tău incredibil.

– Locuiesc şi eu aici. Nu-mi place să fiu ţinta nimănui.

– Ai fi putut să discuţi cu mine.

– Nu erai aici. El aşteptă pînă ce ea puse apa la fiert. Ai nevoie de cîteva încuietori zdravene la uşi. Aş putea

să le cumpăr eu.

Strîngîndu-şi gînditoare buzele, Dora măsură cafeaua în pîlnia filtrului.

– Nu ştiu dacă să fiu amuzată, supărată sau impresionată.

– Am să-ţi trimit chitanţele pentru încuietori.

Acest lucrù o făcu să se decidă. Buzele i se răsfrînseră într-un surîs, care pieri apoi transformîndu-se într-un hohot de rîs.

– În regulă, Skimmerhorn. Dă-i drumul şi fă ca mica noastră lume să fie teafără şi nevătămată. Altceva?

– M-am gîndit că aş putea să iau măsuri pentru rafturile pe care le voiai.

Ea îşi plimbă limba în jurul dinţilor şi se apropie de el pentru a lua coşul din nuiele plin cu portocale.

– Te-ai plictisit de inactivitate? Văzînd că el nu răspunse, ea luă un cuţit primejdios la vedere şi tăie o portocală. Am să-ţi arăt după masă ce vreau eu. Întîmplător, astăzi nu deschidem decît abia la prînz. După ce tăie şase portocale, ea le puse într-un storcător care părea destul de rablagit. De ce nu aşezi masa? zise ea.

– Pentru ce?

– Pentru micul dejun. Will face nişte clătite grozave. Pînă ca el să apuce să-i răspundă, ibricul şuiera. Dora turnă apa fiartă peste cafea. Aroma fu decisivă.

– Unde ţii farfuriile?

– În primul dulap.

– Un lucru însă, zise el, deschizînd uşa bufetului. Poate vrei să pui ceva pe tine. El schiţă un zîmbet care o amuţi. Imaginea trupului tău ud, pe jumătate dezbrăcat, s-ar putea să-mi stîrnească o frenezie sexuală fără margini.

Nu o amuză deloc faptul că propriile cuvinte îi fuseseră aruncate în faţă. Dora îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se retrase.

– Miroase plăcut, conchise Will, revenind în bucătărie îmbrăcat cu o pereche de blugi negri şi un tricou. Părul lui, o idee mai deschis decît al Dorei, fusese uscat într-o artistică ciufuleală. Arăta ca într-o reclamă pentru Ralph

Laureen. Dora face o cafea grozavă, continuă el. Hei, vrei te rog să dai drumul la televizor? Pe CNN. N-am mai auzit ce se întîmplă în lume de cîteva zile. Înainte de a-şi sufleca mînecile, Will umplu cîte o ceaşcă pentru el şi Jed.

– Să te ia naiba, Will.

Vocea Dorei îl făcu pe fratele ei să tresară, iar mai apoi să zîmbească răutăcios.

– Am uitat să spăl chiuveta, îi explică el lui Jed. Nu-i place deloc s-o găsească pătată de cremă de ras.

– Am să ţin minte treaba asta dacă va deveni vreodată subiect de discuţie.

– Ea în schimb are voie să-şi arunce lenjeria peste tot: Will îşi ridică vocea ca să poată fi auzit pînă la baie, adăugînd un dram de sarcasm pentru picanterie. Crescînd alături de două surori, niciodată nu am ajuns în baie, pînă nu mi-am croit drum prin jungla de chiloţi.

În timp ce vorbea, Will măsură ingredientele şi le amestecă cu o delicateţe indolentă. Surprinse privirea lui Jed şi zîmbi din nou larg.

– Noi toţi sîntem mari bucătari, zise el. Lea, Dora şi eu. A fost sistemul de autoapărare împotriva anilor de semipreparate. În legătură cu spargerea asta, continuă Will fără să schimbe ritmul, crezi că este ceva de care să ne îngrijorăm?

– Eu întotdeauna mă îngrijorez cînd cineva trage asupra mea.

– Să tragă? Mîinile lui Will şovăiră puţin pe marginea castronului, oul pe care tocmai îl spărsese scurgîndu-se în interior. Cum adică să tragă?

– Armă. Gloanţe. Jed sorbi din cafea. Pac-pac, continuă el.

– Isuse, Isuse. Nu ne-a zis nimic despre împuşcături. Cu cojile de ou în mînă, el năvăli în sufragerie, trecu în viteză prin holul mic şi cu o smucitură împinse larg uşa de la baie.

Dora aproape că-şi băgă creionul dermatograf în ochi.

– La naiba, Will.

– Nu ne-ai zis nimic despre împuşcături. Doamne, Dory, ne-ai dat senzaţia că a fost o glumă.

Ea oftă, lovi uşor creionul dermatograf de marginea chiuvetei cu piedestal şi-i aruncă lui Jed o privire dură, peste umărul lui Will. Ar fi trebuit să fie caraghioasă doar cu un ochi conturat. Însă era posacă, sexy şi aprinsă.

– Mulţumesc, Skimmerhorn.

– Oricînd, cu multă plăcere, Conroy.

– Nu-l învinui pe el. Înfuriat, Will o prinse de umeri şi o scuturâ. Vreau să ştiu exact ce s-a întîmplat. Şi vreau să ştiu acum.

– Atunci întreabă-l pe poliţistul cu nas fin. Dora îl îmbrînci pe Will. Sînt ocupată, zise ea şi trînti uşa de la baie, răsucind zăvorul.

– Isadora, vreau răspunsuri, spuse Will bătînd în uşă. Altfel o sun pe mama.

– Sun-o numai şi-am să-i spun despre sfîrşitul de săptămînă pe care l-ai petrecut în Long Island cu stripteusa.

– Artista, mormăi el şi se întoarse spre Jed. Tu, zise el, pune-mă la curent pînă termin de pregătit micul dejun.

– Nu-i mare lucru de povestit. Jed simţi o senzaţie groaznică în suflet. Nu i-o stîrnise faptul că depănase evenimentele din Ajunul Crăciunului, în prezenţa lui Will care bătea clătite. I-o stîrnise fratele şi sora priviţi ca un tot, faptul că văzuse pe chipul lui Will îngrijorarea şi furia, emoţii declanşate de o dragoste adînc înrădăcinată, nu doar din loialitate familială.

– Şi asta este tot? întrebă Will.

– Ce anume? Jed se forţă să revină în prezent.

– Asta este tot? Un individ pătrunde cu forţa. Cotrobăie prin acte, trage cîteva focuri la întîmplare asupra ta şi fuge.

– Mai mult sau mai puţin.

– De ce?

– Pentru a afla acest lucru este plătită poliţia. Jed îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. Uite, în după-amiaza aceasta se va instala un nou sistem de alarmă. Şi broaşte

noi. Dora va fi în siguranță.

– Ce fel de polițist ai fost? întrebă Will. De la departamentul vagabondaj? De la narcotice?

– Este irelevant, acum, că nu mai sînt polițist, nu-i așa?

– Da, dar... Will își alungă gîndurile, încruntîndu-se la clătitele pe care le așează pe un platou albastru. Skimmerhorn? Parcă așa ți-a zis ea, nu-i așa? Genul de nume care ți se fixează în minte. Îmi amintesc ceva de acum cîteva luni. Eu sînt nebun după știri senzaționale. Will căută în memorie de parcă ar fi încercat să-și amintească replici demult învățate. Căpitan, corect? Căpitanul Jedidiah Skimmerhorn. Tu ești cel care l-a spulberat pe Donny Speck, lordul drogurilor. Polițistul milionar într-o răfuială cu baronul drogurilor, își aminti Will. Ai dat titlul multor articole de ziar.

– Iar ziarele sfîrșesc la coșul de gunoi.

Will ar fi insistat, însă își aminti mai mult. Asasinarea surorii căpitanului Skimmerhorn cu o mașină-capcană.

– Cred că cine l-a eliminat pe mafiotul de înaltă clasă este în stare să o păzească pe sora mea cea mare.

– Ea poate să se păzească și singură, anunță Dora. Cu o cană de suc în mînă, ea răspunse la telefonul din bucătărie care sună. Alo? Da, Will este aici. O clipă. Dora clipi repede de mai multe ori. Marlene, zise ea.

Will își puse două clătite în farfurie și-și luă furculița.

– S-ar putea să dureze puțin. După ce luă receptorul din mîna surorii lui, Will se rezemă de perete. Bună, splendoare, zise el. Glasul lui își schimbă intonația, devenind dulce ca mierea. Iubito, știi ce dor mi-a fost de tine? Nu m-am gîndit la nimic altceva. Diseară, cînd am să mă întorc, o să-ți arăt cît de mult mi-ai lipsit.

– E bolnav, mormăi Dora.

– De ce nu i-ai spus toată povestea?

Dora ridică din umeri și zise în șoaptă:

– N-am văzut nici un motiv ca să-mi îngrijorez familia. Ei au tendința să fie dramatici chiar și-n împrejurările cele mai bune. Dacă mama află că am un virus la stomac, imediat pune diagnosticul de malarie și începe să

sune pe la toți doctorii. Îți imaginezi ce ar fi făcut dacă i-aș fi spus că cineva mi-a găurit pereții cu pistolul?

Jed scutură negativ din cap, savurînd clătitele.

– Ar fi sunat la CIA, ar fi angajat două gărzi de corp mătăhăloase, pe nume Bubba și Frank. Și așa m-a potcovit cu Will.

– E un tip de treabă, zise Jed, exact în clipa în care Will, după ce își transmise sărutările prin telefon, închise. Pînă să apuce să facă doi pași, telefonul sună din nou.

– Alo. Ochii lui Will străluciră. Heather, dragă. Sigur că mi-a fost dor de tine, iubito. N-am fost în stare să mă gîndesc la nimic altceva. Pînă mîine seară rezolv tot și-am să-ți arăt cît de mult mi- ai lipsit.

– Impresionant, zise Jed și zîmbi în cafeaua lui.

– Așa ai crede. Deoarece este ocupat acum să facă dragoste prin telefon, eu am să închid televizorul. Ea se ridică și cînd să apese pe buton o știre o opri.

„Nu s-a descoperit încă nimic în legătură cu tragedia din Society Hill, anunță reporterul. Proeminenta personalitate Alice Lyle se află de azi-dimineață în comă ca urmare a unui atac, survenit în timpul spargerii domiciliului victimei în data de 24 decembrie. Doamna Lyle a fost găsită fără cunoștință. Murriel Doyle, menajera doamnei Lyle, a fost declarată moartă la locul faptei. Atît doamna Lyle cît și menajera au fost descoperite în dimineața de Crăciun, de nepoata doamnei Lyle. Alice Lyle, văduva lui Harold T. Lyle, fostul proprietar al întreprinderilor Lyle, rămîne în stare critică. Un purtător de cuvînt al poliției din Philadelphia a declarat că a fost declanșată o anchetă completă".

– Oh, Dumnezeule. Îmbrățișîndu-și coatele, Dora se întoarse cu fața spre Jed. O cunosc. A trecut pe la magazin înainte de Crăciun și a cumpărat un cadou pentru nepoată.

– Este un cartier select, zise Jed prevăzător. Lyle este un nume proeminent. Spargerile se pot transforma în lucruri urîte.

– A cumpărat două opritori pentru uși, își aminti ea.

Şi mi-a povestit că nepoata ei aşteaptă un copil. Dora se cutremură. Ce groaznic, continuă ea.

– Nu trebuie să te copleşească aceste lucruri. Jed se ridică şi stinse el televizorul.

– Asta vă învaţă pe voi la şcoala de poliţie? rosti ea pe un ton răspicat, după care scutură din cap. Îmi pare rău. De aceea nu ascult niciodată buletinul de ştiri. Singurele lucruri pe care le citesc în ziare sînt rubricile de umor şi de cazuri clasate. Ea îşi dădu părul pe spate şi încercă din răsputeri să-şi alunge indispoziţia. Cred că am să cobor să deschid mai devreme şi am să-l pun pe Will să strîngă toată vasele de aici, înainte de a pleca la New York.

De astă dată el nu reuşi să reziste tentaţiei de a nu-i mîngîia conturul feţei cu dosul degetelor. Pielea îi era catifelată ca petalele de trandafir.

– Este greu cînd nu sînt străini.

– Este greu şi cînd sînt. Ea ridică mîna şi-i atinse încheietura. Acesta este motivul pentru care ai demisionat?

El îşi retrase mîna.

– Nu. Eu am să mă duc să cumpăr încuietori. Mulţumesc pentru masă.

Dora oftă pur şi simplu cînd uşa se închise în urma lui.

– Will, după ce termini cu telefoanele tale obscene, să strîngi vasele. Eu mă duc jos la magazin.

– Am terminat. Ieşi din bucătărie şi puse mîna pe paharul cu suc. Eşti plină de secrete, nu-i aşa, Dory? Cum de nu mi-ai spus că noul tău chiriaş este marele şi răul poliţist care i-a venit de hac lui Donny Speck?

– Cine este Donny Speck?

– Isuse, dar tu pe ce lume trăieşti? Curăţînd masa el ciuguli firimiturile de clătite. Speck conducea unul dintre cele mai mari carteluri de droguri de pe Coasta de Est, probabil cel mai mare. În plus era şi nebun, îi plăcea să-i arunce în aer pe cei care îi încurcau treburile. Întotdeauna aceeaşi manieră, o bombă declanşată la pornirea motorului.

– Jed l-a arestat?

– L-a arestat pe naiba. L-a ciuruit într-un adevărat duel de modă veche.

– L-a omorît? întrebă Dora cu buzele uscate. Acesta... acesta este motivul pentru care a demisionat din poliție?

– Prostii, cred că a primit şi o medalie pentru treaba asta. Vara trecută numai despre asta s-a vorbit la buletinele de ştiri. Iar faptul că este nepotul lui *L.T Bester, Incorporeted* i-a adus multă publicitate.

– *Bester, Inc?* Cu marile acumulări de bani?

– Nimeni altul. O adevărată moştenire, Dora. Străzi comerciale. Philadelphia nu are prea mulți polițişti înstăriți.

– Este ridicol. Dacă este bogat, atunci de ce a mai închiriat un apartament cu un dormitor, deasupra unui magazin de antichități?

Will scutură din cap.

– Tu care eşti o Conroy, tu pui sub semnul întrebării, o extravaganță?

– O clipă, mi-am pierdut capul.

– Oricum, zise Will umplînd chiuveta cu detergent şi apă caldă. După scenariul pe care îl văd eu aici, cred că eroul nostru, bogatul căpitan de poliție, s-a retras deocamdată. Vara trecută a fost destul de chinuitoare. Investigarea cazului Speck l-a ținut luni de zile în centrul atenției, apoi, cînd sora lui a fost omorîtă de maşina care a explodat...

– Stai. Ea îi strînse brațul lui Will. Sora lui?

– În opinia lor se pare că a fost Speck, dar nu cred că au putut dovedi ceva.

– Oh, este oribil. Palidă, ea îşi lipi mîna de stomacul fremătător. Oribil, repetă ea.

– Mai rău, el a fost de față. Titlurile spuneau: *Căpitanul de poliție privește înfiorătoarea moarte a surorii sale*. Destul de greu.

– Bietul Jed, murmură Dora.

– Revistele de scandal au scris mult în legătură cu acest subiect. Nu-mi amintesc tot, dar au existat multe aluzii la scandalul din clanul Skimmerhorn-Bester. Sora

lui a divorțat de trei sau de patru ori. Părinții lui obișnuiau să se certe în public. Cred că au existat aluzii și la niște probleme pe care Jed le-ar fi avut în adolescență. Știi cum îi place lumii să citească despre suferințele familiilor avute.

– Nu-i de mirare că vrea să fie lăsat în pace. Dar, continuă ea după o clipă, nu acesta este răspunsul. Aplecîndu-se, Dora îl sărută pe Will. Să încui-cînd pleci. Ne vedem de Anul Nou?

– Cum să pierd așa ceva. Dora?

– Hmmm?

– Să faci ce-ți spune. Îmi place să te am prin preajmă.

– Și mie îmi place să fiu prin preajmă. Ea luă cheile și se îndreptă spre magazin.

Clientela puțin numeroasă din cursul zilei îi oferi Dorei timp de meditație. Ceea ce nu știa ea despre Jed Skimmerhorn ar fi putut să umple un stadion de fotbal. Fascinantele picanterii pe care Will i le strecurase nu făcură decît ca lipsa ei de cunoaștere să pară mai acută.

– Bună dimineața, Izzy, draga mea fetiță. Quentin intră în magazin cu apărătoarele de urechi din blană de nurcă trecute pe deasupra bogatului păr argintiu. Purta un palton pînă la glezne, cadoul de Crăciun din partea soției.

– Tată, ești exact bărbatul pe care voiam să-l văd.

– Este deosebit de plăcut să fii dorit de copiii tăi. Dovedește că un bărbat este valoros cînd se află între două vîrste. Ah, Terri, întotdeauna o desfătare. Se îndreptă cu pași mari spre tînăra roșcată, îi luă mîna și se aplecă teatral asupra ei. O onoare pentru *Liberty Players*, pentru umilul director al trupei, dar și pentru *Salonul Dorei*. Cum, astăzi nu sînt clienți?

– Cîțiva privitori, o persoană care a venit să schimbe o marfă cumpărată și o mică vînzare de douăzeci de dolari a unui mîner de ciocănit în ușă, de forma unui hipopotam cu gura deschisă, raportă Dora. Îmi închipui că sînt împachetate ciocănelele de crochet. Terri, te descurci singură, nu-i așa?

– Şi dacă aş fi legată de mîini şi de picioare.

– Tată. Dora îşi luă tatăl de braţ şi-l trase din încăperea principală a magazinului într-una mai mică. Ce ştii despre Jed Skimmerhorn?

– Ce ştiu? Pentru a cîştiga timp, Quentin scoase din buzunar un pachetel de dulciuri mentolate. Să vedem. Aş zice că are un metru optzeci. Vreo optzeci de kilograme, statură atletică. În jur de treizeci şi cinci de ani. Tipul anglo-saxon după pigment.

– Termină. Te cunosc eu, Quentin D. Conroy. Lea o fi crezînd că ai închiriat apartamentul unui motociclist plin de lanţuri, avînd pe piept tatuat *Născut pentru orgii*, dar la mine nu ţine.

Quentin clipi, evident şocat.

– A spus Lea aşa ceva? O adevărată viperă, Dumnezeule. El îşi pocni pumnul de palmă.

– Nu schimba subiectul. Indiferent ce este de ştiut despre Skimmerhorn, tu ştii, căci altfel el nu ar sta aici. Aşa că dă-i drumul. Ce-i chestia asta că ar proveni dintr-o familie bogată?

– Din clanul Bester-Skimmerhorn, confirmă Quentin. Plictisit, el îşi dezbrăcă paltonul şi-l aşeză frumos pe spătarul bombat al unui scaun. Majoritatea banilor provin dinspre mamă, deşi nici cei din ramura Skimmerhorn nu sînt chiar nişte săraci. Jed este moştenitorul, dacă vrei, căci din arborele familiei nu au mai rămas decît el şi cîţiva veri îndepărtaţi.

– Deci într-adevăr este rentier, murmură Dora. Să fiu a naibii.

– Independenţa se pare că a fost mult mai importantă. Quentin tuşi uşor ducîndu-şi mîna la gură. Obrajii i se îmbujorară. Ştii că nu-mi place să repet bîrfele, Izzy.

– Nu trebuie decît să le spui o dată.

El chicoti şi o mîngîie pe Dora pe obraz.

– Fiica mea e perspicace. Foarte perspicace. Ei bine, circula zvonul că tînărul Jed a intrat în rîndurile poliţiei împotriva voinţei familiei lui. Aceasta a dezaprobat cariera aleasă de el şi l-a ameninţat cu dezmoştenirea. Glasul lui căpătă inflexiunile specifice naraţiunii, ritmate

şi pătrunzătoare. În orice caz, părinţii lui aveau o reputaţie proastă. O reputaţie proastă, fără nici o exagerare. Se dădeau în spectacol în public. Nu era nici un secret că se detestau, dar nici unul nu voia să divorţeze din pricina încîlcitei legături financiare dintre Bester şi Skimmerhorn.

– Înduioşător, murmură Dora.

– Oh, într-adevăr. Jed şi-a făcut un nume în rîndurile poliţiei. Şi-a dobîndit reputaţia de a fi atît copoi, cît şi terrier. Mirosind urmele şi înfigîndu-şi dinţii în cazuri. Quentin zîmbi, amuzîndu-se de propria comparaţie. Cu mai mult de un an în urmă a fost făcut căpitan, o poziţie pe care mulţi o considerau o trambulină spre postul de şef al poliţiei. Apoi a apărut Donny Speck.

– Will mi-a povestit. Speck a omorît-o pe sora lui Jed.

– Asta este bănuiala generală. În privinţa motivului pentru care Jed şi-a părăsit postul, nu pot decît să fac speculaţii. Îţi sugerez să-l întrebi personal.

– Nu mi-ar spune.

– Interesul tău este personal sau profesional?

Ea se gîndi cîteva clipe şi acceptă bomboana mentolată pe care tatăl ei o scosese din pachetel.

– Nu m-am hotărît încă. Mulţumesc pentru detalii. Ea îl sărută pe obraz.

– Mi-a făcut plăcere.

– Jed s-a întors în depozit. Poţi să te duci să-l baţi la cap cît timp schimbă broaştele.

– Va fi o plăcere. El îşi luă haina şi şi-o puse pe braţ.

– Poţi s-o laşi aici.

– Aici... ah, nu, nu. Evitînd privirea Dorei, el mîngîie afectuos paltonul. Am să-l iau cu mine. S-ar putea să-mi fie frig.

S-ar putea să ai nevoie de sticla din buzunar, se gîndi Dora ducîndu-se înapoi la muncă.

Întors în depozit, Jed puse din nou în lucru burghiul lui Brent. Aproape terminase de instalat un lacăt solid cînd Quentin intră mişcîndu-se greoi.

– O fericită zi a cadourilor. Se pare că tu eşti omul zilei. Permite-mi să-mi exprim profunda şi sincera mea gratitudine.

– Domnule Conroy.

– Quentin, te rog. În definitiv, după spusele lui Will, mi-ai protejat fata cu riscul vieţii. Quentin se aşează pe un scaun cu spătar din scîndurele. Spune-mi, ai ceva indicii?

– Sună la cartierul general şi cere-l pe locotenentul Brent Chapman. El se ocupă de caz.

– Dar, dragul meu băiat, tu ai fost la locul faptei, cu arma scoasă. Unde sînt găurile gloanţelor? Will mi-a spus că au fost şchimburi de focuri.

– În tencuiala de lîngă scară. Amuzat, Jed îl privi pe Quentin ducîndu-se să cerceteze peretele. N-ar fi fost surprins dacă bătrînul ar fi scos din buzunar o lupă şi o şapcă la Sherlock Holmes.

– Straniu, nu-i aşa? Ştii, cîndva l-am jucat pe Poirot într-o mică transpunere scenică a *Crimei din Orient Express*.

– Iar Will a jucat alături de Stallone rolul traficantului de droguri. O familie perfectă.

– Pentru împlinirea artistică trebuie să joci atît rolul răufăcătorului cît şi pe cel al eroului pozitiv. Ştii, noi avem teatrul în sînge. Cu toate că Izzy pare să încline mai mult spre stîlpii de susţinere ai scenei. El se întoarse şi se aşeză din nou. Îşi întinse spatele, îşi încrucişă picioarele şi-şi împreună mîinile peste pîntecul bine proporţionat. Ştii cît e ora?

Jed îşi răsuci încheietura mîinii ca să vadă cît e ceasul.

– Puţin trecut de prînz.

– Atunci e perfect. Mulţumit, Quentin îşi căută sticla în palton.

– Să nu te apropii cu aia de mine.

Quentin zîmbi jovial.

– Mă tem că data trecută am umplut-o cu ceea ce am putea numi testul meu maxim. Astăzi avem o cifră octanică mult mai mică.

– N-are importanță.

– Ei bine, atunci pentru toate fetele pe care le-am iubit. Quentin sorbi încet o înghițitură, oftă și puse la loc sticla. Dora putea să intre în orice clipă. Am avut și un alt motiv pentru care am trecut pe aici în dimineața asta. Aș vrea să reînnoiesc invitația pentru petrecerea anuală de revelion, de la teatru. Soția mea ar vrea să-ți mulțumească personal pentru că ai apărat-o pe Izzy a noastră.

– Nu mă prea dau în vînt după petreceri.

– Aș considera-o o favoare personală dacă măcar ai trece pe acolo. După această întîmplare, mă cam tem ca Izzy să circule singură. Avînd momeala aruncată, Quentin mai strecură o nadă înainte de a-și face ieșirea.

Dată fiind afluența mică de clienți, Dora o lăsă pe Terri să răspundă de magazin, iar ea petrecu mai toată după-amiaza reorganizîndu-și dosarele. Aproape că se înserase cînd Jed coborî și fără să-i adreseze nici un cuvînt se apucă să măsoare peretele pe care îi spusese să pună rafturile.

Dora îl ignoră și ea timp de aproape cinci minute.

– Sistemul ăsta de alarmă cu care m-ai încălțat este la fel de complicat ca pentru Forth Knox.

Jed mîzgăli niște cifre pe carnețel.

– Tot ce trebuie să faci este să introduci un cod de șase cifre.

– Și dacă uit codul, clopoțeii și bîzîitorile dau ortul popii, luminile se aprind brusc și un individ cu un gigafon îmi urlă să ies afară cu mîinile sus.

– Așa că nu uita codul.

– Nu sînt prea bună la cifre. De aceea am și contabil.

– Ai avut contabil. Apropo, tipul este curat.

– Curat? Andrew? Bineînțeles că este. Mama lui îl controlează în fiecare seară să vadă dacă s-a spălat după urechi.

Rulèta lui Jed se strînse cu zgomot.

– De ce naiba ai ieşit cu el?

– Vorbea despre paragraful 25 din noua lege a impozitelor. Eram îngrozită să nu mă duc. Ea zîmbi, pentru că măcar purtau o conversaţie. De fapt, simt un fel de milă pentru el. Maică-sa este într-adevăr o cotoroanţă sufocantă.

– În noaptea cu pricina, Andrew era cu cotoroanţa sufocantă şi cu vreo încă alte douăzeci şi cinci de persoane la petrecerea de Crăciun de la *Dawd, Dawd and Goldstein.* Alibiul lui este de neclintit pînă la zece şi jumătate.

– Oricum, eu nu m-am gîndit o clipă că ar fi el. Dora mai petrecu cîteva minute separînd chitanţe de facturi. Am sunat la spital, continuă ea.

– Poftim?

– Doamna Lyle, de la ştirile de azi-dimineaţă. N-am putut să mi-o scot din minte. Dora arhivă o chitanţă de la administraţia financiară. Este încă în comă. I-am trimis flori. Cred că a fost o prostie.

– Da. Isuse, de ce o lăsa el să i se strecoare în suflet? Oamenii de regulă apreciază gesturile prosteşti, zise el.

– Eu le apreciez. Dora oftă lung şi se ridică de la biroul ei. Skimmerhorn, vrei să ieşi afară?

– Mai am puţin de măsurat şi pe urmă n-am să-ţi mai stau în cale.

– Nu, voiam să spun *pe* afară. Neobosită, ea îşi trecu mîna prin păr. Vrei să mergi la o pizza, la un film? Eu nu am chef să mă apuc de hîrţogăraia asta acum.

– Este cam devreme pentru un film.

– Nu va fi, după o pizza. Ea apela la tonul cel mai convingător. Haide, Skimmerhorn. Mai rău decît să mergi singur la film este să mergi singur la un cinema în aer liber.

El ştia că n-ar trebui. După ceea ce se întîmplase între ei cu două seri în urmă, el ar trebui să o evite.

– Care este codul pentru sistemul de alarmă?

– De ce?

– Pentru că va trebui să închid dacă ieşim în oraş.

Încordarea dispăru din privirea ei.

– 241292. Ajunul Crăciunului din 1992. Ea zîmbi şi-şi luă paltonul. Mi-am zis că este o cifră care îmi va rămîne în minte.

– Bine gîndit. Jed ridică din umeri. După o scurtă ezitare apucă mîna pe care ea i-o întinse. Să controlăm încuietorile, zise el.

Capitolul 9

Mary Pat era adepta apropierii pe cale directă. Maniera cea mai potrivită de a-şi satisface curiozitatea în legătură cu proprietăreasa lui Jed era să facă nişte mici cumpărături. Intră în *Salonul Dorei*, plăcut impresionată de ambianţă, dar şi de faptul că îşi zări vecina de parcare.

– Lea, bună.

– Oh, bună. Lea puse la loc o scuipătoare din sticlă manuală pe care o ştergea. Ce te aduce în această parte a oraşului?

– Ziua mamei mele. Nu conta că era abia peste trei luni. Mi-a plăcut cutia pentru biscuiţi pe care Jed mi-a cumpărat-o de aici şi m-am gîndit că poate am să găsesc vreun unicat.

– Unicate şi avem. Ce fac copiii?

– Oh, ne înnebunesc. Număr zilele pînă la începerea şcolii.

– Cine nu numără? Mintea Leei lucra repede. Mary Pat era o sursă excelentă de la care putea afla informaţii despre Jed. Deci, voi şi Jed sînteţi prieteni, continuă ea.

– De ani de zile. Mary Pat privi cu atenţie colecţia de porţelan de Goss căutînd motiv să o întrebe întîmplător pe Lea despre sora ei. El şi Brent au fost colegi înainte ca Jed să fie avansat căpitan. Au fost în aceeaşi echipă timp de şase ani. Sora ta are aici un loc încîntător. De cînd este în afaceri?

– Din clasa întîi, rosti sec Lea. Întotdeauna i-a plăcut să conducă şi să comercializeze. Însă oficial cam de trei ani.

O femeie de afaceri dură? se întrebă Mary Pat în

sinea ei. Vreuna care nu urmărea decît profit?

– Are însă niște lucruri frumoase. Ea își aruncă privirea asupra etichetei unui agitator de cocktail *Deco* și scăpă un fluierat fără sunet. Cred că nu a mai avut alte necazuri de la spargere.

– Nu, slavă Cerului. Lea se îndreptă spre serviciul de cafea din argint și umplu două cești. Frișcă, da? Fără zahăr?

– Îhî. Mulțumesc.

– Sîntem foarte recunoscători că Jed a fost aici. Este liniștitor să știi că Dora are chiar vizavi un polițist.

– Și unul dintre cei mai buni. Brent crede, în cazul în care Jed se smulge din starea asta și se reîntoarce la slujbă, că peste zece ani ar putea ajunge șeful poliției.

– Zău? Gîndindu-se cu vinovăție la dietă, Lea adăugă o jumătate rasă de linguriță de zahăr în propria-i ceașcă.

Mary Pat reluă subiectul discuției.

– Am fost surprinsă cînd s-a mutat aici. Sora ta este o adevărată antreprenoare, patroană de magazin, proprietăreasă.

– Oh, Dorei îi place să conducă.

Înfiptă, conchise Mary. Arogantă. Era bucuroasă, pentru binele lui Jed, că venise să iscodească. Auzind voci dinspre ușă se întoarse.

– Cred că știu unde să găsesc ceea ce căutați, doamnă Hendershot. Dora conducea prin magazin o femeie în vîrstă care se sprijinea anevoios într-un baston din lemn de mesteacăn.

– Să mă suni, ceru ea pe un ton care răsună șocant de puternic din trupul fragil. Cununia stră-strănepoatei mele este peste două săptămîni. Tinerii mereu se grăbesc.

– Nu vă faceți griji. Cît parcurseră drumul spre ușă, Dora ținu brațul femeii și o conduse pînă la clasicul *DeSoto* care o aștepta parcat la bordură. Îi vom găsi darul perfect, adăugă ea.

– Să nu mă dezamăgești. Doamna Hendershot își rezemă bastonul de scaunul alăturat și se așeză la vo-

lan. Intră înăuntru, fetiţo, c-o să te îmbolnăveşti de moarte.

– Da, doamnă. Dora se urcă pe bordură înainte ca doamna Hendershot să intre în trafic scrîşnind din cauciucuri. Dacă ar pleca din *pole position* într-o cursă de maşini n-ar mai învinge-o nimeni, zise ea intrînd grăbită în magazin, frecîndu-şi mîinile înghe ţate.

– O femeie la vîrsta ei n-ar trebui să conducă, declară Lea, turnîndu-i surorii ei o ceaşcă de cafea.

– De ce nu? Manevrează vechitura aia de camionetă ca o profesionistă. Bună ziua, zise ea către Mary Pat. Vă serveşte Lea?

Mary Pat avu timp suficient să o studieze pe toate părţile. Aprobă, cu un dram de invidie, modernismul jachetei cu flori a Dorei şi fusta strîmtă de culoarea piersicii. Ca femeie care stătea ore în şir în picioare ea se minună că Dora alesese pantofii cu tocuri înalte şi se mai întrebă dacă ciorchinii de safire de la urechi erau veritabili sau falsuri.

– Am venit aici căutînd un cadou pentru aniversarea unei zile de naştere. Eu şi Lea sîntem vecine.

– Ea este Mary Pat Chapman, îi spuse Lea.

Toate părerile lui Mary Pat, păreri dinainte formate se destrămară cînd Dora zîmbi şi-i strînse mîna. Deodată simţi o senzaţie de căldură, de prietenie sinceră.

– Sînt atît de bucuroasă că ai trecut pe aici. Speram să se ivească o ocazie să te cunosc. Brent a fost nemaipomenit noaptea trecută, în încercarea de a mă linişti. Apropo, ţi-a plăcut cutia pentru biscuiţi?

– Da. Mary Pat se relaxă. De fapt, mi-a plăcut atît de mult, încît am trecut pe aici să caut un cadou pentru mama mea. Ezită un moment, după care aşeză ceaşca pe masă. Acesta este doar parţial motivul pentru care am intrat aici. Mai mult, am venit aici ca să-mi fac o părere despre tine.

Ochii Dorei rîdeau deasupra marginii ceşcuţei.

– Cine ar putea să te învinovăţească? Ei bine, cît îţi formezi părerea despre mine ce-ar fi să-i căutăm mamei tale un cadou? Te-ai gîndit la ceva anume?

– La absolut nimic. Ai fost vreodată căsătorită?

Dorei aproape că-i veni să rîdă de interogatoriu.

– Nu. Cîndva am fost ca şi logodită. Ţi-l mai aduci aminte pe Scot, Lea?

– Din păcate.

– El s-a mutat la Los Angeles, iar povestea noastră de dragoste s-a stins treptat. Ce ai zice de o sticlă de parfum? Avem numeroase piese drăguţe din cristal, porţelan, sticlă lucrată manual.

– Poate. Are într-adevăr o masă de toaletă. Oh, aceasta este minunată. Ea ridică sticluţa în formă de inimă încrustată în faţă şi în spate cu flori. Consideri că magazinul tău este un succes? Financiar, mă refer.

Dora afişă un zîmbet larg:

– Nu mă interesează contul bancar al vreunui bărbat, nici măcar unul atît de frumos căptuşit ca al lui Jed. Mă interesează mai mult trupul lui. Sticla aceea se ridică la şaptezeci şi cinci de dolari, dar dacă îţi place, îţi fac rabat zece la sută. Special, că ne-am cunoscut.

– Vîndut. Mary Pat îi întoarse zîmbetul. El are privirea agitată, nu-i aşa?

– Foarte. Vrei să-l ambalez mai deosebit?

– Da. Mary Pat o urmă pe Dora la tejghea. De obicei nu sînt aşa agresivă, însă Jed îmi este ca o rudă, zise ea.

– Înţeleg. Dacă n-aş fi înţeles, ţi-aş fi răspuns şi eu cu aceeaşi agresivitate.

Mai mult decît mulţumită de rezultatele vizitei ei, Mary Pat pufni în rîs.

– Bine. Ştii, Dora, Jed nu are nevoie decît de... Ea se întrerupse cînd bărbatul în discuţie apăru pe uşa dinspre depozit.

– Conroy, vrei ca... El se opri şi-şi încruntă privirea. M.P., zise Jed.

– Hei. Zîmbetul ei fu rapid şi puţin forţat. Ce drăguţ să te întîlnesc aici.

El o cunoştea bine, chiar prea bine. Îşi agăţă cele două degete mari de buzunare cu o nepăsare forţată.

– Ce faci?

– Cumpăr un cadou. Îşi scoase cartea de credit ca să demonstreze. Pentru mama mea, zise ea.

– Sper sincer să-i placă. Aflată cu spatele la Jed, Dora îi făcu un semn uşor din ochi lui Mary Pat. Se întoarse apoi către Jed. Voiai ceva?

Lui i se încleştă gura de supărare.

– Vrei ca rafturile alea blestemate să fie fixate sau detaşabile?

– Poţi să le faci detaşabile? Grozav. Jed ne-a fost de mare ajutor. Surîzînd, Dora se întoarse spre Mary Pat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

– Nimic nu este ca atunci cînd ai un bărbat prin preajmă, consimţi Mary Pat. Jed l-a ajutat anul trecut pe Brent să finiseze camera de zi. Trebuie s-o vezi, este nemaipomenită.

– Eşti la fel de subtilă ca deşeurile nucleare. Jed le privi furios pe amîndouă şi trînti uşa de la depozit în urma lui.

– Este genul de individ prietenos şi rezervat.

– De aceea îl iubim noi.

Cîteva minute mai tîrziu Mary Pat plecă, satisfăcută de cercetarea ei.

Femeia o căuta cu lumînarea, se gîndi Jed neîndu-plecat, străpungînd scîndura cu fierăstrăul electric. Îşi închipuia că se putea descurca singură. Era tentat să-i demonstreze contrariul. Şi i-ar fi dovedit, conchise el, dacă ea în seara trecută nu s-ar fi apropiat atît de mult de adevăr într-o anumită privinţă.

Dora îl acuzase că se temea de ea. Nu se temea. Să fie al naibii dacă se temea. Însă... puse fierăstrăul deo-parte şi scoase o ţigară. Fără doar şi poate ea îi crea o senzaţie de nervozitate.

Îi plăcea să-i audă rîsul. Simţise chiar un entuziasm straniu faţă de felul în care ea comentase scenele de pe ecran, noaptea trecută, în sala întunecată. Ea nu avea nici un fel de probleme cu conversaţia, se gîndi el.

Ar fi tîmpit să nu recunoască faptul că îi plăcea cum arăta Dora. Ochi mari şi fuste scurte. Nu era o adversară

slabă, care să se piardă cu firea. Admirase felul cum îl înfruntase pe contabil, cu pumnii ridicați și cu foc în privire.

Jed se pomeni zîmbind și strivind țigara sub gheată. Nu avea de gînd să o lase pe Dora să i se strecoare în inimă. Nu dorea complicații. Nu ținea să devină sclavul hormonilor lui. Poate că petrecuse multă vreme, prea multă vreme, imaginîndu-se dezbrăcînd-o pe Isadora Conroy de acele taioare cochete pe care le purta.

În definitiv, se gîndi el, fusese crescut în neîntrecuta tradiție Skimmerhorn, să fie bănuitor, cinic și distant. Anii petrecuți în rîndurile poliției nu făcuseră decît să-i accentueze această tendință. Atîta vreme cît nu avea încredere în femeie, putea să-și țină mîinile acasă.

Cele zece minute petrecute în frig îi răcoriseră sîngele. Jed adună bucățile de lemn și intră înăuntru.

Ea era încă acolo, la birou. Pînă să apuce să rostească un comentariu sarcastic adecvat, el îi văzu chipul. Obrajii ei erau albi ca varul, ochii întunecați și strălucitori.

– Veşti proaste? zise el îndepărtîndu-și atent din glas curiozitatea. Văzînd că ea nu răspunde puse deoparte scîndurile. Dora? Jed veni în fața biroului și-i mai rosti o dată numele.

Ea își ridică ochii. Una din lacrimile care îi scăldau ochii căzu și i se rostogoli pe obraz. Văzuse sute de femei plîngînd, unele cu o atitudine teatrală împietrită, altele cu deznădejdea cumplitei dureri. Nu-și amintea însă să fi existat vreuna care să-l fi afectat mai mult decît acea lacrimă solitară și tăcută.

Ea clipi, vărsînd încă una și cu un sunet sugrumat se ridică de la masă. Rațiunea îi spunea să o lase să plece, însă din doi pași el o ajunse. O apucă ferm și o răsuci întorcînd-o cu fața spre el.

– Ce este? Este vorba de tatăl tău?

Luptîndu-se din răsputeri să-și mențină stăpînirea de sine, ea scutură din cap. Voia să-și reazeme capul pe umărul lui Jed. Probabil pentru că el i-l oferise, ea refuză.

– Aşează-te. Cu toate că ea se ţinea băţoasă, el o conduse înapoi la locul ei. Vrei să o chem pe sora ta?

– Nu. Dora îşi strînse puternic buzele şi respiră adînc. Du-te de aici.

Jed s-ar fi simţit liniştit să o îndatoreze, dar deja purta prea multă vină pe umeri. Se duse în micuţa cameră de baie învecinată şi turnă un pahar cu apă nu prea rece într-o ceaşcă.

– Poftim. Bea asta. Pe urmă stai rezemată, închide ochii şi inspiră de cîteva ori adînc.

– Ce-i asta? Leacul Skimmerhorn bun la toate?

Tulburat de impulsul de a mîngîia şi alina, el îşi afundă mîinile în buzunare.

– Cam aşa ceva.

Deoarece îşi simţea gîtul ars de sete, ea bău apă.

Văzînd-o cum stătea cu ochii închişi, lui Jed i se păru fragilă, nesemănînd deloc cu femeia vitală care de curînd îi stîrnise libidoul. Se aşeză pe marginea biroului ei şi aşteptă.

– În regulă, zise ea după o clipă. Merge. Oftă şi-şi deschise din nou ochii. Mulţumesc.

– Ce te-a răscolit?

– Telefonul. Ea îşi trase nasul, după care începu să scotocească printr-un şertar după un pachetel de şerveţele. L-am cunoscut pe acest comerciant în călătoria de aprovizionare pe care am făcut-o înainte de Crăciun. Am sunat la el ca să văd dacă are obiectul pe care ultimul meu client l-a solicitat. Ea trebui să inspire din nou adînc. A murit. A fost omorît săptămîna trecută în timpul unei spargeri.

– Îmi pare rău. Erau trei cuvinte pe care Jed le ura pentru că întotdeauna păreau inutile.

– Nu l-am văzut decît o dată. Am licitat peste oferta lui la cîteva loturi. După licitaţie am fost cu Lea la magazinul lui, iar el ne-a făcut ciocolată caldă. Vocea ei se stinse şi făcu o pauză ca să-i schimbe timbrul. Am vorbit la telefon cu fiul lui. Bătrînul a fost ucis în seara următoare.

– L-au prins pe făptaş?

– Nu. Ea se uită spre Jed. Amîndoi erau uşuraţi acum că ochii ei deveniseră din nou uscaţi. Nu ştiu nici un fel de detalii. N-am vrut să întreb. Tu cum de suporţi? îl întrebă ea, strîngînd mîna lui Jed cu o putere care îi surprinse pe amîndoi. Cum de suporţi să fii toată ziua în preajma lucrurilor urîte?

– Cînd eşti în misiune nu priveşti lucrurile prin ochii civilului. Nu poţi.

– Ai plecat pentru că ai încetat să priveşti lucrurile prin prisma poliţistului?

– Parţial. El îşi retrase mîna şi se depărtă.

– Eu nu cred că a fost un motiv bun.

– Eu am crezut.

– Interesantă alegere, Skimmerhorn. Ea se ridică, dorindu-şi ca stomacul să nu-i mai freamete atît. Ar fi trebuit să spui: Eu cred. Dacă bineînţeles nu te-ai răzgîndit, continuă ea. Am putea să aprofundăm discuţia, dar acum nu mă simt în stare să polemizez. Trebuie să mă duc să vorbesc cu Lea.

Gregg şi Rene Demosky se întorseseră la ora şase fix la locuinţa lor din Baltimore. Ca de obicei se contraziceau. Se ciondăniseră unul cu celălalt timp de douăzeci de minute cît durase drumul de la cabinetul stomatologic al lui Gregg, unde Renee era igienista lui. Îşi continuară cearta în garaj, unde el parcă *BMW*-ul metalic alături de strălucitoarea *Toyota Supra* şi mai apoi în faţa uşii de la casă.

– Am fi putut să mergem să cinăm în oraş, zise Rene deschizînd cu putere uşa locuinţei. Era o blondă cu o siluetă statuară, care începuse să se îngroaşe la mijloc. Din cînd în cînd îmi place să văd oameni care nu stau cu gura larg deschisă, se plînse ea. Ne-am plafonat, Gregg.

– Îmi place să fiu plafonat, murmură el. Haide, Rene, linişteşte-te. Tot ce vreau este să mă relaxez în propria mea casă. Cer prea mult?

– Iar eu vreau să petrec o seară frumoasă în oraş, poate la *Inner Harbour*. Rene deschise larg frigiderul şi luă o casoletă cu ton. Dar nu, eu vin acasă, şi după ce

stau toată ziua în picioare gîdilînd dinții altora, trebuie să pregătesc masa.

Gregg se duse direct în camera de zi după scotch.

– Nu pleca cînd îți vorbesc. Rene împinse casoleta în cuptor şi îl urmă grăbită.

Se opri, întocmai cum procedase şi soțul ei, ca să privească înmărmuriți la camera lor devastată. Ceea ce nu lipsea era spart sau aruncat în mijlocul camerei unde fusese covorul lor persan. Colțul de destindere aflat în fața canapelei era deprimant, golit de televizorul lor stereo cu diagonala de cincizeci de centimetri, de video şi de casetofonul cu CD-uri.

– Oh, Gregg! Resentimentele fuseseră uitate şi Rene îşi apucă soțul de braț. Am fost prădați.

– Nu plînge, iubito. Mă voi ocupa eu de tot. Du-te în bucătărie şi cheamă poliția.

– Toate lucrurile noastre. Toate lucrurile noastre drăguțe.

– Doar nişte lucruri. El o strînse puternic în brațe şi o sărută pe creştet. Vom avea altele. Ne mai avem încă unul pe celălalt.

– Oh. Rene clipi, dîndu-şi drumul lacrimilor şi uitîndu-se spre el. Vorbeşti serios?

– Sigur că da. El îşi trecu mîna tremurîndă pe deasupra capului ei. Şi după ce vin polițiştii şi înțelegem şi noi ce naiba s-a întîmplat aici, ieşim în oraş. Doar tu şi cu mine.

DiCarlo fluiera împreună cu Tina Turner care cînta la casetofonul din maşină. Avea suporturile de carte în formă de sirene şi în plus şase sute de dolari pe care familia Demosky îi ascunsese în congelator, un superb inel cu rubine şi diamante pe care Rene îl lăsase neglijentă pe toaletă şi banii pe care avea să-i obțină vînzînd aparatura electronică unei vechi cunoştințe de-a lui din Columbia, Maryland.

Punînd una peste alta, considera că avusese o zi bună. Faptul că făcuse ca totul să pară o spargere întîmplătoare îl ajută să-şi plătească deplasarea. După ce

avea să recupereze şi papagalul din Virginia avea să se onoreze cu un hotel de lux.

Nu-i mai rămînea astfel decît o călătorie scurtă la Philadelphia pentru tablou.

Într-o zi-două, Finley avea să admită cît de destoinic şi cît de inventiv putea să fie Anthony DiCarlo. Iar el, se gîndi DiCarlo, era la un pas de o recompensă substanţială pentru serviciile aduse.

Capitolul 10

Un foc bine întreţinut ardea în vatra căminului stil Adam, aruncînd drăguţe umbre jucăuşe pe covorul oriental şi pe pereţii îmbrăcaţi în tapet de mătase. Un vermut fin captase lumina delicată şi strălucea în paharul din sticlă de Baccara, greu, tăiat în multe faţete. Van Cliburn interpreta o compoziţie de Chopin. Apetisante *hors d'oeuvres* fuseseră aşezate pe un platou georgian din argint de bătrînul şi discretul majordom.

Era exact genul de încăpere, cu bibelouri minuţios aranjate, şoptind despre bani vechi, prin care Jed se ascunsese în copilărie. Aici însă exista o subtilă deosebire. În această cameră, în această casă, cunoscuse o fericire vremelnică. În această încăpere nu fusese ameninţat, mustrat sau ignorat.

Cu toate acestea camera încă îi mai trezea amintirea dureroasă a băiatului de odinioară.

Jed se ridică de pe îngrozitor de inconfortabilul scaun *Louis XIV* şi începu să se plimbe prin salonul bunicii.

În haine de seară, avea alura moştenitorului familiei Bester- Skimmerhorn. Dar ochii erau cei care, în timp ce privea pierdut la focul jucăuş, oglindeau celelalte drumuri pe care el le alesese, lupta lăuntrică de a-şi găsi adevăratul loc.

Nu-l deranja să-şi viziteze bunica. Dintre toate rudele lui, Honoria era singura pentru care avea sentimente încă din copilărie. După cum voise soarta, ea era singura rudă care îi mai rămăsese. Însă recitalul ordinelor luase sfîrşit.

Refuzase de două ori, direct şi concis, să o însoţească pe Honoria la Balul de iarnă. Ea pur şi simplu

ignorase refuzul lui şi, folosind un amestec de viclenie, culpabilitate şi tenacitate, îl făcuse să îmbrace haina de seară.

– Ei, Jedidiah, eşti încă punctual.

Honoria stătea în pragul salonului. Avea pometi proeminenţi, specifici oamenilor din New England, şi ochi albaştri care aproape că nu pierdeau nimic din vedere. Părul ei alb ca zăpada era uşor coafat în jurul feţei mici. Buzele, încă pline şi deosebit de senzuale, erau arcuite. Elegantă, Honoria ştia cînd era cîştigătoarea unei partide, fie că era vorba de un palpitant joc de bridge, fie de o luptă a dorinţelor.

– Bunico. Deoarece aşa se cerea şi deoarece lui îi făcea plăcere, Jed se apropie de ea, îi luă mîna şi i-o ridică la gură. Arăţi superb.

Era adevărat şi ea ştia. Rochia ei *Adolpho*, de culoare albastru imperial i se potrivea atît cu ochii cît şi cu fizionomia grandioasă. Diamante îi străluceau la gît, la urechi şi la mînă. Îi plăceau pietrele scumpe deoarece le agonisise şi deoarece, în orgoliul ei, ştia că aveau să întoarcă multe capete.

– Toarnă-mi ceva de băut, porunci ea pe un ton care mai păstra încă accentul din Boston. Vei avea astfel timp să-mi povesteşti ce mai faci.

– Nu ne trebuie mult timp pentru asta. Supus, el se îndreptă spre bar.

Îşi aminti cum ea îl prinsese în urmă cu aproape douăzeci de ani şterpelind din acelaşi bar. Cum insistase să bea din carafa de whisky şi cum băuse sub privirea ei de oţel. Iar după aceea, cînd îi fusese teribil de rău, ea fusese cea care îi ţinuse capul.

– *Cînd vei fi destul de mare ca să bei ca un bărbat, Jedidiah, noi doi vom lua un cocktail civilizat. Pînă atunci, nu lua ceea ce nu poţi stăpîni.*

– Sherry, bunico? întrebă el, surîzînd.

– Ei bine, de ce aş vrea o băutură de băbuţe, cînd în casă există whisky? Foşnindu-şi mătăsurile, ea se aşeză lîngă foc. Cînd îmi vei arăta coşmelia în care te-ai mutat?

– Oricînd vrei şi să ştii că nu este coşmelie.

Ea rîse zgomotos şi sorbi din whisky-ul pus într-un pahar gros.

– Un apartament expus curentului, situat deasupra unei prăvălioare degradate.

– N-am remarcat nici un curent.

– Aveai o casă perfectă.

– Aveam un mausoleu cu douăzeci de camere pe care îl uram. El ştia că avea să urmeze această discuţie. În definitiv, de la ea moştenise tenacitatea care îl făcuse un bun poliţist. Jed preferă să se sprijine de cămin ca să nu fie obligat să stea din nou faţă în faţă cu ea. Întotdeauna am urît aceea casă, continuă el.

– Este din lemn şi cărămizi, zise ea respingîndu-i motivaţia. E o pierdere prostească de energie să urăşti un lucru neînsufleţit. În orice caz, ai fi fost binevenit aici. Cum de altfel mereu eşti.

– Ştiu. Mai discutaseră înainte subiectul. Dar deoarece el voia să alunge îngrijorarea din ochii ei, zîmbi. Însă nu am vrut să-ţi stînjenesc viaţa amoroasă.

Ea îi replică imediat.

– Din aripa estică n-ai fi avut cum să faci aşa ceva. Oricum, eu ţi-am respectat întotdeauna independenţa. Deoarece faţă de ultima dată cînd făcuse oferta ea simţi în el o mică schimbare, abandonă subiectul. Cînd intenţionezi să te întorci la insigna şi la munca ta?

El ezită o clipă.

– N-am nici o intenţie să mă întorc.

– Mă dezamăgeşti, Jedidiah. Şi cred că te dezamăgeşti şi pe tine. Ea se ridică maiestuos. Adu-mi paltonul. E timpul să plecăm.

Dorei îi plăceau petrecerile. Una din căile preferate de a se recompensa după o zi grea era să se îmbrace, să se aranjeze şi să petreacă o seară în mulţime. Atîta vreme cît era multă lume, cît exista şampanie rece, muzică şi mîncare apetisantă, nu conta dacă nu cunoştea pe nimeni.

Din întîmplare cunoştea multe din persoanele care

luau parte la Balul de iarnă. Unii erau prieteni, alții clienți, alții spectatori ai teatrului familiei ei. Era capabilă să se distreze amestecîndu-se printre oameni, mutîndu-se de la un grup la altul, schimbînd sărutări date în fugă pe obraz şi bîrfe de ultima oră. Deşi riscase cînd îmbrăcase rochia albă fără bretele, aglomerația de trupuri încălzise încăperea, făcînd-o să se simtă bine.

– Dora dragă, arăți superb. Ashley Draper, tipul de femeie care nu urmărea decît ascensiunea socială şi care de curînd se despărțise de cel de al doilea soț, se năpusti asupra Dorei învăluind-o într-un nor de parfum *Opium*.

Deoarece Ashley alunecă uşor dincolo de granițele prieteniei, Dora se amuză de sărutul rapid dat în aer.

– Eşti strălucitoare, Ashley.

– Eşti drăguță că spui asta, deşi ştiu că sînt puțin obosită. Imediat după Anul Nou, am să petrec o săptămînă la locuința Green Door de la țară. Sărbătorile sînt atît de obositoare, nu-i aşa?

– Dumnezeu ştie cum de putem să le facem față. Dora luă în gură o măslină umplută. Credeam că eşti la Aspen, continuă ea.

– Săptămîna viitoare. Ashley îşi legănă mîna cu unghii ciclamen spre un cuplu alăturat. Ce rochie oribilă, murmură ea printre buzele surîzătoare. O face să arate ca o pătlăgică umplută.

Deoarece era o comparație ucigător de exactă, Dora rîse şi-şi aminti de ce o suporta pe Ashley.

– Eşti singură aici?

– Ferească Dumnezeu. Ashley îşi roti privirea prin mulțime. Însoțitorul meu este tipul acela musculos cu bucle la Samson.

Încă o dată descrierea lui Ashley se dovedi precisă. Dora îl localiză imediat.

– Dumnezeule...

– Un artist, completă calmă Ashley. M-am decis să devin ocrotitoare a artei. Apropo de bărbații din viața noastră, am auzit că Andrew a rupt relația contractuală cu firma ta.

– Aşa? Pe Dora o amuză faptul că Andrew, sau mai degrabă mama lui, răstălmăcise faptele. Hai să spunem că sînt în căutarea unei persoane mult mai ferme care să se interpună între mine şi Garda financiară.

– Şi cum îţi merge magazinaşul?

– Oh, reuşim şi noi să vindem cînd şi cînd cîte un mărunţiş.

– Mmm, da. Chestiunile financiare nu o interesau pe Ashley atîta vreme cît cecurile cu pensia alimentară soseau la timp. Nu te-am văzut aseară la familia Bergman. În seara de Ajun.

– Ceva neaşteptat... m-a reţinut.

– Sper că tipul a meritat, remarcă sarcastic Ashley, apucînd mîna Dorei într-o încleştare zdrobitoare. Uite, zise ea, coborîndu-şi vocea pe un ton confidenţial. A venit *la grande dame* în persoană. Rareori îşi face apariţia aici.

Cine? Incitată de curiozitate, Dora îşi întinse gîtul. Pierdu tot restul explicaţiilor şuierate printre dinţi de Ashley în clipa în care îl văzu pe Jed.

– Ce surpriză, ce surpriză, murmură ea. Scuză-mă, Ashley, trebuie să mă duc să-l văd pe bărbatul în smoching.

Într-adevăr îi stătea bine îmbrăcat astfel, se gîndi Dora în timp ce ocolea încăperea pentru a veni pe la spatele lui. Aşteptă ca el să ia două pahare de şampanie.

– Ştiu, zise ea de lîngă umărul lui. Te-ai întors înapoi la poliţie şi acum te-ai deghizat pentru că te afli în misiune. Ea auzi înjurătura uşor rostită de el în timp ce se răsucea. Despre ce este vorba, despre un hoţ internaţional de bijuterii? Un cerc de spărgători vicleni?

– Conroy. Chiar trebuie să fii peste tot?

– Am primit invitaţie. Ea îşi bătu uşor geanta de seară din mărgele. Dar tu, poliţistule?

– Isuse. Este şi aşa destul de rău că a trebuit să fiu aici fără...

– Jedidiah! Glasul autoritar al Honoriei stăvili orice plîngere. Ţi-ai pierdut şi puţinele maniere cu care am reuşit să te deprind? Prezint-o pe prietena ta bunicii tale.

– Bunica? Cu un rîs vioi, Dora apucă mîna mică şi osoasă a Honoriei. Chiar aşa? Sînt încîntată să vă cunosc, doamnă Skimmerhorn, chiar dacă astfel mi se năruie teoria conform căreia Jed a ieşit dintr-o găoace cu coaja foarte tare şi alterată.

– Lui îi cam lipseşte gentileţea. Honoria o studie pe Dora cu viu interes. Iar eu, draga mea, sînt doamna Rodgers. Am fost căsătorită pentru scurt timp cu Walter Skimmerhorn, dar am rectificat chestiunea cît de curînd posibil.

– Eu sînt Dora Conroy, proprietăreasa lui Jed.

– Ah. Acea singură silabă exprimă o lume de noţiuni. Şi cum ţi se pare nepotul meu în postura de chiriaş?

– Temperamentul lui este puţin nestatornic. Dora îl fulgeră cu o privire pe Jed, fiind mulţumită de focul pe care îl zări în ochii lui. Pare să fie destul de ordonat, şi cu siguranţă nu este zgomotos.

– Sînt liniştită să aud aşa ceva. Erau timpuri, ştii, în adolescenţa lui, cînd mă temeam că proprietăreasa lui va fi o gardiană.

– Înseamnă atunci că sînteţi mulţumită că a ales partea care trebuia a legii.

– Sînt foarte mîndră de el. Este primul şi singurul Skimmerhorn care a dobîndit ceva.

– Bunico. Precaut, Jed o luă de braţ. Să-ţi aduc nişte *hors d'oeuvres*.

– Sînt în stare să mă servesc singură. La fel de precaută, ea îşi scutură braţul, îndepărtîndu-l pe Jed. În plus, sînt o serie de oameni cu care trebuie să stau de vorbă, adăugă ea. Dansează cu fata, Jedidiah.

– Da, Jedidiah. Dansează cu fata, zise Dora cînd Honoria se depărtă.

– Du-te şi caută pe altcineva ca să-i scoţi sufletul, sugeră el şi se întoarse spre bar. Avea nevoie de ceva mai tare decît şampania.

– Bunica ta ne urmăreşte, amice. Dora se prinse de mîneca lui. Mai mult ca sigur c-o să-ţi ţină o predică dacă n-o să mă conduci pe ringul de dans şi n-o să răspîndeşti puţin farmec.

Punîndu-şi deoparte şampania, Jed o apucă de braţ. Dacă degetele lui se afundau puţin mai tare, ea era hotărîtă să nu se strîmbe.

– N-ai şi tu vreun băiat pe aici?

– Eu nu mă întîlnesc cu băieţi, zise Dora, recunoscătoare cînd Jed îşi modifică încleştarea într-o poziţie de dans. Dacă însă ai vrut să întrebi dacă am un însoţitor, atunci află că nu am. De obicei nu-mi place să aduc la o petrecere un însoţitor.

– De ce?

– Pentru că trebuie să-mi fac tot felul de griji dacă se simte bine sau nu, cînd de fapt ceea ce prefer eu să fac este să mă distrez. Orchestra interpreta o versiune lentă a melodiei *Twilight Time*. Eşti un dansator bun, Skimmerhorn. Mai bun decît Andrew.

– Mulţumesc mult.

– Bineînţeles, impresia ar fi şi mai bună dacă te-ai uita la mine, în loc să priveşti la ceilalţi dansatori. Cînd privirea lui coborî, ea îşi înclină capul şi surîse. Dar tu ce faci? Te distrezi?

– Urăsc astfel de lucruri. Era o ruşine, o blestemată ruşine, se gîndi el, că ea se simţea atît de bine în braţele lui. Tu probabil le adori, adăugă Jed.

– Oh, da. Ţi-ar plăcea şi ţie mai mult dacă le-ai accepta pentru ceea ce sînt.

– Adică?

– O şansă de etalare. Ea îşi ridică un deget de pe umărul lui şi începu să-i mîngîie părul. Eu sînt grozavă la acest capitol.

– Mi-am dat deja seama.

– Puteri deductive uluitoare. Ţi se trag probabil de la faptul că eşti căpitan de poliţie.

El rătăci cu mîna pe spatele ei şi dădu de pielea goală.

– Ieşi vreodată noaptea în ceva ce nu străluceşte?

– Dacă nu pot să mă abţin, nu. Nu-ţi place rochia?

– Adică ce a mai rămas din ea. Cîntecul se sfîrşi şi un altul începu, dar el uită că nu voia să danseze cu ea. Honoria trecu uşor pe lîngă ei în braţele unui distins

bărbat cu mustaţă argintie. Arăţi bine, Conroy, zise el.

– Vai. Ea îşi deschise larg ochii. Uite cum îmi bate inima.

– Dacă îţi voi simţi inima cum bate, atunci am s-o fac în intimitate.

– Răspîndeşti farmec de dragul bunicii tale?

El îşi coborî din nou privirea spre ea. Ceva din zîmbetul ei îl încurajă să surîdă.

– Te-a plăcut.

– Sînt o persoană plăcută.

– Nu, nu eşti. Eşti o durere în fund. El îşi plimbă mîna de-a lungul spatelui ei gol acolo unde mătasea rochiei cedase locul pielii catifelate. O durere în fund foarte sexy, completă el.

– Încep să te îndrăgesc, Jed. Rătăcind cu degetele pe gîtul lui, inima ei începu să bată puţin mai tare.

– Poate. Percepînd cele două senzaţii, el îşi plecă uşor capul şi-i atinse gura.

– Categoric, corectă ea. Ea simţi accelerîndu-i-se freamătul din stomac. Ignoră capetele curioase care se întorseseră în direcţia lor şi-şi ţinu buzele la un centimetru distanţă de ale lui. În noaptea asta am putea să mergem acasă, să ne sfîşiem hainele de pe noi, să sărim în pat şi să ne uşurăm de o parte din această încordare.

– Un tablou interesant, Conroy, însă am senzaţia că urmează un „ori"

– Ori, zise ea încercînd să zîmbească, am putea să încercăm să devenim mai întîi prieteni.

– Cine spune că eu vreau să fiu prietenul tău?

– N-ai să fii în stare să te abţii. Ea îi atinse cu mîna obrazul, atît de milă cît şi din plăcere. Pot să fiu o prietenă destul de bună, zise Dora. Şi îmi dau seama că ai nevoie de una.

Ea mişcă ceva în el, indiferent cît de mult se străduia Jed să nu accepte.

– De unde îţi dai seama?

– Pentru că toată lumea are. Pentru că este greu să fii singur într-o încăpere plină de oameni, deşi tu eşti.

După o violentă luptă lăuntrică, el îşi rezemă fruntea

de fruntea ei.

– La naiba, Dora. Nu vreau să ţin la tine. Nu vreau să ţin la...

– ...nimeni? sfîrşi ea propoziţia în locul lui. Cînd îl privi însă în ochi, inima ei se frînse. N-ai murit, murmură ea.

– Sînt destul de aproape. El îşi reveni din starea în care era. Vreau să beau.

Dora îl însoţi la bar şi comandă o şampanie în timp ce el se opri la un scotch.

– Să-ţi spun cum facem. Vocea ei era din nou veselă. Vom încerca ceva nou. N-am să-ţi fac zile grele şi viceversa. N-am să fac comentarii insinuante sau remarci usturătoare.

Amestecînd zgomotos gheaţa în pahar, el o studia.

– Ce-a mai rămas atunci?

– Vom fi amîndoi agreabili şi ne vom distra. Cînd el ridică sprînceana ea rîse şi-l apucă de braţ. În regulă, eu mă voi distra, iar tu vei asigura atmosfera. Eşti flămînd?

– Aş putea să fiu.

– Hai să mergem să inspectăm bufetul. Dacă ai o farfurie în mînă nici una din femeile care îţi fac ochi dulci nu va pretinde să dansezi.

– Nimeni nu-mi face ochi dulci. El însă o urmă.

– Sigur că îţi fac. Şi eu ţi-aş face ochi dulci dacă nu te-aş cunoaşte. Dora oscilă între somon în aspic şi ciuperci umplute, stabilindu-se la amîndouă. Nu cred că te-am mai văzut pînă acum la Balul de iarnă şi în ultimii trei ani am participat la toate.

Întotdeauna reuşise să-şi folosească munca drept scuză, îşi aminti Jed. Luă un cubuleţ de brînză de pe farfuria ei şi nu spuse nimic.

– Nu-ţi prea place conversaţia, nu-i aşa? Ea îşi păstră zîmbetul pe buze şi după ce îşi umplu farfuria cu mîncare i-o întinse ca s-o împartă cu el. Îţi dau o mînă de ajutor. Eu spun ceva, apoi, în funcţie de conţinut, tu rîzi, te arăţi uluit, plictisit, intrigat şi replici într-un fel. Eşti gata?

– Ai o gură îngrozitor de pişcătoare, Conroy.

– Bine. Început bun. Ea gustă din foitajul cu spanac de dimensiunea unui deget. Spune-mi, bunica ta este acea Honoria Rodgers care a achiziționat de la *Christie's* acum cîteva luni sfeşnicul în formă de elefant în cloisone emailat din perioada dinastiei Qing?

– Nu ştiu despre elefanți, dar ea e singura Honoria Rodgers pe care o cunosc.

– Un obiect nemaipomenit, cel puțin în catalog arăta superb. N-am putut să ajung pînă la New York, dar în timpul licitației am făcut şi eu cîteva oferte telefonice. Nu pentru Qing. Este peste posibilitățile mele. Mi-ar plăcea să-l văd o dată.

– Dacă vrei să agăți o invitație, atunci mai bine ai vorbi cu ea.

– Pur şi simplu trăncăneam, Skimmerhorn. Încearcă-le pe acestea, îl invită ea cu gura plină, luînd un alt foitaj. Incredibile.

Pînă ca el să aibă timp să refuze sau să accepte, ea i-l bagă în gură.

– Grozave, eh?

– Mie nu-mi place spanacul. Strîmbîndu-se, el îl înghiți cu scotch.

– Şi eu eram la fel, însă tata m-a atras citîndu-mi *Popey marinarul.* Aveam douăzeci de ani, zise ea sinceră. Şi eram naivă. Cînd buzele lui se bosumflară, ea îşi ridică paharul ca să toasteze. Să nu plîngi. Arăți atît de bine cînd zîmbeşti.

– Dora, dragă. Trăgîndu-l după sine pe tînărul artist, Ashley se îndreptă uşor spre bufet. Cum de reuşeşti să mănînci atît şi să rămîi aşa de subțire?

– Am un mic pact încheiat cu Satana.

Ashley rîse zgomotos şi-i aruncă lui Jed o privire lungă, atotcuprinzătoare, pe care Dora ar fi caracterizat-o fără ezitare drept ochi dulci.

– Isadora Conroy, Heathcliff. Ea îşi prezentă partenerul de parcă ar fi fost armăsarul prețios al unei herghelii cu cai de rasă. L-am descoperit în minunata galerie de pe strada South.

– Oh? Dora nu se deranjă să-i amintească lui Ashley

că magazinul ei se găsea pe strada South. Întotdeauna mi-am dorit să descopăr ceva, ca Cristofor Columb. Sau Indiana Jones. Văzînd cît de năucit era Heathcliff, Dorei i se făcu milă de el. După ce îi dădu farfuria lui Jed, ea îi întinse mîna tînărului. Ashley mi-a spus că eşti artist.

– Sînt. Eu...

– Face cele mai senzuale studii de viaţă. Ashley mîngîie braţul lui Heathcliff în stilul în care o femeie ar fi dezmierdat un odor preferat. Trebuie să le vezi într-o zi.

– Neapărat.

– Nu cred că ne-ai prezentat însoţitorului tău.

– Nu am unul. Este un termen straniu, nu ţi se pare? Sună de parcă ai avea nevoie de cineva care să te conducă pentru că nu poţi să găseşti locul spre care te îndreptai. Eu personal, am un excelent simţ al direcţiei.

– Dora. Ashley pufni din nou într-un hohot de rîs colorat. Eşti atît de spiriţuală.

– Şi asta încă nu-i nimic, zise Jed în şoaptă.

Dora îi aruncă cea mai blîndă privire.

– Jed Skimmerhorn, Ashley Draper şi Heathcliff.

– Oh, l-am recunoscut pe căpitanul Skimmerhorn. Ashley îi întinse mîna, aşteptînd pînă ce Jed îi dădu înapoi Dorei farfuria. Ar trebui să spun neseriosul căpitan Skimmerhorn. Degetele ei alunecară peste ale lui. Atît de rar reuşim să te atragem în micile noastre aventuri.

– Nu găsesc tentante micile aventuri.

De astă dată rîsul lui Ashley fu surd şi înăbuşit.

– Eu le prefer pe cele lungi şi înfierbîntate. Dar de unde vă cunoaşteţi voi doi?

Dora preluă pasa aruncată ca să o scutească pe Ashley de comentariile ursuze ale lui Jed.

– Jed şi cu mine avem o pasiune comună, zise ea şi luă intenţionat o înghiţitură lungă de şampanie. Pentru perniţe de ace.

Ochii avizi ai lui Ashley rămaseră inexpresivi.

– Pentru...

– Jed are o colecţie incredibilă. Ne-am întîlnit într-un talcioc, cînd amîndoi ne-am aruncat la o perniţă cu ace

din epoca victoriană confecționată din satin albastru și dantelă. Ea eliberă un oftat romantic, emoționat.

– Colecționezi... perniţe de ace? îl întrebă Ashley pe Jed.

– De cînd eram copil. Este o obsesie.

– În plus este atît de nesuferit. Dora îi aruncă lui Jed o privire tainică pe deasupra marginii paharului ei. Tot leagănă sub nasul meu perniţa în formă de potcoavă cu ornamente aurii. Şi ştie perfect că aş face orice, absolut orice, ca s-o am.

– Negocierile... El coborî cu vîrful degetului pe linia gîtului ei. Sînt deschise.

– Ce fascinant, murmură Ashley.

– Oh, este, confirmă Dora. Oh, uite-i pe Magda şi Carl. Ne scuzaţi, nu-i aşa? Trebuie neapărat să-i prind.

– Perniţe de ace? îi mormăi Jed la ureche în timp ce se pierdeau prin mulţime.

– M-am gîndit să-i spun de platouri pentru sardine, dar mi s-au părut prea pretenţioase.

– Ai fi putut să-i spui adevărul.

– De ce?

El se gîndi puţin.

– Pentru simplitate.

– Ar fi fost prea plictisitor. În plus, dacă ar şti că locuieşti vizavi de apartamentul meu ar începe să roiască pe la mine, sperînd să te seducă. Şi noi nu vrem asta, nu-i aşa?

Cumpănind cu buzele strînse, Jed privi peste umăr ca să o studieze mai amănunţit pe Ashley.

– Ei bine...

– Se va folosi de tine şi pe urmă te va arunca, îl asigură Dora. O văd acolo pe bunica ta. N-ar trebui să te duci la ea?

– Nu, dacă o să te apuci să o descoşi despre sfeşnice.

Nu aceasta fusese intenţia ei.

– Îţi este pur şi simplu teamă că te va pune să dansezi din nou cu mine. Uite cum facem, eu trebuie într-adevăr să mă duc să vorbesc cu Magda şi cu Carl,

Iar mai tîrziu dacă vrei ne putem întîlni.

El o apucă de braţ, se încruntă la propria lui mînă şi apoi şi-o retrase.

– Stai prin preajmă.

– Ce invitaţie încîntătoare. De ce?

– Pentru că dacă tot am să fiu sechestrat.aici timp de cîteva ore, măcar să fiu cu tine.

– Poezie, pură poezie. Cum să rezist la aşa ceva? Haide să vedem dacă bunica ta nu vrea să guste ceva. Promit să nu aduc vorba despre sfeşnice dacă nu este momentul potrivit.

– Jed.

O mînă se încleştă pe umărul lui. Jed se încordă şi apoi se răsuci.

– Domnule comisar, zise el. Atît chipul cît şi glasul îi erau indiferente.

– Ce bine îmi pare că te văd. Comisarul de poliţie James Riker îl cercetă rapid dar minuţios pe Jed. Ceea ce constată îl mulţumi în mod evident, căci faţa lui îngustă şi brună se lărgi într-un surîs. Văd că te menţii în formă.

– Da, domnule.

– Ei bine, Dumnezeu ştie că nu-ţi mai luaseşi demult o vacanţă. Cum ai petrecut Crăciunul?

– Bine. Deoarece nu putu să ignore privirea tăioasă îndreptată spre Dora, Jed îşi făcu datoria. Domnul comisar Riker, Dora Conroy.

– Bună. Fiindcă ambele mîini îi erau ocupate, Dora îi adresă un surîs în loc să-i dea mîna. Deci, dumneavoastră răspundeţi de aplicarea legii şi ordinii în Philadelphia.

– Eu răspund de păstrarea în serviciu a oamenilor de genul lui Jed.

Dacă Riker nu putea să perceapă tensiunea ce se dezlănţui în Jed, ea putea. Nevoia de protejare licări. Cu tact, Dora schimbă cursul discuţiei.

– Bănuiesc că în mare parte munca dumneavoastră este acum de natură administrativă.

– Da, este.

– Vă lipseşte acţiunea? Ea zîmbi şi-i întinse lui Jed paharul ei gol. În romane, poliţiştilor mereu le lipseşte acţiunea.

– De fapt, din cînd în cînd, îmi lipseşte.

– A trebuit să întreb. Am un nepot sîngeros care va vrea să ştie. Aţi fost vreodată împuşcat?

Dacă întrebarea îl surprinsese pe Riker, atunci reuşi să pareze bine.

– Nu. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Am să mint.

– Sper că mă veţi ierta, domnişoară Conroy, dar trebuie să-l răpesc pe Jed pentru un minut. Primarul vrea să-i vorbească.

Dora cedă elegant.

– Îmi pare bine că v-am întîlnit, domnule comisar Riker.

– Plăcerea a fost de partea mea. N-am să-l reţin pe Jed decît un minut.

Prins în plasă, Jed îi dădu Dorei înapoi paharul ei gol.

– Scuză-mă.

Oh, el chiar ura chestia aceasta, se gîndi ea, văzîndu-l cum se îndepărta. Nu arăta, nici pe chip, nici în privire, însă era evident că o ura. Un bărbat ar înfrunta o echipă de poliţie cu mult mai mult entuziasm.

La întoarcere, el fie avea să fiarbă de mînie, fie sentimentul culpabilităţii avea să-i întristeze chipul, fie pur şi simplu avea să fie nefericit. Pentru că ţinea la el, Dora se întrebă dacă putea găsi o cale ca să-l distragă, ca să-i îndepărteze sentimentele pe care comisarul şi primarul era posibil să i le trezească.

Să glumească cu el ca să-i schimbe dispoziţia? se întrebă ea în timp ce se ducea să-şi umple din nou paharul de şampanie. Poate dacă l-ar enerva ar fi mai uşor. Nici măcar nu ar necesita atîta efort.

– Ai crede că ei acordă mai multă atenţie celor care se ocupă de aceste chestiuni.

Glasul grav fu recunoscut imediat. Dora se întoarse cu un zîmbet vesel pe clip.

– Doamna Dawd, Andrew. Ce... interesant.

Doamna Dawd trase puternic aer în piept.

– Andrew, adu-mi paharul meu cu sifon.

– Da, mamă. Doamna Dawd, cu statura ei voluminoasă, învesmîntată în satin negru, se aplecă suficient de aproape, permiţîndu-i Dorei să observe cele cîteva fire de păr din bărbie pe care penseta le scăpase.

– Ştiu ce eşti, domnişoară Conroy. L-am prevenit pe Andrew, bineînţeles, dar el s-a lăsat atras ca orice bărbat, de şiretlicurile unei femei.

– Eu mi-am îndepărtat prin operaţie toate şiretlicurile. Pot să vă arăt cicatricile.

Femeia nu o luă în seamă.

– Dar la ce să te aştepţi din partea dumitale, dacă vii dintr-o familie de actori?

Dora inspiră prudent şi apoi, cu grijă, sorbi din pahar. Sub nici o formă, absolut sub nici o formă, ea nu avea de gînd să o lase pe femeia asta nătîngă să o facă să-şi piardă cumpătul.

– Ce-ţi este şi cu familiile astea de actori, zise Dora veselă. Fonda, Redgrave, Bridges. Dumnezeu ştie cum de le este permis să pîngărească societatea.

– Te crezi deşteaptă?

– Mamă, poftim paharul.

Doamna Dawd îl refuză pe Andrew cu un gest violent.

– Te crezi deşteaptă, repetă ea, ridicîndu-şi glasul suficient cît să atragă murmurul multor privitori. Însă micile dumitale şmecherii n-au ţinut.

– Mamă...

– Stai liniştit, Andrew. Ochii ei aruncau acum flăcări. Era ursoaica ce îşi apăra puiul.

– Da, Andrew, fii cuminte. Surîsul Dorei era crîncen. Mama Dawd, continuă ea, tocmai îmi spunea despre micile mele şiretlicuri. Vă referiţi cumva la cel prin care i-am spus fiului dumneavoastră slăbănog să-şi ia mîinile de sub fusta mea?

Femeia şuieră de nervi.

– L-ai ademenit în apartamentul dumitale şi cînd seducţia patetică ţi-a dat greş, l-ai atacat. Şi asta pentru că

el şi-a dat seama de ceea ce eşti dumneata de fapt.

– Adică?

– O tîrfă, şuieră ea printre dinţi. O tîrîtură... o stricată.

Dora puse jos paharul ca să-şi elibereze mîna. Îşi încleştă pumnul şi se gîndi înainte de a-l folosi. Se hotărî să-şi răstoarne farfuria peste părul vopsit al doamnei Dawd.

Ţipătul strident care urmă ar fi putut să spargă cristalele. Doamna Dawd urla cu aspicul de somon curgîndu-i pe faţă. Dora se încordă pregătindu-se de atac şi în clipa în care trase un chiot se simţi smulsă de cineva din spate.

– Isuse, Conroy, mormăi Jed în timp ce o trăgea spre uşă. Nu pot să te las singură cinci minute?

– Dă-mi drumul! Era posibil ca ea să se repeadă la el, aşa că Jed îi imobiliză mîinile. Şi-a căutat-o cu lumînarea, zise ea.

– N-am chef să plătesc cauţiunea ca să te scot din închisoare.

Cu paşi mari, el se îndreptă spre locul unde erau amplasate scaune comode şi plante în ghivece. Auzi orchestra începînd melodia *Stormy Weather.*

– Stai jos. Jed îşi întări ordinul cu un brînci care o prăvăli pe Dora în scaun. Adună-te, îi porunci el.

– Ascultă, Skimmerhorn, aia era treaba mea personală.

– Vrei să-l pun pe comisar să te bage la răcoare pentru tulburarea liniştii publice? o întrebă el blînd. Cîteva ore în celulă te vor linişti.

Şi pe tine la fel, se gîndi ea cu răutate. Dora era mînioasă, bătea din picior şi-şi încrucişă braţele.

– Dă-mi o...

El avea deja ţigara aprinsă şi i-o întinse.

– Mulţumesc. Dora se cufundă în tăcere.

El îi ştia obiceiul. Avea să tragă rapid trei sau patru fumuri şi pe urmă avea să-şi dea drumul.

Unu, numără el. Doi. Ea îl fulgeră cu o privire furioasă. Trei.

– Nu eu am fost cea care a început. Buzele ei se

îmbufnară cînd strivi ţigara.

Jed hotărî că era mai bine să se aşeze.

– N-am spus că tu ai început.

– Dar n-ai ameninţat că o s-o arestezi pe ea.

– Mi-am imaginat că va avea şi aşa destule probleme cu culesul cuişoarelor din păr. Vrei să bei ceva?

– Nu. Prefera să stea îmbufnată. Uite ce este, Skimmerhorn, m-a insultat, mi-a insultat familia, a insultat femeile în general. Şi am răbdat, zise ea pe bună dreptate. Am răbdat chiar şi cînd m-a făcut tîrîtură, tîrfă.

Mare parte din amuzamentul lui pieri.

– Ţi-a zis aşa ceva?

– Şi am răbdat, repetă ea, pentru că îmi tot spuneam că e doar o bătrînă nebună. Nu aveam de gînd să provoc o scenă. Nu aveam de gînd să mă cobor la nivelul ei. Însă a mers prea departe, a făcut un pas în plus.

– Ce a făcut?

– M-a făcut... stricată.

– Cum ţi-a zis?

– Stricată, repetă ea, bătînd cu pumnul în scaun.

– Hai să mergem să o batem.

Bărbia Dorei se ridică, privirea i se încruntă.

– Să nu îndrăzneşti să rîzi.

– Nu rîd. Cine rîde?

– La naiba, tu. Îţi muşti limba ca să nu pufneşti în rîs.

– Nu este adevărat.

– Ba da. Bolboroseşti cuvintele.

– E de vină scotch-ul.

– Pe dracu. Ea îşi întoarse capul, însă Jed îi observă tremurul buzelor. Cînd îi răsuci faţa spre el, zîmbeau prosteşte unul la altul.

– Ai făcut o seară de pomină, Conroy.

– Ei bine. Supărarea îi trecuse. Chicoti, iar mai apoi îşi rezemă capul de umărul lui. Încercam să mă gîndesc la ceva care să te distragă, ca să nu fii supărat din cauza primarului şi a comisarului.

– De ce să fiu supărat?

– Au făcut presiuni asupra ta, nu-i aşa? Deşi el nu se clinti, ea simţi că o parte din el se mişcă. Norocul meu

că a venit doamna Dawd, zise ea, aşa că n-a mai trebuit să inventez nimic.

– Deci i-ai răsturnat mîncarea pe cap ca să-mi ridici mie moralul.

– Nu, a fost un act pur egoist, dar a avut şi o parte benefică. Ea îşi întoarse capul. Vrei să-mi dai un sărut?

– De ce?

– Pentru că mi-ar plăcea unul. Unul prietenesc.

El îşi puse degetul sub bărbia ei ca să i-o ridice, după care îi atinse buzele.

– A fost destul de prietenesc?

– Da, mulţumesc.

Ea începu să zîmbească, dar el îşi schimbă poziţia mîinii şi îi cuprinse gîtul. Ţinînd ochii deschişi îşi coborî din nou gura peste buzele ei, i le tachină despărţindu-i-le cu limba, după care savură excitaţia primei ei respiraţii tremurate.

Era ca apa, ca dulcea apă pură după o sete chinuitoare. O sorbi încet.

Dora simţi năvala dorinţei, valul puternic şi tăios al acesteia care o lăsă neputincioasă. El nu o trase mai aproape şi nici nu-şi aprofundă sărutul. I-l dărui lent, distant şi extraordinar de controlat.

Cînd Jed se retrase, ea rămase cu ochii închişi, absorbind valul de senzaţii.

– Dumnezeule, fu tot ce reuşi ea să rostească.

– Vreo problemă?

– Cred că da. Ea îşi uni buzele. Putea să jure că-i vibrau. Cred... cred că voi pleca. Genunchii îi tremurară cînd se ridică. Este foarte dificil, se gîndi ea, să fii stăpîn pe situaţie cînd genunchii îţi tremură. Îşi lipi mîna de stomac acolo unde puternica minge a nevoii sălăşluia înfierbîntată. Dumnezeule, zise ea din nou şi se îndepărtă.

Capitolul 11

Noul sistem de securitate de la locuința Dorei îl făcu pe DiCarlo să se enerveze foarte tare. Timpul suplimentar pe care îl pierdu cu evitarea acestuia şi cu deschiderea închizătorilor zdravene îi dădu complet peste cap programul. Sperase ca pînă la miezul nopții să apuce să intre şi să şi iasă din depozit. Era sigur că dacă această individă Conroy cumpărase tabloul blestemat, atunci tabloul blestemat se afla înăuntru, indiferent ce-i spusese idioata aia de vînzătoare roşcată în Ajunul Crăciunului.

Acum, se considera norocos să poată pătrunde înăuntru pînă la miezul nopții. Pe deasupra mai începu să cadă şi o zloată nenorocită. Mănuşile lui chirurgicale nu erau protecția adecvată contra frigului.

Bine cel puțin că nu era lună, se gîndi el în timp ce lucra şi tremura. În plus nu erau nici maşini în parcarea cu pietriş, ceea ce însemna că nu era nimeni acasă. În ciuda complicațiilor ivite, el avea încă timp să ajungă la New York pînă a doua zi dimineață. Urma să doarmă toată ziua, iar apoi avea să ia o cursă aeriană tîrzie spre cealaltă coastă. De îndată ce avea să-i predea lui Finley jucăriile, să primească mulțumirile şi o primă generoasă, avea să se întoarcă la New York pentru a petrece revelionul.

Pe DiCarlo îl cuprinsese tremuratul pe măsură ce tentaculele reci ale gerului i se strecurară sub guler.

Cînd ultimul zăvor cedă, el scăpă un mîrîit de satisfacție.

În mai puțin de cinci minute se convinse că tabloul nu

era în depozit. Apelînd la autocontrol, el îşi înfrînse impulsul de a răvăşi tot. Dacă tabloul avea să constituie o problemă, atunci ar fi mai bine ca nimeni să nu ştie că avusese loc o spargere.

Mai făcu un tur al magazinului, sustrăgînd automat cîteva mărunţişuri din mers, între care figurina chinezească de jad pe care Terri încercase să i-o vîndă.

Resemnat, DiCarlo se îndreptă spre scări. Înjură, dar fără prea multă înverşunare, atunci cînd dădu peste închizătoarea de la uşa din capătul scărilor. Aceasta era una obişnuită, aşa că trecu repede de ea.

Ascultă, dar nu auzi nimic. Nu radio, nu televizor, nu conversaţie. Cu toate acestea se deplasă tiptil pe hol, uitîndu-se pe fereastră ca să se convingă că parcarea era încă goală.

Trei minute mai tîrziu, pătrunse în apartamentul lui Jed. Percheziţia locuinţei sfîrşise aproape înainte de a începe. Nu existau tablouri pe pereţi, nu era ascuns nimic în dulapuri. Sub pat, în afară de o broşură cu colţurile îndoite, a lui Shirley Jackson, *Nălucile din Hill House* şi de un ciorap făcut ghem, nu găsi nimic.

I se păru într-adevăr interesantă arma de calibrul 38 dinăuntrul noptierei, însă, după o scurtă examinare, o puse la loc. Pînă nu găsea tabloul, nu-şi permitea să fure nimic care să atragă atenţia. În drum spre ieşire aruncă o privire rapidă aparatului de forţă şi greutăţilor.

În cîteva secunde intră în apartamentul Dorei. Ea nu se deranjase să-l închidă.

Căutarea aici era o chestiune cu totul diferită. Dacă apartamentul lui Jed păstra minimum de mobilier, al Dorei era ticsit. Dezordinea de la Jed se datora neglijenţei. La Dora era un stil de viaţă.

Existau numeroase picturi. O natură moartă în acuarelă, două portrete ovale, unul înfăţişînd un bărbat cu chip neînduplecat încadrat de un guler înalt şi apretat, celălalt o femeie cu o fizionomie la fel de aspră. Alte lucrări acopereau gama litografiilor originale, a afişelor pentru reclame, a gravurilor în peniţă şi tuş, a picturilor

realizate cu degetul, multe dintre ele îngrămădite lîngă frigider. Însă tabloul abstract nu era pe perete.

Intră în dormitor ca să caute prin debara.

Deoarece şi el, la rîndul lui, nu încuiase uşa abia avu timp să reacţioneze cînd o auzi deschizîndu-se. În clipa în care uşa se trînti, DiCarlo era ascuns în debara, în spatele unor colorate toalete care miroseau erotic a femeie.

– Trebuie să fiu nebună, îşi zise Dora cu glas tare. Absolut nebună. Îşi dezbrăcă haina, o aşeză pe spătarul unui scaun şi căscă larg. Cum de îşi lăsase părinţii să o convingă? *De* ce îi lăsase să o convingă?

Mormăind încă pentru sine, ea se îndreptă direct spre dormitor. Planurile pentru seară fuseseră atît de simple, se gîndi ea. O frumoasă masă sofistară compusă din pui la grătar cu orez natur; o lungă baie înmiresmată petrecută în compania unui pahar de *Chardonnay.* Intenţionase să sfîrşească seara cu o carte bună citită la gura focului din dormitor.

Dar nu, îşi spuse ea, aprinzînd veioza *Tiffany* de lîngă pat. Oh, nu, ea trebuise să cadă în vechea capcană a familiei conform căreia spectacolul trebuie să meargă mai departe.

Era ea de vină că trei maşinişti fuseseră răpuşi de gripă? Era vina ei că-şi lăsase tatăl să o convingă să se înscrie în asociaţie?

Categoric nu, hotărî ea, trăgîndu-şi peste cap puloverul strîmt din caşmir. Nu de la mine s-au molipsit cu nenorocita aia de gripă. Nu trebuia să mă simt obligată să acopăr locul vacant doar pentru că am carnet de membru.

Oftînd, ea se aplecă ca să-şi desfacă şireturile ghetelor negre. În loc de o seară liniştită şi relaxantă acasă, răspunsese apelului frenetic al mamei ei şi îşi petrecuse ore în şir schimbînd decorul şi recuzita.

Deşi nu voia să recunoască, îi plăcuse să stea în spatele scenei şi să asculte ecoul vocilor, să iasă grăbită ca să schimbe decorul la diminuarea luminilor, să simtă mîndria provocată de chemarea actorilor la rampă.

În definitiv, îşi mai zise Dora căscînd, ce naşte din pisică...

Prin crăpătura de cîţiva centimetri din debara, DiCarlo avea o imagine excelentă. Cu cît vedea mai mult cu atît îi pierea enervarea că fusese întrerupt. Situaţia avea multe posibilităţi, unele neexplorate încă.

Femeia care se apleca şi se întindea la piciorul patului executase un striptease senzaţional, iar acum nu purta decît cîteva bucăţele negre, foarte dantelate şi foarte subţiri. DiCarlo studie curba lină a spatelui ei cînd Dora se aplecă.

Era bine făcută şi zveltă. Iar după modul în care se mişca părea să fie foarte, foarte vioaie.

Ea îi schimbase planurile, căci DiCarlo se mîndrea cu imaginaţia lui creativă. Pur şi simplu avea să aştepte pînă ce foarte drăguţa şi foarte singura cuconiţă avea să se culce.

Dora se întoarse, iar el avu şansa să admire fermitatea sînilor acoperiţi de dantelă. Foarte frumos, se gîndi el zîmbind în întuneric. Într-adevăr, foarte frumos.

DiCarlo îşi imagină că odată ce ea avea să fie în pat, urma să fie foarte simplu să o convingă, folosindu-şi farmecul personal şi automatul de calibru 22, să-i spună unde era tabloul.

Iar după afaceri, plăcerea. Poate că pînă la urmă nici nu avea să fie necesar să o omoare.

Dora îşi dădu părul pe spate şi îşi mişcă umerii. Parcă ar fi pozat, se gîndi DiCarlo. Sîngele lui se scurse spre coapse, vibrînd energic. Cu ochii închişi şi cu un zîmbet firav pe chip ea îşi roti uşor capul.

Îşi ridică mîinile la închizătoarea din faţă a sutienului.

Izbitura din uşă o făcu să tresară. În dulap respiraţia lui DiCarlo şuieră într-un amestec de furie şi frustrare.

– Aşteaptă! strigă Dora, luînd un halat alb de prosop de pe marginea patului. Se lupta să se îmbrace cu el în timp ce bătăile în uşă continuau. Aprinzînd luminile din mers, ea se îndreptă grăbită spre camera de zi. Ezită o

clipă cu mîna pe clanță. Jed? întrebă ea.

– Deschide, Conroy.

– M-ai speriat, zise ea deschizînd uşa. Tocmai... Expresia de pe chipul lui o opri. Mai văzuse furie înainte, dar niciodată atît de intensă şi niciodată îndreptată atît de înspăimîntător împotriva ei. Instinctiv, îşi ridică mîna pe gît şi făcu un pas în spate. Ce este? rosti Dora.

– Ce dracu' crezi că faci?

– Ah... voiam să mă culc, spuse ea prudentă.

– Îți închipui că dacă îți plătesc chiria îți poți folosi cheia şi-mi poți cotrobăi prin lucruri cînd ți se năzare?

Ea îşi coborî mîna şi strînse ferm clanța.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Lasă teatrul. Jed o apucă de încheietura mîinii şi o trase pe hol. Eu ştiu cînd mi s-a umblat prin apartament.

– Îmi faci rău. Încercarea de a se împotrivi duritățiI lui eşuă. Se temea, de-a dreptul se temea că el putea să se dezlănțuie şi mai urît.

– Ți-ai asumat acest risc cînd te-ai amestecat în intimitatea mea. Înfuriat, el o împinse în peretele opus. Țipătul ei înăbuşit nu făcu decît să-l întărîte mai tare. Ce anume căutai? o întrebă el. Ce dracu' credeai că ai să găseşti?

– Dă-mi drumul. Ea se zbătu, fiind prea îngrozită ca să nege. Ia- ți mîinile de pe mine.

– Voiai să te uiți prin lucrurile mele? Ochii lui o ardeau.

Fiara ieşise din cuşcă, era singurul lucru la care ea se putea gîndi.

– Ți-ai închipuit că dacă m-ai tulburat, îmi poți scotoci prin sertare, prin dulap şi că eu voi trece cu vederea? O smulse de la perete şi împins de propria nebunie, o tîrî după el. Bine. Deschise uşa cu putere şi o împrînci înăuntru. Priveşte. Priveşte foarte atent.

Pînă aici buzele ei îşi pierduseră culoarea. Răsuflarea întretăiată îşi croia cu greu drum printre ele. Jed se afla între ea şi uşă. Nu era nici o speranță ca ea să treacă de el şi să scape. Cu inima bătîndu-i puternic,

Dora îşi dădu seama observîndu-i chipul, că nu exista nici o şansă să se înţeleagă.

– Ţi-ai ieşit dîn minţi?

Nici unul din ei nu-l auzi pe DiCarlo furişîndu-se pe hol şi plecînd. Stăteau amîndoi la un metru distanţă unul de celălalt, Dora ţinîndu-şi cu o mînă tremurîndă halatul care îi căzuse de pe umeri.

– Credeai că n-am să observ? Apropiindu-se rapid de ea, el o apucă de reverele halatului şi o zgîlţîi puternic. Cusătura cedă plesnind cu repeziciune. Timp de paisprezece ani am fost poliţist. Cunosc semnele.

– Încetează! Ea încerca să-l îndepărteze. Sunetul halatului care se sfîşia la umăr fu ca un ţipăt. Lacrimile de groază şi mînie îi împăienjeniră ochii, înecîndu-i şi înceţoşîndu-i privirea. N-am... n-am fost aici. N-am atins nimic.

– Nu mă minţi. Însă în furia lui încolţi prima sămînţă de îndoială.

– Dă-mi drumul. Ea se eliberă, dezechilibrîndu-se şi lovindu-se tare de o masă. Încet, ca o femeie care aşteaptă ca tigrul să sară din nou, se retrase. N-am intrat aici. Abia am ajuns acum zece minute. Pentru Dumnezeu, du-te şi pune mîna pe capota mea. Probabil că încă e caldă. Glasul ei îşi schimbă tonalitatea căpătînd accentele inimii. Toată noaptea am fost la teatru, rosti ea incoerent. Poţi să suni ca să verifici.

El nu spuse nimic, o urmări doar retrăgîndu-se spre uşă. Halatul i se deschisese. Îi vedea acum muşchii încordaţi şi strălucirea transpiraţiei provocată de panică. Plîngînd, cu suspine repezi şi sugrumate, ea bîjbîi după clanţă.

Jed rămase neclintit, aşteptînd ca bătăile inimii să i se liniştească, aşteptînd să-şi recapete controlul.

Nu se înşelase. La naiba, nu se înşelase. Cineva fusese înăuntru. Ştia asta. Cărţile îi fuseseră mutate, i se umblase printre haine, arma îi fusese examinată.

Însă nu fusese Dora.

Scîrbit, îşi lipi podurile palmelor de ochi. Se descărcase. Nu era de mirare, se gîndi el, lăsîndu-şi mîinile să

cadă. De luni de zile aştepta să se descarce. Nu acesta fusese motivul pentru care depusese insigna?

Venise acasă după o zi nenorocită de discuţii cu avocaţi, contabili, bancheri şi plesnise ca o nuia.

Şi parcă n-ar fi fost destul, mai terorizase şi o femeie. De ce o alesese tocmai pe ea? Pentru că i se strecurase în suflet. I se băgase pe sub piele, iar el găsise calea cea mai potrivită ca s-o facă să plătească. Frumoasă lucrătură, Skimmerhorn, se ocărî el şi se îndreptă spre bucătărie. Şi spre whisky.

Se opri înainte de a-şi turna primul pahar. Aceasta era calea cea mai uşoară. Îşi trecu mîna prin păr, inspiră adînc şi se îndreptă spre uşa Dorei pentru a înfrunta calea cea grea.

Auzînd bătaia, ea încetă să se mai legene pe braţul scaunului. Inima îi tresări. Se ridică nesigură în picioare.

– Dora. Îmi pare rău. De partea cealaltă a uşii, Jed închise ochii. La naiba, şopti el şi bătu din nou. Mă laşi să intru un minut, te rog? Vreau să fiu sigur că te simţi bine. Tăcerea persista, iar pieptul lui se încordă. Un minut doar, insistă el. Jur că n-am să te ating. Vreau doar să văd dacă eşti bine.

Frustrat el apăsă pe clanţă.

Văzînd-o cum se mişcă ochii ei se măriră îngroziţi. Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, se gîndi ea speriată, nu încuiase. Îşi pierdu glasul şi se năpusti spre uşă în clipa în care Jed o deschise.

Dora îngheţă, iar el văzu pe chipul ei o teamă cumplită, ceva ce văzuse pe prea multe chipuri de-a lungul prea multor ani. Spera să-şi amintească modul cum să alunge teama cu aceeaşi pricepere cu care îşi amintise cum să o stîrnească. Foarte încet, el îşi ridică mîinile, desfăcîndu-şi palmele.

– Rămîn aici. N-am să mă apropii mai mult. Ea tremura ca o frunză. N-am să te ating, Dora. Vreau să-mi cer iertare.

– Lasă-mă în pace.

Obrajii ei erau încă umezi, însă ochii îi erau uscaţi,

uscați și îngroziți. El nu putea să plece pînă nu-i alunga acea teamă.

– Te-am rănit? Jed înjură, dîndu-și seama de stupiditatea întrebării. Deja se puteau vedea vînătăile. Bineînțeles că te-am rănit, continuă el. Felul în care ea țipase cînd o izbise de perete îi răsună în minte, provocîndu-i o strîngere în abdomen.

– De ce ai făcut-o?

Faptul că ea întrebase îl surprinse pe Jed.

– Are vreo importanță? Nu am nici o scuză. Chiar și o justificare este inutilă după ceea ce am făcut. Aș vrea să... El făcu un pas în față, oprindu-se cînd ea tresări. Ar fi preferat un pumn în stomac. Aș vrea să pot să spun că gestul meu a fost justificat, dar nu a fost.

– Vreau să știu de ce. Mîna ei se încleștă și se descleștă pe gulerul halatului. Îmi ești dator cu o explicație.

Un nod de foc i se puse în gît. Jed nu știa ce era mai dureros, să-l țină acolo sau să-l dea afară. Însă ea avusese dreptate. Îi era dator cu o explicație.

– Speck mi-a răvășit casa la o săptămînă după ce mi-a ucis sora. Nici fața lui, nici vocea lui nu trădară cît îl costase să spună acest lucru. Mi-a lăsat pe toaletă niște fotografii de-ale ei și cîteva tăieturi din ziare despre explozie. Greața îl învălui, aproape la fel de violent ca în lunile trecute. Pălind, luptă din răsputeri să și-o stăpînească. Voia doar, continuă el, ca eu să știu că oricînd putea să ajungă și la mine. Voia să fie sigur că am înțeles cine era responsabil de moartea lui Elaine. Cînd m-am întors în seara asta și am crezut că tu mi-ai umblat printre lucruri, mi s-au trezit acele amintiri.

Dora avea o față deosebit de expresivă. El putea citi perfect orice emoție de pe ea. Teama și mînia născută ca să-i țină piept acesteia, se șterseseră. În locul lor se așternură umbre de amărăciune, compătimire și compasiune, adevărată sare pentru rănile lui.

– Nu mă privi așa. Tonul lui fu tăios și oarecum protector, se gîndi ea. Nu schimbă cu nimic ce-am făcut, sau faptul că am fost capabil să fac rău.

Ea îşi plecă pleoapele.

– Ai dreptate. Nu schimbă. Noaptea trecută cînd m-ai sărutat, am crezut că între noi se întîmplă ceva. Ceva adevărat. Dora îşi ridică din nou privirea, dar ochii îi erau reci. Dar nu poate fi nimic, căci altfel nu s-ar fi întîmplat acest lucru. Deoarece ai fi avut încredere în mine. Şi asta doare, Jed, dar este greşeala mea.

El ştia cum era să te simţi neajutorat, dar nu-şi închipuise niciodată să i se întîmple din cauza ei.

– Pot să mă mut dacă vrei, spuse el cu răceală. Pot să plec în seara asta, iar lucrurile am să mi le iau mai tîrziu.

– Nu este necesar, dar faci cum vrei.

Înclinînd din cap, el ieşi în hol.

– Te vei simţi bine?

În loc de răspuns ea se apropie de uşă, o închise încet şi răsuci cheia.

A doua zi dimineaţă ea găsi flori pe birou. Margarete, puţin cam ofilite şi mirosind a îndepărtata primăvară, erau îngrămădite într-un vas *Minton*. Uluită, Dora îşi înăbuşi primul impuls de plăcere şi le ignoră.

Jed nu se mutase. Cel puţin judecînd după monotonele bufnituri ale greutăţilor lovite de podea pe care ea le auzise cînd trecuse pe lîngă uşa lui.

Nu avea să se lase plăcut impresionată de acest gest. În ceea ce o privea, Jed Skimmerhorn era acum un simplu chiriaş. Nimic mai mult. Nimeni nu avea să o mai sperie, să o ameninţe, să-i mai zdrobească inima, iar apoi să o recîştige cu un buchet de margarete. Avea să-i încaseze lunar cecul, să-i dea din cap politicos dacă avea să-l întîlnească pe hol şi avea să-şi vadă mai departe de viaţă.

Era o chestiune de mîndrie.

Deoarece Terri şi Lea se ocupau de magazin, îşi scoase facturile, deschise cartoteca firmei şi se pregăti de lucru.

Cîteva clipe mai tîrziu aruncă pe furiş o privire margaretelor şi zîmbi. Zgomotul ghetelor care coborau scările

o făcu să-şi strîngă buzele şi să-şi fixeze privirea pe factura de electricitate.

Jed şovăi în capul scărilor, gîndindu-se să spună ceva înţelept. Ar fi putut să jure că temperatura scăzuse cu zece grade faţă de cînd intrase el în depozit. Nu că ar fi învinuit-o pe ea că-i dădea fiori, conchise el. Însă îl făcea să se simtă şi mai prost pentru că-i cumpărase flori cînd se întorsese de la sala de gimnastică.

– Dacă vei lucra, atunci am să aranjez rafturile alea mai tîrziu.

– Cîteva ore mă voi ocupa de acte, zise ea, fără să-şi ridice privirea.

– Eu am nişte treabă în centru. Aşteptă un răspuns, dar neprimind nici unul continuă: Ai nevoie de ceva cît lipsesc?

– Nu.

– Bine. Perfect. El dădu să urce scările înapoi. Atunci am să le termin în după-amiaza asta. După ce-mi voi cumpăra din oraş un tricou.

Dora îşi ridică o sprînceană cînd auzi trîntindu-se uşa din capătul de sus al scărilor.

Probabil a crezut că am să mă arunc în braţele lui pentru că mi-a cumpărat flori. Nemernicul. Ea îşi întoarse privirea spre Terri care tocmai intrase.

– Dora ai dus sus cîinele din jad? Figurina chinezească? Ştiu că-ţi place să mai faci schimbări pe-aici.

– Cîinele chinezesc? Ţinîndu-şi buzele strînse, Dora bătu uşor cu stiloul în masă. Nu. De la Crăciun n-am mai mutat nimic. De ce?

Terri oftă dezamăgită, surîzînd trist.

– Nu-l găsesc. Nu-l găsesc nicăieri.

– Poate că a fost mutat. L-o fi pus Lea...

– Am întrebat-o, o întrerupse Terri. Glasul ei era stins. L-am arătat unui client zilele trecute. Acum nu mai este.

– Nu intra în panică. Dora se ridică de la birou. Stai să mă uit şi eu. Poate i-am schimbat locul.

Dar ştia că nu făcuse acest lucru. *Salonul Dorei* arăta el ca un îmbietor talmeş-balmeş în care comorile şi

vechiturile erau neglijent aşezate unele lîngă altele. Însă întotdeauna existase o metodă de dispunere, metoda Dorei.

Ea îşi cunoştea lucrurile şi spaţiul pînă la ultima felicitare de mătase.

Lea era ocupată cu un client, căruia îi arăta cutii de tutun şi nu avu timp decît să-i arunce surorii ei o privire rapidă, plină de îngrijorare.

– Era în această vitrină, zise Terri încet. L-am arătat în Ajunul Crăciunului, înainte de închidere. Şi sînt absolut sigură că l-am văzut acolo ieri cînd am vîndut figurina *Doulton*. Erau una lîngă alta, aş fi observat atunci dacă lipsea.

– În regulă. Dora o bătu pe Terri uşor pe umăr. Hai să ne uităm prin jur.

Pînă şi prima privire se dovedi alarmantă. Dora avea un talisman din lemn exotic. Ea avu grijă să-şi păstreze glasul calm şi tonul scăzut.

– Terri, ai vîndut ceva în dimineaţa asta?

– Un serviciu de ceai *Messen*, şi cîteva perechi de cărţi de joc. Lea a vîndut leagănul de mahon şi două sfeşnice din alamă.

– N-ai mai vîndut nimic altceva?

– Nu. Obrajii deja palizi ai lui Terri se albiră mai mult. Ce este? A mai dispărut ceva?

– Cutiuţa emailată care era acolo. Dora îşi stăpîni o înjurătură. Şi călimara de lîngă ea.

– Cana cositorită? Terri se întoarse spre talisman şi gemu. Oh, Dumnezeule, Dora.

Dora scutură din cap pentru a stăvili orice comentariu şi dădu rapid un tur magazinului.

– Press-papiers-ul *Chelton*, zise ea cîteva clipe mai tîrziu. Sticluţa de *Baccara* pentru parfum, sigiliul de birou *Faberg*, acesta din urmă evaluat la cinci mii două sute de dolari. Era greu de suportat. Şi caseta din bachelită pentru ţigări, adăugă ea. Care, deşi valora aproximativ trei dolari, o înfurie la fel de tare ca *Faberg*-ul. Toate suficient de mici să încapă într-o geantă sau într-un buzunar.

– Toată dimineața n-am avut mai mult de opt-nouă persoane, începu Terri. Nu văd cum... Oh, Dora, ar fi trebuit să fiu mai atentă.

– Nu este vina ta.

– Dar...

– Nu este. Cu toate că simțea că-i vine rău de furie, Dora o cuprinse pe Terri de talie. Nu putem trata pe oricine ne trece pragul ca pe un pungaş. Vom ajunge să montăm acele oglinzi blestemate de securitate şi să ne expunem toate lucrurile în spatele vitrinelor încuiate. E prima dată cînd am fost lovite atît de tare.

Dora, *Faberg*-ul.

– Ştiu. Am să înaintez un raport către compania de asigurări. În definitiv pentru asta există. Terri, vreau să-ţi iei pauza de masă acum.

– N-aş putea să mănînc.

– Atunci fă o plimbare. Du-te şi cumpără-ţi o rochie. Ta vel simți mai bine după aceea.

Terri îşi suflă nasul.

– Nu eşti supărată?

– Supărată? Sînt furioasă. Ochii ei se strînseră şi licăriră. Sper să se întoarcă şi să încerce să şterpelească altceva, încît să le pot rupe degetele lipicioase. Acum du-te, limpezeşte-ţi mintea.

– În regulă. Terri îşi suflă din nou nasul şi o lăsă pe Dora singură în încăperea mică a magazinului.

– Rău? întrebă Lea băgînd capul pe uşă.

– Destul

– Dragă, îmi pare rău.

– Cum, nici un: „Ţi-am spus eu să ţii marfa încuiată?"

Lea oftă.

– Îmi imaginez că asta ar trebui să demonstreze că am avut dreptate, însă după ce am văzut ce a fost aici în ultimele săptămîni, înţeleg de ce nu le ţii sub cheie. Ar strica atmosfera.

– Da. Înfrîntă, Dora îşi frecă locul dintre sprîncene, unde simțea începuturile unei dureri de cap. Cu zece mii poți să cumperi o ditamai atmosfera.

– Zece mii, repetă Lea. Ochii i se măriră uimiți. Zece mii de dolari? Oh, Dumnezeule, Dora!

– Nu te îngrijora, sînt asigurată. La naiba! Pune pe uşă plăcuța cu *Închis pentru o oră*. Vreau să mă duc în spate, să mă dezlănțui, şi aş vrea să fiu singură.

– Eşti sigură? Lea observă dintr-o privire licărul din ochii surorii ei. Eşti sigură, continuă ea. Am să închid.

– Mulțumesc.

Capitolul 12

Jed se întreba dacă vizita lui la secția de poliție, prima dată după demisie, nu era o altă cale de a se pedepsi. Ar fi putut stabili o întîlnire cu Brent în altă parte şi ar fi putut evita astfel crudul adevăr că acum era civil.

El însă intră în vechiul lui teritoriu, locul în care petrecuse opt din cei paisprezece ani din poliție, deoarece ştia că trebuia să înfrunte această situație. După felul cum îşi pierduse cumpătul în seara trecută, îşi dădu seama că erau multe lucruri cărora trebuia să le facă față.

Totul era neschimbat. Aerul mirosea încă a cafea vărsată, a trupuri transpirate, a fum, amestecate parcă cu un iz mai persistent de dezinfectant. Pereții fuseseră zugrăviți de curînd, iar culoarea era acelaşi bej al instituțiilor publice. Sunetele, toate obişnuite. Telefoane care sunau, tastaturi butonate, voci ridicate.

Faptul că intrase de astă dată fără greutatea armei prinsă într-o parte, îl făcu să se simtă mai mult decît stîngaci. Se simțea dezgolit.

Era cît pe ce să se întoarcă, cînd doi polițişti în uniformă se îndreptară spre uşă pentru a pleca în patrulare. Cel din stînga, Snyder, îşi aminti Jed, dădu „atențiune"

– Domnule căpitan.

Din an în an erau tot mai tineri, se gîndi Jed. Acesta abia dacă începuse să se bărbierească. Singurul drum era drept înainte. Jed îi salută din cap pe amîndoi, trecînd pe lîngă ei.

– Domnilor ofițeri.

Se opri la ghişeu şi aşteptă pînă cînd sergentul cu umeri de taur se întoarse.

– Ryan. Bărbatul avea el umerii laţi ca un taur, însă avea fizionomia unui ursuleţ. Cînd îl zări pe Jed, acel chip se răsfrînse într-un zîmbet atît de larg, încît ochii aproape că dispăruseră între cutele moi ale pielii roşcate, tipic irlandeză.

– Domnule căpitan. Să fiu al naibii. Se întinse peste ghişeu şi îi strînse mîna lui Jed, precum menghina fierul. Îmi pare bine să vă văd. Foarte bine.

– Cum merge treaba?

– Oh, ştiţi. Ca şi pînă acum. El se aplecă prietenește peste ghişeul care îi despărţea. Lorenzo a încasat-o săptămîna trecută la spargerea unui magazin de băuturi alcoolice.

– Am auzit. Cum se simte?

– Se drege, zise Ryan făcîndu-i cu ochiul. S-a întîmplat că un tip a tras, el nu s-a lăsat impresionat de sînge şi a ieşit în stradă.

– După ce şi-a scos glonţul cu dinţii.

– Exact. Cineva îl strigă pe Ryan, iar el la rîndul lui îi strigă să aştepte. Vă simţim lipsa, domnule căpitan, zise el sprijinindu-se din nou de ghişeu. Goldman joacă bine în rolul de căpitan. Vreau să spun că învîrteşte bine hîrtiile, dar să fim serioşi. Tipul e un tîmpit.

– O să-i veniţi voi de hac.

– Nu, domnule. Ryan scutură din cap. Unora le vii altora nu. Oamenii ştiau că puteau vorbi deschis cu dumneavoastră. Ştiau că pe cît de des stăteaţi la birou pe atît de des vă găseau şi pe stradă. Ca să ajungi la Goldman trebuie să urci scara ierarhică, să te strecori printre reguli şi proceduri. Chipul lui binevoitor se ridă într-un surîs batjocoritor. N-o să-l vezi ieşind pe uşă, decît dacă apare vreo cameră de luat vederi cu vreo trei reporteri de o parte şi de alta.

Jed păstră pentru sine senzaţia provocată de fluxul de informaţii pe care Ryan i le furniza cu atîta uşurinţă.

– Bine că presa nu face nici un rău departamentului. Locotenentul Chapman este aici? Trebuie să vorbesc cu el.

– Sigur, cred că este la el în birou. Dacă nu, îi daţi

dumneavoastră de urmă.

Jed aşteptă, după care îşi ridică o sprînceană.

– Dă-mi un ecuson de vizitator.

Ryan se înroşi de jenă.

– Ce naiba, domnule căpitan?

– Îmi trebuie un ecuson de vizitator, sergent.

– Mi se face scîrbă, mormăi Ryan şi scoase unul. Trebuie să vă spun că mi se face scîrbă.

– Mi-ai spus. Jed îşi prinse ecusonul de cămaşă.

Ca să ajungă la Brent, trebuia să treacă prin sala rezervată personalului. Ar fi preferat mai degrabă un vals lent pe cărbuni încinşi. Stomacul i se strînse de cîte ori îşi auzi numele, de cîte ori fu obligat să se oprească şi să schimbe un cuvînt. De fiecare dată lupta din răsputeri să-şi ignore reflexele, întrebările nerostite.

Cînd ajunse la uşa lui Brent, pulsul îi vibra la baza gîtului ca un ciocan.

Bătu o dată şi împinse uşa. Brent şedea la biroul lui ticsit, cu receptorul la ureche.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu. Îşi ridică privirea. Instantaneu supărarea din ochii lui dispăru. Da, da, şi cînd eşti gata să loveşti direct, ne tocmim. Am să te caut. Închise şi se lăsă în spătarul scaunului. Mi s-a părut că larma de afară a mai încălzit atmosfera. Erai prin zonă şi te-ai gîndit să treci pe aici, corect?

– Nu. Jed se aşeză şi-şi scoase o ţigară.

– Ştiu, aveai nevoie de un intermediar pentru o cafea poliţistă.

– Cînd voi ajunge atît de rău, am să mă sinucid. Jed aprinse un chibrit. Nu voia să întrebe, nu voia să se implice. Dar trebuia. Goldman este aşa de tîmpit precum susţine Ryan?

Schimonosindu-se, Brent se ridică să umple două ceşti de cafea.

– Ei bine, nu poate fi numit chiar domnul Popularitate. L-am prins pe Thomas în vestiar înfigînd ace într-o păpuşă de vrăjit ce-l întruchipa pe Goldman. Mi-am dat seama că era vorba despre el, deoarece păpuşa avea ochi mici, rotunzi, şi dinţi mari.

Jed luă cafeaua.

– Ce ai făcut în legătură cu păpuşa?

– Am înfipt şi eu cîteva ace în ea. Pînă acum, peste Goldman nu pare să fi dat vreo nenorocire.

Jed surîse. Prima înghiţitură de cafea îi şterse zîmbetul de pe faţă.

– Ştii, aş putea să-i pomenesc şefului numele tău. Îmi închipui că-mi va asculta recomandarea.

– Nu mă interesează. Brent îşi scoase ochelarii ca să-i şteargă. Nu mă pricep deloc să ţin locul cuiva. Thomas ar putea să ajungă să înfigă ace într-o incredibil de frumoasă păpuşă de vrăjit cu ochelari cu ramă din baga. Sprijinindu-se de marginea biroului, el continuă: Întoarce-te, Jed.

Jed îşi plecă ochii în cafea, iar apoi şi-i ridică încet.

– Nu pot. Isuse, Brent, sînt complet răvăşit. Dă-mi acum o insignă şi n-aş şti ce să fac sau cine va plăti pentru ea. Seara trecută... Trebui să se oprească. Trase lung din ţigară... Cineva mi-a umblat prin apartament, printre lucruri.

– Aţi mai avut acolo încă o spargere?

– De data asta a fost discret. Cîteva lucruri deranjate de la locul lor, un sertar închis, pe care eu îl lăsasem întredeschis, treburi de genul ăsta. Am fost plecat mai toată ziua, pentru moştenirea lui Elaine, pentru a reglementa problema cu casa ei. Plictisit, el îşi masă ceafa. După toate astea, continuă Jed, m-am dus să beau ceva, am fost la un film. Am ajuns pe urmă acasă, am aruncat o privire prin jur şi m-am dus la Dora.

Sorbi din nou din cafea. Nu avea un gust mai amar decît cel pe care îl simţea deja în gît.

– Vreau să spun, Brent, că m-am dus după ea. Am văzut crima, am făcut arestul. Dezgustat, el îşi zdrobi ţigara şi se ridică. Am bruscat-o.

– Isuse, Jed. Înmărmurit, Brent îl urmărea pe Jed plimbîndu-se prin birou. Nu cumva... nu cumva ai lovit-o?

– Nu. Cum putea oare să se simtă ofensat de întrebare? se gîndi Jed. Dar am speriat-o de moarte. După ce m-am calmat m-am speriat şi eu. Nu m-am gîndit. Nu

am aşteptat să mă liniştesc. Pur şi simplu am explodat. Nu vreau să risc să fac aşa ceva avînd acoperirea unei insigne, Brent. Jed se întoarse cu spatele. Insigna asta a însemnat ceva pentru mine.

– Te cunosc de aproape zece ani. Nu te-am văzut niciodată folosind-o greşit.

– Şi nici nu intenţionez. Oricum, nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Nu Dora a intrat în apartamentul meu. Atunci cine?

– O fi revenit cel care a mai spart, căutînd ceva de şterpelit.

– Nu am prea multe la mine, însă în sertar erau vreo cîteva sute de dolari. Pistolul meu calibrul 38. Un *Walkman Sony*. Apartamentul ticsit al Dorei.

– Dar sistemul de alarmă?

– L-am cercetat, dar n-am observat nimic. Tipul ăsta, Brent, e bun. Este profesionist. Ar putea să fie vreun om de legătură de-al lui Speck, cineva care vrea să se răzbune.

– Speck nu era genul care să inspire loialitate după moarte. Dar, ca şi Jed, Brent nu voia să elimine această posibilitate. Voi face nişte verificări. Ce-ar fi să pun o pereche de ochi să supravegheze clădirea?

În mod normal gîndul protecţiei l-ar fi umilit pe Jed. Acum, însă, el încuviinţă simplu din cap.

– Ţi-aş fi recunoscător. Dacă cineva mă vrea pe mine, n-aş vrea ca Dora să fie prinsă la mijloc.

– Consideră problema rezolvată. Ia spune-mi, cum te vei descurca cu Dora?

– Mi-am cerut scuze. Răsuflă anevoios şi se răsuci ca să cerceteze afişul lui Brent cu *Eastwood's Dirty Harry*. Mare scofală. M- am oferit să mă mut, dar se pare că ei nu-i pasă nici dacă plec, nici dacă rămîn. Mormăi ceva în şoaptă, însă urechile lui Brent erau fine.

– Ce anume? Ai zis ceva despre flori?

– I-am cumpărat nişte nenorocite de flori, rosti răspicat Jed. Nici măcar nu s-a uitat la ele. Mai mult ca sigur că nici la mine nu se va uita. Ceea ce ar fi perfect şi grozav, numai că...

– Numai că?

Expresia tristă de pe chipul lui Jed pieri.

– La naiba, Brent, m-a prins. Nu ştiu cum a făcut, dar m-a prins. Dacă n-o s-o am curînd, o să încep să salivez.

– Semn rău, zise Brent, încuviinţînd uşor din cap. Salivarea este un semn foarte rău.

– Te amuză chestia asta?

– Ei bine... da. Brent surîse şi-şi scoase ochelarii. De fapt, destul de tare. Vreau să spun că, după cîte îmi amintesc, întotdeauna ţi-a mers uşor şi ai fost în avantaj – să nu-mi răstălmăceşti cuvintele – în relaţiile cu femeile. Întotdeauna mi-am închipuit că era vorba de educaţia ta rafinată. Acum însă stai aici cu cîrligul în gură. Te prinde bine.

Jed pur şi simplu privi.

– Deci ea s-a supărat, continuă Brent. O vreme te va face să transpiri puţin, să implori puţin.

– Eu nu implor. La dracu' cu imploratul. Îşi afundă mîinile în buzunare. Aş prefera să o ştiu mai degrabă supărată decît înspăimîntată. Nu, îşi dădu el seama, nu credea că putea să mai suporte privirea ei speriată. M-am gîndit să-i mai cumpăr nişte flori în drum spre casă.

– Amice, mai bine te-ai gîndi la nişte diamante. De genul celor pe care ţi le pui în jurul gîtului.

– Bijuterii? N-am de gînd să o mituiesc ca să mă ierte.

– Dar florile pentru ce sînt?

– Florile nu sînt mită. Uluit că un bărbat căsătorit cunoştea atît de puţin, Jed se îndreptă spre uşă. Florile exprimă sentimente. Bijuteriile exprimă interese.

– Da, şi nu este nimeni mai interesat decît o femeie supărată. Întreab-o pe soţia mea, strigă Brent văzînd că Jed nu se opreşte. Hei, Skimmerhom! Păstrăm legătura.

Chicotind în sinea lui, Brent se întoarse la biroul lui. Dădu cîteva comenzi calculatorului şi apăru dosarul lui Speck.

Cînd ajunse acasă Jed fu surprins să o găsească pe Dora tot la birou. Fusese plecat mai mult de trei ore şi

în scurta vreme de cînd o cunoştea, nu o văzuse ocupîndu-se de acte mai mult de jumătate din timpul care deja se scursese. Dorei părea să-i placă mai mult contactul cu clienţii sau poate că era vorba despre satisfacţia de a colecta bani.

Probabil că amîndouă.

Nu-l surprinse faptul că ea îl ignora total la fel cum procedase şi de dimineaţă, însă de astă dată se simţea pregătit.

– Ţi-am adus ceva.

Jed aşează cutia mare pe birou, în faţa ei. Cînd ea o privi, el avu fărîma de satisfacţie să zărească în ochii ei licărul de curiozitate.

– Este doar un halat. Ca să-l înlocuiască pe cel care s-a rupt aseară.

– Înţeleg.

Jed îşi mişcă cu neastîmpăr umerii. Reacţia ei nu fu cea aşteptată, deşi el făcuse mari eforturi. Faptul că se învîrtise prin raionul de lenjerie de damă, urmărit de zîmbetele vînzătoarelor îl făcuse să se simtă ca un pervers. Bine cel puţin că reuşise să se hotărască la un halat din prosop.

– Cred că am nimerit măsura, dar poate vrei să-l probezi.

Ea îşi închise cu grijă registrul şi-şi încleştă degetele deasupra lui. Cînd îşi ridică privirea spre el, mînia fulgerătoare luase locul curiozităţii.

– Să lămurim lucrurile, Skimmerhom. Îţi închipui că un buchet de flori patetice şi un halat sînt cele care îţi vor netezi drumul?

– Eu...

Ea nu-i dădu timp să vorbească.

– Ţi-ai imaginat că o mînă de margarete o să mă preschimbe într-o femeie zîmbitoare? Asta ai crezut? Amice, nu ştiu cum ai mai jucat pînă acum, dar cu mine nu merge aşa. Ea se ridică de la birou, îşi plesni palmele de cutie şi se aplecă în faţă. Dacă ochii ei ar fi fost arme, el ar fi sîngerat pînă acum. Comportamentul nejustificat nu poate fi iertat cu cîteva cadouri mărunte şi cu o

mină umilă.

Fiind pe punctul de a ţipa, ea se opri ca să-şi recapete cumpătul.

– Ar trebui să spui mai departe, zise încet Jed. Descarcă-te de tot.

– În regulă. Năvăleşti în apartamentul meu azvîrlind cu acuzaţii. De ce? Pentru că am fost la îndemînă şi pentru că nu ţi-a plăcut cum au evoluat lucrurile între noi. Nici măcar nu te-ai gîndit că poate greşeşti, pur şi simplu ai atacat. M-ai speriat de moarte şi în plus... Ea îşi strînse buzele şi se întoarse. M-ai umilit, pentru simplul fapt că am acceptat aşa ceva. Pur şi simplu am stat acolo tremurînd şi plîngînd. Nici măcar nu m-am opus. Acum că recunoscuse şi că se simţea mai calmă, avu din nou curajul să-l privească în faţă. Urăsc asta cel mai mult.

El înţelegea acest lucru mult prea bine.

– Ai fi fost nebună dacă m-ai fi înfruntat în starea în care eram.

– Nu asta este important.

– Ba este. El se simţi din nou cuprins de valul de mînie îndreptat împotriva lui. Pentru numele lui Dumnezeu, Dora, te aflai faţă în faţă cu un maniac care avea cu douăzeci de kilograme mai mult decît tine. Ce puteai să faci, să mă trînteşti la pămînt?

– Ştiu şi eu tehnici de autoapărare, rosti ea ridicîndu-şi bărbia. Puteam să fac ceva.

– Ai făcut. Jed îşi aminti cum lacrimile ei îngrozite îl impresionaseră. Eşti nebună dacă te jenezi pentru că ţi-a fost frică.

– Nu cred că insultele vor linişti apele, Skimmerhorn. Ea îşi ridică mîna ca să-şi dea părul pe spate. Nu era un gest obişnuit, remarcă Jed. Era un gest de oboseală. Uite ce este, am avut o zi grea...

Ea se întrerupse cînd Jed o luă de mînă. Deşi se încordă, el îi ridică braţul. Dora avea mînecile jachetei suflecate ca pentru muncă. Pe antebraţul ei era o urmă palidă de vînătaie, semn despre care el ştia că se potrivea perfect cu forma degetelor lui.

– Nu pot să tot continui să spun că-mi pare rău. Privirea lui era elocventă. N-ar însemna aproape nimic. El o eliberă şi-şi afundă din nou mîinile în buzunare. Nu pot să-ţi spun că n-am mai făcut vînătăi unei femei pînă acum, căci nu ar fi adevărat. Dar întotdeauna la datorie, niciodată pe motive personale. Te-am rănit. Şi nu ştiu cum să mă revanşez faţă de tine.

Jed dădu să plece.

– Jed, zise ea oftînd apoi. Aşteaptă un minut. Găgăuţă, conchise ea în gînd şi deschise capacul cutiei. Halatul era identic cu al ei, mai puţin culoarea. Rătăci cu degetul pe gulerul verde-intens.

– Nu aveau alb. Jed nu ştia dacă vreodată în viaţa lui se simţise mai stîngaci. Porţi destule culori vii, aşa că...

– Este drăguţ. N-am spus că te iert.

– În regulă.

– Aş prefera doar să aducem situaţia la un nivel rezonabil. Nu mă simt bine să fiu în vrajbă cu vecinii.

– Ai dreptul să stabileşti regulile.

Ea zîmbi.

– N-am fost niciodată în postura unui bărbat care să cumpere lenjerie de damă. Nu ştii nimic despre suferinţă. Voia să o atingă, dar ştia că nu era posibil. Îmi pare rău, Dora.

– Ştiu. Sincer, ştiu. Am fost aproape la fel de supărată pe mine cum am fost de dimineaţă pe tine. Pînă să apuc să mă liniştesc am avut o problemă la magazin. Aşa că acum, cînd te-ai întors, eram însetată de sînge.

– Ce fel de problemă?

– O sustragere. Ochii ei se înăspriră din nou. Azi de dimineaţă, la scurt timp după ce ai plecat la cumpărături.

El nu zîmbi.

– Eşti sigură că totul era la loc noaptea trecută cînd ai închis?

Ea îşi încordă spatele.

– Îmi cunosc marfa, Skimmerhorn.

– Ai spus că aseară ai ajuns cu cîteva minute înaintea mea.

– Da, ce are...

– Erai supărată cînd am plecat de la tine. De dimineață erai încă supărată. Nu cred că ai observat.

– Ce să observ?

– Dacă lipsea ceva de sus. Hai să mergem să vedem acum.

– Despre ce vorbeşti?

– Noaptea trecută cineva a fost la mine în apartament. Dora prinse aluzia înainte să înceapă să vorbească, însă el văzu îndoiala de pe chipul ei. Nu spun asta ca să-mi scuz comportamentul, însă cineva a fost la mine, zise el, străduindu-se să-şi păstreze calmul din voce. Polițiştii văd lucruri pe care civilii nu le sesizează. Mi-a trecut prin minte că poate au fost oamenii lui Speck, care vor să mă hărțuiască, dar ar fi putut să fie altcineva. Cineva care căuta mărunțişuri.

– Dar sistemul de alarmă? Aceste dovezi de spargeri pe care le-ai instalat?

– Nimic nu este dovadă de spargere.

– Oh. Ea închise ochii puțin, timp în care el o luă de mînă şi o trase pe scări. Ei bine, asta mă face să mă simt efectiv mult mai bine. Acum o clipă eram fericită că eram furioasă pe un pungaş. Acum ai reuşit să mă sperii că un spărgător mi-a colindat prin casă.

– Hai să verificăm. Ai cheile?

– Nu este încuiat. Privirea lui o făcu să se zbîrlească. Uite ce este, expertule, uşa de afară este încuiată, iar eu eram jos. În plus... Ea deschise uşa. Nimeni nu a fost aici.

– Mmm-hmm. Jed se aplecă să cerceteze încuietoarea, dar nu văzu semne evidente de forțare. Ai lăsat-o deschisă şi cînd ai plecat ieri seară?

– Poate. Ea începu să se îmbufneze. Nu-mi amintesc.

– Ții ceva bani în casă?

– Da. Se îndreptă spre măsuța joasă şi trase un sertar. Sînt la locul lor. Şi la fel sînt toate celelalte.

– Nu te-ai uitat.

– Ştiu ce este aici, Jad.

El îşi roti privirea prin încăpere, atinse în treacăt şi

identifică bibelourile, cu aceeaşi îndemînare cu care ar fi identificat figurile după fotografii.

– Ce s-a întîmplat cu tabloul? Cu cel de pe canapea?

– Cel abstract? Mamei i s-a părut că-i place, aşa că l-am dus la ea pentru o vreme. Dora arătă spre cele două portrete care îi luaseră locul. M-am gîndit că mi-ar plăcea ca acestea două să-mi ţină companie. Dar m-am înşelat. Sînt amîndouă prea sobre şi respingătoare, însă nu am avut ocazia să le...

– Bijuterii?

– Sigur, am bijuterii. Bine, bine. Ea îşi dădu ochii peste cap şi se răsuci spre dormitor. Deschise o cutie din lemn de camfor şi abanos aflată pe un scrin. Se pare că nu lipseşte nimic. Este mai greu de spus, pentru că eu şi Lea ne împrumutăm bijuteriile una alteia şi... Ea luă o pungută de catifea şi scoase din ea o pereche de cercei cu smaralde. Dacă cineva cotrobăia pe aici, atunci pe ăştia trebuia să-i ia. Sînt veritabili.

– Drăguţi, zise el după ce aruncă o privire fugitivă. Nu-l surprinsese faptul că ea avea suficiente bijuterii să împodobească o duzină de femei. Dorei îi plăcea abundenţa. Nici nu-l surprinsese că dormitorul ei era la fel de ticsit şi de primitor ca şi livingul. Sau că avea o discreţie feminină. Ce pat, se minună el.

– Mie îmi place. Este o reproducere după un Louis XV. L-am cumpărat de la un hotel din San Francisco. N-am putut să rezist la tentaţia acelei tăblii.

Era înalt, acoperit cu brocart albastru, şi uşor bombat la mijloc. Ea îi mai adăugase o cuvertură subţire, matlasată, din satin, şi o armată de pernuţe înzorzonate.

– Îmi place să stau pînă tîrziu şi să citesc cînd arde focul. Ea închise caseta de bijuterii. Unul din lucrurile care m-a atras la această clădire a fost dimensiunea camerelor şi faptul că aveau un cămin în dormitor. Este, după cum spune tatăl meu, mieunatul pisicii. Dora zîmbi. Îmi pare rău, căpitane, nu cred că am de raportat vreo infracţiune.

El ar fi trebuit să se simtă uşurat, însă nu putea să ignore mîncărimea din ceafă.

– Ce-ar fi să-mi dai o listă a bunurilor furate? Am... Brent ar putea să pună nişte oameni să verifice casele de amanet.

– Deja le-am raportat.

– Lasă-mă să te ajut. De astă dată el se apropie cu intenţia de a o atinge, ca să vadă dacă se retrage. Însă atunci cînd el o mîngîie pe braţ, ea pur şi simplu zîmbi.

Deci era iertat, se gîndi el. Atît de simplu.

– În regulă. N-ar fi prea înţelept din partea mea să refuz serviciile unui căpitan de poliţe pentru un simplu furt. Să mă... Dora dădu să plece, însă el nu se mişcă din calea ei. Ea nu făcu decît să se apropie de Jed cu un pas. Inima începu să-i bată în piept cu o emoţie care nu avea nimic de-a face cu teama. Absolut nimic. Lista este jos, continuă ea.

– Cred că ar trebui să ştii că ai avut dreptate.

– Întotdeauna este bine de aflat aşa ceva. Cu ce am mai avut dreptate de data asta?

– Ceea ce se întîmplă între noi m-a pus în încurcătură.

– Oh! Ea scăpă o exclamaţie; nu reuşise să şi-o stăpînească. Ce se întîmplă între noi?

Ochii lui se întunecară, făcînd-o pe Dora să se gîndească la cobaltul expus în magazin.

– Te doream. Mă întrebam cum ar fi să te dezbrac, să te ating, să te simt sub mine. Mă întrebam dacă pielea ta are savoarea miresmei ei.

Ea îl privi fix în timp ce muşchii în stomac începură să-i freamăte.

– Asta se întîmpla?

– În capul meu. M-a făcut puţin nebun.

– Şi acum eşti mai bine?

El scutură din cap.

– Mai rău. Acum îmi imaginez că fac toate aceste lucruri în acel pat. Dacă vrei să mi-o plăteşti din plin pentru noaptea trecută spune-mi că nu eşti interesată.

Ea eliberă aerul pe care-l reţinuse în plămîni. Interesată nu era exact cuvîntul pe care ea l-ar fi ales.

– Cred... Cu un hohot slab de rîs ea îşi trecu ambele

mîini prin păr. Cred că am să spun că mă voi gîndi cu atenţie la oferta ta şi că am să te caut cu un răspuns.

– Ştii unde mă găseşti.

– Da, ştiu.

El nu se aşteptase să o tulbure, dar îi plăcu acest lucru.

– Vrei să luăm cina împreună? Am putea... discuta condiţiile.

Bătăile rapide şi sălbatice ale inimii o făceau să se simtă foarte tînără şi copilăroasă.

– Nu pot. Am o întîlnire, cu nepotul meu. Ea ridică de pe birou peria argintie şi o aşează la loc. Este în perioada cînd detestă fetele, aşa că, din cînd în cînd, îl duc la filme sau la plimbare. Un fel de ieşire nocturnă a băieţilor.

– Dar tu eşti fată.

– Nu şi pentru Richie. Ea ridică din nou peria şi începu să-i răsucească mînerul în mîini. Nu mă deranjează să stau să mă uit nouăzeci de minute la *Înspăimîntătorii mercenari din iad*, asta îmi dă statut de băiat.

– Dacă spui tu. El aruncă o privire mîinilor ei nervoase şi zîmbi. Atunci noi vom încerca altă dată o ieşire nocturnă a băieţilor.

– Sigur. Poate mîine.

– Cred că o s-o pot trece în program. Încet, el luă peria din mîinile ei nervoase şi o puse deoparte. Ce-ar fi să mergem să luăm lista aceea?

Cînd trecură teferi de pragul dormitorului, Dora răsuflă uşurată. Sigur avea să se gîndească la acest lucru, de îndată ce-i revenea sîngele în cap.

– Ai cheile de jos? o întrebă Jed cînd ieşiră pe hol.

– Poftim... Oh, da.

– Bine. El deblocă yala înainte de a închide uşa.

DiCarlo ar fi putut să se bucure de apartamentul lui luxos de la Ritz-Carlton, cu pat moale, de format mare, de barul bine asortat, de serviciul excelent de cameră şi de maseuză la cerere.

Ar fi putut să se bucure de acestea, dacă ar fi fost în

posesia tabloului.

În schimb el clocotea.

Fără apariția inoportună a bărbatului în apartamentul numărul doi, DiCarlo era convins că ar fi avut tabloul sau că s-ar fi familiarizat cu locuința.

Ezită să-l sune pe Finley. Nu avea nimic de raportat pentru această seară, în afară de eşec, şi în plus mai avea timp pînă pe 2 ianuarie. O singură noapte venise cu mîinile goale şi i se dăduse peste cap întregul program. În realitate, însă, nu era un dezastru, ci doar o întîrziere.

Mestecă o altă alună şi o înghiți cu o sorbitură din *Beaujolais*-ul rămas de la prînz. Îl uimise faptul că bărbatul sesizase faptul că i se umblase prin apartament. Lăsîndu-se pe spate, DiCarlo trecu în revistă fiecare pas al serii. Nu deranjase nimic. Rezistase pînă şi tentației de a nu lua nimic din cele două apartamente. Ceea ce luase din magazinul de jos avea să fie atribuit unei simple sustrageri de marfă.

Din moment ce bărbatul bănùia că femeia de alături îi intrase în apartament, planurile lui rămîneau neschimbate. Nu trebuia decît să intre din nou înăuntru, hotărî DiCarlo. Urma să procedeze exact cum plănuise cu o seară înainte. Întocmai. Numai că de data aceasta avea să pătrundă înăuntru ştiind că la final urma să o ucidă pe femeie.

Capitolul 13

Temperatura scăzuse la minus zece grade, sub un cer de noapte întunecat, presărat cu stele de gheață și brăzdat de cornul subțire al unei luni reci. Magazinele de pe strada South erau închise, iar circulația rară. Din cînd în cînd, cîte o persoană ieșea dintr-un restaurant, se zgribulea într-o haină călduroasă și făcea o cursă pînă la un taxi sau pînă la stația de metrou. Strada se cufunda apoi din nou în liniște, fiind scăldată doar de lumina felinarelor care marcau drumul.

DiCarlo zări mașina patrulei de poliție cînd dădu primul ocol al străzii. Mîinile lui se încordară pe volan și coti pe artera ce însoțea cursul rîului. Nu luase în calcul vreun obstacol neprevăzut. Polițiștii erau de regulă mult prea ocupați ca să se proptească în dreptul unei clădiri din cauza unei spargeri și a unei sustrageri minore.

Cucoana era încurcată probabil cu șeful poliției, se gîndi DiCarlo. Sau poate nu era decît ghinion. În ambele cazuri, nu însemna decît un detaliu în plus. Și un motiv în plus ca s-o elimine pe domnișoara Conroy după ce avea să termine cu ea.

Ca să se calmeze, DiCarlo conduse la întîmplare zece minute, cu radioul închis, punînd la cale în minte diverse scenarii. După ce dădu al doilea tur străzii South, avea deja planul stabilit. Opri lîngă bordură, în fața mașinii de poliție. Scoase din compartimentul pentru mănuși harta Philadelphiei și coborî din mașină. DiCarlo știa că polițistul nu avea să vadă în el decît un bărbat bine îmbrăcat, avînd o mașină închiriată, care evident se rătăcise.

– Vreo problemă, prietene? Ofițerul coborî geamul

de la fereastră. Aerul dinăuntru mirosea a cafea şi pastramă.

– Da. Interpretîndu-şi bine rolul, DiCarlo zîmbi timid. M-am bucurat să vă găsesc parcat aici, domnule ofiţer. Nu ştiu unde am întors greşit, dar am senzaţia că mă învîrt în cerc.

– Mi s-a părut mie că v-am mai văzut o dată. Ia să vedem dacă vă pot îndruma corect. Unde încercaţi să ajungeţi?

– La intersecţia dintre Fifteenth şi Walnut. DiCarlo împinse harta pe fereastră. Am găsit-o aici. Dar cu maşina nu mă descurc.

– Nici o problemă. De aici va trebui să ajungeţi pe strada Fifth şi să faceţi la stînga. Veţi intra pe Walnut, în piaţa Independence şi mai faceţi o dată la stînga. Poliţistul se întinse să ia pixul. Să vă arăt.

– Vă mulţumesc, domnule ofiţer. Zîmbind, DiCarlo lipi amortizorul pistolului de pieptul bărbatului. Întîlnirea ochilor lor dură mai puţin decît bătaia unei inimi. Se auziră două împuşcături înăbuşite. Trupul poliţistului tresări şi căzu brusc. Meticulos, cu mănuşi în mîini, DiCarlo îi verifică pulsul şi, cînd nu mai simţi nimic, deschise uşor portiera şi îndreptă corpul în scaun. Ridică geamul, încuie portiera şi apoi se întoarse la maşina lui.

Începu să înţeleagă de ce vărului său Guido îi plăcea atît de mult crima.

Dora fu dezamăgită că Richie nu acceptase invitaţia de a dormi la ea. Avea o ofertă mai bună, aşa că după film îl duse la locuinţa unui prieten de-al lui.

Şi-ar fi dorit să-i sune pe Lea şi pe John ca să i-i dea peste noapte pe ceilalţi copii. O drăguţă petrecere în pijamale i-ar fi calmat nervii. Adevărul era că nu voia să fie singură.

Nu, se corectă ea, complicatul adevăr era că nu voia să fie singură şi la numai cîţiva paşi de Jed Skimmerhorn. Indiferent cît de atrăgător şi de încîntător fusese în acea după-amiază, ea nu putea să uite că era un bărbat care avea ieşiri sălbatice cînd îşi pierdea cumpătul.

Ea îi crezuse şi-i acceptase scuzele. Înţelesese chiar şi o parte din motivaţia lui. Asta însă nu schimba cu nimic faptul că el era o grămadă de dinamită cu fitilul foarte scurt. Ea nu voia să fie în calea răului cînd şi dacă avea să explodeze din nou.

Apoi avea şi ea nervii ei. Fitilul ei era probabil mai lung, dar pusă în balanţă, capacitatea ei explozivă cîntărea aproape cît a lui.

Poate că exact de aşa ceva avea el nevoie, se gîndi ea. O femeie care să reziste în faţa lui, care să-l înfrunte, care să cîştige pe cît de des pierduse ea. Dacă Jed ar avea pe cineva care să-i înţeleagă nevoia de a lovi din cînd în cînd obiecte neînsufleţite, acest lucru l-ar ajuta poate să se deschidă. L-ar ajuta să stoarcă otrava rănilor care îl chinuiau. L-ar...

Opreşte-te, îşi impuse Dora. Ai luat-o razna. Nu el are nevoie de aşa ceva, tu ai. Nu avea însă nevoie să se încurce cu un individ cu mai multe probleme decît eroul unei piese de Eugene O'Neill, se gîndi ea întorcînd maşina în mica parcare cu pietriş din spatele magazinului. Indiferent cît de drăguţ era cînd zîmbea.

Thunderbird-ul nu era acolo. Dora se încruntă o clipă, apoi scuturâ din cap. Mai bine, îşi zise ea. Dacă nu era acasă, nu avea motiv să bată la uşa lui, invitînd beleaua.

Ghetele ei scîrţîiră pe pietriş, răsunară pe treptele din spate pe care de obicei ea le urca în fugă. După ce introduse codul sistemului de securitate, descuie uşa, iar apoi conectă din nou alarma.

Nu avea de gînd să ispitească soarta şi să aştepte ca Jed să se întoarcă, hotărî ea, însă avea să petreacă o noapte lungă. O oală cu ceai, un foc şi acea carte pe care încerca să o citească; remediul perfect pentru o minte tulburată. Cu puţin noroc, acestea aveau să şteargă şi efectele filmului de groază, *Ţipă, dacă îndrăzneşti*, pe care îl văzuse cu Richie în acea seară.

Intră în apartament şi aprinse luminiţele din pomul de Crăciun. Odihnitoarea strălucire viu colorată întotdeauna reuşea să o bucure. După ce dădu drumul încet la casetofon, se descălţă şi-şi dezbrăcă paltonul. Aşeză totul cu

grijă în dulapul de pe hol, fredonînd împreună cu Billie Holiday.

Doar în ciorapi, ea intră în bucătărie ca să pună ibricul la încălzit. Mîna ei tresări pe robinet cînd parchetul scîrţîi în camera cealaltă. Inima îi sări în gît aşa că încremeni, apa picurînd în chiuvetă, ascultînd sunetul rapidelor bătăi ale propriei ei inimi.

– Nu te pierde cu firea, Conroy, şopti ea. Auzi, să lase un film prostesc să-i dea fiori. Nu exista nici un psihopat de doi metri în livingul ei, aşteptînd-o cu un cuţit de măcelărie. Clădirea se aşeza, atîta tot.

Amuzată de ea, Dora puse ibricul la fiert şi potrivi focul. Se întoarse înapoi în living şi se opri ca trăsnită.

Era întuneric beznă, ca într-o grotă, unde nu pătrundea decît lumina slabă din bucătărie care contura siluetele mobilelor. Ceea ce, desigur, făcea întunericul şi mai groaznic.

Dar aprinsese luminţele de pom, nu-i aşa? Bineînţeles că le aprinsese, se asigură ea în timp ce mîna îi urcă pe gît ca să-i liniştească pulsul agitat. O pană de curent. Nu, nu, casetofonul încă mergea şi ambele erau în aceeaşi priză. Începu să se gîndească, aşteptînd ca ritmul inimii să i se liniştească. Probabil că luminiţele de pom se scurtcircuitaseră. Scuturîndu-şi capul într-un gest de respingere a imaginaţiei ei bogate, dădu să se îndrepte spre colţul opus al camerei ca să le repare.

Dar lumina din bucătărie se stinse şi ea.

Respiraţia i se înecă într-un icnet pe care ea şi-l stăpîni cutremurîndu-se uşor. Tentaculele mici şi lunecoase ale spaimei i se strecurară pe piele. O clipă ea rămase nemişcată, ascultînd fiecare zgomot. Nu îşi auzea decît bătăile inimii şi respiraţia uşoară. Ridicîndu-şi mîna la cap, rîse. Sigur că nu era nimic. Se arsese un bec, atîta tot.

Imaginaţia creatoare era ucigătoare, se gîndi ea. Tot ce trebuia să facă era...

O mînă îi astupă gura, un braţ i se încolăci în jurul taliei. Pînă să apuce să opună rezistenţă, fu trasă cu o smucitură lîngă un trup solid.

– Nu te deranjează întunericul, nu-i aşa, iubito? DiCarlo îşi păstră tonul jos, din motive practice, dar şi pentru a adăuga un element în plus la spaima ei. Acum vei sta perfect liniştită şi tăcută. Ştii ce este asta? El îşi slăbi încleştarea suficient cît să-i strecoare Dorei pistolul sub pulover şi să i-l plimbe pe trup pînă la piept. Este mare, la armă mă refer. Nu-i aşa că nu vrei să mă obligi să-l folosesc?

Ea scutură capul şi strînse tare din ochi atunci cînd el rătăci cu fierul rece pe pielea ei. Toată capacitatea ei de gîndire dispăru.

– Să fii fetiţă cuminte. Acum am să-mi îndepărtez mîna. Dacă ai să ţipi va trebui să te omor.

Cînd el îşi luă mîna de pe gura ei, Dora îşi lipi buzele ca să le oprească din tremurat. Nu-l întrebă ce voia. Ştia doar că era înspăimîntată.

– Te-am privit noaptea trecută în dormitor, cînd te-ai dezbrăcat. Furişîndu-şi mîna între picioarele ei, respiraţia lui DiCarlo se acceleră. Aveai pe tine lenjerie neagră. Din dantelă. Mi-a plăcut.

Ea gemu, întorcîndu-şi capul, cînd el începu să o maseze prin materialul pantalonilor. O privise. O privise, era singurul lucru la care se putea gîndi, dezgustată.

– Vei face din nou acel striptease pentru mine, de îndată ce punem punct micii noastre afaceri.

– Am... am bani, reuşi ea să rostească. Îşi ţinea dinţii încleştaţi, ochii aţintiţi drept înainte, încercînd să se distanţeze cu mintea de ceea ce făcea el trupului ei. Cîteva sute. Ţi-i dau.

– Îmi vei da tot felul de lucruri. Şi ăsta se deschide tot în faţă? El se juca cu sutienul ei în timp ce Dora suspina. Oh, da, este perfect. Ce culoare are? Văzînd că ea nu răspunde, el îi lipi pistolul de inimă. Trebuie să-mi răspunzi atunci cînd îţi pun o întrebare.

– R... roşu.

– Şi chiloţii la fel?

Ruşinea îi îmbujoră pielea rece şi umedă.

– Da, da, sînt roşii.

– Eşti dintre cele fierbinţi. El rîse, constatînd că îl

excita extraordinar de mult ruga ei tremurătoare de a înceta. Era o recompensă la care nu se aşteptase.

– Ne vom distra de minune, iubito, şi nici unul nu va păţi nimic. Atîta vreme cît îmi vei da ce vreau. Spune că ai înţeles.

– Da.

– Da, ce?

Ea îşi înghiţi groaza.

– Da, am înţeles.

– Bine. Foarte bine. Mai întîi vreau să-mi spui unde se află şi apoi începem să petrecem.

Lacrimile străluceau în ochii ei, arzîndu-i. Se crezuse speriată noaptea trecută cu Jed. Însă atunci fusese un moft, comparativ cu groaza care pusese stăpînire acum pe ea îngheţînd-o.

În afară de faptul că suspina, tremura şi aştepta să fie siluită nu făcea nimic altceva. Încerca să impună bărbiei tremurînde să se potolească. Nu era neajutorată, nu avea să fie neajutorată. Probabil că avea să o violeze, însă nu avea să-i meargă uşor.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ea nu trebuia să-şi improvizeze tremuratul şi spera ca el să o creadă complet înfrîntă cînd avea să-i cadă vlăguită în braţe. Te rog, te rog, să nu-mi faci rău. Am să-ţi dau tot ce vrei dacă nu-mi faci rău.

– Nu vreau să fiu obligat. Dumnezeule, se simţea tare ca fierul. De cîte ori îşi răsucea arma pe pielea ei, ea fremăta, iar sîngele lui fierbea. Inimile acelea duioase care considerau violul un act de brutalitate greşeau enorm, îşi dădu el seama. Era vorba despre forţă. Numai despre forţă. Să cooperezi şi ne vom înţelege perfect. Strecură butoiaşul armei pe sub copca din faţă a sutienului ei şi începu să ridice şi să coboare uşor breteaua pe adînciturа dintre sîni. M-am uitat peste tot şi nu am putut să o găsesc. Spune-mi unde este poza, iar eu am să iau arma.

– Poza? Mintea ei începu să se învîrtească frenetic. Cooperează, îi zisese el, şi avea să-şi ia pistolul. Aşa că avea să coopereze. Însă nu avea să fie slabă. Am să-ţi

dau poza, pe oricare o vrei. Te rog, îndepărtează arma. Nu mă pot gîndi cînd sînt aşa de speriată.

– În regulă, iubito. DiCarlo o muşcă uşor de ureche şi coborî arma. Este mai bine?

– Da.

– Nu mi-ai spus mulţumesc, zise el şi o necăji aducîndu-i din nou arma sus pe trup.

Ea închise ochii.

– Da, mulţumesc.

Satisfăcut că ea înţelesese cine conducea, el îndepărtă din nou arma.

– Este mult mai bine. Spune-mi doar unde este şi n-am să-ţi fac nici un rău.

– În regulă. Dora îşi încleştă pumnul stîng peste mîna dreaptă. Am să-ţi spun. Folosind forţa ambelor mîini, ea îşi înfipse cotul în stomacul lui. El gemu de durere şi se clătină, dezechilibrîndu-se. Dora auzi un zomăit în urma ei şi fugi spre uşă.

Picioarele ei erau însă amorţite de frică. Se îndreptă spre hol, mai-mai să alunece. Ajunse la uşa din spate şi cînd se chinuia să deschidă yalele, el o prinse. Ea ţipă atunci şi cu puţina prezenţă de spirit ce-i mai rămăsese, se întoarse ca să-l zgîrie pe faţă.

Înjurînd, DiCarlo îşi încolăci braţul în jurul gîtului ei.

– Acum nu vom mai reuşi să fim drăguţi, nu-i aşa? Intenţionat el îi împiedică respiraţia şi începu să o tragă înapoi spre apartamentul întunecat.

Amîndoi auziră paşi răsunînd pe trepte. Cu o lovitură disperată, DiCarlo zdrobi aplica din perete şi aşteptă în umbră.

Jed intră înăuntru, cu arma scoasă.

– Arunc-o, îi şuieră DiCarlo, încleştîndu-şi mai tare braţul ca s-o înăbuşe pe Dora. Am un pistol la spatele ei. O mişcare greşită şi nu va mai rămîne cu nici o vertebră.

Jed nu vedea nici o armă, în schimb vedea paloarea de pe chipul Dorei şi lupta ei disperată pentru aer.

– N-o mai strînge aşa tare. Cu ochii fixaţi pe DiCarlo, el se ghemui şi-şi aşeză pistolul pe podea. Nu-ţi va fi cine ştie ce scut dacă o strangulezi.

– Ridică-te, mîinile la ceafă. Împinge arma spre mine.

Jed îşi îndreptă spatele şi îşi împreună degetele la ceafă. Ştia că ochii Dorei erau aţintiţi pe el, însă el nu se uită la ea.

– Cît de departe crezi că vei putea merge?

– Destul de departe. Împinge arma încoace.

Jed o împinse la jumătatea distanţei între el şi Dora, ştiind că bărbatul care o ţinea trebuia să vină mai aproape ca s-o ia. Dacă venea destul de aproape, se gîndi Jed, atunci mai aveau o şansă.

– Îmi pare rău, zise Jed. Se pare că n-am nimerit cum trebuie.

– Dă-te în spate. La perete, fir-ar a naibii de treabă. DiCarlo începuse să transpire. Lucrurile nu mergeau aşa cum plănuise. O avea însă pe femeie. Şi dacă o avea pe femeie, atunci urma să obţină şi tabloul lui Finley.

Schimbîndu-şi poziţia, el începu să se deplaseze pe lîngă peretele holului spre uşa deschisă, ţinînd-o pe Dora între el şi Jed. Cînd ajunse lîngă arma lui Jed, se aplecă să o ridice, trăgînd-o pe Dora după el.

Întocmai cum Jed îşi pregătea mişcarea, ea trase aer în piept.

– Nu are nici o armă, rosti ea cu un ultim efort şi smucindu-se îşi trase corpul în spate.

Piciorul ei atinse pistolul făcîndu-l să alunece afară pe uşă. Jed o trase deoparte şi îşi adună forţele pentru atacul lui DiCarlo. Dar, în loc să atace, acesta fugi.

Jed se năpusti la uşă asupra lui. Se prinseră amîndoi într-o încleştare violentă de braţe şi înjurături. Sub greutatea lor balustrada se frînse în două bucăţi, cu detunătura unui glonţ. În clipa în care ei ajunseră în stradă, Dora ieşi pe uşă şi coborî scările tîrîndu-se în căutarea armei.

O lovitură zdruncină rinichii lui Jed. O alta îl atinse jos în abdomen. Jed îşi înfipse pumnul în figura celuilalt bărbat şi fu satisfăcut cînd văzu sîngele ţîşnind.

– Nu-l găsesc! strigă Dora.

– Pleacă naibii de aici. Jed blocă piciorul pe care

DiCarlo şi-l îndreptase ca să-l lovească în cap şi-şi împinse adversarul în spate.

În loc să plece, ea scoase un urlet înspăimîntat cînd DiCarlo apucă una din bucăţile de balustradă şi rotind-o violent rată la mică distanţă faţa lui Jed. Cu dinţii încleştaţi, ea îşi luă avînt din trei paşi şi sări pe spinarea lui DiCarlo.

Îşi înfipse dinţii în gîtul lui şi-l muşcă pînă la sînge, înainte ca el să se descotorosească de ea, azvîrlind-o.

Durerea explodă în capul ei cînd se lovi de marginea treptei. Dora se ridică, reuşi să-şi găsească echilibrul, însă imaginea i se dublă, i se triplă, iar cînd îi dispăru complet se prăbuşi la pămînt.

Cînd deschise din nou ochii totul era neclar. Şi durea. Dora lăsă pleoapele să i se închidă din nou şi încercă să se întoarcă din nou în acel gol.

– Nu, n-ai voie. Haide, iubito, deschide-i. Jed lovi uşor cu dosul palmei obrajii Dorei, pînă cînd enervarea o făcu să geamă şi să deschidă din nou ochii.

– Termină. Ea îi împinse mîna la o parte şi dădu să se ridice. Camera se învîrti ca un carusel.

– Nu aşa repede. Speriat că ochii ei aveau să se rotească uşor din nou peste cap, Jed o opri. Încearcă să stai trează, dar fă-o la orizontală.

– Capul meu. Ea îşi duse o mînă nesigură la ceafă şi şuieră printre dinţi şocată. Ce m-a lovit?

– Tu ai fost cea care ai lovit. Relaxează-te. Cîte degete? El ridică mîna în faţa ei.

– Două. Ne jucăm de-a doctorul?

Cel puţin vederea şi vorbirea îi erau limpezi.

– Cred că eşti în regulă. Vălul de uşurare fu instantaneu măturat de supărare. Nu că ai merita să te simţi mai bine după gestul tău prostesc. Ce făceai, Conroy? Călăreai purceluşul?

– Am încercat să te ajut. Totul îi reveni rapid în minte, mult prea repede, mult prea clar. Degetele ei îl strînseră tare, amintindu-i lui Jed că încă o mai ţinea de mînă. Unde este? întrebă ea. De astă dată în ciuda

durerii fulgerătoare, ea se forță să se ridice. A scăpat?

– Da, a scăpat. La naiba. L-aș fi prins dacă tu...

.Ochii ei se încruntară și-l înfruntară.

– Dacă eu ce?

– Ai căzut ca un buștean. Am crezut că te-ai înșelat în legătură cu arma. Amintirea produse un val rapid și scîrbos de greață. Gîndul că te-a împușcat mi-a șters probabil din minte impulsul de a-i stîlci fața. S-a dovedit însă că nu făcuseși decît să-ți spargi uluitor de tarele tău cap.

– Ei bine, de ce nu te-ai dus după el? Ea încercă să-și schimbe poziția, dar constată că era înfășurată într-o broboadă afgană croșetată, ca un fluture într-o gogoașă.

– Cred că aș fi putut să te las acolo, să zaci fără cunoștință, înghețînd, sîngerînd...

– Sîngerînd? Cu mare băgare de seamă ea își atinse din nou capul. Mai sîngerez?

– N-ai pierdut mult sînge. Diplomat, el începu să schimbe subiectul. Vrei să-mi spui despre ce a fost vorba? Bănuiesc că nu a fost vreo altă întîlnire de-a ta care n-a ieșit cum trebuie.

Ea îl fixă cu privirea după care întoarse capul.

– N-ar trebui să chemăm poliția?

– I-am sunat. Brent este în drum spre noi.

– Oh. Ea privi prin apartament. La început a avut o armă. Nu știu ce s-a întîmplat cu ea.

– Era sub masă. Am găsit-o eu.

Zîmbetul ei firav nu dură mult.

– Ți-am dat de furcă.

– Ți-a trebuit mult pînă să-ți revii. Încă două minute și-aș fi chemat salvarea.

– Norocul meu.

– Hai să nu ne mai pierdem vremea. El se așeză lîngă ea și o luă din nou de mînă, prea tandru ca ea să refuze contactul. Spune-mi ce s-a întîmplat. Exact ce s-a întîmplat.

– Cred că ai avut dreptate cînd ai spus că ieri a pătruns cineva cu forța. Se pare că a fost și aici. N-am

observat să fie ceva mişcat sau luat, dar mi-a spus că m-a văzut dezbrăcîndu-mă. Ea şovăi. Şi din moment ce mi-a descris lenjeria, a trebuit să-l cred.

El recunoscu semnele, umilinţa învăluind teama, ruşinea trişînd mînia.

– Dora, dacă îţi este mai uşor am să-l contactez pe Brent ca să trimită o femeie ofiţer.

– Nu. Ea trase adînc aer în piept. Probabil că a stat ascuns pe undeva prin dormitor. M-am dus direct în bucătărie ca să-mi fac un ceai... am lăsat apa deschisă.

– Am avut eu grijă de ea.

– Oh, ce bine. Ţin mult la ibricul acela. Ea începu să se joace cu franjurile broboadei. Oricum, cînd am intrat aici, luminiţele de pom s-au stins. Tocmai le aprinsesem, aşa că mi-am închipuit că ştecherul a ieşit din priză sau ceva de genul ăsta. Am vrut să mă duc să văd ce s-a întîmplat, dar s-a stins şi lumina din bucătărie. M-a luat pe la spate.

Vocea începu să-i tremure.

– M-aş fi opus. Vreau să cred că m-aş fi opus, dar şi-a strecurat arma sub puloverul meu şi a început să mi-o plimbe pe piele. Scăpă un hohot slab de rîs. Cred că unii indivizi, continuă ea, consideră pistolul ca pe un simbol al puterii creative masculine.

– Vino aici. O strînse la piept, apropiindu-i de umăr capul care îi zvîcnea de durere. În timp ce propria furie îl rodea pe dinăuntru, îi mîngîie părul. Acum totul este în regulă.

– Ştiam că avea de gînd să mă violeze. Ea închise ochii şi se ascunse în spatele lor. Anul trecut am urmat nişte cursuri de autoapărare, dar nu mi-am amintit nimic. Parcă bucăţica asta de gheaţă mi-ar fi acoperit creierul, iar eu nu reuşeam să trec de ea. M-a enervat foarte tare pentru că îmi tot zicea ce bine ne vom distra. Îmi saliva pe gît şi-mi spunea că nu trebuia decît să fiu cuminte şi cooperantă. M-am enervat tare căci credea că n-am să fac nimic ca să mă apăr. Cred că aş putea spune că am reuşit să sparg gheaţa, deoarece i-am înfipt un cot în stomac şi am fugit. Atunci ai apărut tu.

– În regulă. Jed nu voia să se gîndească la ce s-ar fi putut întîmpla, dacă n-ar fi venit. Îl cunoşti?

– Nu cred. Nu i-am recunoscut vocea. Era prea întuneric aici ca să văd şi în plus a stat tot timpul în spatele meu. Cred că l-am văzut destul de bine afară, dar nu mi s-a părut cunoscut. Ea răsuflă epuizată. Balustrada ta nouă s-a făcut praf.

– Cred că va trebui să o repar din nou. Ai vreo aspirină?

– În dulăpiorul de medicamente din baie. Ea zîmbi cînd simţi buzele lui pe tîmplă. Ajută şi asta. Adu-mi vreo cîteva, vrei, te rog?

Calmă, ea se rezemă pe spate cînd el se ridică. Mileul mototolit de pe măsuţa de cafea îi atrase atenţia. Era mileul ei brodat manual, satinat pe margine. Şi era îmbibat de sînge.

– La naiba, Skimmerhorn, chiar a trebuit să foloseşti lucrurile astea bune? Dezgustată, ea se aplecă în faţă ca să-l ridice. Şi pe deasupra mai este şi ud! Ştii cum acţionează lucrurile ude cînd sînt lăsate pe lemn?

– Eu nu mă gîndeam la mobilă. El răvăşi zgomotos sticluţele din dulăpiorul de medicamente. Nu găsesc nici o aspirină.

– Lasă-mă pe mine. Fusese bucuroasă că se putuse ridica, pînă în clipa în care îşi văzu chipul în oglinda dulapului de deasupra chiuvetei. Oh, Dumnezeule, rosti ea.

– Ameţită? Căutînd atent din privire semnele unui eventual leşin, el o apucă de braţ, pregătit să o susţină.

– Nu, revoltată. Ceea ce a mai rămas din machiajul meu s-a adunat în pete sub ochi. Parcă aş descinde direct din *Familia Addams*. Întinzîndu-se ea luă o mică sticluţă albastră farmaceutică de pe raftul de sus. Aspirina, preciză ea.

– De ce nu este în flaconul corespunzător?

– Deoarece flacoanele din plastic sînt urîte şi-mi insultă impecabilul meu simţ estetic. Ea scoase patru şi-i dădu sticluţa lui Jed.

– De unde ştii că nu sînt pastile antihistaminice?

– Pentru că antihistaminicele sînt în sticluța chihlimbarie, iar aspirinele în cea albastră. Ea puse apă într-o ceaşcă de porțelan şi înghiți deodată toate pastilele. Tresări cînd auzi bătaia uşă. Bunica tuturor durerilor de cap îşi stabilise reşedința chiar sub țeasta ei. Este poliția? întrebă ea.

– Aşa presupun. Stai aici.

Ea îl urmări, ochii mărindu-i-se cînd îi văzu arma la spatele blugilor. Luă pistolul în mînă şi se lipi de peretele de lîngă uşă.

– Da?

– Sînt eu, Brent.

– Era şi timpul. Deschise uşa şi o porție din furia lui nedezlănțuită se revărsă asupra fostului partener: Ce fel de polițişti puneți în posturi în zilele de azi dacă un violator înarmat se plimbă în voie pe lîngă ei şi pătrunde într-o locuință încuiată?

– Trainor a fost un om destoinic. Buzele lui Brent erau încordate şi îndîrjite. El se uită peste umărul lui Jed spre uşa de la baie în pragul căreia stătea Dora. Ea se simte bine?

– Dar nu mulțumită elitei din Philadelphia. Dacă n-aş fi... El se întrerupse deoarece privirea din ochii lui Brent îi străpunse în fine mînia. Cum adică a *fost?*

– Este mort. Împuşcat de două ori în piept, de aproape. Atît de aproape, încît are arsuri pe cămaşă.

Dora încetini pasul văzînd privirile pe care cei doi le schimbară.

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

L-am rugat pe Brent să pună un om să supravegheze clădirea, în eventualitatea că s-ar întoarce spărgătorul. Jed scoase o țigară. Spărgătorul s-a întors. Strivi chibritul. Iar polițistul a murit.

– A murit? Culoarea care revenise în obrajii ei dispăru.

– Vreau ca tu să te aşezi, îi spuse Jed categoric. Şi să iei de la capăt povestirea, pas cu pas.

– Pe cine a ucis? Dar ea ştia deja. A fost împuşcat, nu-i aşa?

– Haide să ne aşezăm, Dora. Brent dădu să o apuce de braţ, dar ea îl îndepărtă scuturîndu-se şi se retrase în spate.

– Era căsătorit?

– Nu este...

– Să nu-mi spui că nu este treaba mea. Ea îl plesni pe Jed peste piept, înainte ca acesta să poată sfîrşi propoziţia. Omul ăsta stătea afară, încercînd să mă protejeze. Acum este mort. Vreau să ştiu dacă avea familie.

– Avea soţie, zise Brent încet în timp ce sentimentul de vinovăţie îi rodea pe dinăuntru cu dinţi mărunţi şi nemiloşi. Şi doi copii, ambii la colegiu.

Cuprinzîndu-se cu braţele, ea se întoarse.

– Dora. Jed încercă să se apropie de ea, să o atingă, dar îşi lăsă mîna să-i cadă la loc, pe lîngă corp. Cînd un bărbat sau o femeie intră în rîndurile poliţiei ştiu ce riscuri îşi asumă.

– Taci, Skimmerhorn. Taci. Mă duc să fac o cafea. Ea îşi aranjă spre spate părul răvăşit. O s-o luăm iarăşi de la capăt.

Cîteva clipe mai tîrziu, şedeau cu toţii în jurul măsuţei din sufrageria Dorei, reluînd punct cu punct declaraţia ei.

– Ciudat că s-a întors, trebuie să socotim toate cele trei dăţi. Brent îşi verifică notiţele. Şi că a eliminat un poliţist ca să intre înăuntru. Nu se înscrie în tiparul violatorului obişnuit.

– N-am de unde să ştiu. Cu cît eram mai speriată, cu atît mai mult îi plăcea. Ea rostea frazele de parcă ar fi repetat o piesă. Aş putea spune că era excitat, că nu voia să termine prea repede. Pentru că vorbea întruna. Spunea... Dora deschise larg ochii. Am uitat. Spunea ceva de o poză.

– Voia poze? întrebă Brent.

– Eu... nu. Nu cred că asta voia. Voia o poză anume, voia ca eu să-i spun unde era. Nu-l prea ascultam atunci pentru că ştiam că trebuie să fac ceva căci altfel avea să mă violeze.

– Ce fel de poze ai?

– Cred că de tot felul. Fotografii de familie, instantanee de vacanță de la aniversări. Nimic ce ar putea să intereseze pe cineva.

– Cînd ai făcut ultima dată fotografii? întrebă Jed. Şi unde anume?

– Am făcut cîteva de Crăciun, la Lea. Nici măcar nu le-am developat încă. Dar înainte de asta... Ea îşi trecu mîna prin păr, ținîndu-şi-l departe de față înainte de a-l lăsa liber. Isuse, nici măcar nu-mi mai amintesc. Poate sînt săptămîni sau luni de zile.

– Aş vrea să developăm acel film, dacă nu te deranjează. Brent zîmbi. Nu strică să verificăm.

– Mă duc să-l aduc.

– Nu se potriveşte, zise Jed cînd ea ieşi din cameră. Un tip nu ucide un polițist, pentru a traversa strada ca să violeze o femeie şi să răsfoiască prin albumul ei cu fotografii.

– Trebuie să plecăm de undeva. Voia o poză, ne vom uita la fotografiile ei. Poate că a prins în cadru ceva ce nu trebuia.

– Poate. Însă nu găsea locul în care se potrivea bucățica în careul enigmistic.

– L-ai privit îndeajuns ca să-i dai semnalmentele exacte?

– Un metru optzeci şi cinci. Păr negru, ochi negri, constituție zveltă. Purta un palton de *Kamelhaar*, gri, costum de haine negru sau bleumarin şi cravată roşie. Ciudat ca un bărbat în costum şi cravată să violeze.

– Lumea este stranie.

– Iată filmul. Ea aşează cutiuța pe masă. Mai rămăseseră cîteva poziții, dar nu cred că le voi mai folosi.

– Mulțumesc. Brent o puse în buzunar. Aş vrea ca tu şi Jed să lucrați cu programul Denta-kit. Este o jucărioară pe care o folosim cînd întocmim un portret.

– Sigur. Spectacolul trebuia să continue, îşi zise ea tristă. Să- mi iau haina.

– Nu în seara asta. Brent îşi potrivi ochelarii şi se ridică. Trebuie să te odihneşti. Mîine vei face o treabă mai bună. Dacă îți mai aduci aminte ceva, poți să mă

suni la orice oră.

– Aşa voi face. Mulţumesc.

Cînd rămaseră singuri, Dora se apucă să strîngă ceştile şi farfurioarele. Era încă greu să-l privească în ochi pe Jed.

– N-am găsit vreme să-ţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce. El o cuprinse de mîini. Lasă-le. Ar trebui să te duc la spital. Să-ţi examineze capul ăsta tare al tău.

– Nu vreau să mă consulte doctorii. Ea îşi strînse buzele pentru a nu îngădui vocii să tremure. Nu vreau să mă analizeze nimeni. Aspirina îmi va lua durerea de cap.

– Nu are prea mare efect asupra unei comoţii.

– Nici altceva nu are. Ea îşi răsuci mîinile sub palmele lui şi le împreună într-un gest rugător de înţelegere. Nu insista, da?

– Cine insistă? El îi eliberă mîinile ca să-i pipăie capul la spate şi să-i examineze ochii. Ceea ce văzu nu era decît pură oboseală. Treci în pat, îi zise el.

– Nu sînt obosită. Cafeaua asta mă va ţine probabil trează toată... În seara asta eram pe punctul de a-l aduce pe Richie aici. Gîndul i se zvîrcoli în stomac. Dacă el... Acesta era singurul gînd pe care nu-şi permitea să-l tolereze. Aici ar fi trebuit să fie un loc sigur.

– Va fi. Tandru, el îşi coborî mîinile pe umerii ei şi-i frecţionă muşchii încordaţi. Data viitoare cînd mă duc după lapte şi ţigări te iau cu mine.

– Acolo ai fost? Deoarece simţea că avea să se apropie de el şi mai mult, ea luă ceştile şi le duse în bucătărie. N-am văzut nici o plasă.

– Am lăsat-o în maşină cînd te-am auzit ţipînd.

Ceştile zornăiră cînd Dora le aşeză pe bufet.

– Bine gîndit. Întotdeauna porţi arma la tine cînd mergi la piaţă?

– În magazinele astea de cartier ăştia îţi fură şi laptele. El o mîngîie pe păr cînd ea chicoti timid.

– Nu te teme, n-am să mă las intimidată.

– Nu mă tem. El însă ridică uşor mîna de pe părul ei. Vrei să o sun pe sora ta? Pe mama sau pe tatăl tău?

– Nu. Dora înfundă chiuveta şi dădu drumul la apă. Cred că va trebui să le spun mîine ceva şi va fi şi aşa destul de rău.

Jed ştia că ea nu-şi pierdea vremea cu vasele din vreun simţ al curăţeniei, ci pentru că amîna momentul de a rămîne singură. Cel puţin acesta era un lucru de care el se putea ocupa.

– Să-ţi spun cum facem, ce-ar fi să mă înghesui eu pe canapea în seara asta? Promit să nu las în chiuveta de la baie resturile de la spuma de bărbierit.

Cu un oftat, ea închise robinetele şi se răsuci ca să-şi îngroape faţa la pieptul lui.

– Mulţumesc.

El şovăi o clipă, după care o cuprinse în braţe.

– Nu-mi mulţumi încă. S-ar putea să sforăi.

– Îmi asum riscul. Ea îşi atinse obrazul de faţa lui. Ţi-aş spune să împărţim patul, dar...

– ...momentul ales este prost, sfîrşi el fraza.

– Da. Foarte prost. Ea se depărtă. Am să-ţi aduc o pernă.

Capitolul 14

Era frumoasă. Foarte frumoasă. Jed nu petrecuse prea mult timp observînd femei dormind şi cu siguranţă nu dacă nu împărţiseră patul cu el. Nici una însă nu arătase ca Dora dimineaţa.

Dormise întinsă pe burtă; părul răvăşit din timpul nopţii era dat la o parte de pe obraz, lăsîndu-i faţa încadrată doar de breton. Era extraordinar de atrăgătoare.

Jed crezuse că faptul se datora acelor ochi mari, negri, şi a felului în care aceştia îi dominau expresia feţei. Ochii însă erau închişi acum, iar chipul i se odihnea.

Şi cu toate acestea ea era nemaipomenit de frumoasă.

Poate că era din cauza pielii. Pielea Dorei era ca o mătase, o mătase albă, fină, uşor rozalie.

El se scutură, jenat şi înspăimîntat de şirul gîndurilor. Cînd un bărbat începea să plăsmuiască cu mintea metafore pentru pielea unei femei, atunci însemna că era pierdut de-a binelea.

Jed se îndepărtă, îşi puse cana de cafea pe măsuţa din apropiere şi se aşeză apoi pe marginea patului.

Simţea mireasma ei, acel neglijent parfum sexy care mereu îi usca gura. Cînd bărbatul cădea în plasa evidentului parfum se ivea altă problemă, conchise el.

– Isadora. El o atinse pe umăr prin pătura groasă şi o scutură uşor, aşa cum făcuse toată noaptea din două în două ore ca să fie sigur că era lucidă.

Dora dădu glas unui sunet aflat undeva între enervare şi plictiseală şi se întoarse pe partea cealaltă. Mişcarea făcu ca pledul să-i alunece peste umeri. Meditativ,

Jed studie cămaşa de noapte din flanel pe care ea o îmbrăcase. Părea la fel de groasă ca o armură şi era de un albastru izbitor. Două mici aplicaţii de broderie i se părură semănînd cu nişte urechi de porc. Curios, ridică pledul. Destul de clar, un porcuşor gras şi roz rînjea spre el.

El bănui că Dora alesese cămaşa pentru că o considera călduroasă şi complet neatractivă.

Avusese parţial dreptate, conchise el şi lăsă pătura să cadă.

– Isadora. El îi scutură din nou umărul, însă de astă dată i-l ţinu pentru a o împiedica să se mai răsucească. Izzy, îi şopti el la ureche. Trezeşte-te.

– Du-te de aici, tată.

Zîmbind, el se aplecă mai aproape şi-i prinse între dinţi lobul urechii. Gestul o făcu să-şi deschidă brusc ochii. În plus îi oferise o sferă de căldură în centrul trupului.

Clipi, încercînd să-şi limpezească privirea, însă pînă să se dezmeticească îşi simţi gura capturată în întregime. Ameţită, ridică mîna pînă pe umărul lui, degetele afundîndu-i-se în piele în timp ce sfera arunca văpăi de foc.

– Te-ai trezit acum? murmură Jed, făcîndu-şi plăcerea de a-i ciupi uşor buza de jos.

– Oh, da. De-a binelea. Ea îşi drese glasul, însă vocea păstra răguşeala somnoroasă.

– Cine sînt?

– Kevin Costner. Ea zîmbi şi-şi îndreptă umerii. Doar o mică fantezie nevinovată de-a mea, Skimmerhorn.

– Dar nu-i căsătorit?

– Nu şi în imaginaţia mea.

Puţin ofensat, Jed se retrase.

– Cîte degete?

– Trei. Parcă stabilisem aseară că mă simt bine.

– Stabilim din nou şi în dimineaţa asta. Pleoapele ei erau grele... însă în acelaşi timp şi sexy, remarcă Jed. Pupilele îi erau normale. Cum îţi mai simţi capul?

Ea rămase liniştită o clipă, apreciind. În afară de

țiuiala care nu înceta, apăruseră dureri. Mult prea multe.

– Doare. Mă jenează şi umărul.

– la astea.

Dora privi la aspirinele din palma lui.

– Două? Skimmerhorn, eu iau două cînd îmi rup o unghie.

– Nu mai fi atît de sclifosită. El ştia că aşa o punea la punct. Dora se încruntă, luă pastilele şi apoi cana de cafea oferită de el.

După prima sorbitură iritarea se preschimbă în surprindere.

– Destul de bună cafeaua. Aproape că seamănă cu a mea.

– Dar este a ta, adică boabele sînt ale tale. Te-am urmărit cum o făceai.

– Înveți repede. Dorind să savureze din plin clipa, Dora îşi puse o pernă la spate şi se afundă în ea. Ai dormit bine pe canapea?

– Nu, dar am dormit. Am folosit duşul. N-ai nici un săpun care să nu aibă formă de floare sau de lebădă?

– Am avut nişte clăluți de mare, dar i-am consumat. Ea se aplecă în față şi jucîndu-se cu şuvițele lui blonde şi umede, ondulate pe guler, îşi mişcă nasul mirosindu-l. Mmmm. Gardenie.

Jed îi acoperi uşor fața şi o împinse la loc.

– Ştii ce? zise ea. Data viitoare cînd mă duc la cumpărături am să caut unele în formă de halterofil. Cu acea atrăgătoare mireasmă de ciorapi transpirați.

Strîngînd cana cu ambele mîini ea luă o nouă sorbitură şi oftă.

– Nu pot să-mi aduc aminte cînd mi s-a servit ultima dată cafeaua la pat. Zîmbind, ea închise puțin ochii şi începu să-l studieze. Cu părul ud după duş, cu bărbia umbrită de barba nerasă, cu ochii pe cît de supărați pe atît de frumoşi, el avea o alură foarte atrăgătoare.

– Eşti un tip greu de înțeles, Skimmerhorn. Noaptea trecută ai fi putut să fii aici cu mine. Ştiai ce buton să acționezi şi cu toate acestea nu l-ai apăsat.

– Erai rănită şi obosită. Se gîndise însă la acest

lucru. Oh, da, se gîndise. Nu sînt o brută.

– Oh, ba da, eşti. Eşti o brută mare, neliniştită şi nestăpînită... dar asta face parte din farmec. Ea rătăci cu degetele de-a lungul obrazului pe care el nu se deranjase să şi-l radă. Toţi aceşti muşchi ai tăi şi acest comportament dur sînt ceva cu totul irezistibil. Să ştii că pe cît eşti de capabil de infamie, pe atît eşti de înzestrat cu bunătate. Eu sînt înnebunită după băieţi răi cu inimi mari.

El cuprinse mîna pe care ea o aşezase pe obraz, intenţionînd să o dea la o parte. Dora însă îşi împleti degetele printre ale lui şi se ridică să-l sărute. Foarte uşor, foarte dulce, astfel încît fiecare muşchi al trupului lui vibră a răspuns.

– Îţi forţezi norocul, Dora.

– Nu cred.

El ar fi putut să-i demonstreze contrariul şi ar fi făcut-o dacă n-ar fi observat atît de clar în ochii ei durerea de cap. Ar fi putut să o răstoarne pe pat ca să se elibereze de acea nevoie sălbatică pe care ea o zidise înăuntrul lui.

Nu putea însă să procedeze astfel, pentru că nu era chip să obţină ceea ce voia fără să nu o facă să sufere.

– Ascultă-mă. El rosti cuvintele apăsat, fixîndu-i ochii cu privirea. Nu mă cunoşti. Nu ştii de ce sînt sau nu în stare. Singurul lucru de care poţi să nu te îndoieşti este că te doresc şi cînd voi fi sigur de tine sută la sută te voi avea. N-am să cer.

– Nici nu mai este nevoie, din moment ce eu deja am răspuns afirmativ.

– N-am să fiu blînd. Privi în jos la degetele lor înlănţuite şi cu greu le eliberă pe ale ei. Şi nu mă va interesa cîtuşi de puţin dacă după aceea îţi va părea rău.

– Cînd fac o alegere, eu nu mă joc. Dar mai ştiu că de fapt tu nu pe mine mă ameninţi, ci pe tine.

El îşi lăsă mîna în jos şi se ridică.

– Avem alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm astăzi. Ce vei face cu magazinul?

– Astăzi e închis.

– Bine. Trebuie să mergem pînă la secție. Fă-ți toaleta, iar eu voi pregăti micul dejun.

– Poți?

– Torn lapte peste fulgi de cereale.

– Mmmm.

Dora dădu la o parte pledul, în timp ce Jed se îndreptă spre uşă.

– Oh, Conroy, zise el peste umăr. Îmi place porcuşorul tău.

În timp ce Jed şi Dora împărțeau cutia cu fulgi de porumb, DiCarlo se plimba de colo-colo prin apartamentul lui din New York. Nu dormise. Lunga noapte şi-o petrecuse în compania unei sticle de *Cutty Sark*, însă efectele acesteia nu reuşiseră să-i potolească mintea înfierbîntată şi nici nu-i redaseră liniştea sufletească.

Nu se putea întoarce în Philadelphia. Pe lîngă un polițist mort lăsase în urmă doi martori. Două persoane care fără îndoială îi văzuseră fața suficient ca să-l identifice.

I-o făcuseră, se gîndi DiCarlo cu răutate şi-şi mai turnă un pahar. Aveau să facă legătura între el şi polițistul mort. Dacă exista vreun lucru pe care DiCarlo îl cunoştea despre polițişti, atunci era faptul că aceştia erau neobosiți în urmărirea aceluia care îl ucidea pe unul de-al lor.

Aşa că nu numai că nu putea să se întoarcă, dar trebuia să se dea şi la fund, cel puțin pînă se mai liniştea apele. Cîteva luni, se gîndi el. Cel mult şase. Asta nu era o problemă. Avea destule contracte, destui bani lichizi. Putea să petreacă o frumoasă iarnă călduroasă în Mexic, îmbuibîndu-se cu *Margarita*. De îndată ce polițiştii aveau să termine cu urmărirea pistelor lor, el urma să se întoarcă.

Singurul obstacol era Edmund J. Finley.

DiCarlo studie mărfurile pe care le aşezase lîngă perete, alături de pomul de Crăciun. Parcă erau nişte cadouri triste şi neglijate, neîmpachetate şi nedorite. Suporturile de cărți, papagalul, vulturul, Doamna Libertate,

cîinele din porțelan. Punînd la socoteală şi figurina pe care deja o returnase, recuperase şase obiecte din şapte. Oricine, mai puțin Finley, ar considera acest lucru un succes.

Mai era doar o pictură nenorocită. Dumnezeu îi era martor că-şi dăduse toată silința. Avea un ochi vînăt, o buză spartă şi rinichii vătămați. Paltonul de *Kamelhaar* era făcut praf. Făcuse mai mult decît trebuia ca să îndrepte o greşeală care din capul locului nu fusese a lui. De îndată ce avea să se elibereze, avea să i-o plătească lui Opal Johnson. Cu vîrf şi îndesat.

Pînă atunci, trebuia să pună la punct planul cel mai bun ca să-l abordeze pe Finley. În definitiv, Finley era un om de afaceri care trebuia să fie pregătit şi pentru pierderi, nu numai pentru profit. Aşa că urma să-l abordeze din această perspectivă. Ca de la om de afaceri la om de afaceri. Nu strica să-l binedispună mai întîi, prezentîndu-se personal cu cele cinci piese recuperate, iar apoi să-i stîrnească compasiunea şi admirația intrînd în amănunte.

Avea să-i explice şi despre polițist. Cu siguranță că un om ca Finley avea să înțeleagă imensul risc pe care şi-l asumase ucigînd un om al legii.

Nu era suficient, admise DiCarlo şi ridică punga cu gheață ca să şi-o pună pe pometii contuzionați. Se apropie de oglinda din hol ca să se studieze. Era foarte bine că era ocupat şi că nu putea să petreacă Revelionul. Nu putea să apară în lume cu fața lui care arăta de parcă trecuse prin maşina de tocat.

Avea să se întoarcă pînă la urmă la individa aceea Conroy şi la vecinul ei de palier. Peste o vreme. DiCarlo îşi pipăi uşor marginea umflată a ochiului şi tresări. Putea să aibă răbdare. Şase luni, un an. Pînă atunci ei aveau să-l uite. Nu însă şi el.

De astă dată nu urma să-şi mai facă planuri ca să o ucidă uşor. Nu, absolut deloc. Aceasta era o vendetă care avea să fie executată încet şi cu mare plăcere.

Ideea îl făcu să zîmbească, iar apoi să înjure deoarece gestul îi forță buza spartă. DiCarlo şterse sîngele

cu dosul palmei, după care se dădu la o parte din faţa oglinzii. Fără nici o îndoială ea avea să plătească. Însă primul pe ordinea de zi era Finley.

Ştia că putea să fugă de poliţişti, însă nu era sigur că putea să scape de patronul lui. Trebuia să-şi folosească raţiunea, spiritul practic, linguşeala şi... DiCarlo îşi lipi punga cu gheaţă de gură şi zîmbi doar cu ochii. Buna credinţă. Avea să se ofere să pună un alt om să termine treaba, pe cheltuiala lui.

Neîndoielnic aceasta era o ofertă care avea să-i surîdă spiritului afacerist al lui Finley. Şi lăcomiei lui.

Satisfăcut, DiCarlo, se duse la telefon. Cu cît termina mai repede treaba în California, cu atît putea ajunge mai repede pe plajele Mexicului.

– Vreau să rezerv un loc la clasa întîi, pe cursa New York-Los Angeles. Prima disponibilă. Nu mai devreme de şase şi un sfert. Bătînd tactul din degete pe birou, calculînd. Da, da, este perfect. Nu, numai dus. Mai vreau să fac o rezervare la o altă cursă de la Los Angeles la Cancun, pentru 1 ianuarie. Deschise sertarul mesei şi-şi scoase paşaportul. Da, sînt convins că vremea va fi minunată.

– Cred că faţa îi era puţin mai prelungă. Dora urmărea cum calculatorul genera modificarea de imagine de pe monitor, la rapida atingere pe care degetele operatorului o executau asupra tastaturii. Da, asta este. Puţin mai subţire. Nesigură, Dora scutură din cap şi privi spre Jed. Avea sprîncene mai stufoase? Cred că o să-l fac să semene cu Al Pacino.

– Te descurci bine. Termină de precizat toate impresiile şi apoi le voi adăuga şi eu pe ale mele.

– În regulă. Ea închise ochii şi lăsă imaginea întunecată să-i revină în minte, însă odată cu ea o cuprinse un fior de teamă, aşa că deschise din nou pleoapele. N-am aruncat decît o privire fugitivă. El... Se întinse după apa cu gheaţă pe care o ceruse. Cred că avea mai mult păr şi cred că puţin mai ondulat.

– În regulă. Operatorul încercă mai multe stiluri de

păr. Ce ziceți de asta?

– Se apropie. Poate că ochii erau mai somnoroşi, ştiți, mai cu pleoapele căzute.

– Aşa?

– Da, cred... Ea oftă. Nu ştiu.

Jed veni în spatele scaunului, îşi sprijini mîinile de umerii ei şi automat începu să-i maseze încordarea.

– Mai subțiază buzele şi nasul, porunci el. Ochii erau mai adînciți. Da, asta este. În privința sprîncenelor are dreptate, erau mai stufoase. Mai mult. Fă-i bărbia mai proeminentă.

– Cum faci asta? şopti Dora.

– M-am uitat mai bine decît tine, atîta tot.

Nu, nu era tot, se gîndi ea. Nici măcar pe aproape. Văzuse şi el ce văzuse ea, însă el percepuse şi memorase. Ea privea acum conturîndu-se pe ecran imaginea atacatorului ei.

– Acum accentuează-i trăsăturile, sugeră Jed, privind printre gene, concentrat. Bingo.

– Asta este. Tremurînd, Dora întinse mîna spre Jed. Este *chiar* el. Este incredibil.

Ca un tată mîndru, Brent bătu uşor monitorul.

– Este o sculă grozavă. Jed a trebuit să facă nişte jonglerii ca să o treacă în buget.

Dora zîmbi firav şi se forță să privească în ochii de pe ecran.

– Mai bun decît un Nintendo.

– Scoate-ni-l la imprimantă, îi zise Brent operatorului. Vom vedea dacă putem să-l identificăm cu cineva.

– Aş vrea şi eu o copie. Uşurată că totul se terminase, Dora se ridică în picioare. Vreau s-o arăt Leei şi lui Terri ca să fiu sigură că nu l-au văzut dînd tîrcoale magazinului.

– Îți vom da. Brent încuviință spre operator. Ce-ar fi să mergem pentru cîteva minute în biroul meu? El o luă de braț şi o conduse prin sală afară, pe hol. Dora privi la una din uşi şi citi pe geamul acesteia: *Căpitan J.T Skimmerhorn.*

Senzația era că departamentul păstrase o lumină

în geam.

Ea îşi ridică privirea spre Jed.

– T este de la testosteron?

– Eşti foarte spirituală, Conroy.

– Oh, am uitat să-ţi spun aseară. Brent deschise uşa biroului şi o pofti pe Dora înăuntru. Zilele trecute am primit un telefon de la mama ta.

– De la mama mea? Dora îşi ridică o sprînceană şi se aşeză pe un scaun.

– O invitaţie la Revelionul de la teatru.

– Oh. Mîine era, îşi aminti Dora. Uitase complet. Sper să puteţi veni.

– Abia aşteptăm. Petrecerea de Revelion de la tearul *Liberty* era renumită. Brent deschise un sertar şi scoase un plic. Fotografiile tale. Am păstrat şi noi nişte copii, dar nu pare să fie ceva neobişnuit la ele.

Ea le scoase din plic şi chicoti. Prima, luată de foarte aproape, îl surprinsese pe Richie cu gura larg deschisă. Autoportret, îşi zise Dora. Ar fi recunoscut oriunde acel canin încovoiat. Evident, ştrengarul pusese mîna pe aparatul ei.

– Dezgustătoare, dar nu neobişnuite. Puse plicul în geantă. Deci, de aici încotro ne îndreptăm?

– Tu, nicăieri, se răsti Jed. Poliţia însă, da.

– Oh, ţi-ai reluat postul de comandă, căpitane? Ea întîmpină cu un simplu zîmbet privirea ucigătoare pe care el i-o aruncă. Cine este de fapt şeful aici? îl întrebă ea pe Brent.

El îşi drese glasul şi-şi ridică ochelarii.

– Este cazul meu.

– Ei bine, atunci. Dora îşi împreună mîinile în poală şi aşteptă.

– Pînă îl vom prinde pe individul ăsta, începu Brent, privindu-l cu coada ochiului pe Jed care se plimba prin încăpere, vom pune pază în jurul clădirii.

Ea îşi aminti de poliţist, de soţia şi de copiii lui.

– Nu vreau să mai fie nimeni expus riscului.

– Dora, nu există nici un om din această secţie care să nu se ofere voluntar pentru misiune. Mai ales după

pățania lui Trainor. Tipul ăsta este un ucigaş de polițişti. Brent privi spre Jed. Motiv pentru care mi-a fost mai uşor să-i zoresc pe cei de la balistică, continuă el. Glonțul pe care l-au scos din Trainor este identic cu cel din pereții clădirii.

– Surpriză, surpriză, mormăi Jed.

– Trebuie să reconsider cazul. Brent îşi scoase ochelarii ca să-i şteargă de cămaşa mototolită. Dacă îl prindem viu pe ticălosul ăsta vreau vrafuri de dovezi. Am să trimit raportul balistic la toate secțiile din oraş, din alte state. S-ar putea să iasă ceva la iveală.

Era un pas bun. Jed şi-ar fi dorit să nu se simtă atît de înverşunat pentru faptul că nu putea să-l coordoneze el.

– Unde e Goldman?

– La Vail, zise Brent în şoaptă. La schi. Şi-a luat o săptămînă vacanță.

Dacă Jed n-ar fi fost atît de nervos, ar fi rămas stupefiat.

– Ticălosul. Are un polițist mort la picioare, unul din oamenii lui. N-avea ce căuta în vacanță în timpul sărbătorilor cînd oamenii lui lucrează în două schimburi.

– Trebuie să se întoarcă. Brent răspunse la telefonul care zbîrnia. Sună mai tîrziu, răcni el şi trînti receptorul în furcă. Uite care-i treaba, sper să-şi rupă fundul. Poate că atunci ți-l vei ridica tu pe al tău şi vei veni unde ți-e locul. Am pierdut un polițist, iar moralul pe aici e la pămînt căci avem la comandă un ofițer care se preocupă mai mult de concediu decît de oamenii lui. El îl împunse cu degetul pe Jed: Ce ai de gînd să faci în legătură cu treaba asta?

Jed trase încet din țigară, expiră fumul şi trase din nou. Nu rosti nimic, nu îndrăzni. Se răsuci în schimb pe călcîie şi ieşi afară.

– S-o bagi undeva. Făcînd o grimasă, Brent o privi pe Dora. Iartă-mă.

– Nu-i nici o problemă. De fapt, întregul incident ei i se păru edificator. Crezi că a servit la ceva?

– Nu. Brent se jena să-şi iasă din fire în public. Întot-

deauna se jena. O roşeaţă palidă îi coloră gîtul. Odată ce Jed ia o hotărîre, nu poţi să-l clinteşti nici cu focul. El se lăsă în scaun. Cu toate că pe mine ieşirea m-a făcut să mă simt mai bine.

– Asta este ceva. Ar fi mai bine să mă duc după el.

– Eu nu m-aş duce.

Ea zîmbi şi-şi ridică paltonul.

– Ne vedem mîine seară.

Dora îl prinse din urmă la jumătatea străzii. Nu se deranjă să-l strige sau să-l roage să o aştepte. Era sigură că ar fi fost o irosire zadarnică de respiraţie. În schimb îl ajunse mergînd cu paşi iuţi şi mărunţi, iar după aceea îşi potrivi mersul cu al lui.

– O zi frumoasă, zise ea convenţional. Cred că temperatura a crescut puţin.

– Ar fi mai înţelept să stai departe de mine acum.

– Da, ştiu. Ea îşi strecură mîna sub braţul lui. Îmi place să merg prin frig. Îmi pune sîngele în mişcare. Dacă o cotim pe aici, ajungem în Chinatown. Au acolo nişte magazinaşe.

Intenţionat Jed o luă în partea opusă.

– Mmmm, perversule, comentă Dora. Ştii doar că nu eşti chiar supărat pe el.

– Nu-mi spune tu cum sînt. El încercă să scape de ea, scuturîndu-şi braţul, însă ea se agăţase ca un scai. Vrei să te faci pierdută, Conroy?

– Imposibil. Cunosc prea bine drumul prin cartierul ăsta. Ea îi studie profilul şi rezistă tentaţiei de a-i alunga încordarea maxilarului mîngîindu-i-l. Poţi să vorbeşti cu mine dacă crezi că asta îţi face bine. De obicei metoda are efect cînd sînt supărată pe mine.

– Mă obligi să-i pun să te aresteze pentru hărţuială?

Ea clipi, bătînd des din pleoape.

– Crezi că o să ţină, o fiinţă firavă ca mine molestînd un tip mare şi dur ca tine?

El îi aruncă o privire scurtă şi urîtă.

– Măcar taci.

– Mai degrabă te enervez. Ştii, dacă vei continua să

ții așa de strîns maxilarul, îți vei sparge un dinte. Lea obișnuia să scrîșnească din dinți noaptea și acum înainte de culcare trebuie să-și pună în gură un aparat de plastic. Este stresant. Lea întotdeauna și-a făcut griji. Eu nu. Cînd mă culc, îmi șterg totul din minte. Vreau să spun că de fapt acesta este scopul somnului, nu-i așa?

Pînă să apuce să dea următorul colț, Jed se opri și se răsuci spre ea.

– N-ai de gînd să încetezi, așa-i?

– Nu. Pot s-o țin așa la infinit. Întinzîndu-se, ea își ridică fermoarul jachetei, după care își aranjă gulerul. Este supărat pentru că ține la tine. Este greu, pentru că te încarci cu toate responsabilitățile. Îmi închipui că ai un sac de responsabilități. Trebuie să fie o ușurare să-l mai lași jos din cînd în cînd.

Era greu să-și țină firea față de cineva care înțelegea atît de perfect. Însă dacă își alunga mînia, se putea trezi învăluit de disperare.

– Am avut motive ca să demisionez. Care mai sînt încă valabile.

– De ce nu mi le spui și mie?

– Sînt motivele mele.

– În regulă. Vrei să cunoști motivele pentru care am părăsit eu scena?

– Nu.

– Bine, am să ți le spun. Ea începu din nou să meargă, conducîndu-l înapoi spre locul unde el parcase mașina. Îmi plăcea să joc. Nici nu este surprinzător, date fiind genele supratalentate care roiesc în sîngele meu. Eram și bună. La un moment dat am trecut de rolurile de copii și am fost distribuită în piese de genul *Orașul nostru* și *Menajeria de sticlă*. Cronicile au fost excelente. Dar... Ea își ridică pleoapele și privi printre gene. Ți s-a strînit curiozitatea?

– Nu.

– Dar, continuă ea, neluîndu-l în seamă, nu era exact ceea ce voiam eu. Apoi, acum vreo cinci ani, am primit o moștenire de la nașa mea, Anna Logan. Ai auzit de ea? A făcut multă senzație în filmele de categorie B ale

anilor '30 şi '40, însă ulterior s-a retras în activitatea de impresariat.

– N-am auzit niciodată de ea.

– Ei bine, era bogată. O maşină trecu pe lîngă ei, atît de repede, încît produse în aer o adiere care răvăşi părul Dorei. Acesta îi mai flutura încă atunci cînd ea se întoarse spre Jed şi-i zîmbi: Ţineam la ea. A trăit vreo sută de ani şi a avut o viaţă grozavă. Oricum, eu am luat banii şi am urmat cîteva cursuri de conducere a unei afaceri. Nu că aş fi avut nevoie de aşa ceva, de cursuri, vreau să spun. Unele lucruri sînt înnăscute.

– Are vreun rost toată chestia asta, Conroy?

– Ajung imediat şi la rost. Cînd le-am spus celor din familie ce aveam de gînd să fac, s-au supărat. I-a durut sincer faptul că eu nu aveam de gînd să folosesc talentul cu care considerau ei că fusesem înzestrată şi că nu aveam de gînd să continui tradiţia Conroy. Mă iubeau, dar voiau să fiu ceva ce nu puteam să fiu. N-aş fi fost fericită în teatru. Îmi doream propriul meu magazin, propria mea afacere. Aşa că, deşi i-am dezamăgit, am mers mai departe şi am făcut ce era bine pentru mine. Mi-a trebuit mult timp ca să mă pot obişnui cu povara dragostei şi temerilor pe care ceilalţi le aveau pentru mine.

O clipă el nu zise nimic. Era surprins că nu se mai simţea furios. Pe undeva, în timpul monologului ei, mînia lui se risipise, se împrăştiase ca o furtună, împinsă departe de stăruinţa vijelioasă a Dorei.

– Deci, morala poveştii tale incredibil de lungă şi de încîlcită este că, din moment ce eu nu vreau să fiu poliţist, nu trebuie să mă supăr că un prieten vrea să mă aducă înapoi în rîndurile poliţiei, încercînd să trezească în mine sentimentul de culpabilitate.

Oftînd, Dora se aşeză în faţa lui Jed şi-şi puse uşor mîinile pe umerii lui.

– N-ai înţeles nimic. Ochii ei, foarte gravi şi compătimitori, îi ţintuiră pe ai lui. N-am fost croită să devin actriţă, aşa că am făcut o alegere cu care familia mea nu a fost de acord, însă pe care eu înăuntrul meu o consideram justă. Tu eşti poliţist pînă în măduva oaselor.

Trebuie doar să aştepţi pînă vei recunoaşte că de la început ai făcut alegerea potrivită.

El o apucă de braţ înainte ca ea s-o pornească din nou.

– Ştii de ce am plecat? Ochii lui nu erau furioşi, ci întunecaţi şi inexpresivi, iar Dorei îi păreau înfricoşători, căci erau lipsiţi de orice emoţie. Nu era nevoie să-l omor pe Speck. Existau şi alte căi de a-l lichida, însă eu le-am ignorat. Am împins situaţia pînă la un punct în care ştiam că unul din noi avea să moară. Soarta a vrut să fie el acela. Pentru asta am fost elogiat, deşi aş fi putut să-l prind fără să trag un singur foc. Dacă ar fi să o mai fac o dată, aş proceda exact la fel.

– Ai făcut o alegere, zise ea precaută. Îmi închipui că majoritatea oamenilor ar considera-o justă, superiorii tăi cel puţin aşa au considerat-o.

Nervozitatea debordă din el.

– Părerea mea este cea care contează. Mi-am folosit insigna pentru o răzbunare personală. Nu pentru lege, nu pentru dreptate. Pentru mine.

– O slăbiciune omenească, murmură ea. Pun pariu că ai petrecut o groază de timp obişnuindu-te cu gîndul că nu eşti perfect. Acum, că ai înţeles acest lucru, vei fi probabil un poliţist mult mai bun cînd îţi vei pune din nou insigna.

El îşi încordă încleştarea pe braţul ei şi o împinse puţin mai în faţă. Cînd bărbia ei se ridică, el îşi slăbi strînsoarea, însă nu de tot.

– De ce faci asta?

Ea răspunse în modul cel mai simplu posibil. Îşi înfipse mîna în părul lui şi-i coborî gura peste a ei. Savură nervozitatea din sărut, însă îngemănată cu ea mai exista ceva. Acel ceva era nevoia, profundă şi umană.

– De asta, zise ea după o clipă. Şi cred că trebuie să-ţi spun, în ciuda bunului simţ cu care m-am considerat înzestrată, că şi eu ţin la tine. Ea îl privi cum deschide gura şi apoi cum o închide din nou. Asumă-ţi această responsabilitate, Skimmerhorn.

Întorcîndu-se, ea făcu cîţiva paşi spre maşină, după

care scoase cheile.

- Conduc eu.

El aşteptă ca ea să deschidă portiera de la locul pasagerului şi aruncă o privire fulgerătoare spre volan.

– Conroy?

- Da.

– Şi eu la fel.

Ea îşi strînse buzele şi ambreie motorul.

– Asta-i bine. Ce zici, Skimmerhorn? Haide să facem o plimbare.

Capitolul 15

Locuința lui Finley era un muzeu al ambițiilor lui, mai mari sau mai mici. Clădirea, construită inițial de un regizor al filmelor de acțiune, a cărui dragoste pentru lucrul minuțios realizat îmbinase în timp foarte scurt utilul cu plăcutul, era așezată pe colinele din vecinătatea Los Angeles-ului.

Finley o achiziționase de pe piață și se apucase imediat să instaleze un sistem de securitate mai sofisticat, să construiască o piscină acoperită pentru rarele zile ploioase și un zid înalt de piatră care să împrejmuiască domeniul, precum șanțul vechile castele.

El era un împătimit al excitației provocate de privit, însă nu concepea să fie urmărit.

La etajul trei al fortăreței, reamenajase splendida cameră de proiecție a regizorului, îmbogățind-o cu un rînd de monitoare de televiziune și cu un telescop de mare acuratețe. Deseori își petrecea timpul aici, în vreme ce pe ecrane se derulau casete video.

Evident, angajase decoratori. Schimbase trei companii în timpul celor șase luni care îi fuseseră necesare ca să aranjeze casa pe gustul lui.

Pereții din toate încăperile erau albi. Unii erau zugrăviți, alții vopsiți în ulei, alții erau decorați cu tapet, toți însă aveau nuanța pură și neprihănită a albului, cum de altfel o aveau și covorul, și plăcuțele de ceramică, și lemnul podelei. Toată culoarea provenea din comorile lui -- figurinele, sculpturile, mărunțișurile pe care le achiziționase.

Camerele, socotite la un loc, însumau acri de sticlă în ferestre, oglinzi, vitrine, etajere și kilometri de mătase

în draperii, tapiserii, perne şi tapet.

Fiecare masă, fiecare raft, fiecare nişă păstra o capodoperă după care tînjise. Cînd una începea să-l plictisească, aşa cum se întîmpla cu toate pînă în final, le muta într-un loc mai ferit şi se pregătea de noi achiziţii.

Niciodată nu era mulţumit.

În garderoba lui atîrnau şiruri de costume de haine. Lînă şi mătase, olandă şi gabardină. Toate aveau croiala clasică; toate aveau culori închise, bleumarin, negru, gri şi doar cîteva nuanţe mai frivole de albastru-deschis. Nu existau haine de stradă, sacouri sport sau cămăşi cu mici jucători de polo brodaţi pe piept.

Cincizeci de perechi de pantofi din piele neagră, toţi lustruiţi, aşteptau pe rafturile din sticlă să fie aleşi. Exista doar o singură pereche de pantofi de sport *Nike* care se asorta cu costumaţia sport. Una din atribuţiile majordomului era ca din două în două săptămîni să arunce perechea de tenişi şi să o înlocuiască cu o alta nouă şi albă.

Cravatele lui erau aranjate minuţios în funcţie de nuanţă, negrul dînd prioritate griului, griul albastrului.

Hainele erau păstrate într-un uluitor şifonier *roccoco*.

În sertarele scrinului erau îngrijit împăturite stive de cămăşi albe, apretate, cu monograme la manşete, ciorapi negri, chiloţi albi de mătase şi batiste irlandeze din olandă. Toate erau discret înmiresmate cu levănţică din săculeţul pe care menajera lui îl punea săptămînal între rufe.

Apartamentul principal cuprindea o debara în care doi pereţi erau acoperiţi cu oglinzi din podea pînă în tavan. Acolo era amenajat şi un mic bar în eventualitatea că pregătindu-se pentru o seară în oraş domnului i s-ar fi făcut sete. Mai existau un scaun cu spătarul curbat şi o măsuţă cu decoraţiuni aurii pe care se afla o veioză *Tiffany*, pentru cazul în care domnul ar fi dorit să stea jos şi să-şi admire hainele alese.

În dreapta debaralei se afia dormitorul principal. Picturi de Pissarro. Morisot şi Manet împodobeau pereţii îmbrăcaţi în mătase albă, fiecare cu propria luminozitate

complementară. Mobilierul de aici era bogat ornamentat, de la biroul *Louis XVI* cu încrustații, la noptierele cu decorațiuni zoomorfe şi la canapeaua cu lemnărie aurie flancată de sfeşnicele din sticlă neagră venețiană. Deasupra, un candelabru *Waterford* cu trei brațe răspîndea lumină.

Patul însă era mîndria şi bucuria lui. Era o piesă masivă, creată în secolul al şaisprezecelea de Vredeman de Vries. Era un pat cu baldachin, căruia nu-i lipsea nici un element, nici baldachinul, nici tăbliile de la capete, construit din lemn de stejar şi sculptat şi pictat cu capete de îngeraşi, flori şi fructe.

Vanitatea îl ispitise să monteze o oglindă în baldachin, însă pierderea autenticității îl trezise la realitate.

Ascunsese în schimb, într-o încrustație din apropierea tavanului o cameră de luat vederi îndreptată direct spre pat, operabilă cu o telecomandă ținută într-un sertar al noptierei. O acționă deschizînd monitorul.

În bucătărie se pregătea prînzul, salata de fazan pe care o comandase. Le urmări pe bucătăreasă şi pe ajutoarea ei cum lucrau în încăperea însorită, albă, lipsită de prezența inoxului.

Finley comută imaginea de pe monitor în salon. Îl privi pe DiCarlo sorbind din paharul cu sifon şi suc de chitră, zornăind gheața şi aranjîndu-şi cravata.

Era bine. Tipul era agitat. Încrederea mult prea mare îl indispunea pe Finley. Eficiența era vitală. Încrederea mult prea mare ducea la greşeli. Finley consideră că sosise vremea să scoată latul din jurul gîtului bietului băiat. În definitiv îi adusese marfa cu două zile înainte de termen.

Inițiativa trebuia răsplătită într-un fel. Probabil că nu avea să-i mai rupă brațele băiatului.

DiCarlo îşi aranja din nou cravata. Nu putea să-şi alunge senzația că era urmărit. Avusese acelaşi sentiment şi atunci cînd îşi îndreptase frizura, costumul, reverul.

Luă o nouă înghițitură şi zîmbi în sinea lui. Oricine ar

avea senzația că este urmărit, conchise el, dacă s-ar afla într-o cameră înconjurată de o sută de statui şi tablouri. Toți acei ochi. Ochi pictați, ochi de sticlă, ochi de marmură. Nu ştia cum de îi suporta Finley.

Avea probabil o armată de servitori care să şteargă toate vechiturile astea, se gîndi DiCarlo. Punîndu-şi deoparte paharul, el se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Ştia bine că nu trebuia să se atingă de nimic. Cunoscînd cît de fanatic era Finley în privința achizițiilor lui, DiCarlo îşi ținu brațele şi mîinile pe lîngă corp.

Era un semn bun, concluzionă el, că Finley îl invitase acasă şi nu-l chemase la birou. Astfel atmosfera era mai prietenoasă, mai intimă. La telefon, vocea lui Finley avusese un ton plăcut şi mulțumit.

Cu suficient farmec, DiCarlo îşi închipuia că putea să treacă uşor peste tabloul dispărut, convingîndu-l pe Finley că nu era decît o chestiune de timp. Luînd totul în calcul, DiCarlo era sigur că aveau să se despartă prietenește şi că se va întoarce la hotelul *Beverly Hills* unde putea să găsească o femeie dispusă să toasteze cu el în noaptea Anului Nou.

Iar mîine, gîndi el surîzînd, Mexicul.

– Domnule DiCarlo, nădăjduiesc că nu te-am făcut să aştepți prea mult.

– Nu, domnule. V-am admirat locuința.

– Ah. Finley se îndreptă spre un bufet oriental cu băuturi. Am să fac cu dumneata marele tur după prînz. Vrei puțin vin roşu? El ridică o carafă victoriană de forma unui papagal cacadu. Am un excelent *Château Latour*.

– Mulțumesc. Siguranța lui DiCarlo începu să pălească.

– Vai de mine. Finley îşi ridică o sprînceană şi trecu cu privirea peste chipul vătămat al lui DiCarlo. Ai avut vreun accident?

– Da. DiCarlo îşi atinse bandajul de la ceafă. Amintirea dinților Dorei îl făcu să clocotească din nou. Nimic serios, completă el.

– Mă bucur să aud asta. Ar fi păcat să rămînă cicatrici. Termină de turnat vinul. Sper că această călătorie

nu ţi-a încurcat planurile dumitale de vacanţă. Nu te aşteptam decît abia peste două zile.

– Am vrut să vă aduc rezultatele cît mai curînd posibil.

– Îmi plac oamenii cu simţul răspunderii. Noroc. Satisfăcut, el ciocni paharul cu cel al lui DiCarlo. Zîmbi cînd clopoţelul de la uşă răsună pînă pe hol. Ah, acesta trebuie să fie domnul Winesap. El ne va însoţi la inspectarea mărfii. După cum ştii, domnul Winesap are o listă foarte exactă. Cînd Winesap intră în cameră, Finley anunţă: Sper că amîndoi mă veţi ierta, dar eu nu-mi mai pot stăpîni nerăbdarea. Trebuie să-mi văd comorile. Bănuiesc că au fost duse în bibliotecă. Arătă spre uşă. Domnilor?

Holul era pardosit cu marmură albă şi era suficient de lat ca să adăpostească o banchetă imensă, un cuier şi să permită şi trecerea celor trei persoane.

Biblioteca mirosea a piele, lămîie şi trandafiri. Aceştia din urmă erau aranjaţi pe cămin în vaze înalte din porţelan de Dresda. Sute de cărţi, poate mii, nu se aflau pe rafturi încastrate în perete ci în vitrine şi etajere deschise sau protejate de geamuri. Existau de asemenea o încîntătoare bibliotecă mobilă cu patru rînduri de rafturi din perioada de regenţă şi o miniatură edwardiană al cărei furt dintr- un castel din Devon fusese aranjat de Finley.

Voise ca încăperea să dea senzaţia unei biblioteci de nobil, şi-i reuşise pe deplin acest lucru completînd-o cu scaune adînci de piele, cu o colecţie veche de pipe şi cu un tablou de vînătoare pictat de Gainsborough.

În ton cu nota odihnitoare, nelipsitele monitoare erau ascunse în spatele unei iluzorii tăblii de bibliotecă.

– Iată-ne ajunşi aici. Cu paşi vioi, Finley se îndreptă spre măsuţa bibliotecii şi ridică suporturile pentru cărţi.

După cum fusese instruit, majordomul lăsase un ciocănel, un cuţit şi un coş mare de gunoi. Finley luă ciocanul şi decapită sirena cu ochi albaştri.

– Nu trebuie să loveşti prea iute, zise el încet şi continuă să cioplească delicat ipsosul ieftin.

– Acesta a fost făcut în Taiwan, le spuse el mu-

safirilor lui. La o activă fabricuță în care am făcut niște investiții. Expediem mărfuri îndeosebi în America de Nord și de Sud, de unde obținem un profit considerabil. Acestea sînt ceea ce noi numim rarități. Unele sînt reproduceri excelente ale unor antichități de valoare și sînt atît de bine realizate, încît îl pot înșela chiar și pe un expert.

Scoase dinăuntru un mic pachețel învelit în plastic și, după ce aruncă restul suportului, luă cuțitul și-l tăie. Înăuntrul plasticului era o bucățică de piele de căprioară, iar în interiorul acesteia o figurină *netsuke* foarte mică și foarte veche.

O examină minuțios, cu mare încîntare. Reprezenta o femeie sprijinită pe palme și pe genunchi, avînd în spate un bărbat cu abdomen proeminent, ale cărui mîini erau posesiv încleștate pe sînii ei. Capul ei ivoriu întors către umărul stîng era ușor ridicat, astfel încît dădea senzația că încerca să vadă chipul celui care se pregătea să o pătrundă din spate.

– Excelent, excelent. O puse deoparte și cu mare atenție distruse și al doilea suport.

Următoarea piesă, continund tema, reprezenta o femeie care, ținîndu-și capul dat pe spate și avînd fața scăldată de zîmbet stătea îngenuncheată la picioarele unui bărbat, strîngîndu-i în palme penisul în erecție.

– Ce măiestrie! Vocea lui Finley tremură de emoție. Au trecut peste două sute de ani și nici o tehnologie nu a putut aduce nici o îmbunătățire. Japonezii au înțeles și au apreciat erotismul în artă în timp ce europenii își acopereau picioarele și pretindeau că pruncii se plămădesc într-o căpățînă de varză.

El luă cuțitul și evisceră papagalul.

– Și acesta, zise el deschizînd o punguță de catifea. Ah, acesta. Un fior ușor îl trecu cînd luă în palma nerăbdătoare broșa cu safir.

Safirul, montat într-un întortocheat filigran de aur împodobit cu diamante, era o piatră de mai mult de opt carate, de un albastru intens, tăiată cu măiestrie în formă pătrată.

– A fost purtat de Maria, regina Scoției. Finley mîngîie

piatra, montura şi întoarse bijuteria ca s-o admire pe spate. În timp ce punea la cale uneltirile şi clandestinele ei aventuri amoroase, continuă el. A fost o parte din prada care i-a revenit reginei Bess după ce şi-a executat frumoasa verişoară. Nu simţea pe pietre decît mirosul sîngelui şi al trădării. Şi îi făcea mare plăcere. Oh, şi cît am pătimit şi cît am cheltuit ca să achiziţionez această jucărioară. Va trebui să aibă un loc de onoare, zise el şi o puse uşor deoparte.

Ca un copil răsfăţat în dimineaţa de Crăciun, voia mai mult.

Vaza *Gall* încrustată din pîntecul Statuii Libertăţii îl tulbură. Pentru o clipă el uită de musafirii lui şi, minunîndu-se cu glas tare, îi mîngîie faţetele lungi, admirînd mlădioasele forme feminine care onorau sticla artei moderniste.

Ochii lui căpătară un licăr sticlos făcîndu-l pe Winesap să-şi întoarcă privirea evident jenat.

Din scobitura de la baza vulturului de bronz, Finley scoase o cutie înfăşurată într-un material moale. Sfîşiind materialul, gura începu să-i saliveze. Cutia în sine era un obiect din lemn de trandafir, lăcuit şi lustruit. Însă capacul era comoara, încrustaţia unui mozaic miniatural a cărui execuţie fusese comandată în Rusia imperială special pentru Ecaterina cea Mare – probabil de către şmecherul ei iubit Orlov, după ce-l omorîse pe soţul acesteia şi o ridicase pe tron.

Din nou sînge, cugetă Finley. Din nou trădare.

Purtînd semnătura artistului, mozaicul era o minunată reproducere în sticlă a palatului imperial.

– Aţi văzut ceva mai încîntător vreodată? Mîndria ţarilor, a împăraţilor şi a regilor. Odată acesta era în spatele unei vitrine într-un muzeu unde puteau să intre şi să caşte gura toţi nespălaţii. Acum este al meu. Numai al meu.

– E într-adevăr o frumuseţe. Lui DiCarlo nu-i plăcea să-l întrerupă, însă era timpul să arunce zarurile. Cunoaşteţi valoarea artei, domnule Finley. Ce sens are să deţii ceva de mare preţ dacă orice nenorocit poate intra

de pe stradă să-l vadă?

– Exact, exact. Arta adevărată trebuie posedată, tezaurizată. Muzeele cumpără pentru posteritate. Bogătaşii fără suflet pentru investiţie. Ambele procedee mi se par dezgustătoare. Ochii lui deveniseră acum mai verzi, mai strălcitori şi puţin nebuni. A poseda, domnule DiCarlo, înseamnă totul.

– Vă înţeleg şi mă bucur că am jucat un rol în recuperarea mărfurilor dumneavoastră. Desigur, au fost dificultăţi....

– Sînt sigur. Finley îi făcu semn să tacă pentru a nu-l indispune. Trebuie însă să terminăm aici înainte de a discuta necazurile şi chinurile dumitale. El folosi ciocănelul asupra cîinelui, sfărîmîndu-i pîntecul. Cîinele dădu naştere unei pisici de aur. Este destul de compact, explică Finley desfăcînd ambalajul tare. O piesă frumoasă, bineînţeles, însă mult mai valoroasă datorită trecutului ei. Se spune că a fost un dar oferit de Cezar Cleopatrei. Este imposibil de dovedit veridicitatea acestui fapt, deşi figurina a fost datată corect. Totuşi, se pare că mitul este suficient, rosti el încet, încîntat. Suficient.

Mîinile îi tremurară de emoţie cînd aşeză obiectul pe masă.

– Şi acum pictura.

– Ah... Lui DiCarlo i se păru momentul potrivit să se ridice. Cu tabloul, domnule Finley, a fost un mic necaz.

– Un necaz? Zîmbetul lui Finley îi rămase întipărit pe chip. Îşi roti ochii prin încăpere şi nu zări nici urmă din ultima lui posesiune. Nu mi s-a părut să te aud menţionînd de vreun necaz, domnule DiCarlo.

– Am vrut să vă aduc marfa fără vreo altă întîrziere. Aceste obiecte reprezintă o mare parte din timpul şi banii dumneavoastră şi ştiam că vreţi să le aveţi cît mai curînd posibil.

– Noi vorbim acum despre tablou. Şi acum tabloul era singurul lucru care conta pentru Finley. Cleopatra, Ecaterina şi Maria a Scoţiei erau toate uitate. Nu-l văd aici. Probabil că privirea îmi este înceţoşată. Sau poate este vorba despre o iluzie optică.

Sarcasmul aduse pe obrajii lui DiCarlo o roşeaţă stupidă.

– N-am reuşit să vi-l aduc în această călătorie, domnule Finley. După cum începusem să vă spun, a fost o problemă.

– O problemă? El continuă să zîmbească, plăcut, deşi acizii din stomac începuseră să roadă. De ce natură?

Încurajat, DiCarlo îşi reluă locul. Povesti pe scurt despre cele trei spargeri, amintindu-i lui Finley că prima avusese ca efect recuperarea cîinelui de porţelan. Făcu astfel, încît să sublinieze faptul că recuperarea tabloului îl expusese unui mare risc.

– Aşa că sînt sigur, domnule, că veţi fi de acord cu mine, concluzionă el, de parcă ar fi pus punct unei întruniri de afaceri, că ar fi destul de periculos pentru noi toţi ca eu să mă întorc acum la Philadelphia. Am o legătură pe care aş putea să o folosesc în această chestiune, bineînţeles pe cheltuiala mea. Deoarece v-aţi recuperat şase din cele şapte obiecte sînt sigur că veţi putea aştepta. Nu văd nici un motiv pentru care tabloul să nu fie în posesia dumneavoastră, să zicem, peste şase săptămîni.

– Şase săptămîni. Finley înclină aprobator din cap şi-şi bătu arătătorul peste buze. Ai spus că ai împuşcat un poliţist?

– A fost necesar. Supraveghea clădirea.

– Mmm. Şi de ce crezi că făcea acest lucru?

– Nu ştiu sigur. Sincer pînă în măduva oaselor, DiCarlo se aplecă în faţă. N-am lăsat nici o urmă că aş fi pătruns cu forţa. Am surprins o discuţie între individa pe nume Conroy şi chiriaşul ei. El a fost violent. Este posibil ca ea să fi cerut protecţia poliţiei.

– Interesant că nu l-a evacuat pur şi simplu, comentă Finley zîmbind. Ai spus, nu-i aşa, că chiriaşul a fost cel care ţi-a zdrobit faţa?

Rănit în mîndria lui, DiCarlo se încordă.

– A fost probabil o ceartă între îndrăgostiţi. Cred că ea îi oferea tipului mai mult decît un simplu acoperiş

deasupra capului.

– Aşa? Finley nu se lăsă pradă sarcasmului remarcii. Va trebui să continuăm discuţia, domnule DiCarlo. Poate, după prînz.

– Sigur. Uşurat DiCarlo se lăsă în spătarul scaunului. Am să vă povestesc toate amănuntele.

– Perfect. Mîncăm, domnilor?

Mîncară salată de fazan şi *Pouilly Fum* rece în sufrageria mobilată cu piese victoriene şi cu vedere spre grădina scăldată de soare. Pe durata mesei, Finley nu abordă subiectul afacerilor. Avea repercusiuni asupra apetitului, îi explică el lui DiCarlo. Petrecură o oră, făcînd pe gazda jovială, umplînd personal, generos, paharul lui DiCarlo.

Cînd se termină ultima picătură de vin şi ultima firimitură de mîncare, Finley se ridică de la masă.

– Sper că ai să ne scuzi, Abel, dar oricît aş regreta, eu şi domnul DiCarlo trebuie să ajungem la un final cu afacerea noastră. Poate că ar trebui să facem o plimbare prin grădină, îi zise el lui DiCarlo.

Binedispus de vin, de mîncarea abundentă şi de succes, DiCarlo îşi bătu uşor abdomenul.

– Mi-ar prinde bine puţină mişcare după atîta mîncare.

– Bine. Eu sînt puţin cam fanatic după mişcare. Îmi place să am companie. N-o să întîrziem mult, Abel.

Finley îl conduse pe DiCarlo într-o seră desăvîrşită, cu palmieri în ghivece şi cu fîntînă melodios susurătoare, din care, trecînd printr-un culoar ieşiră în grădină.

– Vreau să vă spun, domnule Finley, cît de mult vă admir, începu DiCarlo. Să conduceţi o asemenea afacere, să aveţi o astfel de casă. Fără îndoială că v-aţi clădit un drum vast.

– Îmi place să cred că aşa este. Pantofii lui Finley scîrţîiră uşor pe pietricelele albe ale potecii din grădină. Te pricepi la flori, domnule DiCarlo?

– Numai la cele pe care le admiră femeile.

Rîzînd înţelegător, îşi conduse oaspetele prin grădină, oprindu-se în cele din urmă să admire priveliştea.

Finley rămase în contemplarea Los Angeles-ului care se afla în vale, inspirînd profund mireasma din jur: flori – trandafiri timpurii şi iasomie, amestec de pămînt reavăn şi de iarbă cosită.

– Planurile dumitale, domnule DiCarlo? zise Finley brusc.

– Poftim? Oh. Sînt simple. Îmi pun omul la treabă. El se va ocupa de individa Conroy. Credeţi-mă, după ce va face cunoştinţă cu el, îi va spune tot. El îşi strînse o clipă buzele, gîndindu-se cu răutate că nu avea să guste din plăcerea de a-i smulge el informaţia privitoare la locul tabloului. Aşa cum am mai spus, ar fi bine ca el să mai aştepte o săptămînă, două, pînă se mai liniştesc lucrurile. Însă va pune mîna pe ea şi o va ţine sub tensiune pînă îl va conduce la pictură.

– Şi după aceea?

– O va omorî, fiţi fără grijă. DiCarlo surîse uşor, ca de la profesionist la profesionist. Nu va lăsa nimic neterminat.

– Ah, da, lucrurile neterminate. Sînt deosebit de neconvenabile. Şi dumneata?

– Eu m-am gîndit să mă retrag cîteva luni în Mexic. Există neşansa ca ei să mă fi văzut. A fost întuneric, bineînţeles, dar nu vreau să-mi asum nici un fel de risc. Dacă vor reuşi să mă identifice ar fi mai bine să fiu dincolo de graniţă.

– Înţelept. Finley se aplecă deasupra unui boschet de trandafiri şi mirosi delicat bobocul roz care începuse să-şi desfacă gingaşele petale. Mie mi se pare, domnule DiCarlo, că dacă te identifică pe dumneata, s-ar putea să mă implice şi pe mine – indirect vorbind.

– Nici pomeneală. Nu se poate. Staţi liniştit, domnule Finley, nu vor face niciodată legătura între o persoană ca dumneavoastră şi cîteva spargeri la un magazin de vechituri din Philadelphia.

– Lucrurile neterminate, zise Finley oftînd. Cînd se ridică, ţinea în mînă un revolver cu mîner de culoarea perlei. Şi zîmbi din nou încîntător. E bine să le stîrpim, completă el.

Apăsă pe trăgaci, ţintind cu puţin deasupra cataramei de la cureaua lui DiCarlo. Sunetul răsună peste coline, ridicînd în cer păsările care ţipară îngrozite.

Ochii lui DiCarlo se măriră surprinşi, pentru ca apoi să sclipească de durere. Incredibilul foc de durere. Privi prosteşte în jos la pîntecul lui, apăsîndu-şi mîna pe pata care se mărea, înainte ca picioarele să i se înmoaie.

– M-ai dezamăgit, domnule DiCarlo. Finley nu ridică tonul, ci se aplecă pentru ca vorbele să-i fie bine auzite. M-ai luat drept prost? Ai avut atît de multă încredere în dumneata încît ţi-ai imaginat că am să accept pateticele dumitale scuze şi am să-ţi urez *bon voyage?*

Se ridică şi, în timp ce DiCarlo se zvîrcolea de durerea provocată de rana din pîntec, Finley îl lovi cu răutate între coaste.

– Ai dat greş! strigă el şi lovi, iarăşi şi iarăşi, acoperind cu ţipete rugile de îndurare gemute de DiCarlo. Îmi vreau tabloul. Vreau ce-mi aparţine. Este vina ta, vina ta că nu îl am.

Saliva curgea din gura lui Finley atunci cînd trase în rotula stîngă a lui DiCarlo şi apoi în cea dreaptă. Ţipătul firav al lui DiCarlo se stinse într-un schelălăit animalic.

– Te-aş fi omorît mai repede dacă nu mi-ai fi insultat inteligenţa. Acum s-ar putea să ai nevoie de ore, de ore de agonie. Şi tot nu este de ajuns.

Cu un efort el îşi puse la loc în buzunar revolverul. Îşi scoase o batistă şi-şi tamponă uşor transpiraţia de pe sprîncene.

– Nu-i de ajuns, repetă el. Se aplecă din nou, lipindu-şi faţa de chipul lui DiCarlo. Ai avut ordine clare. Ai uitat cine era şeful?

– Vă rog, gemu DiCarlo, mult prea şocat ca să-şi dea seama că rugile lui erau zadarnice şi că era deja mort. Ajutaţi-mă. Vă rog.

Cu un gest nervos, Finley îşi puse batista la loc în buzunarul de la piept.

– Ţi-am dat timp destul, mai mult decît suficient ca să-ţi răscumperi greşeala. Mă gîndisem chiar să-ţi iert păcatele. Pot să fiu un om generos, dar dumneata, dum-

neata m-ai înşelat. Înşelăciunea, domnule DiCarlo, este de neiertat.

Tremurînd încă de mînie, el se ridică din nou. Ştia că ma să aibă nevoie de cel puţin o oră de reculegere ca -şi recapete stăpînirea de sine şi ca să se poată pre- ti pentru întîlnirea protocolară la care trebuia să par- ipe în acea seară.

Stupiditate, se gîndi el clocotind. Ineficienţa anga- ilor Scuturîndu-şi praful de pe mîneci se întoarse în ră. Intolerabil.

– Winesap! răcni el.

Domnule. Winesap intră pe vîrfuri, ţinîndu-şi îm- reunate mîinile agitate. Auzise împuşcăturile şi se te- nea foarte tare de ceea ce avea să urmeze.

– Descotoroseşte-te de domnul DiCarlo.

Umerii lui Winesap căzură brusc.

– Desigur, domnule Finley. Imediat.

– Nu acu... Finley scoase un pieptene din baga veri- abilă şi-şi aranjă părul răvăşit de vînt. Lasă-l mai întîi să-şi dea duhul.

Winesap privi prin peretele de sticlă spre locul unde DiCarlo stătea întins pe spate, bolborosind jalnic spre cer.

– Să aştept aici?

– Sigur. Cum altfel să-ţi dai seama dacă a murit? Finley oftă şi-şi puse la loc pieptenele. Îmi dau seama că mîine este sărbătoare, Abel, şi nu vreau să-ţi stric în nici un fel eventualele planuri pe care le ai. Aşa că am să te rog ca poimîine să-ţi canalizezi efortul spre dobîndirea tuturor informaţiilor referitoare la Isadora Conory din Philadelphia. El îşi mirosi mîna şi strîmbă din nas simţind unda de miros de praf de puşcă. Mă tem că va trebui să mă ocup personal de această chestiune.

Capitolul 16

– Un An Nou fericit!

Jed fu întîmpinat în holul de la intrarea în *Teatrul Liberty* de un bărbat chel şi slăbănog, îmbrăcat într-un combinezon roşu din piele, presărat cu steluţe argintii. Luat prin surprindere Jed se pomeni îmbrăţişat şi bătut pe spate.

Noul lui prieten mirosea puternic a vin şi Giorgio.

– Eu sînt Indigo.

Deoarece pielea bărbatului aproxima culoarea, Jed încuviinţă din cap.

– Văd asta.

– O petrecere extraordinară. Indigo scoase o ţigară subţire şi neagră, îi introduse un capăt într-un port-ţigaret auriu şi punîndu-şi o mînă pe şoldul îngust luă un aer teatral. Orchestra este încălzită, şampania rece, iar femei... Îşi mişcă sprîncenele iute în sus şi-n jos şi continuă: Sînt la discreţie.

– Mulţumesc pentru punerea la curent.

Prudent, Jed dădu se plece, însă Indigo era genul prietenos aşa că-şi ancoră braţul de umărul lui.

– Vrei să te prezint cuiva? Cunosc pe toată lumea.

– Pe mine nu mă cunoşti.

– Dar mor de curiozitate. Îl conduse pe Jed prin holul plin de lume spre bar, unde băuturile erau turnate de doi barmani experimentaţi. Lasă-mă să ghicesc, continuă el. Se dădu în spate cîţiva paşi, îşi înclină capul într-o parte şi trase o dată din ţigara europeană. Eşti dansator?

– Nu.

– Nu? Faţa mobilă a lui Indigo se cuta gînditoare. Ei bine, cu trupul ăsta, ar trebui să fii. Ştii, Gene Kelly a

avut constituția atletică cea mai încîntătoare. Şampanie aici. Gesticulă cu țigara spre barman. Şi una pentru prietenul meu.

– Scotch, îl corectă Jed. Cu gheață.

– Scotch cu gheață? Ochii migdalați ai lui Indigo licăriră. Bineînțeles, ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Un actor – interpret de roluri dramatice, evident – din New York.

Jed îşi luă paharul şi scoase un dolar pentru bacşiş. Uneori, conchise el, era pur şi simplu mai bine să cooperezi.

– Da. Sînt în pauză de roluri, zise el şi evadă cu băutura lui.

Holul *Teatrului Liberty* era construit în stil gotic, cu metri de ornamente în ipsos, kilograme de spirale şi de spiriduşi decorînd mulura aurie. Deasupra uşilor care se deschideau către teatrul propriu-zis se aflau măştile de bronz ale Comediei şi Tragediei.

În seara aceasta, zona era ticsită de oameni care păreau cu toții hotărîți să se audă deasupra vacarmului. Spațiul mirosea a parfumuri, fum şi floricele care explodau vesele într-un aparat din vecinătatea barului.

Dora i-ar fi spus lui Jed că pur şi simplu mirosea a teatru.

Oaspeții se învîrteau de colo-colo, veşmintele lor acoperind toată gama posibilă, de la cravate albe la blugi tociți. Un grup de trei persoane îmbrăcate în negru şedeau nemişcate pe podea, într-un colț şi citeau cu glas tare dintr-un volum al lui Emily Dickinson. Prin uşile deschise se auzea orchestra care abordase furtunos o prelucrare a piesei *Brown Sugar* a celor de la Stones.

Nu era ca la Balul de lamă, se gîndi Jed.

Luminile erau aprinse. Putea vedea lumea adunată pe culoare, dansînd sau stînd, vorbind sau mîncînd, în timp ce pe scenă orchestra bombarda cu muzică rock.

În locurile din lojă, de la mezanin şi de sus, de la al doilea balcon se aflau alți invitați a căror atitudine zgomotoasă era împinsă la limita suportabilului datorită excelentei acustici a *Teatrului Liberty*.

Înainte de a porni în căutarea Dorei printre cei ce păreau să formeze întreaga populație a Philadelphiei, Jed asocie instictiv vacarmul cu un aparat de radio dat la maximum dar şi cu zarva produsă de incendii.

Contactul cu oamenii nu fusese niciodală punctul lui forte. Existaseră în copilăria lui prea multe întruniri mondene impuse şi prea multe afişări umilitoare în public ale părinților lui. Ar fi preferat o seară liniştită, acasă, dar din moment ce reuşise să se tîrască pînă aici, cel puțin era bine să nu o găsească pe Dora ocupată.

Dacă ea n-ar fi plecat de acasă atît de devreme, sub pretextul că trebuia să ajute la aranjat şi să vegheze ca mama ei să nu se amestece peste organizatori, el ar fi venit împreună cu ea şi ar fi urmărit-o pas cu pas.

Nu-i surîdea ideea ca ea să fie singură cînd atacatorul ei se afla încă în libertate. Cu toate că nu o putea considera ca atare într-o adunare de asemenea amploare, el simțea totuşi o oarecare nelinişte. Altfel nici n-ar fi fost aici.

Două petreceri într-o săptămînă. Jed sorbi scotch-ul şi-şi croi drum spre partea din față a teatrului. Depăşise numărul pe care şi-l propusese pentru un an.

Se strecură printre două femei, i se oferi un coif pe care îl refuză şi se gîndi serios să se întoarcă şi să plece.

Atunci o văzu pe Dora şi se întrebă cum de îi scăpase. Stătea pe marginea scenei, în ceea ce trebuia să fie o avalanşă de sunete, susținînd ceea ce părea să fie o discuție intimă cu alte două femei.

Îşi făcuse ceva la păr, observă Jed. Şi-l ridicase, într-o încîlceală de bucle negre şi rebele care păreau să fie la limita controlului. Şi ochii, se gîndi el, urmărind-o apucînd şi strîngînd mîna uneia din însoțitoare. Şi-i machiase astfel încît să pară mai mari, mai profunzi şi mai arzători, ca ai unei țigănci. Buzele ei, care continuau să se curbeze modelînd cuvinte pe care el nu le auzea, erau de un roşu provocator.

Purta o salopetă din mătase pe nuanțe de negru şi argintiu, cu guler înalt, mîneci lungi şi pantaloni strîmți

care se mulau ca un al doilea strat de piele. Paietele argintii răspîndite peste tot captau lumina scenei ori de cîte ori se mişca, licărind ca nişte fulgere. Neîndoielnic că le ştiuse efectul, îşi spuse el. Părăsise ea scena, dar mai ştia încă cum să ademenească lumina reflectoarelor.

Jed voia să-şi pună mîinile pe ea. Pentru o clipă acel gînd şi o dorinţă neaşteptată stăvili totul în preajmă.

Lăsîndu-şi paharul pe braţul unui scaun, el îşi croi drum prin marea de oameni.

– În definitiv e un actor metodic, zise Dora, zîmbind maliţios. Evident, dacă va începe să lucreze la spectacol, se va molipsi. Ce vreau eu să ştiu este ce se va întîmpla cu el după ce... Se întrerupse cînd simţi nişte mîini cuprinzînd-o de subsuori şi ridicînd-o de pe scenă..

Înainte ca buzele să-i fie acaparate, ea avu răgazul să zărească o frîntură din chipul lui Jed. Dorinţa aprigă, flămîndă, nestăpînită, palpită în ea, pulsîndu-i din pîntec pînă în piept, astfel că atunci cînd el o eliberă inima îi bătea năvalnic.

– Bună. Clătinîndu-se ea se sprijini de umărul lui ca să-şi recapete echilibrul. În cizmele cu tocuri înalte pe care le purta, îi venea lui Jed aproape pînă la nivelul ochilor, iar intensitatea privirii lui făcea ca fiecare părticică din ea să vibreze în ritmul orchestrei. Mă bucur că ai putut să vii. Ah... el este...

Ea se întoarse spre prietenele ei şi păli.

– Scuzaţi-ne. Jed se îndepărtă cu ea pînă găsi un colţişor. Nu putea să-l denumească liniştit, dar cel puţin nu era necesar să ţipe unul la celălalt. Cum se numeşte lucrul ăsta pe care îl porţi?

– Ăsta? Ea privi în jos lucitorul costum provocator şi apoi îşi ridică ochii spre el. Sexy. Îţi place?

– Am să-ţi spun de îndată ce am să-mi pot răsuci înapoi limba în gură.

– Ai un asemenea fel de a te exprima, Skimmerhorn. Vrei să bei ceva, să mănînci?

– Am băut. Am fost primit la uşă de un negru de vreo doi metri îmbrăcat în piele roşie. M-a îmbrăţişat.

– Indigo. Ochii ei stăluciră. Este un tip foarte sociabil.

– M-a categorisit drept actor şomer din New York. El atinse cu vîrful degetului una din buclele Dorei şi se întrebă ce ar trebui să facă pentru ca acestea să-i se reverse pe umeri.

– Indigo are un limbaj cam bombastic, însă este un regizor excelent şi are un ochi foarte bun. Ai făcut bine că nu i-ai spus că eşti poliţist. Apucă mîna lui Jed şi-l conduse în culise unde era aranjat un alt bar şi un bufet. Nu-i simpatizează pe poliţişti.

– Dar eu nu sînt poliţist. El vru să comande un nou scotch, dar optă pentru sifon, în timp ce Dora alese şampanie. De ce nu-i simpatizează?

– Oh, a fost angajat cu jumătate de normă ca om de ordine la un club de noapte – ca să-i înlăture pe zurbagii La un raid, poliţia a dat peste jocuri de noroc într-o cameră din spate şi l-a săltat şi pe el. Ea îşi înclină capul, îşi schimbă poziţia umerilor şi începu să-l imite perfect pe Indigo. Dragă, a fost o experienţă înfricoşătoare. Ai idee ce fel de oameni pun în celulele alea?

– Da. Criminali.

– Să nu-i spui lui asta. Eu sînt cea care i-am plătit cauţiunea şi vreau să-ţi spun că tipul a fost distrus. Cu un gest automat, ea îndreptă gulerul cămăşii lui Jed. Îmi închipui că-ţi este greu să înţelegi, din moment ce întotdeauna te-ai aflat de partea cealaltă a gratiilor.

– I-am văzut din ambele părţi.

– Oh, atunci este bine. Cu o mişcare vioaie ea îi îndepărtă de pe frunte şuviţa răvăşită de vînt. Va trebui să-mi povesteşti şi mie o dată despre asta.

– Poate că am s-o fac. M-ai terminat de dichisit?

– Da. Arăţi foarte bine în negru – poate puţin cam rebel. Un fel de James Dean.

– Dar este mort.

– Da, desigur. Vreau să spun dacă ar fi trăit ca să apuce treizeci de ani. Ea afişa un zîmbet gînditor şi amuzat. Toţi poliţiştii sînt atît de raţionali în adevăratul sens al cuvîntului sau doar tu eşti?

– Este o chestiune de realitate şi fantezie. Eu mă simt mult mai bine în realitate.

– Păcat. Eu mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă afundată în fantezie. S-ar putea spune chiar trudind pentru ea. Dora luă o ridichе de pe masă şi începu să o ronţăie. O prefer realităţii crude.

– Cînd erai actriţă.

Hohotul ei de rîs explodă tumultuos ca spuma unui vin.

– Trebuie să-ţi amintesc că eu sînt o Conroy. Nu mai joc acum, dar sînt încă actriţă. Apropiindu-se de el, ea îl ciupi îndrăzneţ de lobul urechii. Dacă te hotărîşti vreodată să încerci să urci pe scenă s-ar putea să fiu tentată să revin în lumea teatrului.

Un val de căldură îl săgetă în centrul trupului.

– Ce-ar fi să rămînem ceea ce sîntem?

– Lumea nu va şti niciodată ce a pierdut. Ea privi în jos la paharul lui. Să ştii că nu trebuie să faci pe şoferul de serviciu. Putem lua un taxi la întoarcere.

– Rămîn la asta. El se întinse şi o cuprinse de bărbie. Vreau să am capul foarte limpede cînd voi face dragoste cu tine în noaptea asta.

– Oh! Ea îşi ridică propriul pahar cu o mînă nesigură. Ei bine...

El zîmbi răutăcios.

– Ai rămas fără replică, Conroy?

– Ah...

– Isadora!

Jed zări silueta statuară a unei roşcate care îşi făcu apariţia într-un veşmînt verde strălucitor ce îi aluneca pe trupul de vis, revărsîndu-se în pliseuri de la genunchi la glezne. Se îndreptă spre ei, răspîndind un aer exotic ca de sirenă sălbatică.

Binecuvîntînd întreruperea lui Trixie, Dora răsuflă uşurată şi se întoarse către mama ei.

– Vreo problemă?

– Organizatorul ăsta este o bestie. Dumnezeu ştie de ce îl tot angajează. Ea aruncă o privire peste umăr care ar fi putut să topească oţelul. A refuzat, absolut a refuzat

să mă asculte în privinţa pastei de anşoa.

Deoarece fusese rîndul lui Will să vegheze ca mama lor să nu se amestece peste organizator, Dora aruncă o privire rapidă în jur. Frăţiorul ei era, conchise ea, un om mort.

– Unde este Will?

– Oh, s-a dus cu fătuca pe care a adus-o de la New York. Trixie îşi aruncă mîinile în sus. Gestul provocă mişcarea mărgelelor colorate care îi atîrnau la urechi. Enervarea la care o supusese organizatorul o făcuse să nu-şi amintească numele. Manechina, adăugă ea.

– Miss Ianuarie, zise Dora în şoaptă.

– Acum, în legătură cu pasta de anşoa, începu Trixie. Ea inspiră adînc, pregătindu-se să se lanseze într-un discurs indignat.

– Mamă, nu l-ai cunoscut pe Jed.

– Jed? Distrasă, Trixie îşi aranjă părul. Faţa i se transformă cînd îşi luă aerul ei impresionant. Subtil, îşi înclină bărbia, îşi plecă genele dese şi-l privi pe Jed printre ele. Flirtul, în opinia lui Trixie, era o artă. Sînt măgulită să te cunosc.

Jed înţelesese ce se aştepta din partea lui cînd luă mîna oferită. O sărută pe degete.

– Plăcerea este de partea mea, doamnă Conroy.

– Oh, Trixie, te rog. Îşi rosti numele ca pe un tril. Altfel m-aş simţi bătrînă şi serioasă.

– Sînt convins că acest lucru ar fi imposibil. V-am văzut în *Hello, Dolly!* anul trecut. Aţi fost încîntătoare.

Obrajii catifelaţi ai lui Trixie se îmbujorară de plăcere.

– Oh, ce amabil eşti! O ador într-adevăr pe Dolly Levy, un personaj atît de complex, de bine construit.

– L-aţi surprins perfect.

– Da. Ea oftă amintindu-şi. Îmi place de el, Dora. Spune-mi, Jed – vai, ai mîini foarte mari, nu-i aşa?

– Mamă. Deoarece se purtase atît de drăguţ, Dorei i se făcu milă de el. Jed este chiriaşul pe care mi l-a găsit tata.

– Chiriaşul! Chiriaşul! Instantaneu, instinctele materne

depăşiră plăcerea de a cocheta. Oh, vai, dragul meu băiat! Copleşită de recunoştinţă, Trixie îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui Jed. Avea o putere de luptător. Îţi sînt îndatorată pînă peste cap.

Dora pur şi simplu îşi roti limba în jurul dinţilor cînd Jed îi aruncă o privire neajutorată.

– A fost o nimica toată, zise el, bătînd-o stîngaci pe Trixie pe spate. Nu am făcut decît să răspund unei cereri.

– Mi-ai salvat-o pe biata Isadora de acel spărgător înfiorător. Mişcîndu-se ritmic în faţă şi în spate, Trixie îl sărută pe ambii obraji. Nu vom fi niciodată capabili să te răsplătim pentru că l-ai alungat şi nu l-ai lăsat s-o jefuiască pe fetiţa noastră.

El îşi încruntă ochii peste umerii greoi ai mamei ei. Dora îşi schimbă privirea.

– Sînt cu ochii pe ea, zise Jed serios. Să nu vă faceţi griji.

– Îngrijorarea, dragule, face parte din zestrea unei mame. Cu un zîmbet trist, Trixie oftă.

– Aici erai, floare a suferinţei. Cu frac şi cravată albă, Quentin se plimba ţanţoş, ţinîndu-se încă bine pe picioare după ce ameţise doi barmani. Îi dădu soţiei un lung şi persistent sărut, care îl făcu pe Jed să ridice dintr-o sprînceană. Am venit să cer miresei mele un dans.

– Sigur, dragule. Trixie îşi strecură mîinile în jurul lui şi începură să alunece în paşi de tango.

– L-ai cunoscut pe tînărul pe care l-am selecţionat pentru Izzy?

– Da, chiar acum. La o piruetă, Trixie îşi dădu capul pe spate şi-i zîmbi lui Jed. Acesta n-ar fi fost surprins dacă un trandafir ar fi apărut subit între dinţii ei. Ai un gust excelent.

– Izzy, arată-i lui Jed teatrul. Umilul nostru stabiliment nu cuprinde doar o scenă. Quentin îi făcu cu ochiul, îşi strînse bine soţia şi se depărtă cu ea în ritm de tango.

– Floarea suferinţei? întrebă Jed după o clipă.

– Lor li se potriveşte.

– Evident. El nu-şi amintea să-şi fi văzut vreodată părinţii schimbînd o îmbrăţişare mai mult decît formală, şi cu atît mai puţin un sărut pătimaş. Singura pasiune pe care o împărtăşiseră de faţă cu el fuseseră insultele şi porţelanurile aruncate.

– Nu mi-ai spus c-ai mai fost pe aici.

– Poftim?

– La teatru, zise ea, captîndu-i din nou atenţia. *Hello, Dolly!*

– N-ai întrebat. El o conduse pe Dora departe de lume, în apropierea barului. Nu i-ai spus, nu-i aşa?

– N-am vrut să o supăr. Nu te uita aşa la mine, se răsti ea. Ai văzut cum se comportă numai cînd se gîndeşte la spargere. Îţi închipui ce s-ar întîmpla dacă i-aş spune că un maniac m-a ameninţat cu arma? Văzînd că el nu răspunde, ea începu să bată uşor din picior. Am să-i spun, cînd am să cred eu de cuviinţă.

– Treaba ta, zise Jed şi-şi scoase o ţigară. Însă dacă va afla ceva din altă parte va fi şi mai rău.

– Nu vreau să mă gîndesc acum la chestia asta. Ea îi smulse lui Jed ţigara, şi după ce pufăi o dată din ea, i-o dădu înapoi. Hai să-ţi arăt teatrul. Clădirea a fost construită la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. La început a fost o vestită sală de varieteu. Ea se îndepărtă de scenă şi o apucă pe unul din holurile strîmte. A încetat să mai funcţioneze după decăderea vodevilului, şi a scăpat ca prin urechile acului de cupa buldozerului. Dora deschise uşa unei cabine. Punîndu-şi mîinile în şolduri, ea îl privi pe Will dezlipindu-se dintr-o îmbrăţişare înfocată. Dezertarea, zise ea, este un delict care se pedepseşte prin spînzurătoare.

Will zîmbi şi-şi încolăci braţul în jurul unei femei mlădioase, îmbrăcată într-o rochie roşie subţire.

– Lorraine mă ajută să-mi învăţ rolul. Mă pregătesc pentru o reclamă de apă de gură.

– Erai de serviciu, Will. Eu mi-am făcut schimbul, iar Lea nu vine decît după miezul nopţii.

– Bine. Bine. Trăgîndu-şi după el partenera, Will se

strecură pe uşă. Ne vedem mai tîrziu.

Jed nu se deranjă cîtuşi de puţin să-şi mascheze admiraţia pentru şoldurile lui Lorraine care se legănau ca un pendul.

– Bagă-ţi ochii înapoi în cap, Skimmerhorn, îl avertiză Dora. S- ar putea să calce cineva pe ei.

– Într-o clipă. Se întoarse spre Dora cînd Lorraine dispăru din imagine. Schimbul lui la ce? întrebă Jed.

– La a o ţine pe mama departe de organizator. Haide, am să te duc sus la zei. De acolo panorama scenei este grozavă.

Pe măsură ce noaptea se scurgea, Jed nu mai puse la îndoială faptul că se distra. Deşi nu-i plăceau aglomeraţiile şi nu vedea rostul petrecerilor şi al conversaţiilor cu străini, nu simţea nici o dorinţă să plece mai devreme. Cînd îi întîlni pe Chapmani la primul balcon, concluzionă că şi aceştia se distrau.

– Hei, Jed. Un An Nou fericit. Mary Pat îl sărută, după care se aplecă din nou peste balustradă ca să privească la forfota de jos. Ce petrecere! N-am văzut niciodată ceva asemănător.

Jed examină şi el privelişte a. Un furnicar de oameni, şuvoaie de culori, rafale de zgomote.

– Familia Conroy este unică.

– Mie îmi spui. L-am cunoscut pe tatăl Leei. Am dansat jitterbug. Faţa ei se îmbujoră scăldată de un hohot de rîs. N-am ştiu că pot să dansez şi jitterbug.

– N-a trebuit decît să se ţină strîns de el, comentă Brent. Bărbatul se mişca bine.

– Probabil că şi-a făcut plinul. Jed îl zări jos pe Quentin, care purta pe cap un coif nostim înclinat.

– Unde este Dora? întrebă Brent. N-am văzut-o deloc de cînd am ajuns.

– Se învîrteşte pe-aici. Indigo a vrut să danseze cu ea.

– Indigo? Mary Pat se aplecă şi mai mult ca să răspundă semnelor din mînă ale străinilor şi ca să arunce cu confetti.

– Imposibil să nu-l fi văzut. E un negrotei uriaş şi chel îmbrăcat în haine din piele roşie.

– Oh! Oh, repetă ea după ce îl localiză. Dumnezeule, ce mi-aş dori şi eu să pot dansa aşa. Îşi propti coatele pe balustradă şi începu să-şi mişte şoldurile uşor în ritmul muzicii.

– S-a mai descoperit ceva? îl întrebă Jed pe Brent.

– Este încă devreme. Brent sorbea tacticos dintr-o bere. Sîntem în stadiul de distribuire a portretului. Dacă are cazier, vom afla ceva după sărbători. Eu am făcut nişte cercetări, căutînd asemănări cu agresorii sexuali cunoscuţi. Însă pînă acum nimic. Brent privi în jos la paharul lui gol. Hai, să mergem să ne luăm o bere.

– Oh nu, nu te duci nicăieri. Mary Pat se răsuci şi-l apucă pe Brent de braţ. Vei dansa cu mine, domnule locotenent. Se apropie miezul nopţii.

– N-am putea să stăm aici şi să ne sărutăm? Brent îşi tîra picioarele în timp ce soţia îl trăgea după ea. Uite, va dansa Jed cu tine.

– Eu mă duc după femeia mea.

Cînd cei trei reuşiseră ca dînd din coate şi strecurîndu-se să ajungă jos, la nivelul orchestrei, solistul ţipă în microfon, cerînd cu mîinile ridicate linişte.

– Haide, toată lumea să facă linişte! Mai avem doar un minut pînă la ora zero, aşa că găsiţi-vă partenerul sau o pereche de buze disponibile şi pregătiţi-vă să vă ţuguiaţi gura pentru Anul Nou.

Jed ignoră larma şi cele cîteva propuneri interesante ale unor femei singure şi-şi croi drum prin mulţime.

O zări pe scenă, în dreapta, rîzînd cu fratele ei în timp ce turnau şampanie în zeci de pahare.

Ea aşeză jos un pahar gol şi luînd un altul se răsuci ca să se asigure că membrii formaţiei aveau suficiente pahare. Atunci îl văzu şi ea.

– Will. Neluîndu-şi ochii de la Jed, ea îi întinse sticla fratelui ei. Rămîi singur.

– O să fie debandadă! strigă el, însă ea deja era în drum spre colţul scenei.

– Fiţi gata, oameni buni! Vocea solistului răsună în

întreg teatrul. Numărați cu mine. Zece, nouă...

Dora avea senzația că se mișcă cu încetinitorul, prin apă, prin apa caldă și mătăsoasă. Inima îi bătea puternic în piept.

– Opt, șapte...

Se aplecă, își puse mîinile pe umerii lui Jed. El o cuprinse de mijloc.

– Șase, cinci...

Pereții se cutremurară. Dora păși în aer, în colorata ploaie de confetti și simți mușchii lui încordîndu-se atunci cînd îi trecu cu mîna prin păr și-și încolăci picioarele în jurul lui.

– Patru, trei...

Milimetru cu milimetru ea lunecă pe corpul lui, ținîndu-l cu privirea și respirînd accelerat.

– Doi, unu...

Gura ei fierbinte și flămîndă se deschise primind-o pe a lui. Explozia de urale acoperi sunetele lor de plăcere îngemănate. Pe fundalul unui murmur incoerent ea schimbă unghiul sărutului și se afundă mai adînc, încleștîndu-și mîinile amîndouă în părul lui.

El continua să o coboare de pe scenă pe podea, sigur că avea să explodeze ceva din el: cap, inimă, coapse. Chiar și atunci cînd ea atinse pămîntul, trupul îi rămase modelat pe al lui, făcîndu-l să conștientizeze chinuitor toate contururile ei.

Savoarea ei era mai periculoasă decît whisky-ul, mai efervescentă decît șampania. El înțelegea acum că era posibil ca un bărbat să se îmbete dacă se lăsa prins în mrejele unei femei.

El își dezlipi buzele de gura ei, însă continuă să o țină strîns la piept. Ochii ei erau pe jumătate închiși, buzele ușor despărțite. În timp ce o privea, ea își trecu limba ușor pe deasupra buzelor, de parcă ar fi vrut să absoarbă savoarea lui persistentă.

– Mai dă-mi unul, murmură ea.

Însă pînă ca el să apuce, Quentin apăru între ei, cuprinzîndu-i cu cîte un braț pe fiecare.

– La mulți ani, *mes enfants*. Înclinîndu-și capul, își

drese glasul, dîndu-i fluiditatea vinului care stropea mulțimea.

Sunați alungînd vechiul, sunați întîmpinînd noul,
Sunați, clopote vesele, peste omăt:
Anul pleacă, lăsați-l să se ducă;
Sunați alungînd minciuna, sunați întîmpinînd adevărul.

– Tennyson, murmură Jed, impresionat, iar Quentin îi zîmbi.

– Întocmai. Cu acelaşi entuziasm o sărută mai întîi pe Dora şi apoi pe Jed. Pînă ca Jed să apuce să-şi revină din şoc, Trixie coborî la ei.

– Ador sărbătorile. Urmară alte sărutări, date cu dărnicie. Will, vino aici şi sărută-ţi mama.

Supunîndu-se, Will sări afectuos de pe scenă şi-şi cuprinse mama într-o îmbrăţişare teatrală. Îşi sărută tatăl şi apoi se întoarse spre Jed. Jed se ţinu tare pe poziţie.

– Nu vreau să fiu obligat să-ţi dau un pumn.

– Îmi pare rău, sîntem un clan demonstrativ. În ciuda avertismentului, el îi îmbrăţişă puternic pe Jed. Uite-i pe Lea şi pe John.

Cu gîndul la supravieţuire, Jed făcu un pas în spate, dar se pomeni blocat pe scenă. Renunţă şi resemnat primi sărutul Leei şi îmbrăţişarea lui John, pe care nu-l cunoscuse pînă atunci.

Urmărind totul şi studiind variatele reacţii de pe chipul lui, Dora pufni în rîs şi apucă un pahar plin de şampanie.

În sănătatea ta, Skimmerhorn, îşi zise în sinea ei. Încă n-ai văzut nimic.

Pînă să-şi dea sfîrşitul, DiCarlo agoniză vreme îndelungată. Winesap aştepta rădător, făcînd toate eforturile ca să ignore firavele strigăte de ajutor, rugile delirante şi suspinele bolborosite.

Nu-şi dădea seama cum se descurcase Finley cu servitorii. Nici nu voia să ştie. Însă îşi dorise, de nenumărate ori pe parcursul celor trei ore de interminabilă aşteptare ca DiCarlo să facă singurul lucru cuviincios

posibil şi anume să moară.

Apoi, cînd întunericul începu să se lase şi sunetele din afara serei încetară, Winesap îşi dori ca lui DiCarlo să-i fi trebuit mai multă vreme.

Nu-i făcea nici o plăcere sarcina primită.

Oftînd, ieşi din casă, trecu pe lîngă trupul întins şi traversă pajiştea îndreptîndu-se spre sculăria cu pereţi de piatră. Întrebase cu sfială dacă găsea pe undeva vreo bucată de pînză sau de plastic.

Urmînd instrucţiunile lui Finley, Winesap dădu peste o pînză mare stropită cu alb. El reveni în grădină şi la sarcina lui neplăcută, cocoşat de greutatea balotului, purtat pe umeri.

Fu uşor să-şi stăvilească aversiunea din minte. Nu trebui decît să-şi imagineze că era el cel care stătea întins, cu privirea ţintuită în înaltul cerului, că întreaga situaţie nu-l mai deranjă deloc.

Aşternu pînza peste pietrişul alb. Acesta era mînjit cu sînge, lipicios chiar din cauza lui. Şi muştele... Ei bine, se gîndi Winesap, totul era înfiorător.

Aplecîndu-se, respirînd şuierător printre dinţi, Winesap răsuci trupul lipsit de vlagă al lui DiCarlo pînă îl aduse pe mijlocul pînzei.

Adună apoi restul. Munca fizică îl făcea întotdeauna să asude masiv. Despături o batistă şi-şi tamponă faţa şi gîtul transpirat. Strîmbînd din nas, aruncă batista şi o înghesui sub cadavru.

Se aplecă din nou, evitînd atent la urmele de sînge şi scoase portmoneul lui DiCarlo ca să se asigure că îndepărtase orice posibilitate de identificare.

În surdină, de la fereastra etajului al doilea, el auzi acordurile unei opere italiene. Finley se pregătea pentru ieşirea în oraş, se gîndi Winesap. În definitiv, a doua zi era sărbătoare.

Capitolul 17

Noaptea ca de cristal făcea ca aerul să pară fragil. Un strat subțire de gheață așternut ca o pînză de păianjen pe geamul lateral al *Thunderbird*-ului strălucea în lumina străzii. Înăuntru, radiatorul bîzîia eficient, adăugînd tonul lui de bas melodiei *Blue Monday* interpretată la radio de cei de la Fats Domino.

Căldura, muzica lentă, drumul lin ar fi îndemnat-o pe Dora la somn – dacă nervii nu i-ar fi fost atît de încordați. Ca să-și domolească încordarea ea menținu neîncetat o conversație despre petrecere, despre invitați, despre muzică, comentariu care nu solicita o participare prea activă din partea lui Jed.

Cînd parcară mașina în spatele casei, gîtul ei era aproape uscat.

– Este în ordine, nu-i așa? întrebă ea.

– Ce să fie în ordine?

Degetele ei se încleștară pe geanta de seară.

– Paza pe care a pus-o Brent.

– Din cauza asta ai fost atît de agitată?

Ea studie clădirea, razele de la lumina ușii din spate, strălucirea din fereastră, dată de lampa pe care o lăsase aprinsă.

– Am făcut un lucru bun că le-am lăsat arzînd toată noaptea.

– Totul este în ordine. Aplecîndu-se, el îi desfăcu centura de siguranță. Amîndoi au fost aici.

– Bine. Asta-i bine. Însă încordarea ei nu dispăru. Coborîră în tăcere fiecare pe partea lui, se îndreptară spre trepte și începură să le urce.

Nu-i plăcea să fie agitată, se gîndi ea în timp ce Jed

descuia uşa de afară. Starea ei de acum nu avea însă nici o legătură cu intruşii sau cu paznicii. Avea legătură cu ceea ce urma să se întîmple de îndată ce ei aveau să pătrundă înăuntru şi să rămînă singuri.

Ceea ce era absolut un nonsens, conchise ea. Păşi în hol şi în drum spre uşă îşi căută cheile. Îl dorea, dorea foarte mult să sfîrşească ceea ce începuse între ei.

Şi totuşi...

Jed îi luă cheile din mîna rigidă şi descuie uşa.

Era o chestiune de stăpînire de sine, îşi dădu ea seama în timp ce-şi dezbrăca haina şi şi-o aşeza pe scaun. Înainte, întotdeauna se asigura că ea era cea care deţinea cîrma într-o legătură, că ea era cea care o dirija în direcţia dorită.

În relaţia cu Jed, ea nu se mai afla însă pe locul pilotului şi amîndoi ştiau asta.

Auzi uşa închizîndu-se în urma ei şi cheia răsucindu-se în broască. Noi tentacule de încordare puseră stăpînire pe gîtul ei.

– Vrei să bei ceva? Fără să se întoarcă ea se îndreptă spre locul unde ţinea brandy-ul.

– Nu.

– Nu? Degetele ei zăboviră o clipă pe sticlă, după care se retraseră. Nici eu nu vreau. Se îndreptă atunci spre combina muzicală şi o deschise comutînd-o pe CD fără să aibă habar ce fel de muzică lăsase înăuntru. Bessie Smith luă locul celor de la Fats.

– Peste cîteva zile va trebui să scot pomul afară. Ea se întinse şi atinse o creangă. În a douăsprezecea noapte. Am să strîng totul, am să ard cîteva rămurele de brad în cămin. Întotdeauna mă întristează momentul. Ea tresări cînd Jed o cuprinse de umeri.

– Eşti agitată.

– Eu? Ea rîse şi-şi dori să-şi fi pregătit ceva de băut, ceva care să-i fi potolit arsura din gît.

– Îmi place.

Copilăreşte, ea se întoarse şi zîmbi delicat.

– Te cred. Te face să te simţi superior.

– Este adevărat. El îşi aplecă uşor capul şi o sărută

pe colțul gurii. Însă îmi dă siguranța că îți vei aminti multă vreme aceste clipe. Vino cu mine.

Ținînd-o de mînă, el parcurse cu ea scurtul drum spre dormitor.

Voia să se miște ușor, să o descopere milimetru cu milimetru, să savureze acea nervozitate chiar dacă ar fi însemnat să o exploateze. Pînă cînd ea i-ar fi cedat neputincioasă și-ar fi devenit a lui.

Aprinse veioza și în lumina acesteia o privi pe Dora.

Respirația ei tremură cînd el își atinse buzele de ale ei. Tandrețea era ultimul lucru pe care îl aștepta de la Jed și în același timp cel mai devastator dar pe care el i-l putea oferi. Buzele ei se depărtară, primindu-l, deși inima i se strînse.

Capul ei se înclină pe spate, gestul de capitulare provocînd zvîrcolirea puterincă a dorinței lui lăuntrice. El însă continuă să se joace delicat cu buzele ei, prelungind clipa la infinit.

– Tremuri, murmură el, conturînd cu buzele linia obrazului ei, lunecînd cu limba pe pielea caldă și catifelată, cufundîndu-se în savoarea carnală.

– Tu ești de vină.

– S-ar putea să ai dreptate. El îi acoperi din nou gura, aprofundîndu-și sărutul, pînă ce plăcerea începu să se rotească amețitor în capul ei. Gemete, murmure, gîfîieli, bătăile puternice ale inimilor precipitate, deveniseră acum perceptibile.

– Lasă-mă să fac patul, șopti ea. Însă cînd se întoarse, el o trase înapoi și îi atinse ușor ceafa cu buzele.

– Poate să mai aștepte.

Mîinile lui se așezară pe talia ei acolo unde încordarea ședea încolăcită ca un șarpe cu clopoței.

– Nu cred că pot.

– Nu se va întîmpla repede. El rătăci cu mîinile de-a lungul trupului ei. Și nici ușor nu va fi.

– Jed. Numele lui se sfîrși cu un suspin. Mîinile lui ajunseseră acum pe sîni, degetele dezmierdînd, atingînd ușor, rotindu-se pe sfîrcuri în timp ce limba luneca după ureche în gesturi greu de suportat. Cu ochii închiși, ea

abandonă orice formă de control şi se arcui spre el.

El începu să-şi folosească dinţii, satisfăcîndu-şi propria nevoie primitivă pentru gustul carnal pe măsură ce desfăcea micuţii nasturi care se înşirau de la gît pînă la locul de împreunare al coapselor. Respiraţia ei se încetini, se aprofundă, devenind asemănătoare cu a unei femei în transă. Degetul lui abia îi atingea pielea coborînd cu o lene chinuitoare de la un nasture la altul.

– Am avut la dispoziţie toată noaptea ca să-mi pun întrebări. El vorbi încet, aproape de urechea ei, luptîndu-se din răsputeri ca mîinile să nu-i devină prea lacome. Toată noaptea, ca să-mi imaginez ce se ascunde aici.

Încet, el desfăcu materialul şi-şi coborî degetele spre centrul ei. Nu era nimic altceva decît feminitate.

– Dumnezeule! El îşi îngropă faţa în părul ei, în timp ce dorinţa îl învăluia. Pielea ei era fierbinte şi moale, muşchii tremurînd neputincioşi sub mîinile lui. Ştînd unul lîngă celălalt în lumina veiozei fiecare fior al ei se propagă în el.

Jed nu ştiuse că nevoia putea să fie atît de cumplită sau că dorinţa de a da şi de a primi putea să fie atît de pătrunzătoare, ca o lamă ascuţită. Nu ştia decît că voia fiecare milimetru din ea şi satisfacţia de a fi făcut-o să dorească cu aceeaşi ardoare ca a lui.

Ca într-un vis, Dora îşi ridică braţul şi şi-l încolăci în jurul gîtului lui. Parcă plutea, se gîndi ea. Aerul strălucea precum argintul. El însă avea să o atingă din nou şi atunci acel aer liniştit şi strălucitor avea să capteze focul, asemeni sabiei răsucită în soare.

Cu ochii pe jumătate închişi, ea se sprijini de el, percepînd satisfacţia şi miracolul pe care mîinile lui i le trezeau rătăcindu-i pe piele. Îşi întoarse capul ca să-i găsească din nou gura. Buzele ei umede şi flămînde se contopiră cu ale lui, silindu-l să ia mai mult. Ea nu mai era în stare să precizeze focarul plăcerii. Prea multe erau senzaţiile care o săgetau. Gura lui, da, exista plăcere în ea, apăsarea fermă a buzelor lui, scrîşnetul dinţilor, împletirea limbilor.

Plăcere mai mare însă îi stîrnea percepţia trupului lui tare ca stînca, a fiorilor firavi care şopteau despre o violenţă ţinută aspru sub control. Căldura emanată în jurul lui vorbea despre dorinţe întunecate şi disperate.

Şi mai erau mîinile. Dumnezeule, mîinile lui care mîngîiau, conturau şi posedau, aproape cu duritate, făcînd-o să se teamă că pierzîndu-şi controlul va implora pentru mai mult.

Respiraţia ei luă forma suspinelor, a gemetelor joase răguşite, iar trupul i se lipi puternic de al lui, legănîndu-se într-un ritm insistent. Ca să o satisfacă, el îşi coborî mîna spre centrul ei pînă i-l cuprinse în palmă. Asudată, ea era deja stîrnită. Doar din degete el o aruncă la limita suportabilului. Trupul ei deveni rigid şi se arcui spre el. Ţipă cînd orgasmul puternic şi rapid o zgudui. Cînd picioarele ei cedară, el pătrunse adînc în ea, geamătul lui împletindu-se cu suspinul ei de vădită încîntare.

– Mai vrei?

Capul ei se roti. Ca să-şi păstreze echilibrul, ea se prinse şi cu celălalt braţ de el.

– Da.

El o ridică din nou, poziţia crescîndu-i ori de cîte ori ea îi rostea gemut numele. El înţelese atunci că un bărbat se putea îmbăta şi putea să-şi piardă stăpînirea de sine fără să pună picătură de alcool în gură. Înţelese că o femeie i se putea strecura în sînge ca un drog. Devenind tot mai lacom, el o răsuci ca să-i tragă frumosul materialul de pe umeri.

Chipul lui avea întipărită o sălbăticie, ochii o brutalitate care ar fi trebuit s-o înspăimînte pe Dora. Deşi inima ei tresări, motivul nu avea nimic de a face cu teama.

– Te doresc. Vocea ei era joasă şi sugrumată, ca o miere turnată peste flacără. Mîinile care îi traseră lui cămaşa peste cap nu erau nici pe departe răbdătoare. Ochii ei însă, aflaţi aproape la acelaşi nivel cu ai lui, erau puternici şi siguri. Ea îi desfăcu blugii şi dîndu-şi capul pe spate se lipi de el. Te vreau înăuntrul meu. Acum.

Ca răspuns el o prinse de şolduri şi se rostogoli cu ea pe pat.

Se răsuciră de două ori, trăgîndu-şi nerăbdători hainele unul altuia, pînă ce pielea umedă se lipi de piele umedă. Însă cînd ea era pe punctul de a se strînge în jurul lui ca să-l primească, el începu să coboare de-a lungul truplui ei. În timp ce ea se zvîrcolea şi gemea sub el, Jed se desfăta, sorbind din sînii ei, făcîndu-i de nesuportat contracţiile din josul abdomenului.

Respirînd cu greutate, ea îşi încleştă mîinile în părul lui, trupul arcuindu-i-se primitor.

– Acum! Pentru numele lui Dumnezeu, acum.

El îi prinse sfîrcul între dinţi, strîngîndu-l pînă ce unghiile ei i se afundară în umeri.

– De astă dată vreau mai mult.

Însă de ce lua mai mult, de aceea avea nevoie de mai mult. Ea i se oferi complet, abandonîndu-se în şuvoiul de senzaţii. Şi totuşi nu era de ajuns.

Aşa cum îşi promisese, el exploră fiecare milimetru din ea, gustînd, atingînd, posedînd. Orice cerea, ea îi oferea. Orice îi oferea el, lua.

O putea privi. Lumina bătea pe pielea ei umedă, făcînd-o să strălucească ca una din figurinele ei din porţelan. Însă ea era vie, mîinile îi erau la fel de curioase ca ale lui, gura la fel de avidă.

Sub ei cuvertura era la fel de lunecoasă şi de calmă ca apa. Muzica plutea în aer, numai saxofoane jelitoare şi başi vibratori.

Cînd o pătrunse, suspinul trecu de pe buzele ei pe ale lui. Încet, savurînd totul, el lunecă mai adînc în ea, tot mai adînc, preluîndu-i gemetele frenetice, incitînd altele noi prin jocul pe care limba lui îl conducea.

El se încordă şi se ridică deasupra ei ca să-i vadă chipul, ca să-i urmărească acele licăriri de plăcere. Ea veni din nou spre el, strîngîndu-se convulsionată în jurul lui, furtuna de senzaţii înăbuşindu-i lui Jed respiraţia.

Ochii ei strălucitori şi mari se deschiseră, fixîndu-se pe chipul lui. Buzele îi tremurară cînd încercă să vorbească, însă nu reuşi să articuleze decît un alt geamăt. El era singurul lucru pe care îl vedea, pe care îl percepea, pe care îl dorea. Fiecare mîngîiere lentă o cutre-

mura transformîndu-i trupul într-un morman de vibraţii scînteietoare şi de dorinţe chinuitoare. El le aprinse iarăşi şi iarăşi, pînă ce ea, cedînd definitiv, se lipi de el, lăsîndu-l să o poarte unde şi cum dorea

Ea ţipă din nou. Jed îşi îngropă faţa în părul ei şi-şi îngădui să continue.

Muzica se schimbase. Elton John îşi cînta elegia dedicată lui Marlyn. Dora şedea întinsă de-a curmezişul patului, trupul ei vlăguit neconştientizînd greutatea lui Jed. Îi simţea buzele apăsîndu-se uşor pe sîni şi bătăile inimii încă precipitate. Găsi putere să-şi ridice mîna, să-i rătăcească cu ea prin păr şi să şi-o coboare apoi pe umărul lui.

Atingerea ei, pe cît de maternă pe atît de amoroasă, îl stîrni. El avea senzaţia că, fără schiuri, se rostogolise de pe un munte foarte înalt şi că poposise într-un izvor cald şi adînc. Urmîndu-şi impulsul, el îi sărută rotunjimea sînului şi privi surîsul ei.

– Te simţi bine? o întrebă el.

– Nu. Nu văd nimic.

Era rîndul lui să zîmbească.

– Pentru că ai ochii închişi.

– Oh! Ea îi deschise şi oftă. Slavă Cerului! Am crezut că am orbit. Întorcîndu-şi capul pe cuvertura mototolită, ea îl privi. Nu cred că am să te întreb cum te simţi. Pari mult prea satisfăcut de tine.

Sprijinindu-se pe coate el se ridică să o sărute. Aşa cum îşi imaginase, părul ei se desfăcuse, bogăţia de bucle încadrîndu-i faţa. Buzele îi erau umflate, iar ochii somnoroşi.

El simţi ceva zvîcnind – nu dorinţa reaprinsă la care se aşteptase, ci cu totul altceva. Ceva ce nu recunoştea să fie mulţumire.

– Întreabă oricum.

– În regulă. Ea îi dădu la o parte părul de pe frunte. Cum merge, Skimmerhorn?

– Merge bine.

– Talentul tău la cuvinte mă uluieşte.

El rîse, o sărută din nou, după care se răsuci şi o strînse aproape de el.

– Ce păcat că nu-mi pot aminti nimic de Tennyson.

Gîndul de a-l vedea pe el recitînd versuri o făcu să zîmbească delicat.

– Ce-ai zice de Shelly?

M-am întrupat din visurile tale
În primul dulce somn al nopţii,
Cînd lin adie vîntul,
Şi-aprinse stele strălucesc.

Ea îl uimi.

– Frumos. El îi ridică faţa dîndu-i un sărut dulce, tulburător. Foarte frumos.

Mulţumită, ea se ghemui lîngă Jed.

– Fiind membră a familiei Conroy am crescut printre barzi şi scriitori.

– Au făcut un lucru frumos pentru tine. Ea zîmbi în timp ce el continuă să o studieze, ţinîndu-i mîna sub bărbie şi plimbîndu-şi ochii negri şi îndrăzneţi pe chipul ei. Te vreau din nou.

– Speram.

– Dora, arăţi groaznic.

– Lea ce m-aş face eu dacă n-ai fi tu să-mi ridici moralul.

Neamuzată, Lea îşi puse mîinile în şolduri şi începu să studieze atentă chipul palid şi ochii umbriţi ai surorii ei.

– Poate te pocneşte ceva? Ştii, epidemia de gripă încă nu a trecut. Cred că ar trebui să închizi magazinul măcar pentru o zi.

Dora ocoli tejgheaua ca să întîmpine clienta care tocmai intra.

– Acest mod de gîndire este motivul pentru care tu eşti angajată şi eu patroană. Arboră un zîmbet senin. Bună dimineaţa. Vă pot ajuta cu ceva?

– Sînteţi Dora Conroy?

– Întocmai. Dora întinse mîna. Ştia că era palidă şi istovită din lipsă de somn, însă femeia care îi strîngea mîna era în pragul prăbuşirii. Doriţi o cafea? Un ceai?

– Îhî... Femeia închise ochii şi-şi scoase fesul de pe cap. Mi-ar plăcea o cafea însă nu am voie. Ea îşi lăsă mîna pe pîntecul uşor rotunjit. Un ceai ar fi binevenit.

– Frişcă? Lămîie?

– Un ceai negru simplu.

– De ce nu luaţi loc? Dora o conduse pe femeie spre un scaun. Cu toţii am început ziua puţin cam lent. Oboseala de după sărbători. În clipa în care un tînăr cuplu îşi făcu apariţia, Dora gesticulă spre Lea să se ocupe de ei. Pregăti apoi două ceşti cu ceai.

– Mulţumesc. Eu sînt Sharon Rohman, îi zise ea Dorei acceptîndu-i ceaşca cu ceai.

– Mă tem că astăzi nu stau prea bine la capitolul detalii. Oh! Dintr-o dată îşi dădu seama. Imediat se aşează pe scaun şi atinse mîna femeii. Eşti nepoata doamnei Lyle. Îmi pare atît de rău de ceea ce s-a întîmplat. Ultima dată cînd am sunat la spital mi s-a spus că este tot în comă.

– Din noaptea trecută nu mai este.

– Oh, mă bucur nespus.

– Starea ei rămîne însă critică. Sharon ridică ceaşca şi fără să se atingă de ea o aşează cu zgomot pe farfurioară. Doctorii nu pot să precizeze cînd şi dacă îşi va mai reveni. Este... este foarte plăpîndă.

– Treci printr-o perioadă grea. Nu cred că poate fi ceva mai rău decît aşteptatul.

– Nu, nu este. Compasiunea sinceră, nepretenţioasă o ajută să se relaxeze. Noi am fost întotdeauna apropiate. Ca nişte prietene. Prima persoană, după soţul meu, căreia i-am spus despre copil a fost mătuşa mea.

– Arăţi atît de obosită, zise Dora cu blîndeţe. Ce-ar fi să urci la mine în apartament. Poţi să te întinzi cîteva clipe în linişte.

Bunătatea Dorei îi umezi ochii lui Sharon.

– Nu pot să stau. Trebuie să mă întorc la spital.

– Sharon, starea asta de încordare poate fi dăună-

toare şi pentru tine şi pentru copil.

– Mă străduiesc să fiu cît mai atentă. Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Credeţi-mă, fac tot ce-mi spun doctorii. Inspiră adînc, după care mult mai relaxată continuă: Domnişoară Conroy...

– Dora.

– Dora. Sharon trase liniştit aer în piept. Am venit astăzi aici ca să-ţi mulţumesc pentru florile pe care le-ai trimis la spital. Au fost superbe. Mătuşii Alice îi plac florile. Grădina ei este o minunăţie. Surorile mi-au spus că ai sunat de mai multe ori ca să te interesezi de starea mătuşii mele.

– M-am mai liniştit acum că am auzit că se îmbunătăţeşte.

– Mulţumesc. Vezi, eu am crezut că îi cunosc toţi prietenii. Nu ştiu în ce relaţie erai cu ea.

– Adevărul este că ne-am cunoscut de curînd. Aici. A venit la magazin chiar înainte de Crăciun.

Sharon îşi înclină capul într-un gest enigmatic.

– A cumpărat ceva?

– Cîteva lucruri. Dora nu avu puterea să-i spună că erau daruri pentru ea şi pentru copil. A specificat că a venit la noi pentru că tu ai cumpărat de aici de cîteva ori.

– Da. Năucită, Sharon zîmbi în timp ce Dora îi umplu din nou ceaşca. Întotdeauna aveţi aici lucruri atît de interesante. Sper să nu te simţi ofensată, dar mi se pare puţin ciudat că te interesează o femeie pe care nu ai întîlnit-o decît o dată şi atunci în calitate de clientă.

– Mi-a plăcut de ea, zise Dora simplu. Şi m-a afectat mult faptul că a fost rănită la scurt timp după ce a fost pe aici.

– Îmi cumpăra mie ceva, nu-i aşa?

– Ţine foarte mult la tine.

– Da. Făcînd un efort Sharon reuşi să se stăpînească. Ştia că trebuia să fie tare, pentru binele copilaşului şi al mătuşii ei. Cel care a omorît-o pe Muriel şi a rănit-o pe mătuşa mea a distrus multe din lucrurile ei. Totul pare atît de lipsit de sens.

– Poliţia a descoperit ceva?

– Nu. Sharon oftă neputincioasă. Nimic. Au fost cumsecade, încă de la început. Cînd au venit eram ca o isterică. În dimineaţa Crăciunului am găsit-o întinsă acolo, şi... şi pe biata Muriel. Am fost foarte calmă cînd am chemat salvarea şi poliţia. Însă după aceea am clacat. Faptul că am vorbit cu acei oameni m-a ajutat. Poliţia poate fi atît de detaşată şi atît de analitică.

Dora se gîndi la Jed.

– Ştiu. După o clipă de ezitare, Dora se decise. Vrei să ştii ce ţi-a cumpărat?

– Da, aş vrea tare mult.

– Spunea că te ocupi de cusut. Ţi-a cumpărat un opritor victorian pentru uşă ca să ai mereu uşa deschisă şi să auzi copilul cînd plînge.

– Un opritor? Un zîmbet uşor pluti delicat pe gura lui Sharon. Un elefant din fontă, un fel de Jumbo?

– Exact.

– L-am găsit în colţul livingului. Lacrimile ameninţară din nou, însă de astă dată nu păreau să mai fie atît de fierbinţi şi de disperate. Exact genul de obiect pe care mi l-aş fi cumpărat.

– A luat şi un opritor pentru uşa de la camera sugarului. Un cîine din porţelan, ghemuit în poziţie de somn.

– Oh, pe acesta nu l-am văzut. Probabil că a fost spart. Tipul a distrus aproape toate cadourile împachetate şi mare parte din lucrurile ei personale. Sharon îşi încleştă degetele peste mîna Dorei. Totul acolo dădea senzaţia că individul înnebunise. Bănuiesc că era nebun, nu-i aşa, dacă a ucis el o femeie bătrînă şi a lăsat-o pe alta să moară? Ea clătină însă din cap încercînd să-şi alunge gîndurile. Aş vrea să-i cumpăr ceva pentru azi cînd mă voi duce s-o văd. Ai putea să mă ajuţi să aleg ceva?

– Aş fi încîntată.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Dora o urmărea cu privirea pe Sharon urcîndu-se în maşină şi îndepărtîndu-se în grabă.

– Despre ce-a fost vorba? întrebă Lea. Biata fată

părea atît de nefericită.

– Era nepoata doamnei Lyle – femeia care a fost atacată în Ajunul Crăciunului.

– Din Society Hill? Este în comă, nu-i aşa?

– Nu mai este.

Lea scutură din cap.

– Este îngrozitor cînd te gîndeşti că cineva poate pătrunde aşa în casa ta.

Un fior rece o străbătu pe Dora pe şira spinării cînd îşi aminti propria experienţă.

– Îngrozitor, confirmă ea. Sper să-l găsească pe individ.

– Pînă atunci, Lea se întoarse fermă spre Dora, să ne întoarcem la tine. De ce arăţi atît de istovită cînd ai avut zi liberă.

– Habar n-am. Am petrecut toată ziua în pat. Mustăcind, Dora se depărtă ca să rearanjeze colecţia de cutii muzicale.

– Stai puţin. Cu privirea ei pătrunzătoare, Lea se apropie de sora ei ca să-i studieze mai bine chipul. Oh, rosti ea, pronunţînd cuvîntul în trei silabe cu tonalităţi ascendente. Acum m-am luminat. Jed.

– Ce-i cu el?

– Cu mine nu-ţi merge, Isadora. În al cui pat ţi-ai petrecut ziua?

– În al meu. Zîmbi maliţios şi închise cutia. Şi a fost incredibil.

– Serios? Lea era numai urechi. În regulă, dă-i drumul.

– Ei bine, tipul este... nu pot, constată ea, năucită. Este deosebit.

– Oh-oh, zise Lea zîmbind cu gura pînă la urechi. Îţi mai aminteşti ce-am făcut eu cînd m-a sărutat prima dată John?

– Ai venit acasă, te-ai aruncat pe pat şi ai plîns vreo oră.

– Exact. Pentru că eram speriată, tulburată şi absolut sigură că întîlnisem bărbatul cu care aveam să-mi petrec tot restul vieţii. Amintirea o făcu să surîdă dulce. Delicat.

– Aveai optsprezece ani, sublinie Dora. Erai virgină şi exagerat de dramatică.

– Iar tu ai douăzeci şi nouă de ani, eşti exagerat de dramatică şi nu ai fost niciodată îndrăgostită.

Dora oftă profund.

– Bineînţeles că am fost.

– Nu, n-ai fost.

Dora aruncă cîrpa de praf pe jos.

– N-am spus că sînt îndrăgostită de Jed.

– Şi eşti?

– Nu ştiu.

– Vezi, zise Lea triumfătoare. Intuiţia mea se confirmă. Dacă n-ai fi fost ai fi spus că nu eşti. De vreme ce eşti, eşti confuză. Apropo, el unde este?

– Prin oraş. Deoarece se simţea manipulată, Dora îi aruncă o privire mînioasă. Nu-l ţin în lesă.

– Ţîfna, rosti Lea înclinîndu-şi capul cu un aer înţelept. Un alt semn concludent.

– Uite ce este, îmi voi analiza propriile sentimente cînd voi avea timp. Dora apucă cu o sumcitură cîrpa de praf şi începu să şteargă tejgheaua de altfel fără pată. De cînd a venit el aici, lucrurile s-au întors pe dos. Magazinul a fost spart, apartamentul percheziţionat. N-a lipsit mult să fiu violată şi tu....

– Poftim? Lea ocoli tejgheaua în doi paşi şi o apucă strîns pe Dora de mîini. Ce ai spus?

– La naiba! Deşi încercă să se elibereze, Dora ştia că deja mersese prea departe. N-a fost chiar aşa de rău. Am exagerat pentru că m-ai enervat.

– Stai puţin. Lea se îndreptă cu paşi mari spre uşă, puse în geam plăcuţa cu „ÎNCHIS" şi încuie. Imediat, Dory, ai să-mi povesteşti tot.

– Bine. Resemnată, Dora îşi frecă mîinile de faţă. Mai bine te-ai aşeza.

Îi trebui ceva vreme, date fiind întreruperile Leei, însă pînă la urmă reuşi să spună povestea de la cap la coadă.

– Vreau să-mi promiţi că n-o să-i spui mamei şi tatei pînă ce n-o voi face eu.

– Du-te sus şi apucă-te de împachetat. Lea sări în picioare. O privi pe Dora cu ochii albaştri strălucitori ca un înger blond şi zvelt gata să azvîrle harpa şi aura. Te vei muta la mine.

– Nu. Scumpa mea, sînt în perfectă siguranţă aici.

– Oh, perfectă, i-o întoarse Lea.

– Da. Poliţia îl caută pe făptaş, a pus chiar şi pază în jurul clădirii. Ea pufni atunci în rîs, spre încîntarea Leei. Ce naiba, scumpo, doar mă culc cu un poliţist.

Acest lucru o mai linişti puţin pe Lea.

– Nu vreau să rămîi singură. Nici măcar cinci minute.

– Pentru Dumnezeu...

– Vorbesc serios. Strălucirea din ochii Leei nu lăsă loc de comentarii. Dacă nu-mi promiţi, îl voi aduce pe John şi te vom lua cu forţa. Vreau să stau de vorbă şi cu Jed.

– Poftim. Dora îşi ridică mîinile în semn de capitulare. Era imposibil să faci pe sora mai mare cu o femeie care era autoritara mamă a trei copii. Nu-ţi va spune nimic în plus. Sînt în perfectă siguranţă. Garantat.

Amîndouă tresăriră cînd uşa zornăi.

– Hei! strigă Terri bătînd în geam. De ce avem închis în mijlocul zilei?

– Nici un cuvînt, mormăi Dora şi se îndreptă spre uşă ca să deschidă. Îmi pare rău, ne luasem o pauză.

Terri îşi ţuguie buzele şi le privi atentă pe cele două femei. În atmosferă plutea izul scandalului de familie.

– Se pare că vă trebuie la amîndouă. Aţi avut o dimineaţă încărcată?

– Se poate spune şi aşa. Auzi, a sosit o livrare nouă în spate. Ce-ar fi să o despachetezi? Am să stabilesc preţurile după ce termini.

– Sigur. Supunîndu-se, Terri îşi dădu jos paltonul şi se îndreptă cu paşi mari spre magazie. Întotdeauna putea să asculte pe la uşi dacă lucrurile deveneau interesante.

– N-am terminat încă, Isadora.

– Deocamdată am terminat, Ophelia. Dora o sărută pe Lea pe obraz. Poţi să-l descoşi şi pe Jed cînd vine.

– Aşa intenţionez.

– Şi să-l baţi şi la cap, da? Vreau să văd cum reacţionează.

Lea oftă indignată.

– Eu nu bat la cap.

– Eşti campioană mondială a probei, mormăi Dora pe tonul cel mai diafan.

– Dacă îţi închipui că ai făcut o glumă bună, te...

– Hei, Dora. Terri scoase capul pe uşa de la magazie. Pe faţă avea un zîmbet enigmatic, iar în mînă portretul-robot al lui DiCarlo. De ce ai portretul tipului care a venit în Anjunul Crăciunului?

– Poftim? Dora încercă din răsputeri să nu ridice tonul. Îl cunoşti?

– A fost ultimul client din Ajun. I-am vîndut *Staffordshire*-ul... căţeaua cu pui. Ea privi la desen, mişcînd din sprîncene. Zău, dacă nu arăta mai bine în realitate. E vreun prieten de-al vostru?

– Nu chiar. Inima Dorei începu să se agite. Terri, a plătit cu bani gheaţă?

– Pentru *Staffordshire?* Puţin probabil. Prin cont.

Bucuria o inundă, însă Dora era o actriţă prea bună ca să-şi trădeze emoţia prin glas.

– Vrei te rog să-mi cauţi chitanţa?

– Sigur. Faţa lui Terri se descompuse. Să nu-mi spui că tipul e un escroc. Am primit confirmarea cărţii de credit.

– Nu. Sînt convinsă că totul este în ordine. Am doar nevoie de chitanţă.

– Este în regulă. Avea un nume italian, adăugă ea. Delano, Demarco sau ceva de genul ăsta. Ridicînd din umeri, Terri închise uşa în urma ei.

– DiCarlo, rosti Brent, întinzîndu-i lui Jed un dosar. Anthony DiCarlo, New York. În special chestii neînsemnate: furturi mărunte, înşelăciuni, cîteva spargeri. O mică încercare de extorcare, însă în ultimii şase ani a fost curat ca lacrima.

– Faptul că nu eşti prins nu înseamnă că eşti curat,

murmură Jed.

– Departamentul de poliție din New York ne-a trimis un fax în dimineața asta. Vom colabora cu un detectiv de acolo care va face niște cercetări pentru mine. N-o să fie prea greu să aflăm dacă băiețașul nostru are vreun alibi pentru nopțile trecute.

– Dacă are unul, atunci visează. El este. Jed aruncă dosarul cu fotografii pe biroul lui Brent.

– Poate ar trebui să fac o călătorie pînă la New York.

– Poate ar trebui să le dai răgaz băieților din metropolă să facă niște investigații.

– Am să mă mai gîndesc.

– Pari destul de relaxat pentru un bărbat care vrea să facă pe durul.

Buzele lui Jed se țuguiară.

– Serios?

– Da. Lăsîndu-se în spătarul scaunului, Brent încuviință din cap. Mary Pat l-ar fi lăudat pentru radarul lui romantic. Așa am gîndit eu, murmură el și zîmbi. Dora este o femeie grozavă. Plăcută la înfățișare, căpitane.

– Taci, Chapman, zise Jed cu blîndețe, ieșind. Să mă ții la curent, da?

– Sigur. Brent așteptă pînă ce ușa se închise și apoi ridică receptorul ca să-i dea raportul lui Mary Pat.

Capitolul 18

Jed, într-adevăr, se mai gîndi. Ştia că Dora era jos la magazin, aşa că urcă în apartamentul lui. Se schimbă în şortul şi tricoul pentru gimnastică şi se aşeză la aparatul de forţă. Lucrurile urmau să i se prezinte mai clar după ce avea să transpire puţin.

Trebuia să hotărască cît anume să-i spună. Dora avea dreptul să cunoască tot – dar aici era nu numai o chestiune de drepturi, ci şi o chestiune de ce era mai bine pentru ea. După cum o ştia el pe Dora, şi începuse să creadă că o cunoştea foarte bine, ea nu avea să stea cu mîinile încrucişate. Una din marile bătăi de cap ale poliţiştilor era provocată de amestecul civililor.

Nu că era el poliţist, îşi zise Jed în sine, ridicînd în ritm susţinut greutăţile. Însă cînd un om petrecuse aproape jumătate din viaţă în poliţie nu mai putea fi considerat civil.

Poliţia din New York se putea descurca. Însă cei de acolo nu aveau un motiv întemeiat. Jed nu trebuia decît să lase imaginea chipului palid şi vlăguit al Dorei să-i plutească prin minte, că imediat îşi amintea motivaţia interesului lui.

O călătorie la New York, cîteva iscodeli pe ici pe colo n-ar încurca prea mult investigaţia oficială. Dacă ar putea realiza ceva tangibil, ceva real, nu s-ar mai simţi atît de...

Se opri cu haltera extinsă la maximum şi privi cu mînie în tavan. Cum nu s-ar mai simţi? Dînd cu putere aerul afară din piept, el începu să coboare şi să urce din nou haltera.

Inutil, conchise el. Nestatornic. Nerealizat.

Nimic în viaţa lui nu se finalizase vreodată, deoarece nu fusese nimic de la început. Fusese mai uşor să ţină totul închis în el, să se izoleze. Fusese, pe dracu', uşor, se gîndi Jed. Fusese necesar pentru supravieţuire.

Atunci de ce intrase în poliţie? Conştientizase probabil nevoia proprie pentru ordine, disciplină şi da, chiar pentru familie. Slujba i le oferise pe toate. Ba chiar mai mult. Îi oferise un scop, o satisfacţie, o mîndrie.

Donny Speck îl costase tot ce dobîndise, însă acum nu era vorba despre Speck, îşi preciză el. Nici despre Elaine. Acum era vorba de protejarea unei femei pentru care începuse să aibă anumite sentimente.

Asta însă era o cu totul altă chestiune.

El nu se opri din mişcare atunci cînd auzi ciocănitul în uşă, însă colţurile buzelor i se arcuiră în jos cînd o auzi pe Dora strigîndu-i numele.

– Haide, Skimmerhorn, ştiu că eşti acolo. Trebuie să-ţi vorbesc.

– Este deschis.

– Cum se face că pe mine mă pui să încui? întrebă ea. Dora intră, avînd, în taiorul verde, alura unei femei de afaceri şi mirosul păcatului. Oh, rosti ea. Ridicîndu-şi sprîncenele îşi plimbă privirea peste trupul lui încordat pe aparatul de forţă, peste muşchii proeminenţi, scăldaţi de sudoare. Inima îi tresări. Iartă-mă că ţi-am întrerupt ritualul masculin. N-ar trebui să se audă pe fundal ceva ritmuri de tobe sau incantaţii păgîne?

– Vrei ceva, Conroy?

– Vreau multe. O pereche de pantofi roşii din antilopă, cîteva săptămîni de vacanţă în Jamaica, ceainicul *Bötter* pe care l-am văzut la *Antique Row*. Ea se apropie ca să sărute colţurile întoarse ale buzelor lui, cu gust sărat. În cît timp termini? S-ar putea ca stînd şi privindu-te asudînd să mi se trezească cine ştie ce porniri.

– Se pare că astăzi am terminat. Jed aşeză cu zgomot haltera în lăcaşul ei.

– N-o să mai fii atît de supărat după ce am să-ţi spun ce am aflat. Ea făcu o pauză, încercînd să confere suspans momentului. Terri a recunoscut portretul.

– Ce portret? Jed se ridică de pe bancheta aparatului şi se întinse după prosop.

– Portretul. Splendidul portret pe care l-am făcut împreună pe calculator. Jed, tipul a fost în magazin în Ajunul Crăciunului. Emoţia o făcu să se plimbe gesticulînd prin cameră, tocurile răsunîndu-i ritmic pe parchetul gol. Numele lui este...

– DiCarlo, Anthony, o întrerupse Jed, amuzîndu-se de felul în care căzu maxilarul Dorei. Ultima adresă cunoscută, strada East Eighty-Third, New York.

– Dar de unde... La naiba. Morăcănoasă, ea îndesă chitanţa la loc în buzunar. Ai fi putut cel puţin să te prefaci impresionat de talentul meu de detectiv.

– Eşti o adevărată Nancy Drew, Conroy. El se duse în bucătărie, luă un suc din frigider şi începu să-l bea direct din sticlă. Cînd luă sticla de la gură ea se afla în prag, în ochi licărindu-i o privire periculoasă. Te-ai descurcat bine, adăugă el. Poliţiştii au lucrat însă mai rapid. I-ai sunat să le spui şi lor?

– Nu. Buzele ei se îmbufnară. Am vrut să-ţi spun ţie.

– Brent răspunde de investigaţie, îi reaminti Jed. Întinse mîna şi-şi plimbă un deget pe buza ei supărată. Nu mai fi bosumflată.

– Nu sînt. Niciodată nu mă bosumflu.

– Cu gura asta, iubito, eşti campioană mondială. Ce a spus Terri despre DiCarlo?

– Brent răspunde de caz, zise ea strîmbînd din nas. Am să mă întorc la mine în apartament şi am să-l sun. S-ar putea să-mi mulţumească pentru asta.

Jed îi prinse faţa în mînă şi i-o strînse puţin.

– Dă-i drumul.

– Ei bine, de vreme ce pui problema aşa... Mi-a spus că a fost foarte calm şi politicos. Ocolindu-l pe Jed, ea deschise frigiderul şi scoase un involuntar şi feminin sunet de dezgust. Doamne, Skimmerhorn, ce este chestia aia din castron?

– Cina. Ce altceva a mai spus?

– Nu se poate să mănînci aşa ceva. Am să-ţi pregătesc eu ceva.

– DiCarlo, zise Jed categoric şi o apucă de umeri înainte ca ea să-şi bage nasul în dulapurile lui de bucătărie.

– I-a zis că avea o mătuşă căreia voia să-i cumpere un cadou desoebit. Terri mi-a spus că i-a arătat cîinele chinezesc – pe care sînt convinsă că l-a şterpelit cînd a dat spargerea. Dora se încruntă o clipă. Mi-a mai zis că era elegant îmbrăcat şi că şofa un *Porsche*.

El voia să ştie mai mult.

– Terri mai este jos?

– Nu, astăzi nu mai este. Am închis.

– Vreau să vorbesc cu ea.

– Acum?

– Acum.

– Ei bine, îmi pare rău, dar nu ştiu unde se află acum. Avea o întîlnire în oraş cu noul ei prieten. Dora oftă mîhnioasă cînd Jed ieşi din bucătărie. Dacă este important, o poţi prinde mai tîrziu la teatru. Cortina se ridică la opt. Îi vom răpi cîteva minute în culise între acte.

– Bine.

– Dar nu văd sensul. Dora îl urmă spre dormitor. Am vorbit eu deja cu ea şi în plus avem numele şi adresa.

– Tu nu ştii ce întrebări să pui. După ce îşi dezbrăcă tricoul, Jed şi-l aruncă într-un colţ. Poate că a zis ceva. Cu cît ştim mai mult, cu atît va fi mai uşor să-l desfiinţăm la interogatoriu. Mai avem cîteva ore dacă chiar vrei să găteşti.

Ea însă nu-l mai asculta. Întorcîndu-şi capul, Jed o văzu stînd foarte liniştită, cu mîna la inimă şi cu o expresie şocată pe chip.

– Ce este? Instinctul îl făcu să se răsucească şi să-şi rotească privirea încruntată prin încăpere.

– Patul, reuşi ea să rostească. Oh...

Muşchii lui încordaţi se relaxară. Uşoara senzaţie de jenă îl enervă grozav. Este anul liber al cameristei. Mai întîi îi criticase mîncarea, acum ordinea. El privi încruntat la aşternuturile şi păturile mototolite. Nu înţeleg rostul de a le aranja dacă tot am să le şifonez.

– Patul, repetă ea, cu respect. Artă modernistă

franceză, de pe la 1900. Oh, uită-te la intarsii. Ea îngenunche lîngă ramă şi începu să-şi plimbe vîrfurile degetelor peste conturul unei femei mlădioase, îmbrăcată într-un veşmînt curgător, care ducea un ulcior. Sunetul pe care îl scoase Dora era cel al unei femei aflată în culmea extazului. Este lemn de cireş, zise ea şi oftă.

Uluit, Jed o privi urcîndu-se pe pat şi examinînd ghemuită tăblia acestuia.

– Oh, ce măiestrie este aici, murmură ea. Uită-te la aceste încrustaţii. Încîntată, ea mîngîie curbele. Cît rafinament!

– Cred că avem pe aici o lupă, zise Jed cînd ea numai că nu-şi lipise nasul de lemn.

– Nici măcar nu ştii ce ai aici, nu-i aşa?

– Ştiu că erau unul din puţinele obiecte care mi-au plăcut din mausoleul în care am crescut. Majoritatea celorlalte se află în magazie.

– În magazie! Ea închise ochii şi se cutremură gîndindu-se. Trebuie să mă laşi să mă uit prin lucrurile tale. Se aşeză pe călcîie şi-şi împreună mîinile într-un gest de rugă. Am să-ţi ofer preţul de pe piaţă pentru ceea ce îmi voi putea permite. Atît doar să-mi promiţi, să-mi juri că nu vei lua legătura cu un alt agent comercial pînă n-am să-ţi fac eu o ofertă.

– Vino-ţi în fire, Conroy.

– Te rog. Clătinîndu-se, ea ajunse la marginea patului. Vorbesc serios. Nu mă aştept la favoruri din cauza unei legături personale. Numai dacă sînt lucruri pe care nu le vrei. Ea privi înapoi la tăblie şi-şi dădu ochii peste cap. Dumnezeule, nu pot să suport! Vino aici.

– Uh-uh. Buzele lui se răsfrînseră într-un surîs răutăcios. Vrei să încerci să mă seduci ca să mai scad din preţ.

– Să te seduc, pe naiba. Respirînd-accelerat ea îşi descheie jacheta de la taior şi scoţîndu-şi-o rămase într-o bluză subţire în acelaşi ton verde. Îţi voi dărui călătoria vieţii tale, amice.

– Ah... el nu ştia care emoţie era mai puternică. Şocul sau excitaţia. Asta da ofertă, Conroy.

– Nu este o ofertă, amice, este realitate. Ea se ridică

în genunchi ca să-şi desfacă fermoarul de la fustă şi cu mişcări unduite şi-o dădu jos. Cînd termină, rămasă doar în bluză, jartiere asortate, ciorapi negri şi pantofi cu toc, îngenunche lîngă pat. Dacă nu te voi avea pe acest pat, am să mor.

– Nu vreau să fiu răspunzător de asta. Dumnezeule, genunchii îi slăbiseră. Conroy, sînt plin de transpiraţie.

Ea zîmbi.

– Ştiu. Cu o smucitură îi apucă de elasticul şortului. El nu opuse prea mare rezistenţă. Şi vei transpira şi mai mult.

Îl împinse violent. Jed se lăsă culcat. Cînd ea se răsuci deasupra lui, Jed o prinse de mîini.

– Să fii blîndă cu mine.

Ea rîse.

– N-ai nici o şansă.

Ea îşi zdrobi gura de a lui şi ciupindu-i buzele i le despărţi într-un sărut care şterse orice urmă de gînd raţional din mintea lui. Chiar şi atunci cînd el îi eliberă mîinile ca s-o îmbrăţişeze, ea se lipi de el, contopind nemilos ardorile lor.

Jed inspiră profund, aerul fixîndu-i-se ca o gheară în piept.

– Dora, lasă-mă pe mine.

– De data asta nu. Înfigîndu-şi mîinile în părul lui, ea îi devastă gura.

Era sălbatică, neînduplecată, cutezătoare. Îl chinui aducîndu-l în pragul nebuniei, făcîndu-l să nu mai ştie dacă să o blesteme sau să implore. Senzaţiile, unele mai ameţitoare decît celelalte îl învăluiau, tulburîndu-l şi făcîndu-l să-şi dorească mai mult. Mîinile lui se strecurară sub bluza ei, torturîndu-l cu fermitatea sînilor rotunzi.

Ea se arcui sub atingerea lui. Buzele ei murmurară un aprobator sunet stins, de felină, cînd îşi scoase bluza. Ţinîndu-şi capul pe spate, ea acoperi cu palmele mîinile lui Jed şi începu să i le dirijeze pe deasupra torsului, pe deasupra pîntecului neted. Degetele i se încordară peste ale lui atunci cînd el o conduse pe deasupra

proeminenței generatoare de fiori. Însă cînd el încercă să o răsucească, ea își încolăci strîns picioarele în jurul lui, rîzînd răguşit de înjurătura lui Jed.

Dora lunecă dedesubt, înfigîndu-şi dinții în umărul lui. Avea gust de sare, de transpirație, de bărbat cu sînge clocotitor. Combinația se roti în capul ei ca o vijelie ameţitoare. Era un tip solid. Mușchii lui erau ca de oțel sub mîinile ei insistente. Dar cu toate acestea dansul degetelor ei reuşi să-i smulgă lui Jed un geamăt vulnerabil. Sub buze ea îi simțea puternicele bătăi ale inimii.

El prinse pielea de desupra jartierelor, mult prea înnebunit ca să se mai gîndească la contuzii. Acum, în sfîrşit, ea îl lăsă să o ridice. Imaginea ei deveni neclară cînd începu să lunece pe el, atrăgînd oțelul tot mai adînc în catifea. Tulburat, el privi trupul ei arcuindu-se spre spate, ochii închizîndu-i-se, iar mîinile rătăcindu-i pe propriul trup asudat într-o dezmierdare neinhibată pe măsură ce se strîngea puternic în jurul lui.

Atunci Dora începu să se mişte, la început încet, cufundată în plăcere, absorbind una după alta delirantele senzații. Iar apoi din ce în ce mai repede, mușchii coapselor încordîndu-i-se la maximum, şoldurile legănîndu-i-se ca nişte pistoane. Ori de cîte ori trupul ei se încorda, forța acestuia se propaga în el ca o săgeată cu vîrf de foc.

Jed își ridică gura căutîndu-i sînul, umărul, buzele. Înnebunit, el îi trase capul pe spate devastîndu-i gîtul, făcîndu-i cu glas răguşit promisiuni pe care nici unul dintre ei nu le înțelegea. Singurul lucru pe care el îl înțelegea în acel moment era că ar fi murit pentru ea. Cu siguranță ar fi ucis pentru ea.

Culmea extazului îl doborî, o zvîcnire violentă îi fură răsuflarea şi-l lăsă vlăguit. Jed își uni mîinile în jurul ei, își plecă fața între sîni şi se lăsă zdrobit.

– Dora. El îi întoarse capul astfel ca buzele lui să poată rătăci în voie pe pielea ei. Din nou: Dora. O ținu strîns pînă ce trupul ei încetă să mai tremure. Cînd se lăsă pe spate, ochii lui se încruntară. O lacrimă umezi vîrful degetului pe care el îl ridicase pe obrazul Dorei. Ce

înseamnă asta?

Ea nu reuşi decît să-şi scuture capul şi să se ghemuiască lîngă el. Rămase cu obrazul lipit de părul lui.

– După întîmplarea de ieri nu am crezut că poate să existe ceva mai bun. Că nu se putea.

Tremurul din glasul ei îl îngrijoră.

– Dacă aş fi ştiut că un pat vechi te transformă într-o maniacă te-aş fi adus aici mai demult.

Ea zîmbi, însă ochii îi erau încă neliniştiţi.

– Este un pat grozav.

– Mai am încă şase în magazie.

Ea rîse.

– O să ne omorîm.

– Îmi asum riscul.

Şi eu, îşi spuse Dora. Şi eu. Lea avusese perfectă dreptate. Era îndrăgostită de el.

Două ore mai tîrziu ajunseră la *Teatrul Liberty* la timp pentru a o auzi pe sora Nellie prezentînd modul în care îşi scosese un bărbat din viaţă. După ce pătrunseră în teatru prin intrarea actorilor, Dora şi Jed o apucară spre culise. Tatăl ei se afla acolo, bolborosind replicile şi mimînd mişcările.

– Hei! Dora îl ciupi de obraz. Unde este mama?

– La garderobă. O mică problemă cu sarongul Mariei Sîngeroasa. Jed, băiatul meu. El îi scutură mîna lui Jed supraveghind atent scena. Mă bucur că ai venit. În seara aceasta avem un public numeros, aproape că nu există loc neocupat. Semnalul luminii, murmură el, după care zîmbi atunci cînd apăru strălucirea reflectorului. Un semnal lin este la fel de antrenant ca un vals.

– Am trecut să vedem cum merg treburile, zise Dora aruncînd-i lui Jed o privire ameninţătoare. Şi pentru că trebuie să stau puţin de vorbă cu Terri, între acte. Chestiuni de magazin.

– Nu vreau să mi-o scoţi din pielea personajului.

– Nu-ţi face griji. Ea îşi furişă braţul pe după umerii lui şi, în ciuda faptului că văzuse piesa de nenumărate ori, deveni curînd la fel de absorbită de jocul scenic ca

şi el.

Jed se trase în spate, intrigat mai mult de Dora şi de Quentin decît de dialoguri. Sprijinindu-şi capetele unul de celălalt ei discutau detaliile minore care fuseseră adăugate montajului. Quentin îşi ridică braţul şi o cuprinse de talie; trupul Dorei se apropie de el.

Jed percepu o senzaţie care îl şocă mai mult decît dacă ar fi primit o lovitură. Era invidios.

Simţise vreodată acea afecţiune, acea simplă manifestare de prietenie la tatăl lui? se întrebă el. Răspunsul era foarte rece şi foarte dur. Nu. Niciodată. Nu-şi putea aminti o discuţie care să nu fi fost încărcată de tensiune, deziluzie, resentimente. Acum, chiar dacă ar fi vrut, era prea tîrziu ca să mai facă pace. Era cu siguranţă inutil să mai încerce să înţeleagă de ce.

Cînd vechea amărăciune ameninţă să-l învăluie, el se îndreptă tăcut spre cabinele actorilor. Urma să-şi aprindă o ţigară şi s-o aştepte pe Terri.

Dora privi peste umăr. Zîmbetul îi pieri cînd văzu că el nu mai era acolo.

– Tată?

– Şi muzica, şopti el. Bine, bine, hmmm?

– Sînt îndrăgostită de Jed.

– Da, draga mea, ştiu.

– Nu, tată. Sînt îndrăgostită de-adevăratelea de Jed.

– Ştiu. Pentru nimeni altcineva el nu şi-ar fi distras atenţia. Se întoarse spre Dora cu un zîmbet răutăcios. Doar eu ţi l-am ales, nu-i aşa?

– Nu cred că el o să fie de acord să mă îndrăgostesc de el. Uneori am senzaţia că văd înăuntrul lui locul care sîngerează.

– Cu timpul, vei aranja tu şi asta. „Ce rană oare vindecatu-s-a deodat'?"

– *Othello*. Ea strîmbă din nas. Nu ţin la finalul acestei piese.

– Îţi vei scrie propriul sfîrşit. Cei din familia Conroy sînt excelenţi la improvizări. Un gînd încolţi în mintea lui Quentin, făcîndu-i ochii să licărească. Poate vrei să mă duc eu la el să-l îmboldesc puţin. Aş putea aranja o

discuţie liniştită ca de la bărbat la bărbat, cu unele infuzii speciale de-ale mele.

– Nu. Ea îl bătu uşor cu degetul pe nas. Nu, repetă ea. De problema asta mă ocup singură. Coborîndu-şi mîna, ea şi-o lipi de stomacul fremătător. Mi-e teamă, mărturisi ea. Totul se întîmplă atît de repede.

– Este în sîngele nostru, zise Quentin povăţuitor. În clipa în care am văzut-o pe mama ta, m-au cuprins transpiraţiile. Foarte jenant. Mi-au trebuit aproape două săptămîni ca să capăt curajul să o cer de soţie. Încurcam replicile.

– În viaţa ta tu n-ai greşit o replică. Îl sărută cînd aplauzele se porniră. Te iubesc.

– Exact asta ar trebui să-i spui şi lui. El îşi îmbrăţişă fiica. Ascultă, Izzy, se va dărîma sala.

Răspunzînd aplauzelor şi neaşteptatului haos din spatele scenei, Jed se întoarse chiar în clipa în care Dora o întîlni pe Terri.

– Hei, lucrezi la recuzită în seara asta?

– Nu. Dora o apucă puternic pe Terri de braţ. Trebuie să vorbesc cu tine un minut.

– Sigur. Ce zici de numărul de dans? Lecţiile pe care le-am luat n-au fost zadarnice.

– Ai fost grozavă. Înclinînd aprobator din cap, Dora o conduse pe Terri prin mulţimea de maşinişti şi tehnicieni. Ne va fi suficient un colţ din cabină.

Multe alte figurante erau deja înăuntru, refăcîndu-şi coafura şi machiajul. Cu toate că unele erau îmbrăcate sumar, pregătindu-se să îmbrace alte costume, nici una nu-i acorda lui Jed mai mult de o privire scurtă.

– Pot să-l împrumut? întrebă Dora rechiziţionînd un scaun înainte să apuce cineva să refuze. Stai jos, Terri, odihneşte-te.

– Nu vă daţi seama ce bine este. Ea se întoarse spre oglinzi şi luă un burete ca să-şi cureţe fardul gras, umezit de transpiraţie.

– Despre DiCarlo, începu Dora.

– Cine? Terri încetă să mai repete rolul în gînd. Oh, tipul din noaptea de Ajun. Zîmbi spre Jed. Dora a fost

de-a dreptul misterioasă în privința lui.

– Ce a cumpărat, întrebă Jed.

– Oh, o figurină *Staffordshire*. Nici măcar n-a clipit cînd a văzut prețul. A dat senzația că și-l permitea fără nici o problemă. Era pentru mătușa lui, Pentru mătușa lui preferată. Mi-a zis că, de fapt, aceasta l-a crescut și că acum îmbătrînise foarte tare. Știți, mulți oameni nu cred că bătrînilor le place să primească lucruri drăguțe, însă dacă te uitai la el puteai spune că-și iubea mătușa.

Jed o lăsă să povestească tot.

– A arătat vreun interes deosebit față de altceva?

– S-a uitat prin jur, fără să se grăbească. Am crezut că o să se oprească la cîinele chinezesc deoarece căuta un animal.

– Un animal? Ochii lui Jed se înăspriră, dar vocea îi rămase rece și clară.

– Eh, statueta unui animal. Mătușa lui colecționează statuete. Cîini, adăugă ea, conturîndu-și ochii cu mișcări rapide. Vedeți, ea a avut un cîine care a murit, și...

– A fost explicit? întrerupse el.

– Uh... Terri își încreți buzele și încercă să-și amintească. Mie mi s-a părut că voia cu tot dinadinsul un cîine, ca acela pe care îl avusese mătușa lui. Mi-a zis că nu reușise să găsească exact ce căuta. Ea își împrospătă rujul și-i verifică efectul. M-am gîndit că figurina de porțelan pe care o avusesem ar fi fost perfectă. Cîinele mort parcă fusese modelul acesteia. Cît fusese viu, bineînțeles. Luă o perie ca să-și tapeze părul. Știi despre care vorbesc, Dora, despre cel pe care l-ai adus de la licitație. Dar deja îl vîndusem.

Dora simți cum sîngele i se scurge din vene.

– Doamnei Lyle.

– Nu știu. Cred că tu te-ai ocupat de vînzarea aceea.

– Da. Luminîndu-se, Dora își împreună degetele. Da. Eu m-am ocupat.

– Hei! Alarmată, Terri se răsuci pe scaun. Te simți bine?

– Da. Ea se forță să zîmbească. Voia să iasă afară, avea nevoie de aer. Mulțumesc, Terri.

– Pentru puțin. Rămîneți în continuare la spectacol?

– În seara asta nu. Simțindu-se rău, Dora se îndreptă cu pași nesiguri spre ușă. Ne vedem mîine.

– Poate ar trebui să te duci după ea, îi zise Terri lui Jed. Pare puțin slăbită.

– I-ai spus și lui despre piesa de porțelan?

– Da, cred că da. Năucită, Terri se ridică de pe scaun și se duse la ușă să vadă dacă Dora era pe culoar. Știi, păruse o coincidență extraordinară. I-am spus că avusesem ceva, dar că se vînduse. Mă duc să văd ce are Dora.

– Lasă că mă duc eu.

El o ajunse pe Dora la ușa de la intrarea actorilor, chiar în clipa în care ieșise afară și începuse să tragă profund aer în piept.

– Nu te mai gîndi la asta, Conroy. El o ținea pe după umeri la distanță de un braț. Se temea că dacă făcea un gest în plus ea s-ar fi frînt ca o rămurică.

– Eu i-am vîndut statueta. Cînd ea încercă să se scuture de strînsoarea lui, el își încordă mîna mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, Jed, eu i-am vîndut-o. Nu știu de ce o voia el, de ce ar fi omorît pentru ea, însă eu i-am vîndut-o și a doua zi el a aflat.

– Am zis să nu te mai gîndești. El nu făcu decît să o ridice în brațe apropiindu-și fața de obrazul ei. Tu vinzi multe lucruri – asta este meseria ta. Nu ești răspunzătoare pentru ceea ce se întîmplă oamenilor care cumpără de la tine.

– Nu pot să fiu așa, strigă ea la el, desprinzîndu-i-se din îmbrățișare. Nu pot să mă izolez astfel. Ăsta este trucul tău, Skimmerhorn. Îți spui că nu-ți pasă nici cît negru sub unghie, îți impui să nu te lași impresionat de nimic, cu toate că de fapt ți se trezesc și ție niște sentimente. Ăsta ești tu. Nu eu.

Cuvintele ei îl antinseseră în inimă.

– Vrei să te învinuiești singură, bine. Strîngînd-o de braț, el o trase din ușă. Am să te duc acasă și acolo o să ai timp toată noaptea să te dai cu capul de pereți.

– Nu trebuie să mă scuz pentru că am sentimente. Și

pot să mă duc şi singură acasă.

– N-ai apuca să faci doi paşi că inima ta îndurerată s-ar întinde pe trotuar.

Ţiuitul din ureche fu primul semnal. Întotdeauna se întîmpla aşa cînd îşi pierdea cumpătul. Rapidă ca un şarpe se răsuci spre el cu pumnul stîng ridicat. El reuşi să-i evite pe acesta, însă bucuria nu dură mult. Dreapta ei furişată îl izbi în maxilar, dîndu-i capul pe spate.

– Ticălosule! El văzu stele verzi. Mai tîrziu probabil că avea să se bucure că nu-i trăsese un şut în fund. Însă acum, cu ochii fulgerînd de mînie, el îşi încleştă pumnii. Ea îşi ridică bărbia pregătindu-se de luptă.

– Încearcă, îl invită ea. Numai să încerci.

Ar fi fost amuzant – dacă în ochii ei ar fi fost doar supărare. Dacă dincolo de cutezanţă nu s-ar fi ascuns vălul de lacrimi. La naiba, mormăi el. Strecurîndu-se printre pumnii ei încleştaţi, o prinse de talie şi o ridică peste umăr.

Ea se dezlănţui într-un torent de înjurături, umilită şi furioasă că trebuia să penduleze la spatele lui.

– Pune-mă jos, laş ticălos ce eşti. Vrei bătaie?

– În viaţa mea n-am pus la pămînt o femeie, Conroy, dar ai putea să fii prima.

– Pune-mă jos şi încearcă. Te vor rîcîi de pe caldarîm. Cînd voi termina te vor aduna cu penseta. Te vor... Îşi vărsase tot focul, rapid şi complet, aşa cum făcea întotdeauna. Vlăguită, închise ochii. Iartă-mă.

El era încă supărat.

– Taci. Îşi scoase cheile şi le băgă în broasca portierei. Cu o mişcare uşoară, el o coborî şi portejîndu-i capul cu mîna o aşeză în maşină.

Ea continuă să stea cu ochii închişi, ascultîndu-i paşii care ocoliră maşina, deschizînd portierea şi trîntind-o.

– Îmi pare foarte rău, Jed. Iartă-mă că te-am lovit. Te doare?

El îşi mişcă maxilarul care pulsa.

– Nu. N-ar fi recunoscut nici dacă i l-ar fi spart. Loveşti ca o fată.

– Pe dracu'. Insultată, ea se mişcă neaşteptat pe

scaun. Privirea rece din ochii lui o făcu să revină la loc. Nu eram supărată pe tine, murmură ea în timp ce el părăsi parcarea. Trebuia să-mi vărs mînia pe cineva, iar tu ai fost la îndemînă.

– Mă bucur că am putut fi de folos.

Dacă el încerca să o pedepsească cu tonul acela rece, se gîndi ea, atunci reuşea cu brio.

– Ai tot dreptul să fii furios. Ea continuă să-şi ţină ochii plecaţi.

– Las-o baltă. Conroy? Să nu spui nimănui că ai trecut de garda mea.

Ea se întoarse şi, văzînd că răul trecuse, zîmbi.

– Am să iau secretul cu mine în mormînt. Dacă te consolează cu ceva, cred că mi-am rupt cîteva degete.

– Nu mă consolează. El îi luă mîna şi i-o ridică pînă în dreptul buzelor. Expresia uimită de pe chipul ei îl făcu s-o privească din nou mînios. Ce mai este acum?

Dora îi puse pe obraz mîna pe care el o eliberase.

– Pentru o clipă m-ai tulburat, atîta doar. Nu te-ai arătat prea tandru pînă acum cu mine.

– Nu mă face să regret.

– Probabil că n-ar fi trebuit să-ţi spun, însă chestii din astea – sărutat de mîini şi gesturi romantice similare – mă fac praf.

– Defineşte gesturile romantice similare.

– Oh, de exemplu florile, privirile languroase. Dacă stau să mă gîndesc bine, la capitolul priviri lungi şi înfocate, te-ai descurcat destul de bine. Ar mai fi apoi gestul suprem. Să mă iei în braţe şi să mă urci pe o scară în spirală.

– Dar tu nu ai o scară în spirală.

– Pot să-mi imaginez că am. Cedînd impulsului, ea se aplecă şi-l sărută pe obraz. Sînt bucuroasă că nu mai eşti supărat pe mine.

– Cine spune că nu mai sînt? Nu vreau să mă cert cînd sînt la volan. El tăcu o clipă. În legătură cu doamna Lyle, începu el. Va trebui să aflu cum se simte. Dacă depăşeşte starea de criză, poate îmi va lămuri nişte lucruri.

– Adică *nouă* ne va lămuri nişte lucruri, îl corectă

încet Dora. A ieşit din comă. Nepoata ei a trecut pe la magazin de dimineaţă. Ea îşi împleti din nou degetele, puternic, concentrîndu-se să-şi păstreze tonul calm. Mi-a zis că doamna Lyle a depăşit criza, dar că doctorii nu s-au pronunţat în legătură cu şansele de recuperare.

– Este prea tîrziu să mergem să o vedem acum, rosti Jed după o clipă. Mîine am să trag probabil nişte sfori.

– Nu cred că va fi nevoie. Nu va trebui decît să o rog pe Sharon, nepoata. Dora continuă să privească drept înainte şi încercă să nu se simtă ofensată de absenţa emoţiei din vocea lui. Am s-o rog însă numai dacă am să fiu sigură că doamna Lyle este de acord. N-am să permit ca ea să fie interogată după toate cîte le-a suferit.

Cauciucurile scrîşniră pe pietriş atunci cînd el viră în parcare.

– Arăt eu ca de la Gestapo, Conroy? Îţi închipui că am să-i pun o lumină în ochi şi am să încerc prin orice metodă să o fac să vorbească?

Fără să spună nimic, ea apăsă pe mînerul portierei şi coborî. El făcu cîţiva paşi înaintea ei şi-i blocă calea,

– Dora. Căutînd răgaz, el îi cuprinse mîinile. Erau reci şi ţepene. Ştiu ce fac şi nu am obiceiul să bat la cap bătrîne spitalizate ca să le smulg informaţii. El privi în jos la chipul ei. Nu-i plăcea să întrebe. Nu-i plăcea să aibă nevoie. Dar se trezi în postura de a nu avea încotro. Ai încredere în mine?

– Am. Privindu-i faţa, ea îşi împleti degetele cu ale lui. Povestea asta m-a cam întors, atîta doar. Am să iau legătura cu Sharon, mîine la prima oră.

– Bine. Puţin tulburat, el îşi coborî capul ca să o sărute. Nu, nu-i plăcea să ceară. Nu-i plăcea să aibă nevoie. Însă avea. Rămîi cu mine în noaptea asta.

Teama dispăru din ochii ei.

– Speram să mă rogi.

Capitolul 19

Dora nu considerase niciodată că avea fobia spitalelor. Era tînără, sănătoasă şi petrecuse puţin timp în ele, niciodată însă ca pacientă. Cînd se gîndea la spitale, avea în faţă pruncii din maternitate, buchetele de flori, priceperea surorilor-doici care alergau de colo-colo în pantofii lor cu tălpi de crep.

Cu toate acestea, stînd în faţa secţiei de terapie intensivă şi aşteptînd să vorbească cu doamna Lyle, avea senzaţia unui bolovan în piept. Prea linişte, se gîndi ea. Era mult prea multă linişte, moartea pîndind răbdătoare din spatele uşilor de sticlă şi a perdelelor să-şi aleagă o nouă victimă. Înăbuşitele huruieli şi bătăi ritmice ale aparatelor şi monitoarelor se auzeau ca mormăitul unor bătrînele văitîndu-se de junghiuri şi de dureri. De undeva de pe culoar venea pateticul sunet al unui suspin stins şi sacadat.

Simţi brusc o acută nevoie de o ţigară.

Sharon îşi făcu apariţia prin uşile batante. Deşi era încordată, atunci cînd o zări pe Dora buzele ei se arcuiră într-un surîs.

– Este lucidă. Nici nu vă pot spune ce senzaţie plăcută este să poţi vorbi cu ea, să-i poţi vorbi şi să te înţeleagă.

– Mă bucur. Zbătîndu-se între sentimentul de vină şi cel de linişte sufletească, Dora prinse între palme mîinile lui Sharon. Sharon, dînsul este domnul căpitan Skimmerhorn, iar dînsul domnul locotenent Chapman.

– Bună ziua. Dora mi-a spus că doriţi să vorbiţi cu mătuşa Alice.

– Am cerut şi permisiunea doctorului, zise Brent. Şi

v-am fi foarte recunoscători dacă ne-ați sprijini.

Buzele lui Sharon se strînseră într-o cută adîncă, pierzîndu-şi culoarea.

– Am să fac tot ce-mi stă în putință ca să vă ajut să-l găsiți pe cel care a fost capabil să-i facă aşa ceva mătuşii mele. Vă aşteaptă.

Jed îi înțelese îngrijorarea din felul în care Sharon privi înapoi spre uşi.

– N-o vom obosi.

– Ştiu. Ea gesticulă aprobator, după care îşi coborî mîna pe pîntecul rotunjit. Există o familie de protejat. Există o familie de răzbunat. Dora mi-a spus c-o să fiți atenți. Mă veți înştiința dacă veți afla ceva, nu-i aşa?

– Sigur că da. Dora o conduse pe Sharon spre o banchetă. Pînă atunci stai jos aici. Odihneşte-te. Încearcă să te relaxezi.

– Avem la dispoziție cincisprezece minute, zise Jed cînd Dora se întoarse. Să nu le irosim. Tu, adăugă el înclinîndu-şi capul spre Dora, să nu faci nimic, să nu spui nimic decît dacă ai încuviințarea.

– Da, căpitane.

Ignorînd-o, el se întoarse spre Brent.

– N-ar trebui s-o lăsăm să meargă deloc înăuntru.

– Ea a văzut cîinele din porțelan, noi nu. Hai să vedem dacă lucrul acesta are vreo importanță. Brent întră primul, trecu de postul de observație al sorei medicale şi se apropie de unul din micile separeuri, despărțit prin perdele.

Dora era recunoscătoare că i se poruncise să tacă. Nu se putea încrede în vocea ei. Femeia pe care o ştia elegantă şi plină de viață zăcea întinsă pe patul îngust, cu ochii închişi, umbriți de contuzii accentuate. Părul, altă dată negru intens, îşi pierduse luciul şi începuse să albească la rădăcină. Pielea îi era palidă comparativ cu albul strălucitor al bandajelor. Fața îi era trasă, pomeții ieşindu-i în afară prin pielea ce părea să se rupă la simpla atingere.

– Doamnă Lyle, rosti Brent încet cînd se apropie de marginea patului.

Dora observase venele albăstrii ale pleoapelor care clipiră. Monitorul îşi continuă piuitul monoton în timp ce doamna Lyle încerca să focalizeze imaginea.

– Da? Glasul îi era slab şi răguşit, ca şi cînd coardele vocale i-ar fi fost şmirgheluite în somn.

– Eu sînt locotenentul Chapman. Vă simţiţi în stare să răspundeţi la cîteva întrebări?

– Da.

Dora observă cum doamna Lyle încearcă să înghită. Automat ea făcu cîţiva paşi în faţă şi luînd ceaşca cu apă strecură marginea acesteia între buzele uscate ale femeii.

– Mulţumesc. Vocea deveni puţin mai puternică. Se uită spre Dora şi zîmbi. Dora Conroy. Ce drăguţ din partea dumitale să vii să mă vizitezi!

Ordinul lui Jed fu complet uitat.

– Mă bucur că vă simţiţi mai bine. Dora se aplecă ca să atingă fragila mînă a doamnei Lyle. Îmi pare rău că aţi fost rănită.

– Mi s-a spus că Muriel a murit. Ochii obosiţi completară efectul furtunii care deja trecuse. Îmi era foarte dragă.

Sentimentul de vină era ca un val ce se izbea de zidul liniştii sufleteşti al Dorei. Îi putea rezista, însă nu-l putea ignora.

– Îmi pare rău. Poliţia speră să o puteţi ajuta să-l găsească pe cel care a făcut asta. Ea scoase un şervet din pachetul de lîngă pat şi şterse uşor obrajii doamnei Lyle.

– Vreau să ajut. Strîngîndu-şi buzele cu fermitate, doamna Lyle privi din nou spre Brent. Nu l-am văzut, domnule locotenent. N-am văzut pe nimeni. Mă uitam... la un film la televizor şi mi s-a părut că am auzit-o pe Muriel... Ea se întrerupse, degetele agitîndu-i-se în mîna Dorei în căutarea alinării. Mi s-a părut că am auzit-o venind în spatele meu. Apoi a urmat durerea aceasta îngrozitoare, de parcă mi-ar fi explodat ceva în cap.

– Doamnă Lyle, începu Brent, vă amintiţi că aţi cumpărat un cîine de porţelan de la domnişoara Conroy cu o

zi înainte de a fi atacată?

– Da, pentru copilul lui Sharon. Un opritor pentru uşă, zise ea şi-şi întoarse din nou capul spre Dora. Mă tem că Sharon nu se va odihni destul. Stresul acesta...

– Se simte bine, o asigură Dora.

– Doamnă Lyle. Jed păşi în faţă. Vă mai amintiţi ceva în legătură cu acest obiect?

– Nu. Deşi încerca să se concentreze, amintirile îi pluteau în minte ca norii. Era oarecum dulce. Un cîine de pază pentru un copil, mă gîndisem eu. Ăsta era obiectul pe care l-a vrut? Mîna ei se agită din nou. Ăsta e obiectul pe care l-a vrut? Căţeluşul? Mi se pare... mi se pare că l-am auzit strigînd după cîine. Însă nu poate fi adevărat.

Jed se aplecă astfel ca ochii ei să se concentreze asupra lui. Era panică în privirea ei, însă el trebuia să insiste, încă puţin.

– Ce credeţi că l-aţi auzit strigînd, doamnă Lyle?

– „Unde este cîinele?" Şi a înjurat. Eu eram întinsă acolo şi nu mă puteam mişca. Mi s-a părut că primisem o lovitură şi că eram în vis. Au urmat apoi iarăşi şi iarăşi spargeri şi urlete despre cîine. Pe urmă totul s-a sfîrşit. Ea închise din nou ochii, epuizată. Cu siguranţă că n-a omorît-o pe Muriel pentru un căţeluş din porţelan.

– Dar pentru căţeluşul de porţelan a omorît-o, nu-i aşa? întrebă Dora cînd stăteau cu toţii în faţa lifturilor.

– Fără discuţie. Brent privi îngrijorat prin ochelari şi-şi vîrî mîinile în buzunare. Şi asta încă nu este tot, continuă el. Glonţul care a omorît-o pe Muriel provine de la aceeaşi armă care l-a ucis pe Trainor. El se uită spre Jed. Şi amîndouă se potrivesc cu cele pe care le-am scos din tencuiala magazinului.

– Deci s-a întors după altceva. Meditînd, Jed intră în lift. Nu era vorba despre cîine, sau nu era vorba numai despre cîine, zise el.

– Dar porţelanul ăsta nu era o piesă valoroasă sau unică, murmură Dora. Nici măcar nu avea marca de înregistrare. N-am licitat pentru el decît pentru că era drăguţ.

– L-ai cumpărat de la o licitație? Încet, Jed întorcea în minte toate posibilitățile. De unde?

– Din Virginia. Lea și cu mine am fost într-o călătorie de aprovizionare. Îți amintești? Ne-am întors în ziua în care te-ai mutat tu.

– Și a doua zi ai vîndut cîinele. Cînd ajunseră în hol el o apucă pe Dora de braț și o trase din lift. A urmat o spargere la magazin, doamna Lyle a fost atacată, și apoi a urmat o altă spargere. Ce altceva ai mai cumpărat Dora?

– De la licitație? O groază de lucruri. Ea își trecu mîna prin păr și iăsîndu-și paltonul descheiat ieși afară între cei doi bărbați. Aerul rece risipi o parte din mirosul greu de spital. Am o listă la magazin.

– Nu au loturi la licitații? întrebă Brent. Sau grupuri de mărfuri care provin din același loc sau de la același furnizor?

– Sigur că da. Uneori cumperi un container plin cu vechituri doar ca să achiziționezi un obiect. Acolo nu e *Sotheby*, e mai mult un talcioc, unde însă se găsesc multe lucruri bune.

– Ce ai cumpărat înainte de cîine sau imediat după?

Dora era frîntă de oboseală. Pulsul ușor din tîmplă era preludiul unei titanice dureri de cap în formare.

– Doamne, Skimmerhorn, cum crezi că-mi mai amintesc așa ceva? Viața n-a fost chiar lipsită de evenimente de atunci.

– Prostii, Conroy. Glasul lui căpătă un ton care îl făcu pe Brent să-și ridice sprîncenele. Îl mai auzise și altă dată, cînd Jed interogase un suspect necooperant. Știi tot ce cumperi, tot ce vinzi, la prețul exact, inclusiv TVA. Așa că, ce ai cumpărat înainte de cîine?

– Un lighenaș de bărbierit în formă de lebădă, se răsti ea. De pe la 1900. Patruzeci și șase de dolari și șaptezeci și cinci de cenți. Nu plătești TVA dacă achiziționezi pentru revînzare.

– Și după cîine?

– O pictură abstractă în ramă de abanos. Culori primare pe pînză albă, semnat E. Billingsly. Oferta finală

cincizeci şi doi şi şaptezeci şi cinci de cenţi... Ea se întrerupse şi-şi duse mîna la gură. Oh, Dumnezeule!

– Direct la ţintă, mormăi Jed.

– „Poza", şopti ea îngrozită. Nu o fotografie, ci un tablou. Voia tabloul.

– Hai să mergem să vedem de ce.

Obrajii Dorei erau palizi şi orbecăind căută mîna lui Jed.

– I l-am dat mamei. Greaţa i se rotea ameninţător în stomac. I l-am dat mamei.

– Ador musafirii neaşteptaţi. Trixie clipi din genele dese cînd dădu mîna cu Jed şi cu Brent. Sînt încîntată că aţi reuşit să vă găsiţi timp în programul vostru încărcat ca să treceţi pe aici.

– Mamă, nu avem decît cîteva minute la dispoziţie, începu Dora.

– Prostii. Trixie deja îi tîra pe cei doi bărbaţi din hol spre ceea ce îi plăcea să numească salon. Trebuie să rămîneţi la masă. Sînt convinsă că bucătăreasa noastră, Carlotta ne va încropi ceva bun.

– Sînteţi foarte drăguţă, doamnă Conroy, dar...

– Trixie. Pufnind într-un tril de rîsete, ea lovi uşor de pieptul lui Brent degetul provocator. Sînt doamna Conroy numai pentru străini şi creditori.

– Trixie. O roşeaţă slabă se furişă pe gîtul lui Brent. Nu-şi amintea să fi cochetat vreodată cu o femeie suficient de în vîrstă să-i fie mamă. Sîntem într-adevăr puţin presaţi de timp, adăugă el.

– Alergătura cauzează ulcere. Nimeni în familia mea nu a avut probleme de stomac – în afară de dragul unchi Will care şi-a petrecut întreaga viaţă agonisind bani, nemairămînîndu-i timp să se bucure de ei. Astfel stînd lucrurile, ce altceva mai putea să facă decît să mi-i lase pe toţi mie? Bineînţeles, noi ne-am bucurat foarte mult. Vă rog, vă rog, luaţi loc.

Arată spre două fotolii mari aflate în faţa căminului în care trosnea focul. Ea se aşeză pe pluşul roşu al unei canapele, ca şi cînd ar fi fost o regină ocupîndu-şi tronul.

– Ce mai face încîntătoarea dumitale soţie?

– Bine. Ne-am distrat de minune la petrecerea de aseară.

– A fost frumos, nu-i aşa? Ochii ei licăriră. Îşi aşează nepăsătoare braţul pe spătarul canapelei – o Scarlett matură întreţinîndu-şi la Tara pretendenţii. Eu ador petrecerile. Isadora dragă, vrei să suni după Carlotta?

Resemnată, Dora, trase de ciucurele demodat al unui clopoţel, care atîrna în stînga căminului.

– Mamă, am trecut pe aici doar ca să iau tabloul. Cineva şi-a manifestat... interesul în legătură cu el.

– Tabloul? Trixie se aşează picior peste picior. Leneşă, mătasea albastră a pantalonilor foşni odată cu mişcarea. Care tablou, dragă?

– Cel abstract.

– Oh, da. Întorcîndu-se spre Jed, continuă: De obicei, eu prefer stilurile mai tradiţionale, însă lucrarea asta are ceva îndrăzneţ şi arogant. Înţeleg de ce te interesează. Ţi se potriveşte.

– Mulţumesc. El luă afirmaţia drept un compliment. Oricum, era mult mai uşor să-i facă jocul. Mie îmi place expresionismul abstract – Pollock de exemplu, cu ritmurile lui liniare complicate, cu modul lui specific de a asalta pînza. Energia şi verva lui de Kooning.

– Da, bineînţeles. Trixie era entuziasmată, ochii îi străluceau, deşi nu se pricepea deloc la acest gen de artă.

Jed era satisfăcut să vadă uluirea de pe chipul Dorei. Zîmbi, încîntat de sine şi-şi împreună mîinile.

– Desigur mai este şi Motherwell. Cu acele culori austere şi siluete amorfe.

– Genial, consimţi Trixie. Absolut genial. Tulburată, ea privi în direcţia holului de unde se auzeau venind cunoscuţii paşi apăsaţi.

Îmbrăcată în pantaloni de jogging în loc de uniformă, îşi făcu apariţia, ţinîndu-şi mîinile în şolduri, Carlotta. Era o femeie scundă şi plinuţă, semănînd cu o buturugă cu braţe. Faţa smeadă avea în permanenţă o mină supărată.

– Ce vreți?

– Să ne servești ceaiul, Carlotta, îi dădu dispoziție Trixie, tonul ei căpătînd brusc inflexiuni de *grande dame*. Cred că, *oolong*[1]

Ochii negri, rotunzi ca mărgelele, aruncară o privire atotcuprinzătoare grupului.

– Rămîn și ei la masă? întrebă ea cu un glas răguşit şi oarecum exotic.

– Nu, rosti Dora.

– Da, zise mama ei simultan. Te rog să pui patru tacîmuri.

Carlotta îşi ridică bărbia pătrată.

– Atunci vor mînca ton. Asta am gătit, asta vor mînca.

– Sînt convinsă că va fi excelent. Trixie îşi mişcă degetele sugerîndu-i să se retragă.

– Este ursuză, atîta tot, murmură Dora aşezîndu-se pe brațul fotoliului în care şedea Jed. Părea puțin probabil să scape fără ceai şi ton, dar cel puțin putea să-şi facă mama să se concentreze asupra problemei cu pricina. Tabloul? insistă ea. Am crezut că-l vei pune aici.

– Aşa am şi făcut. Însă pur şi simplu nu s-a potrivit. Provoca prea multă frenezie, îi explică ea lui Jed, pe care îl considera acum un expert în materie. Cum mă număr printre cei cărora le place să-şi odihnească mintea în salon, l-am pus în biroul lui Quentin. Ne-am zis că poate se va mai energiza şi el puțin.

– Mă duc să-l iau.

– O fată extraordinară, Isadora, asta a noastră, zise Trixie cînd Dora se îndepărtă suficient ca să nu o mai audă. Zîmbi apoi spre Jed, fără să facă nici un efort ca să-şi ascundă planurile care îi străluceau în ochi. Atît de inteligentă şi de ambițioasă. Fermă, bineînțeles, ceea ce pur şi simplu înseamnă că trebuie completată de un

---

1. varietate de ceai chinezesc

bărbat la fel de ferm. Cred că o femeie care îşi poate conduce propria afacere îşi va conduce cu aceeaşi pricepere o casă şi o familie. Nu eşti de aceeaşi părere, dragă?

Orice răspuns nu putea să evite capcana.

– Cred că poate să facă tot ce îşi pune în gînd.

– Fără îndoială. Soţia ta este o femeie care lucrează, nu-i aşa Brent? Şi mamă a trei copii.

– Aşa este. Deoarece Jed era cel care se afla pe scaunul electric, Brent zîmbi malitios. E necesar efortul întregii echipe ca toate mingiile să fie păstrate în aer, însă nouă ne place.

– Şi un bărbat singur, după o anumită vîrstă... Trixie aruncă o privire insinuantă spre Jed care abia se stăpînea să nu se foiască în scaun. Beneficiază de pe urma efortului echipei. Compania unei femei, mîngîierea unei familii. Ai fost căsătorit vreodată, Jed?

– Nu. Privirea lui se înăspri atunci cînd Dora intră în încăpere aducînd tabloul.

– Mamă, îmi pare foarte rău. Mă tem că va trebui să prînzeşti singură. Am sunat la magazin ca să le spun că întîrzii. Dar a intervenit o problemă şi trebuie să plec imediat.

– Vai, dar dragă...

– Vom lua prînzul altădată, cît de curînd. Se aplecă şi o sărută pe Trixie pe obraz. Cred că am ceva ce s-ar putea să-i placă tatei pentru birou. Să treacă unul din voi pe la mine şi mai discutăm atunci.

– Foarte bine. Cu un oftat resemnat, Trixie îşi aşează ceaşca pe măsuţă şi se ridică. Dacă trebuie să te duci, trebuie. Am să-i spun însă Carlottei să vă pună prînzul la pachet.

– Nu trebuie să...

Trixie o atinse uşor pe Dora pe obraz.

– Abil jucat, Conroy. Jed îi luă tabloul din mînă ca să-l examineze.

– Apropo de abilitate. Ea se întoarse, zîmbind curioasă. Siluete amorfe?

– O vreme am fost prieten cu o artistă şi m-am ales

cu chestiile astea.

– Ar fi interesant de văzut cu ce te-ai ales de la mine.

– Nici măcar nu-mi place tonul. Cu toate acestea Dora muşcă din sandviş, în timp ce Jed termină de scos pînza din ramă.

– Mie îmi place felul în care a tăiat ouăle fierte şi murăturile. Brent îşi desfăcu al doilea sandviş cu un oftat plin de satisfacţie.

Hotărîră să lucreze în apartamentul Dorei şi nu în magazie pentru că aveau mai mult spaţiu şi mai multă intimitate. Nimeni nu menţionă faptul că Brent nu insistase să ducă tabloul şi să prezinte informaţiile adunate superiorului său.

În felul lui tacit, Brent încă îl considera pe Jed căpitanul lui.

– Nimic în ramă. Cu toate acestea, Jed o puse atent deoparte. Rama nu pare valoroasă. Îi vom pune şi pe băieţii de la laborator să arunce o privire.

– Nu poate fi vorba despre pictura în sine. Dora înghiţi tonul, luînd o sorbitură de Pepsi dietetic. Artisul este un necunoscut, am verificat a doua zi după ce am cumpărat tabloul ca nu cumva să fi dat peste o capodoperă.

Gînditor, Jed întoarse tabloul.

– Pînza este întinsă peste placaj. Adu-mi ceva cu care să o scot, Conroy.

– Crezi că s-ar putea să fie ceva înăuntru? Din bucătărie de unde răvăşea prin sertare ea conţină: O ascunzătoare pentru droguri sau ceva şi mai important. Pentru diamante. Ea se întoarse cu o şurubelniţă. Sau poate pentru rubine. Sînt mai preţioase în zilele de azi.

– Încearcă să te apropii de realitate, îi sugeră Jed şi începu să lucreze la spatele tabloului.

– S-ar putea să am dreptate, insistă ea, privind peste umărul lui. Trebuie să fie ceva pentru care să merite să ucizi, şi de regulă, asta înseamnă bani.

– Nu îmi mai respira pe gît. Jed o împinse cu cotul înainte de a desprinde placajul.

– Este tabloul meu, îi reaminti ea. Am bon de cum-

părare pentru el.

– Nimic, murmură Jed examinînd placajul pe care îl depărtase. Nici un compartiment secret.

Dora îl privi.

– Ar fi putut să fie.

– Corect. Ignorînd-o, el pipăi spatele pînzei. Este ciudat. La spate pînza pare destul de veche.

Dora se împinse ca să privească mai bine.

– Poate că Billingsly a pictat pe o pînză mai veche ca să economisească bani.

– Da. Însă uneori lumea pictează peste vechi tablouri ca să le treacă ilegal graniţa.

– Crezi că în spate se ascunde un vechi maestru? Amuzată, Dora scutură din cap. La ce visezi!

El însă nu-i acordă atenţie nici cît unei muşte care ar fi bîzîit în jurul tavanului.

– Trebuie să dăm jos vopseaua, ca să vedem ce este dedesubt.

– Stai, Skimmerhorn. Eu am plătit pentru tabloul ăsta. N-am de gînd să te las să-l distrugi că aşa i s-a năzărit unui poliţist.

– Cît? Zbătîndu-se între nerăbdare şi dezgust, el se întoarse spre ea.

Mulţumită că el înţelesese, ea îşi încrucişă mîinile la piept.

– Cincizeci şi doi de dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi.

Mormăind el scoase portofelul şi numără bancnotele.

Dora îşi împinse limba în obraz şi le acceptă. Numai putemicele sentimente pe care le avea pentru Jed o împiedicară să nu le numere.

– Global, zise ea strîmbînd din nas. Plus un profit rezonabil. Asta ar însemna fix optzeci de dolari şi i-am putea zice chiar onest.

– Pentru Dumnezeu! El îi mai trînti nişte bancnote în palmă. Lacomo.

– Nu, practică, îl corectă ea şi-l sărută încheind tîrgul. Am nişte lucruri în depozit care ar trebui să fie bune. Aşteptaţi-mă un minut. Dora strecură banii în buzunar şi

o apucă pe scări.

– Te-a făcut să-l plăteşti. Plin de admiraţie, Brent se lăsă în spătarul scaunului lui. Şi a cîştigat douăzeci şi şapte de dolari. Am crezut că glumeşte.

– Mă îndoiesc că Dora glumeşte vreodată cînd este vorba despre bani. Jed se dădu cîţiva paşi în spate, aprinse o ţigară şi studie tabloul de parcă ar fi văzut printre dîrele roşii şi albastre. O fi avînd ea inima milloasă, dar are mintea unui combatant de grup de comando.

– Hei! strigă Dora lovind uşa cu piciorul. Deschideţi-mi. Am braţele pline. Cînd Jed deschise uşa, ea intră încărcată cu o bucată de pînză, o sticlă şi multe cîrpe. Ştii, ar fi mai bine dacă am chema un expert. Poate ar putea să-l examineze cu raze X.

– Deocamdată îl ţinem pentru noi. El aruncă cîrpele pe podea şi luă apoi sticla. Ce este aici?

– O soluţie pe care o folosesc ori de cîte ori un tîmpit a vopsit vreun imprimeu. Ea îngenunche pe podea ca să strîngă covorul. Trebuie să atingem cu mare atenţie. Ajută-mă aici.

Brent era deja lîngă ea. Felul în care Jed o privea mînios, îl făcu să zîmbească. El se aplecă şi întinse pînza.

– Ai încredere în mine, am mai făcut aşa ceva înainte, explică ea. Un nătîng a vopsit minunăţia asta de bufet vechi ca să-l asorteze cu nuanţele sufrageriei. Mi-a trebuit o veşnicie ca să-l aduc la forma iniţială, însă a meritat efortul. Ea se aşeză pe călcîie şi-şi suflă bretonul din ochi. Vrei să încerc eu?

– Am plătit pentru el, îi reaminti Jed. Acum este al meu.

– M-am oferit doar să ajut. Ea îi întinse cîrpa. Dacă aş fi în locul tău aş începe din colţ. Ca să nu faci treabă de cîrpaci.

– Eu nu fac treabă de cîrpaci. Însă după ce îngenunche lîngă ea începu într-adevăr din colţ. Înmuie cîrpa şi mişcînd-o încet, în cercuri delicate, îndepărtă finalul semnăturii.

– Pa, pa, Billingsly, murmură Dora.

– Asta pune capac la toate, Conroy. El înmuie cîrpa din nou şi îndepărtă uşor vopseaua albă rigidă, iniţială. Este ceva dedesubt.

– Glumeşti. Cu glasul sugrumat de emoţie, ea se aplecă mai aproape. Ce este? Nu văd. Încercă să-şi întindă gîtul peste umărul lui însă primi un cot în coaste pentru deranjul provocat. La naiba, Skimmerhorn, voiam doar să mă uit.

– Stai la locul tău. Încordat, el îndepărtă delicat încă o parte din semnătură. Ticălosul, murmură el.

– Ce este? Refuzînd să fie dată la o parte, Dora îl înghionti pînă reuşi să se ghemuiască aproape de colţ. Monet, rosti ea şoptit, de parcă ar fi fost în biserică. Claude Monet. Oh, Dumnezeule, am cumpărat un Monet pentru cincizeci şi doi de dolarí şi şaptezeci şi cinci de cenţi!

– Eu am cumpărat un Monet, îi reaminti Jed. Pentru optzeci de dolari.

– Copii. Brent se aşeză între ei, apucîndu-i pe fiecare pe după umăr. Nu sînt un prea mare cunoscător de artă, dar pînă şi eu am auzit de tipul ăsta şi nu cred că cineva ar fi pictat porcăria asta abstractă peste un lucru original.

– Dacă n-ar fi vrut să-l treacă graniţa clandestin, completă Jed.

– Exact. Am să fac nişte verificări ca să văd dacă au fost reclamate ceva furturi de tablouri în ultimele luni care să-l includă şi pe prietenul nostru.

– S-ar putea să fi aparţinut vreunei colecţii particulare. Ea îşi lăsă degetele să lunece deasupra semnăturii lui Monet, fără s-o atingă. Să nu mai cureţi, Jed. Să nu cumva să-l strici.

Dora avea dreptate. Luptînd să-şi ţină în frîu nerăbdarea, Jed puse cîrpa deoparte.

– Ştiu pe cineva care face muncă de restaurare. Ar putea să se ocupe de treaba asta şi să fie şi discretă.

– Vechea amică? întrebă Dora.

– Nu este chiar atît de veche. Cu un gest inconştient el atinse uşor părul Dorei, şi privind spre Brent îşi lăsă

degetele să se odihnească pe ceafa ei. Va trebui să-i duci tabloul lui Goldman.

– Ăsta e următorul pas.

Jed se uită în jos la semnătura artistului aflată peste un verde şters.

– N-ar trebui să te rog, dar am s-o fac.

– De cît timp ai nevoie? întrebă Brent, anticipînd rugămintea lui.

– Cît să-mi fie suficient să cercetez casa de licitaţii din Virginia şi să găsesc un fir. El îşi păstră tonul calm.

Brent încuviinţă din cap.

– Mi-ajunge porţia cu DiCarlo. Departamentul de poliţie din New York a raportat că individul nu a fost văzut pe acasă de cîteva zile. Între asta şi faptul că mă străduiesc să păstrez siguranţă în Philadelphia pentru femei şi copii, aş putea să uit anumite detalii. Mi-ai face un mare serviciu dacă ai reuşi să descoperi ce are comun statueta de porţelan a unui cîine cu o pictură. Ţinem legătura.

– Da.

– Şi păzeşte-ţi dosul. Pe curînd, Dora.

– Pa, Brent. Ea rămase locului o clipă. Cît de mult şi-ar risca el pielea pentru tine?

– Destul de mult.

– Atunci trebuie să facem tot posibilul să-l prindem în plasă pe individ.

– Noi? În timp ce ea se ridică de pe podea, el o apucă de mînă. Nu-mi aduc aminte să fi zis ceva de „noi".

– Atunci înseamnă că memoria îţi joacă feste. Ce-ar fi să-ţi suni prietena, artista, şi apoi să rezervi locuri la avionul pentru Virginia? Eu îmi fac bagajul în zece minute.

– Nu există nici o femeie în viaţă care pregătindu-se pentru o călătorie să-şi strîngă lucrurile în zece minute.

– Skimmerhorn. Îndreptîndu-se spre dormitor, ea îşi întoarse capul şi continuă să vorbească peste umăr: Eu m-am născut pe drum. Nimeni nu împachetează mai

repede ca un actor care încearcă să fugă de bomba premierei.

– Nu vreau să vii cu mine. S-ar putea să fie primejdios.

– Bine. Atunci am să-mi fac singură rezervarea la avion.

– Dumnezeule, eşti ca o durere în fund.

– Mi s-a mai spus. Oh, şi să ai grijă să fie la clasa întîi, da? Niciodată nu fac economie cînd călătoresc.

Winesap ciocăni uşor la uşa biroului lui Finley. Ştia că patronul său tocmai ieşise dintr-o conferinţă care durase patruzeci şi cinci de minute şi nu era sigur de dispoziţia lui. Prudent, el băgă capul înăuntru. Finley stătea la fereastră, cu mîinile împreunate la spate.

– Domnule?

– Abel. Este o zi frumoasă, nu-i aşa? O zi frumoasă.

Îngrijorarea care-i îngheţase stomacul lui Winesap se linişti ca apa unui lac.

– Da, domnule, este.

– Sînt un om norocos, Abel. Desigur, mi-am agonisit singur averea, ceea ce face ca totul să fie mai plăcut. Ai idee cam cîţi din oamenii de acolo de jos se bucură de munca lor? Cîţi se duc acasă la sfîrşitul unei zile cu sentimentul de împlinire? Da, Abel, sînt un om norocos. Se întoarse cu faţa, chipul fiindu-i scăldat de zîmbet. Ce pot să fac pentru tine?

– Am dosarul despre Isadora Conroy.

– Excelent lucrat. Îi făcu un semn lui Winesap să se apropie. Pentru mine eşti o persoană preţioasă, Abel. În timp ce cu o mînă se întindea să ia dosarul, cu cealaltă Finely apucă umărul osos al lui Winesap. O persoană preţioasă. Aş dori să-mi demonstrez aprecierea. Deschizînd primul sertar al biroului, Finley scoase o cutie pluşată.

– Mulţumesc, domnule. Umil şi impresionat, Winesap deschise cutia. Oh, domnule Finley, zise el cu un glas înăbuşit. Înăbuşit pentru că habar nu avea la ce se uita.

Părea să fie un fel de linguriţă cu scobitura mare şi

cu coada în formă de vultur.

– Sînt încîntat că eşti mulţumit. Am ales-o din colecţia mea de linguriţe pentru ceai. Mi s-a părut că plumbul ţi se potriveşte cel mai bine. Material tare, durabil, deseori subestimat.

– Mulţumesc, domnule. Mulţumesc. Nu ştiu ce să spun.

– Este o nimica toată. Cu un gest din mînă Finley alungă gratitudinea. Doar un semn al recunoştinţei mele. Se aşeză, bătîndu-şi uşor cu degetul buza de deasupra. Mă slujeşti bine, Abel. Răsplătesc loialitatea cu aceeaşi monedă cu care pedepsesc trădarea. Iute, precis şi total. Să nu mă deranjeze nimeni o oră.

– Da, domnule. Încă o dată mulţumesc.

Însă Finley deja şi-l alungase pe Winesap din minte, iute, precis şi total. Deschise dosarul şi se concentră asupra Isadorei Conroy.

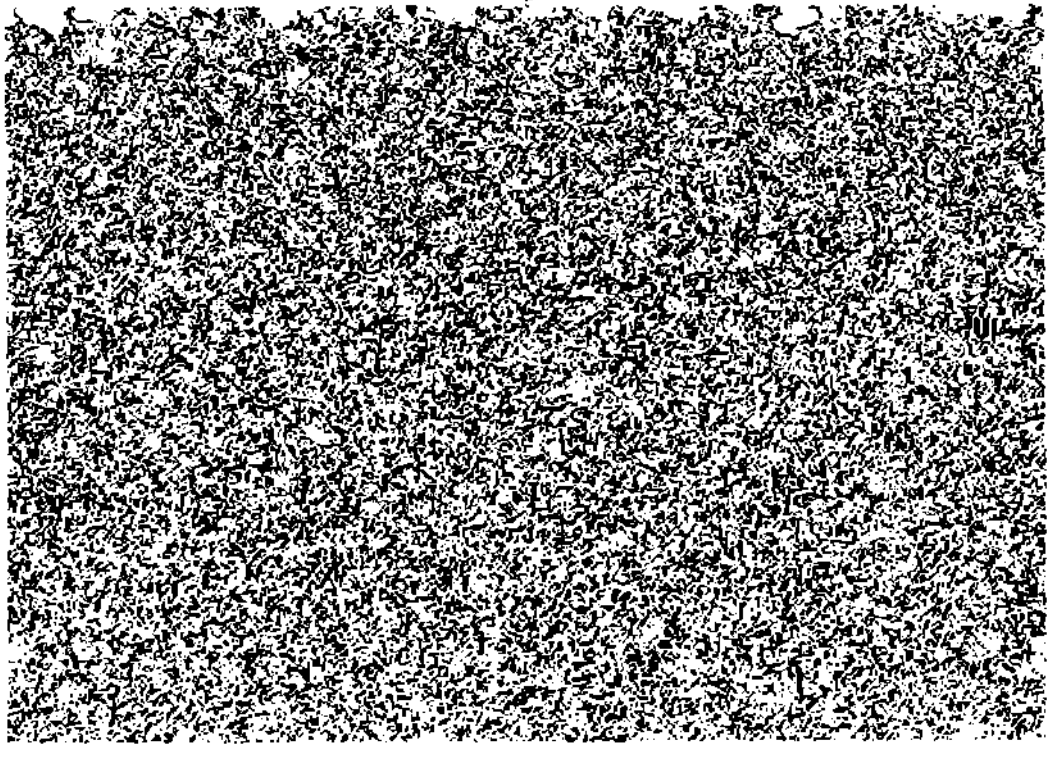

Capitolul 20

Ploua cu stropi mărunți și reci cînd Jed intră cu mașina în Front Royal. Vremea fusese îngrozitoare de cînd decolaseră de pe *Philiadelphia International* și pînă aterizaseră pe *Dulles*, și promitea să nu se schimbe. Dispozitivul de dejivrare al mașinii închiriate funcționa pe două faze. Ori de cîte ori Jed era obligat să- l folosească, interiorul se transforma într-o mică saună.

Dora sporovăi tot drumul, vocea ei domoală și observațiile întîmplătoare relaxîndu-l. Jed nu trebuia să răspundă, nici măcar să asculte. Ea avea un stil de a-i transmite starea ei de bună-dipoziție, chiar și atunci cînd mintea lui se gîndea la detaliile următorilor pași pe care trebuia să-i facă.

– Dacă ai fi intrat în lumea sublimă a înregistrărilor, comentă Jed, ai fi făcut avere.

– Crezi? Dora coborî parasolarul și folosi oglinda atașată acestuia ca să-și împrospăteze rujul de pe buze. Următoarele două străzi la dreapta, zise ea, punînd la loc capacul rujului. Există o parcare în spatele clădirii.

– De vreme ce este un semn și o săgeată, probabil că mi-aș fi închipuit și eu.

– Ești încă întors pe dos pentru că mi-am făcut bagajul mai repede decît tine.

– N-am fost deloc întors.

– Bineînțeles că ai fost. Cu un zîmbet larg, Dora îl bătu pe braț. E chestiune de orgoliu masculin. Pînă și felul în care ai insistat să conduci tu, deși eu știam drumul, a fost o chestiune de orgoliu masculin. Nu mă deranjează. Chiar mi se pare drăguț.

– Am vrut să conduc eu deoarece n-am fost sigur că

nu vom sfîrşi într-o grămadă de maşini, dat fiind faptul că discutaï atît de aprins despre stratul de ozon şi despre Top-ul ZZ.

– Ah! Ea se aplecă şi-l sărută pe obraz. Deci ai ascultat.

– Urechile încă îmi piuie. Jed parcă lîngă o furgonetă *Ford* ciocnită. Să fie clar, Conroy, nu te afli aici la cumpărături.

– Ştiu, ştiu. Coborînd din maşină ea îşi dădu ochii peste cap. Şi tu vei fi cel care va pune întrebările, continuă ea. Voi sta la doi paşi în urma ta ca o fetiţă cuminte şi am să-mi ţin gura închisă.

El aşteptă ca ea să-şi închidă portiera.

– Exact. O privi atent în timp ce ploaia o uda pe păr. Ai o gură frumoasă, chiar dacă turuie mai tot timpul.

– Vai, mă faci să mă emoţionez. Dora se agăţă de braţul lui şi o porniră spre uşa din spate. Nu va fi cald înăuntru, zise ea, cînd el trase de uşa metalică ale cărei balamale scîrţîiră puternic. Însă va fi uscat. Domnul Porter are reputaţia unui om extrem de auster. Nici un zorzon, nici un afiş strălucitor, doar ceva bun de tîrguit. Pătrunzînd înăuntru ea inspiră profund. Ochii i se aprinseră. Dumnezeule, uită-te numai la chestiile astea.

El se uită. Însă nu văzu decît şiruri de mobilier prăfuit şi de rafturi murdare din sticlă ticsite cu vechituri. Existau mormane de bijuterii încîlcite; majoritatea jenant de lipicioase şi toate imposibil de folosit. O întreagă etajeră era plină cu recipiente pentru presărat sare şi piper, o alta cu diferite feluri de sticle, nici una însă prea curată. Deasupra unui aparat stricat de făcut baloane era aşezată caraghios o şapcă de baseball. Numeroase cutii de carton erau ticsite cu broşuri de zece cenţi bucata.

– Cred că e o colecţie a imprimeriei *Maxfield Parrish*.

Pînă ca Dora să apuce să facă turul complet, Jed o apucă de braţ. După strălucirea ochilor ei, el îşi dădu seama că scoaterea ei de acolo ar fi fost similară mersului pe cărbuni încinşi. Totul trebuia făcut rapid, fără să privească înapoi.

– Unde sînt birourile?

– În față, pe dreapta. Jed, nu vreau decît să văd...

El începu să o tîrască în urma lui, deşi ea se tot smucea la brațul lui, ca un cățeluş care trăgea de lesă.

– Încetează, Conroy. Ți-au asudat palmele.

– Asta este de-a dreptul cruzime, mormăi ea. Ridicîndu-şi bărbia continuă: Sigur nu vrei să vorbesc eu cu Porter, ca de la comerciant la comerciant?

– Am spus că vorbesc eu.

– Valul de testosteron, şopti Dora ca pentru sine.

Cînd ajunseră în dreptul biroului, observară că acesta era deschis, dar gol. Lui Jed i se părea singurul loc din clădire care văzuse în ultima decadă peria de praf. În contrast cu debandada exponatelor de vînzare, masa de lucru era lustruită şi îngrijită, fişetele curate şi bine închise. În aer plutea un miros uşor de ceară.

– S-au făcut modificări față de cînd am fost eu ultima dată aici. Curioasă, Dora băgă capul înăuntru. Tamponul de sugativă era fără pată, iar pe colțul stîng al biroului se afla o vază dintr-un porțelan bun, cu trandafiri proaspeți, de seră. Ultima dată pe perete era un calendar cu fetişcane – din 1956 – iar în jur totul părea ca atîns de bombe. Îmi aduc aminte că mi-am zis cum de cineva putea să lucreze într-un asemenea haos. Ea observă privirea fixă, gravă, a lui Jed şi ridică din umeri. Haosul meu este organizat. Dora tăcu ca să privească de jur împrejur, încercînd să nu ducă prea mult dorul biroului de chilipiruri. Poate că Porter hoinăreşte pe undeva. E uşor de zărit. Aduce puțin cu un dihor.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Jed puse mîna pe umărul Dorei amintindu-i astfel să tacă şi se întoarse spre femeia îngrijit îmbrăcată, ai cărei ochelari atîrnau de un lanț de aur.

– Am vrea să vorbim cu domnul Porter.

Ochii lui Helen Owings se întunecară şi se umplură alarmant de repede de lacrimi fierbinți.

– Oh, rosti ea şi bîjbîi prin buzunar după un şervețel. Oh, repetă ea tamponîndu-şi şuvoaiele de lacrimi.

– Îmi pare rău. Pînă ca Jed să reacționeze în vreun fel, Dora o luă pe femeie de brat şi intrînd în birou, o

conduse spre un scaun. Să vă aduc nişte apă?

– Nu, nu. Helen îşi suflă nasul şi apoi începu să fărîmiţeze în bucăţele mici şervetelul ud. A fost un şoc că aţi întrebat de el. Bănuiesc că nu aţi avut de unde să aflaţi.

– Ce să aflăm? Jed închise uşa şi aşteptă.

– Sherman, domnul Porter, a murit. A fost omorît. Deşi cuvintele rostite erau încărcate de dramatism, buzele lui Helen tremurau.

– Oh, Dumnezeule! Dora căută un scaun să se aşeze în timp ce gîndurile începuseră să i se rotească uşor în cap.

– Exact înainte de Crăciun. Helen îşi suflă nasul în ceea ce mai rămăsese din şervetel. Eu l-am găsit. Acolo. Ridicînd mîna arătă spre masa de lucru.

– Cum a fost omorît? întrebă Jed.

– A fost împuşcat. Helen îşi acoperi faţa cu mîinile, pe care apoi şi le lăsă în poală şi începu să şi le frîngă. Împuşcat în cap: Bietul Sherman!

– Poliţia are vreun suspect? întrebă din nou Jed.

– Nu. Helen oftă, încercînd să-şi redobîndească pacea sufletească. Nu pare să fi existat vreun mobil. N-a fost luat nimic, din cîte ne-am dat seama. N-au fost urme de luptă. Îmi pare rău, domnule...?

– Skimmerhorn.

– Domnule Skimmerhorn. Îl cunoşteai pe Sherman?

– Nu. El ezită o clipă, gîndindu-se cît de mult să-i spună. Ca de obicei, hotărî că era cel mai bine să spună cît mai puţin. Domnişoara Conroy are un magazin în Philadelphia. Ne aflăm aici pentru nişte obiecte care au fost licitate pe data de 21 decembrie.

– Ultima noastră licitaţie. Glasul i se sugrumă. După ce trase puternic aer în piept, ea îşi îndreptă umerii într-un evident efort de a se linişti. Sper că mă veţi scuza că sînt atît de supărată. Abia am deschis astăzi şi sînt încă destul de emoţionată. A fost vreo problemă?

– O întrebare. Jed zîmbi fermecător, plin de compasiune. Domnişoara Conroy a cumpărat două obiecte. Ne interesează de unde şi cum au fost achiziţionate.

– Pot să vă întreb de ce? De obicei noi nu ne dezvăluim sursele. Riscăm astfel să vină un alt comerciant să ne supraliciteze.

– Ne interesează să cunoaştem mai mult din trecutul acelor obiecte, zise el asigurator. Nu vă vom tăia supapa de alimentare.

– Ei bine... Nu era prea în regulă, însă Helen nu vedea nici un rău în rugămintea lor. S-ar putea să pot să vă ajut. Vă amintiţi numărul lotului?

– F.15 şi F.18, zise Dora plictisită. Îşi amintise ceva, ceva ce-i făcu stomacul să se zvîrcolească. Cînd Jed îi pronunţă însă numele, ea tresări scuturîndu-şi capul.

– F.15 şi F.18, repetă Helen, mulţumită că avea ceva de lucru. Se ridică şi se îndreptă spre fişete. Oh, da, loturile cu litera F au provenit de la transportul din New York. Vînzarea unei mici proprietăţi. Zîmbind, ea puse dosarul pe masă. Ca să fiu sinceră, domnule Skimmerhorn, cred că majoritatea obiectelor fuseseră cumpărate de pe la depozite. Îmi amintesc că nu erau de calitatea la care mă aşteptasem. Conroy... da, aţi achitat ambele loturi. Mă tem că nu vă pot spune prea multe despre ele. Eu...

Ciocănitul din uşă o întrerupse.

– Do'n'şoara Owings?

– Da, Richie?

– Întreabă nişte persoane despre lavoarul ăla vechi american. Se cam grăbesc.

– Bine, spune-le că vin imediat. Helen se ridică, îşi netezi părul, apoi fusta. Scuzaţi-mă vă rog un minut.

Înainte să ia dosarul în mînă, Jed aşteptă ca femeia să iasă din încăpere. După ce parcurse cu privirea listele, inventarele, preţurile, dosi în buzunar ceea ce i se păru important.

– Ce faci? întrebă Dora. Nu poţi să faci asta.

– Economisesc timp. Haide.

– Îmi ştie numele.

– Ei şi, facem copii şi-i trimitem originalul înapoi. El o apucă puternic de mînă, însă de astă dată nu mai era necesar. Ea nu mai încercă să zăbovească, şi nici să se

proptească în tocuri pentru a privi la vreuna din comorile prăfuite. De îndată ce se urcară în maşină, Jed îi apucă bărbia în mînă. În regulă, acum dă-i drumul. Cînd erai acolo te albiseşi ca o coală de hîrtie.

– Mi-am amintit de domnul Ashworth. Ţi-am povestit despre el. Era şi el comerciant şi l-am întîlnit la licitaţia din acea zi. A cumpărat o piesă din acel transport.

– Tipul care a fost ucis în timpul unei spargeri, murmură Jed. Ai zis că prăvălia lui era pe undeva pe aici.

– Da, cîţiva metri mai încolo.

– Atunci ne vom îndrepta într-acolo. Răsuci cheia în contact. Crezi că poţi face faţă?

– Da. Dar vreau să oprim mai întîi şi să sun la magazin.

– N-ai plecat decît de cîteva ore, Conroy. Ar trebui să meargă destul de bine şi fără tine.

– Nu vreau ca Lea sau Terri să fie prin preajma magazinului. Ea îşi fixă maxilarul într-o poziţie fermă şi privi drept în faţă. Vreau să-l închidă.

– În regulă. Atinse mîinile Dorei şi constată că erau reci şi ţepene. În regulă.

Deşi fusese precaut şi-şi luase într-o geantă de voiaj cele necesare unei călătorii, Jed sperase să ajungă în Virginia şi să se întoarcă de acolo într-o singură zi. După ce vizitaseră magazinul lui Ashworth nici nu se mai punea măcar problema.

Dora avea nevoie de timp să se liniştească, iar el urma să facă tot posibilul ca s-o ajute.

Ea nu spuse nimic cînd se cazară la un hotel din apropierea aeroportului. Faptul că ea fusese tăcută cît durase călătoria dinspre Front Royal îl îngrijoră aproape la fel de mult ca informaţiile pe care le culeseseră de la nepotul lui Tom Ashworth. Pe lîngă moartea lui Ashworth şi stricăciunile porovocate în timpul spargerii, se părea că fusese luată şi figurina.

După ce descuie uşa camerei de hotel şi puse bagajele deoparte, Jed o conduse pe Dora spre un scaun.

– Aşează-te. Trebuie să mănînci.

– Nu-mi este foame.

– Ba da, îți este. Fără să o consulte, el ridică receptorul și comandă în cameră două fripturi, cafea și o sticlă de brandy. Treizeci de minute, zise el după ce închise. Ceea ce probabil o să însemne patruzeci. Ai timp să te întinzi puțin.

– Cred... Tulburată, ea privi spre pat. Cred că am să fac o baie.

– Bine. Nu te grăbi.

Dora se ridică și-și luă geanta de voiaj, fără să se uite la el.

– Tu nu simți nimic? îl întrebă ea cu o voce sugrumată de oboseală. Trei oameni au murit – cel puțin trei. S-ar putea să fie mai mulți. Oameni la care țin s-ar putea să fie în primejdie pentru simplul fapt că lucrează pentru mine. Iar tu ai comandat cina. Pe tine nu te sperie? Ție nu-ți face rău? Tu nu simiți chiar nimic?

Ultima întrebare lovi ca un bici în timp ce ea, strîngîndu-și la piept geanta, se forța să-i privească chipul. Jed îi întîlni imediat ochii.

– Ba da. Mă supără. Du-te și fă-ți baia, Dora. Nu te mai gîndi la asta deocamdată.

Ostenită, ea se întoarse.

– În felul ăsta n-o să meargă. Închise încet ușa în urma ei. Imediat, el auzi apa curgînd în cadă.

Jed își aprinse o țigară, înjurînd încet cît timp se luptase cu chibriturile. Era dezamăgită de el – văzuse asta în ochii ei cînd și-i ridicase spre el. Și conta, poate prea mult, ce credea ea despre el, ce simțea ea pentru el, cum îl privea.

Ea conta prea mult.

Jed se apropie de ușa de la baie și-și ridică mîna ca să bată. O lăsă însă jos. Nu era nimic de spus, se gîndi el. Erau necesare fapte. Se întoarse la telefon și-l sună pe Brent.

– Locotenentul Chapman.

– Sînt Jed.

– Ce noutăți ai?

– Doi morți. Jed scoase fumul afară, păstrînd tonul

jos. Sherman Porter, patronul casei de licitaţii de unde a cumpărat Dora cîinele şi tabloul. Împuşcat în birou înainte de Crăciun. Poate suni la poliţia locală pentru amănunte.

– Am înţeles.

– Ashworth Thomas, comerciant local de antichităţi, ucis în timpul unei spargeri, cam în aceaşi perioadă în care a fost omorît Porter. A fost la licitaţie cu Dora şi a cumpărat o figurină din porţelan. Jed consultă lista. Un bărbat şi o femeie, cam de jumătate de metru înălţime, îmbrăcaţi în haine de epocă din perioada războiului civil. Nu a păstrat-o prea mult.

– Valoroasă?

– Nu prea. Am aici o listă cu ce s-a mai aflat în acel transport şi cu cine ce a cumpărat.

– Ai fost ocupat, căpitane. Citeşte-o, dar rar. Cu stenografiatul stau cam prost.

Cînd termină lista, Jed strivi ţigara.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă ai da repede de oamenii ăştia.

– Nu trebuie să mă rogi.

– Transportul a venit din New York, presupus a fi vînzarea unei proprietăţi, însă femeia care poartă răspunderea casei de licitaţii pare să creadă că mărfurile nu au fost decît nişte vechituri dintr-un depozit, nefiind exact calitatea la care se aşteptase. Am numele tipului care le-a trimis. Am să mă duc să-l contactez mîine.

– Spune-mi-l şi mie. Vom căuta să aflăm cît mai multe despre el pentru orice eventualitate.

– Franklin Flowers, adresa din Brooklyn. Ceva noutăţi despre doamna Lyle?

– Starea ei pare să se stabilizeze. Nu-şi aminteşte nimic în plus faţă de ce ne-a spus.

– Tabloul?

– Vechea ta prietenă lucrează încă la el. Frumos că te-ai gîndit să lucreze la bunica ta. O undă de amuzament luminã glasul lui Brent. Bunica ta mi-a zis, în nişte termeni nu chiar nesiguri, ca procesul nu ar trebui grăbit.

– Ai pus om de pază?

– Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ea a trebuit să sufle puţin fum în direcţia lui Goldman, să ceară cîteva favoruri. Din rapoarte rezultă că pe timpul gărzii se asigură fursecuri şi cafea cu lapte. Nu m-ar deranja să mă trec şi pe mine de serviciu. Dă-mi numărul de telefon ca să te sun în caz că aflu ceva în seara asta.

Jed citi numărul de pe aparat.

– Te-ai ales cu vreo săpuneală din afacerea asta?

– Nimic, cu care să nu mă pot descurca. Goldman a hotărît să se concentreze asupra ucigaşului lui Trainor. A luat atitudine în faţa tribunalului. Ştii. rutina – „Cînd unul din oamenii mei este omorît, n-am să am tihnă pînă ce criminalul nu va fi adus în faţa justiţiei"

– O să i-l azvîrlim pe DiCarlo direct în poală.

Dezgustul din glasul lui Jed îl făcu pe Brent să spere.

– Dacă o să-l găsim. Băieţaşul se pare că s-a dat la fund.

– O să-l dezgropăm noi. Am să te sun din New York.

Jed închise. Se sprijini cu capul de tăblia patului şi începu să fumeze o altă ţigară. Apa încetase să mai curgă. Spera ca Dora să stea pe spate în cadă cu ochii închişi şi cu mintea relaxată.

Dora şedea pe spate. Avea într-adevăr ochii închişi în timp ce apa fierbinte şi sărurile de baie îi relaxau trupul. Era mai greu să-şi relaxeze mintea. Avea mereu în faţă imaginea felului în care ochii lui Helen Owings se umpluseră de lacrimi. Avea mereu în urechi felul în care vocea lui Thomas Ashworth al III-lea se îngroşase cînd vorbise despre bunicul lui. Îşi amintea mereu cît de palidă şi de fragilă păruse doamna Lyle pe patul de spital înconjurată de aparate.

Chiar şi în căldura băii ea îşi amintea răceala pistolului lipit de sîni.

Mai rău chiar, avea încă în minte vocea searbădă, imperturbabilă a lui Jed care o interoga pe doamna Lyle şi ochii aceia atît de albaştri, lipsiţi de orice emoţie. Nu tu căldură, nu tu gheaţă, nu tu milă.

Nu era asta un fel de moarte? se întrebă ea. Să nu

simţi – nu, se corectă ea – să nu-ţi îngădui să simţi. Şi asta era mult mai rău. Să ai puterea să stai deoparte, să observi şi să diseci fără ca durerea să te impresioneze în vreun fel.

Probabil că în tot acest timp ea greşise în privinţa lui. Probabil că pe el nimic nu-l impresiona, nimic nu trecea de acele nivele de dezinteres şi de obiectivitate extrem de dură, minuţios construite.

El pur şi simplu executa o sarcină, îmbina bucăţelele unui joc, nici una din piese neînsemnînd pentru el mai mult de încă un pas spre soluţie.

Ea rămase în cadă pînă cînd apa începu să se răcească. Amînînd momentul întîlnirii cu el, Dora se şterse uşor, cu mişcări lente, lăsîndu-şi pielea să se hidrateze. Aruncă apoi prosopul şi se întinse după halat.

Mîna ei şovăi o clipă după care atinse halatul verde-închis. Uitase de acea latură a lui Jed, îşi dădu ea seama. Latura tandră, latura care, poate contrar voinţei, era sinceră.

Oftînd puţin, ea îmbrăcă halatul. Era propria ei greşeală, conchise ea. Părea mereu să fie în căutare de mai mult şi era mereu dezamăgită dacă nu găsea. Era însă atît de greu să se potolească, se gîndi ea legîndu-şi cordonul. Atît de greu să accepte mai puţin.

Deschise uşa de la baie, lăsînd să iasă afară un val de abur şi de parfum. El şedea la fereastră, privind ploaia. Măsuţa pe rotile adusă de serviciul de cameră era lîngă el, pregătită pentru două persoane. El îşi turnase deja o ceaşcă de cafea din cafetieră şi ridicîndu-şi-o la buze se întoarse spre ea.

Privind-o intrînd în cameră era ca un pumn primit în plexul solar. Baia îi adusese Dorei culoarea în obraji, cu toate că pielea avea acea strălucire uşoară, fragilă, dată de oboseală. Părul ridicat neglijent era umezit de abur. Deodată însă aerul începu să aibă doar mireasma ei.

El mai stinsese din lumini, nu pentru a crea un cadru mai romantic ci pentru că se gîndise că lumina mai slabă era mai odihnitoare pentru ea. În această lumină estompată ea părea mai fragilă şi mai fermecătoare, ca o

floare sub un clopot de sticlă.

El se forță să parcurgă cu ceașca restul drumului care îi mai rămăsese pînă la buze și să soarbă din ea.

– A sosit cina, zise el, punînd cafeaua deoparte. Ai face bine s-o mănînci cît este caldă.

Ochii lui nu mai erau inexpresivi acum, observă ea. Și nici dezinteresați. Era mai mult decît dorință ceea ce vedea ea în ei, mai profundă, mai esențială decît senzualitate. Era dorința după o femeie. După ea.

– Încerci să faci ca totul să fie mai ușor pentru mine. De ce nu-și dăduse seama mai devreme de acest lucru? se întrebă ea.

– Ți-am adus puțin combustibil, atîta tot. El dădu să-și tragă un scaun însă ea se apropie. Brațele ei îl încolăciră, trupul i se lipi strîns, fața i se îngropă în gîtul lui. Era astfel imposibil ca el să nu-i ofere tot ce avea ca s-o aline. O ținu în această îmbrățișare, mîngîindu-i spatele și privind la ploaia care șiroia pe geam.

– M-am speriat, murmură ea.

– Nu trebuia. O clipă îmbrățișarea lui se încordă, însă imediat se destinse. Ție nu ți se va întîmpla nimic.

– M-am speriat mai mult decît atît. M-am temut că nu vei mai fi aici ca să mă ții așa în brațe cînd voi avea nevoie. Sau că dacă vei fi, vei fi doar pentru că face parte din misiunea pe care n-ai putut să o refuzi elegant.

– Te prosteşti. Eu nu-mi fac procese că s-ar putea să nu fac ceva elegant.

Ea rîse, puțin surprinsă că putea.

– Știu, știu. Dar vezi, ți-am apărut în cale. Ea își înclină capul pe spate ca să-i poată privi fața, ca să poată vedea ceea ce avea nevoie să vadă acolo. Insistînd să vezi lucruri pe care nu-ți permiți să le simți dacă aveai de gînd să faci ceea ce-ți propuseseși. Dorind ca tu să ai pentru mine sentimente pe care tu nu voiai să le ai.

– Nu știu ce simt pentru tine.

– Știu și asta. Ea își ridică mîna pe obrazul lui, alungîndu-i încordarea. În clipa de față mă dorești și ne vom mulțumi cu atît. Ea își atinse buzele de ale lui, aprofun-

dîndu-şi uşor, foarte uşor, sărutul. Fă dragoste cu mine.

Dorinţa se zvîrcolea înăuntrul lui.

– Nu de asta ai nevoie aoum.

– Ba da. Îl trase spre pat. Ba da.

Mai tîrziu ea se ghemui lîngă el, satisfăcută şi somnoroasă. Fusese atît de tandru, se gîndi ea. Atît de răbdător. Fusese captivat, ştia ea. Nu numai ea fusese cea care pentru o vreme uitase de motivul pentru care se aflau acolo. El îi dăduse tot ce ea ceruse şi acceptase tot ce ea dorise să-i ofere. Acum ea asculta ploaia, lăsîndu-se purtată undeva între vis şi realitate.

– Mîncarea s-ar putea să se fi răcit, zise Jed. Însă tot trebuie să mănînci. Cînd am venit aici mai aveai puţin şi leşinai.

– Mă simt mai bine acum. Ea zîmbi cînd el îşi împleti degetele cu ale ei. Începuse să facă astfel de lucruri mult mai des, îşi spuse ea. Spune-mi care va fi pasul următor.

– Mîine dimineaţă vom merge la New York.

– Ai spus „vom merge" Ea se cuibări mai aproape de el. Faci progrese, Skimmerhorn.

– Voiam să scutesc o discuţie.

– Vai-vai-vai. Îţi place să mă ai prin preajmă. Ai putea măcar să recunoşti.

– Îmi place să te am în pat. În majoritatea celorlalte cazuri eşti ca un junghi intercostal.

– Aşa o fi, însă tot îţi place. Dora se ridică şi îşi trecu o mînă prin părul încîlcit. M-ai făcut să mă simt mai bine.

El îi atinse sfîrcul cu vîrful degetului.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Ea rîse şi-şi dădu părul pe spate.

– Nu mă refeream la asta, cu toate că a fost excepţional. Surîzînd tandru, ea îşi frecă uşor degetele de bărbia lui. Şi mie îmi place să te am în preajmă.

El o prinse de încheietura mîinii.

– Poate că nu ar trebui. Poate că ar trebui să fugi tare în direcţie opusă.

– Nu cred.

– Nu mă cunoşti, Dora. Habar nu ai de unde vin şi chiar dacă ai şti tot nu ai înţelege.

– Pune-mă la încercare.

El scutură din cap şi dădu să se ridice.

– Pune-mă la încercare, zise ea din nou, pe un ton provocator.

– Vreau să mănînc. Jed îşi îmbrăcă blugii şi se întoarse cu spatele la ea ca să ridice şervetul de pe fripturile lor.

– Bine. Putem discuta în timp ce mîncăm. Era o şansă pe care ea nu avea de gînd să o rateze. Punîndu-şi halatul, Dora îşi ocupă locul la masa pe rotile. El comandase doar o ceaşcă pentru cafea. Evident, se gîndi Dora, el îşi imaginase că dacă ar fi băut şi ea i-ar fi pierit somnul, cînd de fapt ar fi trebuit să doarmă. Ea îşi turnă puţin brandy în pahar. Şi o bău aşa cum era, rece şi neagră. De unde eşti, Skimmerhorn?

El deja îşi regretă cuvintele şi postura în care îl puseseră.

– Din Philadelphia, zise el simplu, tăindu-şi friptura.

– Din Philadelphia magnaţilor, îl corectă ea. Ştiu asta. Dora avea să-l informeze cu tot ce cunoştea. Mai ştiu că banii au provenit din ambele părţi şi că mariajul părinţilor tăi a fost ţinta unei fuziuni de putere. Ea îşi presără sare pe friptură. Că s-au dat de nenumărate ori în spectacol în public.

– Se urau, din cîte îmi amintesc. El ridică din umeri însă gestul fu rigid. Cu fuziunea de putere ai nimerit-o. Nici unul din ei nu a fost dispus să renunţe la vreunul din bunurile acumulate în timpul căsătoriei, aşa că au preferat să trăiască împreună în dezgust şi animozitate mutuală timp de douăzeci şi şapte de ani. Ca o ironie – sau poate ca o coincidenţă – au murit împreună cînd şoferul lor a pierdut controlul limuzinei şi a făcut-o praf.

– A fost greu pentru tine, să-i pierzi pe amîndoi în felul acesta.

– Nu. El îşi ridică ochii şi-i întîlni privirea. N-a fost. Cît erau în viaţă n-am simţit pentru ei decît un uşor dispreţ. Ţi-am zis că nu vei înţelege.

Ea aşteptă o clipă, mestecînd, deoarece mîncarea era acolo şi umplea golul.

– Te înşeli. Cred că înţeleg. Nu-i respectai şi undeva pe parcurs ai încetat să-i iubeşti.

– Nu i-am iubit niciodată.

– Sigur că i-ai iubit. Un copil iubeşte întotdeauna pînă ce dragostea îi este maltratată abuziv. Însă dacă tu ai încetat, este pentru că aşa ai simţit nevoia. Aşa că atunci cînd au murit, dacă într-adevăr ai simţit ceva, înseamnă că a fost sentimentul de vină că nu ai putut simţi mai mult. Ea se opri din nou, măsurîndu-l. Sînt pe-aproape?

Ochise exact centrul ţintei, însă el nu era pregătit să recunoască.

– Au avut doi copii, pe care nu şi i-au dorit în mod deosebit, continuă el. Pe Elaine şi apoi pe mine, pentru că era important ca numele familiei să fie dus mai departe. Toată copilăria mi s-a tot amintit acest lucru.

Eşti un Skimmerhorn. Eşti moştenitorul. Lucrul minim pe care poţi să-l faci este să nu fii prost. Arată puţin respect. Nu fi o pacoste.

– Responsabilităţile mele, continuă Jed încordat, luptînd cu fantomele resentimentelor. Şi speranţele lor. Părinţii tăi au vrut ca tu să intri în teatru, ai mei au vrut ca eu să sporesc averea familiei.

– Şi, în felul nostru propriu, i-am dezamăgit.

– Nu este acelaşi lucru, Dora. Ambiţiile părinţilor tăi pentru tine proveneau din mîndrie. Cele ale părinţilor mei din lăcomie. În casa mea nu a existat afecţiune.

Nu-i plăcea să spună acest lucru, nu-i plăcea să-şi amintească, însă ea întorsese volanul, iar el nu se putea opri pînă nu închidea cercul.

– Sora ta...

– N-a însemnat mai mult pentru mine decît am însemnat eu pentru ea. El rosti cuvintele sec, netulburat, deoarece era patetic de adevărat. Un accident al sorţii ne-a făcut pe amîndoi prizonieri ai aceleiaşi celule, însă între astfel de locatari nu întotdeauna se naşte dragostea. Noi patru ne petreceam cea mai mare parte din timp

evitîndu-ne. El zîmbi puţin de afirmaţia făcută. Nici măcar într-o casă de mărimea aceleia acest lucru nu era uşor de realizat.

Deşi ea ştia că el nu intenţionase, în ea se trezise deja sentimentul milei.

– Nu exista nimeni acolo cu care să poţi sta de vorbă?

– Despre ce? El pufni într-un scurt hohot de rîs. Nu era nici un secret că părinţii mei se urau. Certurile care izbucneau în public nu erau decît preliminariile. Întotdeauna acestea se sfîrşeau acasă. Dacă nu ajungeau să se repeadă unul la gîtul celuilalt, se repezeau la mine sau la Elaine. Eu m-am întors atunci spre furtişaguri mărunte, spre pozne urîte şi mici înşelătorii. Ea s-a întors spre bărbaţi. Pînă să împlinească douăzeci de ani a făcut două avorturi. Ei au reuşit să le ţină sub tăcere, cum de altfel au reuşit să ţină sub tăcere şi necazurile mele cu legea. Faptul că ne-au expediat la şcoli cu internat n-a fost de ajutor. Eu am fost exmatriculat, iar Elaine s-a încurcat cu unul din profesori.

În final s-au predat – a fost unul din lucrurile bune asupra căruia au fost de acord, continuă el. Au făcut un pact cu Elaine, să-i asigure o frumuşică sumă de bani, dacă se căsătoreşte cu un pretendent de soi. Eu am plecat să locuiesc cu bunica. Prima căsătorie a lui Elaine nu a durat nici doi ani. Eu m-am înscris la Academia de poliţie cam în aceeaşi perioadă în care ea divorţa. Asta i-a supărat rău. Jed luă sticla de brandy şi-şi turnă cu generozitate. Ne-au ameninţat cu dezmoştenirea pe amîndoi, însă nu voiau să lase străinilor bunurile acumulate. Aşa că Elaine s-a căsătorit din nou, eu am dobîndit insigna, iar ei au murit.

Ea îşi dădea seama că percepea mai mult, mult mai mult decît voia el să-i ofere. Mila pentru copil, vinovăţia lui, durerea pentru o familie care nu posedase nici un element de legătură.

– Poate că ai dreptate, zise ea încet. Nu pot să înţeleg cum de oamenii pot sta împreună cînd nu există dragoste. Sau cum sînt incapabili să-şi ofere dragostea

copiilor lor. Asta nu înseamnă că nu te înțeleg.

– Ceea ce trebuie să înțelegi este că s-ar putea să nu fiu capabil să-ți ofer ceea ce dorești.

– Atunci asta este problema mea, nu-i așa? Ea luă sticla de brandy și-și turnă din ea. Mie mi se pare, Skimmerhorn, că pe tine te îngrijorează mai mult faptul că eu s-ar putea să fiu în stare să-ți ofer exact ce-ți dorești.

Capitolul 21

Dorei îi plăcuse întotdeauna New York-ul. Cu ani în urmă se imaginase trăind acolo. O locuință la o mansardă din Village, un restaurant rustic preferat, un cerc de prieteni boemi îmbrăcați mereu în negru, comentînd ultimele apariții literare ezoterice. Bineînțeles, şi o vecină excentrică, îndrăgostită mereu de bărbatul nepotrivit.

Însă pe atunci ea avea doar paisprezece ani, iar viziunea ei se schimbase acum.

Cu toate acestea încă mai iubea New York-ul, pentru ritmul lui necruțător, pentru energia lui, pentru aroganța lui. Îi plăceau oamenii care se grăbeau pe străzi, atenți să nu-şi intersecteze privirea cu a nimănui; cumpărătorii încărcați cu sacoşe de la *Saks*, *Macy* şi *Bendel*; magazinele de electronice care vindeau în permanență produse uzate moral; comercianții stradali cu alunele lor prăjite şi comportamentul supărător; grosolănia arogantă a şoferilor de taxi.

– Ticălosul, mormăi Jed cînd un şofer de taxi îl depăşi, ştergîndu-i aripa.

Dora zîmbi.

– Grozav, nu-i aşa?

– Da. Corect. Mă îndoiesc că de la începutul secolului vreun polițist a mai consemnat vreun delict de circulație.

– N-ar fi prea eficient. În definitiv, oh, uită-te! Dora îşi coborî geamul şi-şi întinse gîtul.

– Dacă respiri aerul de aici, o să mori.

– Ai văzut toaleta aceea? Dora strînse din ochii, nu însă pentru a se proteja de gazul de eşapament, ci pen-

tru a încerca să citească numele şi adresa magazinului. Era extraordinară. Nu mi-ar trebui decît cinci minute dacă ai găsi un loc de parcare.

El răsuflă anevoios.

– Revino cu picioarele pe pămînt, Conroy.

Ea se îmbufnă şi se lăsă înapoi în scaun.

– Poate după ce terminăm, ne întoarcem aici. Tot ce va trebui să faci va fi să dai un ocol străzii.

– Las-o baltă. Nu sînt destule magazine în Philadelphia?

– Bineînţeles că sînt. N-ai înţeles esenţa. Pantofi, zise ea, oftînd prelung şi studiind vitrina unui alt magazin în timp ce Jed se lupta cu traficul de pe bulevardul Madison. Este perioada reducerilor de după Crăciun.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Fir-ar să fie, dă-te de pe banda mea! strigă el şi accelerînd agresiv depăşi un alt taxi. Ar fi trebuit să-mi dau seama, repetă el, că ducîndu-te prin Manhattan, este ca şi cînd ai oferi o friptură unui cîine flămînd.

– Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să conduc,îl corectă ea. Aş fi fost mult mai calmă şi nici n-aş fi putut să mă uit la magazine. În plus, tu eşti cel care a vrut să verifice apartamentul lui DiCarlo.

– Cu toate acestea poate ajungem acolo în viaţă.

– Am fi putut lua un taxi de la aeroport.

– Am subliniat cuvîntul „în viaţă".

Dora se simţea foarte plină de viaţă.

– Ştii, am putea să înnoptăm aici, să ne cazăm la un hotel înfiorător de scump, din centru. Am putea prinde şi piesa lui Will. Ea privi cu jind la un boutique. Am putea face cumpărături.

– Asta nu este o călătorie de vizitat obiective turistice, Conroy!

– Încerc şi eu să fac situaţia cît mai plăcută.

Ignorînd-o, Jed coti pe Eighty-Third. După ce căută rapid din privire un loc suficient de mare în care să strecoare maşina închiriată, el parcă.

– Va trebui să mă încred în tine.

– În regulă. Ea îşi luă o alură demnă de încredere. În

legătură cu ce?

– Vreau să stai în maşină cît mă duc eu să-l verific pe DiCarlo, poate am noroc să dau de menajeră, de cîţiva vecini.

Gura ei se încreţi periculos, ţuguindu-se.

– Cum se face că nu pot să vin şi eu?

– Pentru că vreau ca maşina să fie aici cînd mă întorc. Dacă vei fi obligată să o mişti din loc, fă un tur al străzii, fără să te opreşti la nici o ţoală sau pantof şi parcheaz-o din nou aici. Ai înţeles?

– Nu sînt idioată, începu ea, însă el o sărută şi coborî.

– Încuie-ţi portiera, Conroy.

Cînd cele cinci minute deveniră zece, cele zece douăzeci, Dora începu să se gîndească să-i lase lui Jed un bilet în care să-i spună să o ia de la boutique-ul văzut mai devreme, unde ea urma să ajungă luînd un taxi. Tocmai căuta în geantă o hîrtie cînd Jed urcă la volan.

Porni motorul şi aşteptă momentul să reintre în trafic.

– Cum naiba ajungem noi de aici în Brooklyn?

– Asta e tot ce ai de spus? Mă laşi să stau aici aproape jumătate de oră şi acum vrei o hartă a Brooklyn-ului?

– Menajera m-a lăsat să intru în apartamentul lui DiCarlo.

– Asta nu e o scuză. Ea păstră o clipă tăcerea, însă pînă la urmă curiozitatea învinse. Şi? Ce-ai găsit?

– Vreo douăsprezece perechi de pantofi italieneşti. Multe costume *Armani*. Cîteva sticle *Dom Prignon* şi lenjerie de mătase într-un curcubeu de culori.

– Deci, lui DiCarlo îi plac lucrurile fine.

– Am mai găsit şi un carnet de cec cu sold puţin peste şapte mii de dolari, o madonă din porţelan şi multe fotografii de familie înrămate.

– Economiseşte bani, nu şi-a uitat originile religioase şi-şi apreciază familia. Pînă acum nu face dovada unui ucigaş cu sînge rece.

– Şi Ted Bundy avea o faţă drăgălaşă şi un zîmbet frumos. Jed viră pe Lexington şi se îndreptă spre centru. Am mai găsit nişte hîrtii cu antetul firmei *E.F. Incorporated,* cu sediul în Los Angeles şi cu o filială aici în Manhattan, multe acte ale acestei firme şi cîteva mesaje pe robotul telefonic de la mama, vărul Alphonso, mătuşa Sophia şi de la o tîrfuliţă pe nume Bambi.

– Ce te face să crezi că dacă o femeie se numeşte Bambi, este heapărat o tîrfuliţă?

– Greşeala mea. El se furişă pe culoarea galbenă. Simplul fapt că i-a spus lui DiCarlo, Tonişor, că a chicotit şi că a lăsat un mesaj miorlăit este un motiv pentru mine să-mi închipui că este o tîrfuliţă.

– Aşa-i mai bine.

– Nu am găsit însă agenda cu adrese, paşaportul sau banii lichizi. Ţinînd cont de asta şi de faptul că nu a răspuns la mesaje, că nimeni nu l-a văzut în clădire de mai bine de o săptămînă şi că nu şi-a ridicat corespondenţa, ajung să cred că n-a fost pe aici de mai multă vreme.

– O deducţie logică. Crezi că este încă în Philadelphia?

Ea rosti cuvintele încet, dar cu toate acestea el simţi îngrijorarea din glasul ei.

– Este posibil. Nimeni nu-ţi va mai deranja familia. Dora. Nu există motiv să o facă.

– Cred că ai dreptate. Dacă el este acolo, va aştepta să mă întorc eu.

Făcu o grimasă.

Ce gînd vesel!

– Nu se va apropia de tine. Îţi promit.

Jed îşi croi drum din Manhattan spre Brooklyn Heights, alimentîndu-se cu ţigări şi cu senzaţia nu prea plăcută de a participa la trafic ca la un turnir. Atunci cînd găsi adresa lui Franklin Flowers, Jed făcuse legătura între informaţiile pe care le avea pînă acum, le amestecă şi le puse din nou cap la cap. Rulînd încet intră într-o parcare.

– Se pare că aici vei merge înăuntru, Conroy. El se

aplecă spre ea, înclinîndu-şi capul ca să vadă mai bine prin geamul ei vitrina.

F. FLOWERS
CUMPĂRĂM ŞI VINDEM

– Cine nu face aşa ceva? se întrebă el. Să nu uiţi, Conroy...

– Ştiu. Tu vei conduce conversaţia.

Intrară în magazin. Acesta nu depăşea mărimea unui living mediu şi era ticsit cu tot felul de mărfuri, de la ursuleţi jalnici la veioze de calitate. Deşi, nu era nimeni înăuntru, Jed auzi o voce care venea de undeva dintr-o încăpere dosnică aflată în spatele unei perdele de mărgele. Urmînd instrucţiunile de pe tejghea, el sună din clopoţelul de alamă care împodobise cîndva recepţia unui micuţ bordel din Bronx.

– O clipă vă rog. Vocea era a unui bărbat, iar cuvintele fuseseră rostite melodios.

Flowers se ţinu de cuvînt. Pînă ca Dora să apuce să privească grupul de sticle *Avon*, el ieşi de după perdea, zornăind mărgelele şi pufăind un fum înmiresmat.

Era un bărbat înalt, de peste un metru optzeci şi cinci, de vîrstă mijlocie. Asemeni ursuleţilor lui de pluş avea o faţă rotundă, simpatică, care radia bunătate. Cărarea o avea aleasă aproape de ureche ca să-şi poată pieptăna şuviţele de păr blond peste chelie. Între două degete groase ţinea o ţigară subţire, cafenie.

– Bună dimineaţa! El rosti din nou cuvintele melodios, ca o educatoare care îşi învaţă copii A B C-ul. Nu, nu. Fluierînd, el privi spre şirul de ceasuri care ticăiau. Este deja după-amiază. Unde zboară timpul ăsta? Mi se pare că nu mai ţin deloc pasul cu el. Cu ce vă pot ajuta?

Deoarece Dora rămase în admiraţia jovialului uriaş, nu fu nici o problemă ca Jed să preia conducerea discuţiei.

– Domnul Flowers?

– Da, sînt Frank Flowers şi acesta este magazinaşul meu. El trase delicat din ţigară, după care dădu fumul

afară prin buzele ţuguiate ca pentru un sărut. După cum vedeţi, noi cumpărăm şi vindem aproape orice. Cu ce vă pot stîrni curiozitatea astăzi?

– Îl cunoaşteţi pe Sherman Porter?

Expresia voioasă de pe chipul lui Flowers dispăru.

– Bietul Sherman! Am aflat vestea abia acum două zile. Lumea în care trăim mă înfricoşează tot mai mult. Împuşcat la birou ca un cîine. Se cutremură. Groaznic! Pur şi simplu oribil.

– I-aţi expediat nişte mărfuri, continuă Jed cînd Flowers îşi luă răgazul să ofteze şi să tragă din ţigară. Care au ajuns în Virginia pe 21decembrie.

– Oh, da, zise Flowers zîmbind trist. Cine ar fi crezut că a fost ultima dată cînd eu şi Sherman am făcut afaceri împreună? Soarta este o stăpînă atît de crudă şi de capricioasă. De aproape şase ani eram parteneri de afaceri, şi mi-ar plăcea să cred că şi prieteni.

Jed scoase hîrtiile pe care le luase din dosarul lui Helen.

– Par să existe nişte întrebări asupra livrării.

– Serios? Flowers lăsă durerea la o parte şi se încruntă. Mi se pare ciudat. Helen nu a spus nimic, desigur, este de înţeles date fiind împrejurările tragice. Însă ar fi putut să-mi telefoneze în legătură cu orice problemă decît să vă trimită pînă la New York.

– Noi aveam şi alte treburi aici, zise Jed cu blîndeţe. Aţi achiziţionat marfa de la vînzarea unei proprietăţi?

– Da, una mică, din Catskills. Ce aer, ce peisaj! Am luat numeroase giuvaeruri. O parte din articolele mai mari le-am vîndut altor clienţi. Era ineficient să expediez în Virginia piese grele de mobilier cînd aveam piaţă de desfacere mult mai aproape de casă.

Dădu afară două rotocoale de fum perfecte.

– Vedeţi, de cele mai multe ori eu acţionez ca un agent al comercianţilor. Ţin foarte mult la acest mic locşor al meu, zise Flowers uitîndu-se cu drag de jur împrejurul magazinului, asemeni părintelui înnebunit care îşi priveşte copilul reîntors, însă cu el abia o duci de pe o zi pe alta. După cîte îmi amintesc am ales nişte obiecte fru-

moase pentru Sherman. Flowers îşi puse ţigara într-o scrumieră de marmură. Nu pot să-mi închipui ce fel de problemă s-a putut ivi.

– Tabloul, începu Jed.

– Tabloul? Încruntîndu-se Flowers îşi puse pumnul în şold. N-am trimis nici un tablou.

– Cel abstract, semnat E. Billingsly.

– Abstract? Înclinîndu-şi capul, Flowers chicoti ca o fetiţă. Oh, nu, dragul meu. Niciodată nu m-aş atinge de o pictură abstractă. Prea bizară pentru gusturile mele. În plus sînt şi greu de vîndut. Nu, mă tem că s-a produs o greşeală.

– Aveţi o listă cu articolele pe care le-aţi livrat?

– Bineînţeles, sînt un maniac al ordinii. O pictură abstractă, aţi zis? Nu-i de mirare că Helen are o problemă. Mă întorc într-o clipă.

Dispăru în spatele perdelelor din mărgele.

– Poate că are un asociat, şopti Dora. Şi acest asociat a pus tabloul între mărfurile livrate. Sau poate... Ea se întrerupse cînd Flowers se întoarse aducînd cu el două dosare, unul galben şi altul roşu-intens.

– Vedeţi, la mine culorile reprezintă un cod. Zîmbind, el puse dosarele pe tejghea. Cel galben ne va spune exact ce am achiziţionat eu. Deschise dosarul. Înăuntru erau meticulos bătute la maşină foi cuprinzînd listele de mărfuri şi descrierea acestora. Ia să vedem, trebuie să fi fost... cam pe 12 decembrie, dacă nu mă înşel. El răsfoi în grabă paginile. Iată-ne deja ajunşi în ianuarie. Timpul zboară atît de repede. Ia să vedem. Cu grijă, el întoarse cu faţa în jos paginile şi bătu uşor cu degetul peste hîrtia cu pricina. Proprietatea Woodlow, Catskills, 12 decembrie. Aici este lista completă şi chitanţa ataşată. Nu există nici un tablou.

Şi nici vreun cîine de porţelan nu există, observă Jed. Sau vreo figurină care să se potrivească cu descrierea celei pentru care murise Tom Ashworth.

– Iar acesta este unul din dosarele mele cu livrări, cel care cuprinde afacerile cu Sherman, Dumnezeu să-l odihnească. După cum vedeţi, zise el deschizîndu-l, lista de

deasupra este a ultimei livrări, sînt ataşate şi avizele de expediţie. N-a fost expediat nici un tablou. El afişă un zîmbet larg, voios. Probabil că la despachetat s-a amestecat cu lucrurile mele. Sherman, binecuvîntat să fie, era puţin cam dezordonat.

– Da, zise Jed. Sînt convins că aveţi dreptate.

– Se înşeală, afirmă Dora deschizînd portiera maşinii. L-am văzut pe băiatul de la magazie, expunînd întregul lot. Tocmai îl primiseră.

– Da.

Jed îşi scoase cheile, însă nu porni motorul. Se jucă cu ele în palmă în timp ce ochii îi priveau în gol.

– A fost un tablou. Doar eu am cumpărat lucrul ăsta blestemat.

– A fost un tablou, consimţi Jed. A fost un cîine de porţelan şi multe alte lucruri. Nici unul dintre ele nefiind pe listele lui Flowers. Nici unul dintre articole nu se potriveşte.

– Poate că a minţit. Ea privi înapoi spre magazin şi scuturâ din cap. Însă nu cred că minţit.

– Nu, n-a minţit. Răsucindu-se în scaun, Jed se întoarse spre ea. Spune-mi un lucru, Conroy. Dacă ai fi achiziţionat ilegal un Monet şi alte valori, pentru propria ta folosinţă sau pentru a altcuiva şi ţi-ai fi pierdut vremea ascunzîndu-le, făcîndu-le să pară lucruri obişnuite...

– Nu le-aş fi expediat la o licitaţie, întrerupse ea, inspiraţia întunecîndu-i ochii. Nu le-aş fi lăsat să fie achiziţionate de oameni adunaţi de pe toată Coasta de Est.

– Deoarece atunci ai intra în belea şi ţi-ai asuma riscuri mari ca să le recuperezi, cînd de fapt ai fost din capul locului în posesia lor.

– Deci cineva a făcut încurcătura. DiCarlo?

– Probabil.

– Ce mai este? întrebă ea. Ochii tăi spun că mai este ceva.

– Avizele de expediţie. Cel din dosarul lui Flowers şi cel pe care l-am luat de la Porter. Amîndouă provin de la

compania *Premium Shipping*. El porni maşina. Trebuie să dau nişte telefoane.

Dora, pierzîndu-şi vremea într-un mic restaurant din Brooklyn, bău ceşti de cafea şi se distră cu un sandviş, în timp ce Jed îşi dădea telefoanele de la o cabină publică încercînd să rezolve enigma. Scoţîndu-şi agenda, ea începu să facă notări şi diagrame.

– Se pare că Monet-ul este veritabil. Jed se aşeză la masă şi trase spre el farfuria Dorei. Trebuie să se mai facă nişte teste ca să fie siguri sută la sută, însă bunica mea şi amicul ei n-au nici o îndoială.

– Cine este amicul ei?

– Un cunoscut de-al ei. Un fost custode la *Metropolitan*. Jed înfulecă trei sandvişuri şi făcu semn să i se aducă o cafea. S-a mai descoperit că toate numele de pe listă, toate persoanele care au cumpărat din acea livrare au fost lovite între 22 decembrie şi ajunul Anului Nou.

– Lovite? Sîngele se scurse din obrajii Dorei. Vrei să spui că au murit?

– Nu. Jed o prinse de mînă şi o strînse puternic. Jefuite. În fiecare caz, articolele achiziţionate la licitaţie au dispărut. Furturi mărunte. Din cîte mi-a spus Brent par ca nişte furturi mărunte. Încă nu s-a dat de urma lui DiCarlo. El este un fel de vicepreşedinte al filialei new-yorkeze a firmei *E. F. Incorporated*. N-a apărut la serviciu de dinainte de Crăciun. A sunat de cîteva ori, însă nu de la sfîrşitul anului. Secretara lui şi personalul pretind că nu cunosc nimic despre el. În dimineaţa asta mama lui a completat la departamentul de poliţie din New York un formular pentru persoane dispărute.

– Deci, a început cursa. Dora îşi ridică ceaşca cu cafea prinzînd licărul din ochii lui Jed. Bine. Sper să alerge pînă o să cadă de pe vreo stîncă. Acum ce facem?

Jed îşi mişcă umerii şi muşcă din sandviş.

– Dacă reuşim să strîngem suficiente dovezi ca să-l implicăm în crimele de la Philadelphia şi din Virginia,

atunci putem să apelăm la FBI.

– Nu trebuie să-mi spui că nu vrei să faci asta. Am început să te citesc, capitane.

– Îmi place să termin ce am început. Alene, el întoarse agenda ei ca să poată citi. Un zîmbet i se răsfrînse pe buze. Te joci iarăşi de-a Nancy Drew?

– Faptul că nu porţi insignă, Skimmerhorn, cred că te face să fii în rolul lui Joe Hardy.

El nu-i replică. Diagramele ei îl interesau. În vîrf aşezase *Premium Shipping* şi de acolo trăsese două linii, una la dreapta alta la stînga. La capătul uneia din ele scrisese Porter. Cealaltă se termina cu un mare semn de întrebare. Dedesubt era o listă a articolelor pe care Flowers pretinsese că le expediase. De la Porter porneau mai multe săgeţi spre numele celor care cumpăraseră de la licitaţie şi spre achiziţiile lor. O altă linie lega numele ei de cel al doamnei Lyle.

– Ce deduci de aici?

– Este o ipoteză. Tonul lui o făcu să se încordeze. De fapt am două. Prima este că DiCarlo a fost tras pe sfoară. Cel care s-a ocupat de valorile lui i-a făcut-o, expediindu-i-le în Virginia.

– Motivul?

– Nu-l ştiu. Supărată, ea luă ceaşca cu cafea. Vreun subaltern nemulţumit ca n-a fost promovat, vreo femeie înşelată sau poate vreun nefericit funcţionar care a făcut o încurcătură.

– Supoziţia ar ţine, dacă subalternul nemulţumit sau femeia ar fi păstrat o parte din pradă. Iar un funcţionar nefericit ar trebui să fie mult prea solicitat ca să facă încurcătura şi să trimită marfa la o necunoscută casă de licitaţii din Virginia, unde nu pare verosimil ca DiCarlo să fi avut vreo legătură.

– Din cîte ştim este posibil ca DiCarlo să fi folosit de ani de zile o casă de spălat mărfurile de contrabandă. Ea îşi dădu părul pe spate şi-l privi încruntată. Tu ai o teorie mai bună?

– Da, am una. Dar hai să ne uităm în spatele uşii numărul doi. El zîmbea răutăcios, amuzîndu-se. Bătu

uşor în diagrama ei. Ce ai aici?

– Nu sînt obligată să-ţi suport aerul de superioritate, Skimmerhorn.

– Mai rabdă şi tu o clipă. El îi ridică mîna şi îi ciupi degetele.

– Ei bine, pentru mine este clar că au fost două transporturi. Unul de la vînzarea proprietăţii şi celălalt al bunurilor de contrabandă. De vreme ce am fost de acord că ar fi fost o prostie ca DiCarlo să-şi fi trimis prada intenţionat în Virginia, unde să fie oferită spre vînzare diverşilor cumpărători, concluzia logică este că transporturile au fost încurcate.

– Zi-i mai departe, o încurajă el. Eşti pe cale de a dobîndi o insignă de merit.

– Şi cum ambele avize de expediţie provin de la *Premium*, se deduce că încurcătura s-a produs acolo.

– Foarte frumos, Nancy. Mulţumit de ea, el îşi scoase portofelul şi aruncă cîteva bancnote pe masă. Hai să mergem să verificăm în Queens.

– Stai puţin. Ea îl ajunse din urmă la uşă. Crezi că am dreptate?

– Am spus că ar trebui să verificăm.

– Nu, nu este suficient. Ea se aşeză în faţa uşii. Uită-te în ochii mei, Skimmerhorn şi spune-mi că înclini să crezi că am dreptate.

– Înclin să cred că al dreptate.

Ea scoase un chiot de bucurie şi deschise singură uşă.

– Atunci ce mai aşteptăm?

– Ştii, zise Dora, după ce timp de cincisprezece minute le îngheţară picioarele în biroul lui Billi Tarkington, cea mai mare parte din munca de poliţist este de-a dreptul plictisitoare.

– Te gîndeşti să renunţi, Conroy?

Ea îşi sprijini cotul de braţul scaunului în care stătea şi-şi prinse bărbia în palmă.

– Asta este genul de muncă pe care l-ai făcut zi de zi în toţi aceşti ani?

El rămase cu spatele la ea, privind benzile transportoare şi muncitorii încărcători.

– N-aş putea să socotesc orele pe care le-am petrecut aşteptînd.

Dora căscă puternic.

– Cred că aşa înveţi să devii răbdător.

– Nu. Nu neapărat. Pui cap la cap orele de plictiseală cu momentele de spaimă şi înveţi să nu laşi niciodată garda jos.

De unde şedea, ea vedea clar profilul lui Jed. Îşi dădu seama că doar o parte din el era acolo cu ea în încăpere. Cealaltă era undeva, unde el nu-i îngăduia să vină.

– Cum faci faţă spaimei?

– Recunoscînd-o şi acceptînd-o.

– Nu pot să mi te închipui fiindu-ţi teamă, murmură ea.

– Ţi-am spus că nu mă cunoşti. Cred că ăsta este omul nostru.

Tarkigton deschise uşa tîrntind-o şi afişă zîmbetul lui voios.

– Domnul Skimmerhorn? Îi scuturâ entuziasmat mîna lui Jed. Şi domnişoara Conroy. Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi. Doriţi o cafea? Un fursec. Sau poate un *danish*[1].

Pînă ca Jed să apuce să refuze oferta, Dora îi zîmbi lui Tarkington.

– Eu aş dori o cafea.

– Să vă pun o ceaşcă. Bucuros să servească, Tarkington se întoarse să umple trei ceşti. Dora îi aruncă lui Jed o privire încrezută.

– Domnule Tarkington, ştim că sînteţi o persoană ocupată. Sperăm să nu vă reţinem mult.

– Nu vă faceţi griji în privinţa asta. Întotdeauna îmi fac timp pentru clienţi, domnule. Frişcă, zahăr?

---

1. un foetaj umplut cu brînză, fructe, stafide

– Simplă, îi răspunse Jed şi privi uşor speriat cînd Tarkington răsturnă un şuvoi de zahăr într-una din ceşti.

– Ia să vedem. El le dădu ceştile şi luă o sorbitură din cafeaua lui superîndulcită. Aveţi să-mi puneţi nişte întrebări în legătură cu un transport, nu-i aşa?

– Corect. Jed căută în buzunar copia pe care o făcuse după factura lui Flowers ca să-i precizeze toate detaliile. Un container a fost expediat din această clădire pe 17 decembrie de către Franklin Flowers cu destinaţia Sherman Porter, Front Royal, Virginia. Numărul ASB-54467.

– Bine că aveţi asta. Trakington se aşează la birou în faţa calculatorului. Vom apela imediat la înregistrare. Care este exact problema?

– Marfa expediată nu a fost marfa primită.

Degetele lui Tarkington lunecară de pe tastatură. Chipul îi fu învăluit de o expresie îndurerată de parcă ar fi suferit de gaze intestinale.

– Oh, Doamne, Dumnezeule, iarăşi?

– Vi s-a mai întîmplat aşa ceva şi altă dată? întrebă Jed.

Revenindu-şi, Tarkington acţionă tastele.

– Vă asigur, domnule Skimmerhorn, că *Premium* are o reputaţie excelentă. Nu pot să spun decît că nebunia Crăciunului din acest an a fost deosebit de mare. 17 decembrie, aţi zis. Ochii lui mici se luminară. Asta s-ar putea să fie!

– Ce anume?

– A mai fost o plîngere în legătură cu acest transport. Clientul a fost foarte supărat, ce să vă mai spun. Nu a fost la fel de răbdător ca dumneavoastră şi ca domnişoara Conroy.

– DiCarlo, zise Dora fără să se gîndească.

Pînă ca Jed să apuce să-şi arate colţii la ea, Tarkington zîmbea din nou.

– *Exacto*. Îl ştiţi?

– Ne-am cunoscut. Dora îşi menţinu pe chip un surîs delicat.

– Ce coincidenţă! Scuturînd din cap gîndindu-se cît

de mică era lumea, Tarkington acționă tastele. Vreau să vă spun că astfel mi se ia o povară de pe umerii ăştia bătrîni. Am făcut tot posibilul ca să localizez marfa domnului Di Carlo, dar acum se pare că ambele transporturi au fost incorect codificate şi direcționate. Nu pot să formulez un răspuns imediat referitor la cum de a fost posibil aşa ceva, dar soluția pare simplă ca bună ziua. Am să-l contactez imediat pe domnul DiCarlo.

– Ne vom ocupa noi de treaba asta. Jed privi peste umărul lui Tarkington la ecranul calculatorului şi notă numele muncitorului care se ocupase de ambalare.

– Mă veți scuti de un moment jenant. Tarkington sorbi cu zgomot din cafea şi făcu cu ochiul, arătîndu-le lui Jed şi Dorei că le făcea într-adevăr o favoare. Bineînțeles, vă vom rambursa banii, atît dumneavoastră cît şi domnului DiCarlo.

– Perfect.

– Am avut dreptate, zise Dora în şoaptă în timp ce se îndepărtau.

– Felicită-te mai tîrziu. Jed se apropie de primul funcționar. Unde este Johnson?

– Opal? Funcționarul arătă cu capul spre o altă bandă transportoare. Acolo. La linia şase.

– Ce facem acum?

– Verificăm detaliile plicticoase, zise Jed.

Dora nu le găsi deloc plictisitoare. Mai ales atunci cînd se aşezară cu Opal în sala de mese a angajaților şi ascultară povestea ei. Deoarece era evident impresionată şi captivată, Jed se lăsă pe spătarul scaunului, îşi aprinse o țigară şi o lăsă pe Dora să se joace de-a polițista.

Nu avea de gînd să-i spună, dar recunoştea că era născută pentru aşa ceva.

– Îți vine să crezi? În timp ce se îndreptau spre locul de parcare senzaționalul părea să-l învăluie din nou. Scapă pe jos un teanc de facturi şi noi ne alegem cu un Monet de contrabandă. Jed deschise portiera iar ea zîmbi. Poate că pînă la urmă îmi place munca de poliție.

– Rămîi la comerțul tău cu bibelouri, o sfătui Jed.

– Puteai măcar să spui că am făcut o treabă bună.

– Ai făcut o treabă bună. Să nu ți-o iei în cap.

– Nu mi-o iau. Ea își scoase pantofii. Dar acum știm cum, știm de ce și știm cine. Tot ce trebuie să facem, este să-l găsim pe DiCarlo.

– Lasă treaba asta pe seama băieților mai mari, iubito.

– Ai de gînd să te duci să le dai totul de-a gata? Uluirea țîșnea din fiecare por al Dorei. Ai de gînd să te duci să le dai totul de-a gata?

– N-am spus eu asta. Am spus că e timpul ca tu să te retragi.

– N-o să faci o mișcare fără mine, Skimmerhorn. Dacă n-aș fi fost eu cea care să cumpăr lucrurile astea de contrabandă și să sfîrșesc în mijlocul acestei încurcături, tu ai mai fi stat și acum bosumflat și ai fi ridicat greutăți.

– Vrei să-ți mulțumesc pentru asta?

– Îmi vei mulțumi. Cînd îți vei veni în fire. Relaxată, ea oftă și zîmbi. Sigur nu vrei să mă duci la hotelul ăla scump?

– Mulțumesc, mi-ajunge cît am văzut din New York.

În plus avea o altă informație de verificat acum. Ecranul calculatorului lui Bill Trakington fusese un izvor de informații, incluzîndu-l și pe destinatarul transportului ilegal al lui DiCarlo.

Abel Winesap de la *E.F. Incorporated*, Los Angeles.

Capitolul 22

Aerul răcoros nu-i împiedică lui Finley ritualul matinal. În fiecare dimineață, indiferent de vreme, el înota cincizeci de brațe în piscina lui în formă de clepsidră în timp ce difuzoarele ascunse prin boschetii de iasomie răspîndeau acordurile lui Vivaldi. Pentru el, era o chestiune de disciplină. Bineînțeles, apa era încălzită la o temperatură plăcută de exact 27 de grade.

Fire fine de abur se ridicau învolburate în aerul rece al iernii în timp ce el spinteca apa cu mișcări sigure și puternice. Își numără singur bătăile apei, sporindu-și aroganța și satisfacția cu fiecare tur.

Piscina era a lui și numai a lui. Finley nu îngăduia nici unui servitor, nici unei însoțitoare, nici unui invitat să-i pîngărească apa.

Odată, cînd organizase o petrecere, o cunoștință care se ameții se căzuse în bazin. În ziua următoare, Finley pusese să se scoată apa din piscină, să o frece bine și să o reumple. Inutil de spus că nefericitul musafir nu a mai fost niciodată invitat.

Acum se ridică din apă, savurînd senzația picăturilor care i se prelingeau pe corp. Începu să urce treptele late și curbate, iar cînd atinse marginea de teracotă și îmbrăcă halatul alb ca zăpada pe care i-l ținea majordomul, pielea de pe tot corpul îi era încrețită de frig.

– Timpul? zise el, frecîndu-se ca să se încălzească.

– Douăsprezece minunte, optsprezece secunde, domnule.

Majordomul oprea întotdeauna ceasul în acea poziție. O dată făcuse greșeala să-l cronometreze pe Finley puțin peste treisprezece minute. Urmase o scenă

oribilă, în timpul căreia omul aproape că îşi pierduse slujba bine plătită. Finley nu mai depăşi de atunci niciodată douăsprezece minute şi optsprezece secunde.

– Excelent. Îngîmfîndu-se satisfăcut, Finley, luă băutura cu vitamine, poţiunea creată special pentru el de antrenorul lui personal. Chiar dacă era servită într-un pocal *Waterford*, grosul şi neatrăgătorul amestec de ierburi, legume şi rădăcini chinezeşti avea un gust scîrbos. Finely îl bău rapid, de parcă ar fi fost apă proaspătă şi limpede din Izvorul Tinereţii. Se convinsese singur că într-adevăr aşa ceva era.

Făcu apoi semn majordomului să se retragă, dîndu-i prosopul ud şi paharul gol.

Acum că prima parte a ritualului matinal se încheiase, Finley îşi îngădui să se gîndească la problema Isadora Conroy. Luată în ansamblu chestiunea nu era chiar neplăcută, îşi zise el. Perspectiva încheierii unei afaceri cu o femeie tînără şi frumoasă nu putea să constituie un motiv de deosebită nemulţumire pentru cineva. Cu paşi mari se apropie de glasvand, îl deschise şi intră în salon, în tot acest răstimp reflectînd asupra diverselor posibilităţi.

Sigur pe forţa lui, Finley se îmbăie, îşi făcu toaleta şi se îmbrăcă. Servi pe terasa situată la mică distanţă de locul în care îl ucisese pe DiCarlo, un mic dejun gustos compus din fructe proaspete, pîine prăjită, ceai din plante medicinale. În tot acest timp se gîndi la Isadora. Cînd găsi soluţia, zîmbi, ba chiar chicoti uşor, şi-şi tamponă buzele.

Avea să meargă, hotărî el. Dacă nu – ei bine, atunci, pur şi simplu urma să o ucidă.

Dora încercă să nu se enerveze. Era de aşteptat o reacţie, îşi zise ea, era tipic. Orice femeie ar fi fost supărată dacă s-ar fi trezit singură în pat, fără să ştie unde îi dispăruse iubitul sau cînd avea să se întoarcă.

Însă ea nu era orice femeie, îşi reaminti Dora. Şi nu avea de gînd să se lase pradă nervilor – nici măcar nu avea de gînd să se lase tulburată. Amîndoi erau liberi să vină

şi să plece după bunul plac. Nici măcar nu avea să-l întrebe unde naiba fusese.

Însă atunci cînd auzi ciocănitul din uşă, trase în jos tivul tricoului lălîu, îşi ridică bărbia şi traversă în marş livingul.

– Oh, Skimmerhorn, porcule, mormăi ea. Ai face bine să ai un motiv bun.

Trase de uşă deschizînd-o larg, cuvintele aprige aşteptînd să-i sară de pe limbă. Trebui însă să şi le înghită cînd se văzu faţă în faţă cu Honoria Skimmerhorn Rodgers.

– Oh, rosti Dora trăgînd de legătura cu care îşi strînsese neglijent părul în vîrful capului. Doamna Rodgers... 'neaţa.

– Bună dimineaţa, Dora. Nici măcar printr-un clipit Honoria nu-şi trădă amuzamentul pe care i-l stîrniră schimbările succesive de pe chipul expresiv al Dorei. Te-am prins într-un moment nepotrivit?

– Nu. Nu. Tocmai... Dora îşi înăbuşi un chicotit nervos şi zîmbi. Dacă îl căutaţi pe Jed, să ştiţi că nu este aici.

– De fapt, speram să vorbesc cu tine. Pot să intru?

– Desigur. Dora făcu cîţiva paşi în spate, regretînd din tot sufletul că nu deschisese magazinul în acea zi, ca să fi fost îmbrăcată în ţinută de lucru. În tricoul *Steelers* şi-n picioarele goale se simţea ca o cîrpă de praf roasă, comparativ cu Honoria care era învăluită în mireasma Parisului şi într-o luxoasă scurtă de blană.

– Ce încîntător! Sinceritatea din glasul Honoriei o făcu pe Dora să se simtă mai stăpînă pe sine. Neînchipuit de încîntător. 'Scoţîndu-şi mănuşile femeia îşi roti privirea admirativ prin cameră. Trebuie să mărturisesc că deseori mi-am pus întrebarea în legătură cu aceste apartamente de deasupra magazinelor de pe strada South. Este destul de mare, nu-i aşa?

– Am nevoie de mult spaţiu. Pot să vă iau haina?

– Da, mulţumesc.

Cît timp Dora puse în cui haina de nurcă, Honoria continuă să se plimbe prin cameră.

– Mi-am aruncat o privire prin vitrina magazinului tău de jos. M-a dezamăgit faptul că era închis. Dar asta, zise ea rătăcind cu degetul pe contururile sinuoase, feminine ale unei lămpi *Deco*, este minunată.

– Ce este bine în negustorie este că pot să-mi țin în preajmă lucrurile cît timp poftesc. Vreți o cafea, un ceai?

– Aș dori o cafea, dacă nu este prea mare deranjul.

– Deloc. Vă rog, luați loc, simțiți-vă ca acasă.

– Mulțumesc. Cred că așa am să fac.

Honoria nu se considera băgăcioasă, ci pur și simplu curioasă. Era destul de curioasă ca să studieze și să aprecieze panorama aglomeratei străzi South, oferită de fereastra înaltă a living-ului. Îi mai plăcu și aprecie de asemenea modul în care era decorat apartamentul: primitor și odihnitor, conchise ea, păstrînd în același timp un aer eclectic și puțin teatral. Da, îi plăcea încăperea foarte mult și era o oglindă perfectă a personalității Dorei.

Fata era potrivită, se gîndi ea ridicîndu-se ca să admire o cutie pentru ceai, din baga. Fata era foarte, foarte potrivită.

– Am sosit, zise Dora intrînd cu o tavă încărcată cu piesele unui serviciu *Fiestaware*. Și-ar fi dorit să găsească un motiv să o șteargă în baie ca să se machieze puțin. Îl servim aici?

– Este perfect. Stai să fac loc pe masă. Ce aromă minunată! *Scones?* Ochii ei se luminară. Încîntător.

– Întotdeauna am cîțiva în casă. Simpla încîntare a Honorei o relaxă din nou pe Dora. Exista parcă un cult al acestor biscuți.

– Ești foarte politicoasă că nu m-ai întrebat ce-am căutat să bat la ușa ta la ora nouă dimineața. Honoria sorbi din cafea, se opri, și apoi sorbi din nou. Este excepțională, zise ea.

– Aș fi bucuroasă să-i pot transmite bucătăresei dumneavoastră rețeta.

– Ți-aș fi recunoscătoare. Honoria se lăsă pe spate, legănîndu-și ceașca și farfurioara cu o îndemînare nefirească pe care numai femeile dintr-o anumită clasă so-

cială păreau să o dobîndească. Am impresia că tu şi cu mine putem face schimb de informaţii.

– Oh? Nu cred că înţeleg.

– Nepotul meu mă roagă să-i ţin la mine, acasă o anumită pictură şi să permit unei vechi prietene să lucreze la acest tablou. Eu trebuie să fac treaba asta în cea mai mare taină şi sub protecţia poliţiei. Zîmbi şi înclină din cap. Bineînţeles că nu există nici o explicaţie care să însoţească cererea.

– Bineînţeles. Reîntorcîndu-i zîmbetul, Dora se aplecă în faţă. Spuneţi-mi, doamnă Rodgers, de ce mergem pe mîna lui?

– Spune-mi Ria – soţul meu aşa îmi zicea. Mergem pe mîna lui, draga mea copilă, pentru că ţinem prea mult la el ca să nu o facem. O clipă se aşternu tăcerea. Am dreptate?

– Da. Da, ai. Dar asta nu înseamnă că el are dreptate. Enervarea de mai devreme a Dorei revenise în plină forţă. Am să-ţi spun tot ce ştiu, Ria, iar pe urmă poţi să-mi zici rezultatele.

– Exact cum mă gîndeam.

Dora o luă cu începutul. Jed avea probabil multe motive întemeiate, se gîndi ea, pentru care bunica lui trebuia scutită de informaţii şi de grijile pricinuite de acestea. După judecata ei însă, el deja o implicase pe Honoria, cu bună ştiinţă. Aşa că acum, încercînd să fie politicoasă, ea nu făcea decît să asigure decorul.

Honoria ascultă fără s-o întrerupă. Sorbi din cafea, reacţia ei manifestîndu-se doar prin întunecarea privirii, strîngerea buzelor, ridicarea întîmplătoare a sprîncenelor bine conturate. Exista mînie, dar exista şi educaţie.

De aici, se gîndi Dora, moştenise Jed stăpînirea de sine.

– A fost groaznic pentru tine, zise Honoria în final.

– Doamna Lyle este mai rău. Indiferent de ce spune Jed, eu mă simt răspunzătoare.

– Sigur că te simţi. Cuvintele fuseseră rostite categoric, consolînd-o pe Dora mai mult decît o duzină de negaţii politicoase. Dacă nu te-ai simţi răspunzătoare n-ai fi

femeia care eşti. În legătură cu acest DiCarlo... Honoria rosti numele cu un vădit dezgust intelectual. Autorităţile au habar pe unde se ascunde?

– Nu cred. Într-un gest deznădăjduit Dora îşi ridică mîinile şi le lăsă apoi să cadă. Chiar dacă ştiu, nu au găsit de cuviinţă să mă înştiinţeze şi pe mine.

– Specific bărbaţilor. Ştii, presupun că totul datează din vremurile cînd ieşeau tîrîndu-se din grotă ca să vîneze cu pietre şi ciomege. Vînătorul. Rosti cuvintele, zîmbind cu o îngăduinţă rece pe care Dora o admiră. Femeile, bineînţeles, erau lăsate în grotă să nască în murdărie şi în întuneric, să pregătească vînatul la un foc mizerabil şi să tăbăcească pieile. Însă bărbaţii tot susţin că ei le ştiu pe toate.

– Jed nici măcar nu mi-a spus ce se va face cu tabloul.

– Vezi. Punctul ei de vedere adeverindu-se, Honoria îşi umplu mai întîi ceaşca ei de cafea, şi apoi pe a Dorei. Aş vrea să-ţi pot spune care îi sînt planurile, însă nu a socotit necesar să le împartă nici cu mine. Pot să-ţi spun însă despre pictura în sine. Este minunată. Chipul ei străluci de emoţie. Deşi mai sînt o serie de teste de efectuat, nu este nici o îndoială asupra autenticităţii. Cel puţin nu pentru mine. Este unul din studiile cu nuferi, pictat neîndoielnic la Giverny. Ochii ei se învăluiră în ceaţa visării. Vocea i se îndulci căpătînd tonul femeii care-şi descrie iubitul. Ah, lumina – diafană şi lirică. Acea putere lină şi seducătoare care te atrage în peisaj, făcîndu-te să crezi că poţi inspira mirosul florilor umede şi ale apei liniştite. Ochii i se limpeziră. A pictat peste şaptesprezece studii în această serie.

– Ştiu. Întîmplător, el este pictorul meu impresionist preferat. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că voi avea unul din tablourile lui, chiar şi indirect.

– Eu am unul – un dar de la soţul meu pentru cea de-a zecea noastră aniversare. Unul din studiile de grădină ale lui Monet. Puse unul lîngă altul aceste tablouri îţi taie răsuflarea. Pînă să-l ia poliţia, stăteam în dormitor, le priveam pe amîndouă şi plîngeam. Aş vrea să

cred că acest DiCarlo l-a furat pentru frumusețea lui, nu pentru valoarea lui bănească. Asta ar fi de înțeles.

– Crezi că m-au lăsat să-l văd? se plînse Dora. Eu am fost cea care l-a cumpărat. Dar nu, eu mă trezesc în dimineața asta și patul este gol. Jed a plecat undeva – și ce, parcă mi-a spus unde sau ce are de gînd? Nu. Nici măcar un bilet sub magnetul de la frigider. Mie mi se pare... Se întrerupse, îngrozită. Stătea de vorbă cu bunica lui Jed. Era bunica lui. Scuză-mă, reuși ea să rostească.

– N-am pentru ce. Ca să-i dovedească sinceritatea afirmativă Honoria își dădu capul pe spate și începu să rîdă. Sper din tot sufletul, draga mea că atunci cînd se întoarce să-i tragi un perdaf. Întotdeauna a avut nevoie de așa ceva de la persoana iubită. Dumnezeu mai știe cîte a căpătat de la cei care nu l-au iubit. Știi, nu este același lucru.

– Nu, cred că nu este. Jena ei dispăru, însă roșeața persistă. Doamnă Rodgers – Ria, nu vreau să crezi că eu de obicei... întrețin relații intime cu chiriașii.

– Încă te aștepți să fiu șocată. Amuzîndu-se profund de reacția Dorei, Honoria zîmbi și luă încă un biscuit. Vrei să-ți spun de ce m-am căsătorit eu cu bunicul lui Jed? Era un bărbat incredibil de chipeș: foarte puternic, blond și senzual. Cu alte cuvinte, eram înnebunită după el. Ea ciuguli delicat din biscuit, ochii licărindu-i amuzați. Din fericire, Jed a moștenit multe din trăsăturile fizice ale bunicului lui și nici una emoțională. Walter Skimmerhorn era un om rece, adesea crud și în permanență plictisitor. Toate fără excepție sînt defecte de neiertat la un soț. Mi-a trebuit mai puțin de un an de căsătorie ca să-mi dau seama de greșeala mea. Spre regretul meu, a fost necesară o lungă perioadă de timp ca să o corectez.

Urmele amare ale acelui resentiment încă o chinuiau.

– Tu, pe de altă parte, continuă Honoria, deja ai descoperit că nepotul meu are nu numai un fizic excelent. Dacă ar fi să le dau un sfat tinerilor de astăzi în astfel de chestiuni, le-aș spune să trăiască împreună – precum tu și Jed acum – înainte de căsătorie.

– Dar noi nu ne... Inima Dorei tresări şi spre stînjeneala ei începu să bată puternic de emoţie. Sper că nu ţi-am creat senzaţia că ne gîndim la căsătorie.

– Deloc, zise Honoria veselă. Lăsîndu-se în voia gîndurilor, ea îşi imagină ce frumoşi strănepoţi i-ar fi dat Jed şi Dora. Jed mi-a spus că părinţii tăi sînt *Teatrul Liberty*. Am văzut multe montări acolo. Sper să-i pot cunoaşte o dată.

– Ah... Pînă ce Dora să apuce să răspundă, un ciocănit în uşă le întrerupse. Scuză-mă un minut.

Tulburată de aluzia căsătoriei şi de vădităl interes arătat pentru familia ei, Dora deschise uşa. De partea cealaltă a pragului se afla Jed. Cu o privire lungă el o măsură de la tălpile goale pînă la capul cu păr încurcat. Arăta răvăşită, sexy şi era delicios de îmbujorată.

– Conroy. O trase spre el şi pînă ca ea să mai poată rosti vreun cuvînt el îi cuprinse gura într-un sărut înfocat. Mai ai ceva pe dedesubt?

– Skimmerhorn. Dacă mai devreme fusese îmbujorată acum era îngrozitor de roşie. Bu...

– Am să aflu singur. O ridică în braţe şi acoperindu-i din nou buzele intră în casă.

Înfiorător de jenată, ea se lipi de pieptul lui.

– Skimmerhorn. Dezlipindu-şi gura de a lui, trase puternic aer în piept. Cred că mai bine m-ai pune jos şi ţi-ai saluta bunica.

– Poftim?

– Bună dimineaţa, Jedidiah. Honoria îşi şterse degetele de şervetelul de olandă. Dora şi cu mine tocmai ne luam cafeaua. Poate vrei să bei şi tu cu noi.

– Bunico. După renumele pe care îl avea, rostise cuvîntul uşor, cu toate că pe Dora o lăsă jos cam brusc. Mă aşteptai?

– Deloc, am făcut o vizită de curtoazie. Ea privi spre Dora care intrase aducînd încă o ceaşcă şi o farfurioară. Dora şi cu mine am schimbat impresii despre Monet. Întîmplător este pictorul nostru preferat.

– Acum este treaba poliţiei.

– Atunci unde ţi-e legitimaţia, Skimmerhorn? întrebă

dulce Dora, turîndu-i cafea într-o ceaşcă.

– Taci, Conroy.

– Manierele lui sînt eşecul meu, explică Honoria. Sper că mă vei ierta.

– Nu le lua în seamă, îi zise Dora. Eu nu le iau. Jedidiah, zise ea încîntată cînd el îşi dezveli dinţii spre ea, bunica ta şi cu mine am vrea să ştim ce s-a întîmplat cu Monet-ul.

Părea mai uşor să le spună ceva decît să se lupte cu amîndouă.

– Am... Brent, se coretă el, a raportat în această dimineaţă întreaga afacere comisarului Riker. Deocamdată este ţinut în huse.

– Aşa deci, cugetă Honoria. A trecut peste capul detestabilului Goldman. Înţelept lucru. Bărbatul era un tîmpit şi nu avea ce căuta într-un post de conducere.

– Asta este părerea ta profesională, bunico? întrebă Jed, alegîndu-se cu acea privire blîndă care în copilărie îl făcuse de multe ori să roşească.

– Ştii, Dora, continuă Honoria, am făcut greşeala de a nu fi fost întru totul de acord cu decizia lui Jed de a deveni ofiţer de poliţie, decît după ce şi-a dat demisia. Mă tem că nu i-am spus suficient de devreme cît de mîndră sînt de el.

– Întotdeauna este suficient de devreme, zise Dora.

– Ai un foarte dezvoltat simţ al compasiunii. Satisfăcută de munca ei matinală, Honoria se ridică. Jed are nevoie de aşa ceva. Mulţumesc pentru cafea. Sper că voi fi binevenită şi altă dată.

– Oricînd. Dora luă mîna Honoriei şi făcu ceea ce totuşi trebuia să facă Jed. Sărută obrajii femeii. Mă duc să-ţi aduc scurta.

– Peste puţin timp am o întîlnire. Honoria îşi puse mănuşile. Aşa că nu am timp să-ţi văd apartamentul.

– Nu-i mare lucru de văzut, îi zise Jed categoric. Luă însă scurta din mîinile Dorei şi-şi ajută bunica să se îmbrace. Îţi sînt recunoscător pentru ceea ce ai făcut, continuă el şi aplecîndu-se îşi sărută bunica în ciuda senzaţiei neplăcute pe care i-o stîrnea faptul că Dora îl

privea. Ți-aș fi și mai recunoscător dacă acum ai încerca să uiți toată chestia.

Ea zîmbi.

– Aș vrea să vii în curînd cu Dora la masă. Sună-mă ca să aranjăm. Mulțumesc încă o dată, dragă, zise ea către Dora. Am să revin cînd va fi deschis magazinul. Era o piesă în vitrină – statueta de bronz a unui cal.

– Da, o știu.

– Mă interesează mult. Făcînd cu ochiul spre Dora, Honoria plecă.

– Ce femeie grozavă!

– Ce-a vrut?

– Informațiile elementare. Dora vru să ridice tava, însă o lăsă jos cu zgomot atunci cînd Jed o prinse de umăr.

– Dacă voiam să-i ofer informații, începu el cu o mîine abia stăpînită, i le-aș fi dat eu.

– Tu i-ai stîrnit curiozitatea Riei cînd ai dus tabloul acolo. Îmi pare rău, Jed, dacă te-ai supărat, însă atunci cînd m-a întrebat direct, i-am răspuns.

– La naiba! Sinceritatea ei fu acul care sparse balonul furiei lui. Știi cîte jonglerii am făcut ca să ținem toată afacerea sub tăcere?

– Am ceva habar. Ea își ridică o sprînceană. Crezi că bunicuța ta va umple rubrica de reclame cu ele?

Gura lui se țuguie la gîndul că eleganta Honoria fusese făcută bunicuță.

– Cu cît știu mai puțini oameni amănunte, cu atît mai bine.

– Inclusiv eu. De astă dată ea ridică tava și bățoasă se îndreptă cu ea spre bucătărie. De aceea, în dimineața asta m-am trezit singură în pat fără nici un fel de explicație, fără să-mi *spui* unde te *duci* sau *ce ai* de *gînd* să faci.

– Stai puțin. Despre ce naiba vorbești?

– Despre nimic, rosti ea încet și furios, răsturnînd obiectele de pe tavă în chiuvetă ca să le spele. Despre absolut nimic. De ce nu te duci să ucizi ursul cu mîinile goale?

– Conrov. Amuzat, dar în acelaşi timp şi exasperat, el se sprijini de tocul uşii. Te-ai supărat că am plecat de dimineaţă?

– De ce să mă fi supărat? Ea se răsuci spre el cu o expresie rănită în privire. Sînt obişnuită să mă trezesc singură în pat.

– La naiba. Încurcat, el îşi frecă mîinile de faţă. Ascultă, m-am dat jos din pat devreme. N-am vrut să te trezesc... Şi-o aminti exact cum arăta, ghemuită în pat, cu părul răvăşit pe pernă. Da, voise să o trezească, se gîndi el. Însă nu ca să-i spună că ieşea. Am fost la sala de gimnastică o oră, am luat micul dejun cu Brent. Am avut cîteva probleme de discutat.

– Ţi-am cerut eu vreo explicaţie? Glasul ei era distant, însă nu era atît de mînioasă precum vóise să-i pară lui Jed.

– Da. Precaut, el o urmă în living. Ai cerut.

– Oh, am uitat! Dezgustată de ea, Dora îşi prinse baza nasului între arătător şi degetul mare.

– Serios, trebuie să-mi satisfac curiozitatea. Ce poartă o femeie pe dedesubtul unui trening de jogging lălîu? El o ridică din nou în braţe şi tot drumul spre dormitor îi dezmierdă gîtul.

– Nimic important. De fapt... Ea rîse cînd se rostogoliră pe pat ca doi copii neastîmpăraţi. Absolut nimic.

– Ai o gaură în umăr.

– Ştiu. M-am simţit groaznic că bunica ta m-a prins aşa îmbrăcată.

– Şi o pată. El trecu cu degetele printre sînii ei. Chiar aici.

– O urmă de toată frumuseţea de vin de Burgundia. L-am vărsat pe mine odată cînd am încercat să fac *lasagne* [1]. Ea oftă şi-şi furişă degetele în părul lui. Am tot vrut să-l fac cîrpe, dar... Ea oftă uluită cînd el îi sfîşie tricoul de sus pînă jos.

---

1. un fel de spaghetti

– Era un lucru ce trebuia făcut cu grijă. Pînă ca ea să se hotărască dacă să rîdă sau să-l înjure, Jed îi învălui sînii în sărutări, stîrnindu-i fiori de dorință în tot corpul. Am vrut să-ți rup hainele de pe tine din clipa în care te-am văzut.

Cînd... Tulburată şi excitată, ea se înăbuşi cînd mîinile lui începură să-i mîngîie posesiv talia. Cînd m-ai văzut prima dată mi-ai trîntit uşa în nas.

– La acea vreme mi s-a părut reacția cea mai rațională. Răsucindu-şi puternic mîinile el îi sfîşie şi pantalonii de trening. Poate că m-am înşelat.

El se apropie din nou țintuindu-i mîinile de cuvertură. Soarele strălucea prin draperiile trase, revărsîndu-se generos pe chipul, pe pielea, pe părul ei. Hainele zdrențuite rămăseseră sub ea. Senzația lui era destul de stranie, simțindu-se ca un luptător pregătit să primească prada de război.

Trupul ei se stîrnise, conştientiza, ispitea, tremura, de parcă mîinile şi nu ochii lui Jed erau cele care rătăceau peste el. Sînii mici, fermi, albi ca laptele, aveau sfîrcurile ridicate tentant.

Plecîndu-şi capul, el înconjură cu limba fiecare vîrf roz, pînă ce respirația ei deveni scurtă şi superficială, iar trupul i se încordă ca un arc. Sub degetele lui pulsul Dorei bătea la încheieturi ca o armă de foc.

– Vreau să te privesc. Rostind cuvintele cu vocea îngroşată, el îşi eliberă una din mîini şi şi-o strecură între coapsele ei. De pe mătase lunecă spre catifea şi mai departe spre satinul umed.

Orgasmul încolăcit înăuntrul ei ca un şarpe lovi rapid şi violent, astfel că trupul ei se ridică zguduit cînd ea țipă.

– Niciodată pare să nu fie destul, şopti el. Era surprins că mai putea să respire. Să o privească pe Dora în plăcere era nespus de erotic, ciudat de seducător. Acapara lacomă şi oferea generoasă. Capacitatea ei de dăruire şi de acceptare a pasiunii era neînchipuit de sinceră şi imposibil de refuzat.

Dezbrăcîndu-se, el o privi pe Dora absorbind sen-

zație după senzație.

Simțea nevoia să o vadă, să vadă fiecare licăr de emoție pe chipul ei. Îngenunchind, el îi ridică șoldurile, o trase ușor spre el și la fel de ușor pătrunse în ea.

Nu-și dezlipi ochii de pe chipul ei, nici măcar atunci cînd vederea i se încețoșă și stăpînirea de sine i se nărui.

– Îți sînt dator un tricou. Cu un gest prietenesc, Jed îi trase Dorei pe cap tricoul lui.

Ea îl examină.

– Ăsta este chiar mai mizerabil decît cel pe care l-ai sfîșiat. Însă nu s-ar fi despărțit de el nici pentru diamante: Îmi mai datorezi o pereche de pantaloni.

– Ai mei nu ți s-ar potrivi. După ce își îmbrăcă pantalonii, Jed își pironi privirea asupra Dorei care ședea pe marginea patului. Întinzînd mîna, el își încolăci pe deget o buclă din părul ei. Am putea să facem focul și să petrecem restul zilei în pat, privind spectacolul văpăilor.

Ea își înclină capul.

– Sună teribil de tentant, Skimmerhorn. Dar de ce am ciudatul sentiment că încerci să mă înlături?

– De unde să te înlătur?

– Din calea ta.

– Cum să te înlătur din calea mea cînd intenționez să petrec cît mai mult timp deasupra ta?

– Tu și Brent lucrați la ceva și nu vreți ca eu să știu. Era dezamăgitor, și deosebit de frustrant, că el nu reacționa în nici un fel la acuzațiile ei. Nu-i nimic. Ea ridică din umeri și netezi așternutul șifonat. Am să aflu eu pînă la urmă.

– Cum?

Ea zîmbi.

– Cînd voi fi eu deasupra ta, am să-ți storc informațiile.

– Să storci? Stăpînindu-și hohotul de rîs, el încercă să-și îndrepte țigara scoasă din buzunar. Să nu te aștepți ca după o astfel de declarație eu să mă concentrez la Bob Braker și la Vanna White.

– La Bob Braker? Ea pufni în rîs, fiind atît de încîntată de el încît îi veni să i se arunce în braţe. Bob Braker? Dumnezeule, Skimmerhorn, te iubesc.

Ea încercă să se apropie de el şi să-l sărute interminabil, însă îl simţi încordîndu-se. Încet, foarte încet, inima ei se strînse.

– Hopa! Depărtîndu-se, Dora căută să-şi recapete tonul vesel. Nu trebuia să spun asta, nu-i aşa? Îmi pare rău. Deoarece durerea însă presista, ea se întoarse, evitîndu-i ochii. Consideră că totul a făcut parte din ardoarea momentului, sau din ce-ţi convine ţie.

Jed nu era sigur că putea să articuleze vreun cuvînt, dar în cele din urmă reuşi să-i rostească numele.

– Dora...

– Nu, serios. Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, îşi zise ea intrînd în panică. Aveau să o podidească lacrimile dacă nu făcea repede ceva. A fost ceva ce mi-a scăpat, nu trebuie să-ţi faci nici un fel de grijă.

Forţîndu-se să zîmbească ea se răsuci. Era groaznic, după cum de altfel îşi şi imaginase. Faţa lui era imobilă, ochii priveau inexpresiv.

– Ascultă, Skimmerhorn, cuvîntul ăsta care începe cu „j" mie îmi vine pe buze foarte uşor. Familia mea îl învîrteşte ca pe o minge de fotbal – ştii cum sîntem noi tipurile teatrale. Ea ridică din nou mîna, trecîndu-şi-o prin păr, într-un gest neobosit şi deosebit de feminin, care lui Jed îi devenise foarte drag. Aşa că uite. Vocea ei era din nou senină şi extraordinar de veselă. Ce-ar fi să faci focul? Eu am să pregătesc o gustare pe care o s-o servim cît timp vom privi jocul flăcărilor.

Ea dădu să plece, dar se opri. El nu se clinti, însă o împiedică să se retragă prin simpla forţă a gîndului.

– Ai vorbit serios, nu-i aşa? El rosti cuvintele încet, iar ochii care o ţintuiau nu-i îngăduiră Dorei să bîiguie.

– Da, am vorbit serios. Apărarea veni automat. El privi cum umerii ei se îndreptară, cum bărbia i se încordă. Sînt sentimentele mele, Jed, şi ştiu cum să mă descurc cu ele. Nu-ţi cer să te aliniezi lor şi nici măcar să le accepţi, dacă îţi este greu. Primele fulgere de mînie

străluciră în ochii ei. Şi deoarece este evident că te deranjează atît de tare auzul lor, am să fiu atentă să nu le mai rostesc. Niciodată. În regulă?

Nu, nici pe departe nu era în regulă. El nu putea să stabilească cu exactitate momentul cînd lucrurile se schimbaseră între ei, cum de altfel nu putea să-şi precizeze cu exactitate propriile sentimente. Putea însă să facă ceva ca să stabilizeze situaţia care devenise periculoasă.

– Îmbracă-te, îi zise el. Vreau să-ţi arăt ceva.

Capitolul 23

Vremea, cel puțin, era promițătoare. Soarele bătea puternic în parbrizul *Thunderbird*-ului, dîndu-i motiv Dorei să-şi pună ochelarii fumurii. Cu toate că apărarea era infimă, ea se simțea bine protejată.

În timp ce Jed conducea spre nord pe bulevardul Germantown, sub un cer albastru-intens, ea privea la traficul pietonal. Temperatura crescuse la aproape zece grade, permițîndu-le oamenilor să meargă cu paşi mult mai vioi. Trecură prin centru, se îndepărtară de apele jucăuşe ale rîului şi o apucară spre Chestnut Hill.

Distanța în kilometri între acest cartier şi strada South nu era prea mare, însă privită prin prisma ambianței şi a veniturilor era enormă.

De cînd plecaseră el nu scosese un cuvînt. Dora nu întrebă încotro mergeau. Era aproape sigură că ştia. Motivele pentru care el făcea această călătorie aveau să devină curînd evidente – asemeni consecințelor impulsivei şi nechibzuitei ei declarații de dragoste.

Decît să se frămînte în legătură cu ceea ce avea să urmeze, Dora preferă să se lase în spătarul scaunului şi să admire peisajul, frumoasele vitrine şi case restaurate, strălucirea cristalului şi a aurului din magazine, zgomotul pietrelor de sub imensele cauciucuri ale *Thunderbird*-ului.

Departe, sus pe deal, copacii erau bătrîni şi impunători, casele cochete şi elegante. Era un cartier al blănurilor de nurcă şi al diamantelor, al amintirilor de familie şi al portofoliilor avantajoase, al membrilor cluburilor selecte şi al cîinilor de salon manierați. Ea se întrebă în treacăt cum îi păruse acest cartier băiețelului aflat în plină creştere.

Jed opri pe alea îngustă din fața unei vechi, dar încîntătoare case coloniale. Cărămida căpătase o nuanță estompată și melancolică de roz, dar lemnăria păstra tonurile elegante și neșterse ale albastrului *Wedwood*. Ferestrele înalte luceau și licăreau în puternica lumină a soarelui, reflexiile împiedicîndu-i pe curioși să privească la secretele dinăuntru.

Era o casă frumoasă, se gîndi Dora. Bine întreținută, perfectă ca poziție și într-un fel feminină, prin contururile frumoase și impozante. Dacă ar fi fost să aleagă o casă pentru ea, n-ar fi găsit una mai perfectă. Vechimea, tradiția, cadrul, toate se potriveau de minune cu imaginea ei despre casa ideală pentru o familie.

Și-o imagină vara cînd trandafirii plantați sub acele ferestre imense aveau să fie încărcați de flori viu colorate și înmiresmate. Și toamna, cînd arborii mari și umbroși aveau să explodeze în nuanțe aurii și ruginii. Tabloul fu completat cu perdelele de dantelă de la ferestre și cu un cîine în curte.

Deoarece imaginația ei era atît de perfectă, inima i se frînse puțin. Se îndoia că Jed vedea casa la fel ca ea.

Fără să spună nimic, ea coborî din mașină și rămase în admirație în fața clădirii. Doar o infimă parte din zgomotul orașului ajungea pe deal. Aici nu aveai să mai întîlnești declanșatoarele aparatelor de fotografiat ale turiștilor căutători de monumente, nici aparițiile fulgerătoare în slalom ale patinatorilor pe rotile, nici ispititoarea aromă de pizza și bagel de la magazinul de delicatese din colț.

Dar oare nu așa ceva își dorise? se întrebă ea. Zgomotul, mirosurile și libertatea de a fi în centrul acestora?

– Aici ai crescut? întrebă ea.

– Exact. Jed o apucă spre ușa flancată cu încîntătoare încrustații de sticlă. După ce o deschise se dădu un pas în spate și așteptă ca Dora să intre.

Holul, avînd înălțimea a două nivele, culmina cu un candelabru bine ancorat care atunci cînd era aprins lumina drumul pe marea scară de stejar. Podeaua era pardosită cu plăci mari, pătrate, din marmură albă și

neagră. Păşind deasupra lor, cizmuliţele ei scurte din piele întoarsă abia se auzeau.

Există o senzaţie deosebit de fascinantă în legătură cu casele goale. Există acel aer fragil şi răsunător, acel sentiment de vastitate. Există acea curiozitate de a şti cine fuseseră cei care trăiseră înainte acolo, din ce se întreţinuseră. Există automata proiecţie a sinelui prin încăperi. Acolo am să-mi pun veioza preferată, şi aici măsuţa.

Dora simţea acum acea fascinaţie, nuanţată însă de o imensă curiozitate de a descoperi locul în care Jed se armonizase în arhitectură şi design.

Nu-i putea percepe prezenţa acolo. Deşi ştia că se afla lîngă ea, avea senzaţia că partea cea mai importantă din el păşise dincolo de prag, lăsînd-o singură.

Tapetul cu trandafiraşi purta urme uşor decolorate pe locurile unde altădată atîrnaseră tablouri. Holul gol plîngea după flori, se gîndi ea. Avea nevoie de ghivece înalte cu frezii revărsate, cu lujere îndrăzneţe de crini şi de un covor frumos şi primitor aşternut peste marmura rece, ca să îmblînzească atmosfera extrem de oficială a intrării.

Dora îşi plimbă mîna peste luciosul şi netedul stîlp de susţinere al balustradei, o balustradă fasonată pentru fundul unui copil, sau pentru degetele unei femei.

– Intenţionezi să o vinzi?

El o urmări pe Dora cum se plimbă prin hol pînă în faţa salonului. Simplu fapt că intrase în casă îl făcu pe Jed să se încordeze. Dora avusese dreptate, el nu vedea flori drăguţe sau covoare primitoare.

– Este scoasă la vînzare. Eu şi Elaine am moşteint-o în mod egal, dar ea nu a fost mulţumită de nici una din ofertele primite. Eu nu am nici o pretenţie. Deoarece mîinile aveau tendinţa să se strîngă în pumni, el şi le afundă în buzunare. Ea avea casa ei, aşa că o vreme eu am locuit aici, continuă Jed. El rămase pe loc cînd Dora se îndreptă spre căminul gol ca să-l studieze. Acum este a mea, zise el, şi agentul imobiliar şi-a reluat activitatea.

– Înţeleg. Pe cămin ar fi trebuit să existe fotografii

înrămate, se gîndi ea. Multe, înghesuite unele lîngă altele în căutarea locului potrivit, sărbătorind zile de naştere şi schimbul de generaţii. Pe mijloc ar fi trebuit să existe un ceas *Seth Thomas* care ticăind uşor să măsoare scurgerea timpului. Unde erau sfeşnicele grele cu lumînările arse pînă jos? se întrebă ea aproape cu disperare. Unde erau fotoliile cu perne bombate şi scaunele pentru picioare, orientate spre gura focului?

Un foc ar alunga răcoarea, îşi spuse ea frecîndu-şi absentă braţele, în timp ce hoinărea de colo-colo prin hol. Era mai frig decît era necesar să fie.

Dora descoperi o bibliotecă, văduvită de cărţi, un alt salon cu vedere spre aleea pietruită care implora flori, imensa sufragerie care în afară de un candelabru nu mai avea nimic altceva şi, în cele din urmă, bucătăria, cu încîntătorul ei cămin şi cuptor din cărămidă.

Aici era locul unde trebuia să-şi aibă sălaşul căldura, meditä ea, aici, unde razele soarelui se revărsau prin fereastră peste chiuvetă, unde pîinea se cocea îmbietor. Ea însă nu găsi acolo nici urmă de căldură, ci doar frigul care îşi purta tăcerea asurzitoare prin casa goală şi nedorită.

– Priveliştea este minunată de aici, zise ea fără vreun alt motiv, decît cel de a umple golul. Ar trebui să existe o groapă cu nisip în curte, se gîndi ea împreunîndu-şi degetele încordate. Un leagăn care să atîrne de craca groasă a imensului arţar.

– Noi nu aveam voie aici.

– Poftim? Ea se întoarse cu spatele la geam, sigură că nu înţelesese bine.

– Noi nu aveam voie aici, repetă el, fixînd-o cu privirea de parcă dulapul din lemn de carya şi bufetul cu suprafaţa trandafirie n-ar fi existat. Doar servitorilor le era îngăduit să intre aici. Aripa lor era în partea aceasta. El arătă cu mîna, dar nu se uită spre uşa laterală. Alături de spălătorie şi de încăperile de serviciu, bucătăria era în afara graniţei.

Ea vru să rîdă şi să-l acuze de născociri, însă îşi

dădu seama că el spunea adevărul.

– Şi dacă te apuca o poftă nebună de prăjituri?

– Nu se mînca niciodată între mese. Bucătăreasa era plătită să le pregătească, iar noi trebuia să le onorăm – la opt dimineaţa, la prînz, la şapte seara. Obişnuiam să vin noaptea aici, din principiu. De astă dată el se uită în jur, privirea fiindu-i fixă şi inexpresivă. Acest loc încă mă mai face să mă simt ca un delicvent.

– Jed...

– Ar trebui să vezi şi restul.. El se întoarse şi ieşi.

Da, dorea ca Dora să vadă tot, se gîndi el înversunat. Fiecare piatră, fiecare curbă a mulurii, fiecare milimetru de vopsea. Şi odată totul epuizat, el spera să nu mai calce niciodată dincolo de acea uşă.

Ea îl ajunse din urmă în capătul scărilor, unde de altfel el o aştepta.

– Jed, nu este nevoie.

– Să mergem sus. El o luă de braţ, ignorînd şovăiala ei.

Îşi aminti cum mirosise aici – aerul puternic îmbălsămat de ceară şi flori funerare, de parfumurile scumpe, discordante, ale mamei şi surorii lui, de fumul havanelor tatălui lui.

Îşi mai aminti de vremurile cînd nu era linişte. Cînd glasurile fie erau ridicate, înfuriate şi acuzatoare, fie erau coborîte în dezgust. Cînd servitorii îşi ţineau ochii plecaţi în pămînt, urechile asupate şi mîinile ocupate.

Îşi aminti cum la şaisprezece ani fusese atras de una din noile slujnice. Cînd mama lui îi surprinsese cochetînd nevinovat în holul de la etaj – chiar în acest loc, îşi aminti el – o concediase imediat pe fată.

– Camera mamei mele. Jed îşi înclină capul în direcţia uşii. A tatei era la capătul culoarului. După cum vezi, îi despărţeau multe încăperi.

Ea voia să ofteze şi să-i spună că văzuse destul, însă ştia că pentru el nu era suficient.

– A ta unde era?

– Acolo.

Dora înaintă prin hol şi se furişă în cameră. Era mare

şi aerată, luminată de soarele după-amiezei. Ferestrele dădeau spre pajiştea din spate şi spre gardul viu bine întreţinut care mărginea proprietatea. Dora se aşeză pe pervazul îngust şi privi afară.

Ea ştia că întotdeauna în casele vechi existau fantome. O clădire care dura de două sute de ani nu putea să nu poarte amintirea celor care îi trecuseră pragul. Aceste fantome erau ale lui Jed, iar el era extrem de posesiv cu ele. La ce servea, se întreba ea, să-i spună cît de uşor era să şi le alunge?

Nu era nevoie decît de oameni. De cineva care să alerge rîzînd pe scări, de cineva care să viseze ghemuit lîngă foc. Nu era nevoie decît de copii care să trîntească uşile şi care să se fugărească prin holuri.

– Înainte, acolo a fost un nuc. Noaptea, mă căţăram în el şi ieşeam afară, făceam autostopul şi mă duceam în strada Market ca să-mi fac de cap. Într-o noapte m-a văzut unul din servitori şi m-a pîrît tatei. El a pus să se taie copacul chiar a doua zi. Apoi a venit aici, a încuiat uşa şi mi-a tras o mamă de bătaie. Aveam paisprezece ani. El vorbi fără pic de emoţie, scoase o ţigară şi şi-o aprinse. De atunci am început să ridic greutăţi. Ochii lui fulgerară prin fum. Nu avea să mă mai bată niciodată, continuă el. Dacă ar fi încercat, aveam să fiu suficient de puternic ca să-l înfrunt. Cîţiva ani mai tîrziu am şi făcut-o. Aşa m-am ales cu internatul.

Ceva acru se ridică în gîtul Dorei. Făcu eforturi disperate să-şi alunge senzaţia neplăcută.

– Te aştepţi ca aceste lucruri să fie greu de înţeles pentru mine, zise ea încet, deoarece tatăl meu nu a ridicat niciodată mîna asupra noastră. Nici chiar atunci cînd am fi meritat.

Jed privi gînditor la vîrful ţigării, înainte de a scutura scrumul pe podea.

– Tatăl meu avea mîini mari. Nu le folosea prea des, însă cînd le folosea o făcea fără să se controleze.

– Dar mama ta?

– Ea prefera să arunce lucruri, obiecte scumpe. M-a lovit o dată cu un vas de porţelan de *Meissen*, lăsîndu-mă

fără cunoştinţă, după care a luat în contul daunelor două mii de dolari din taxa pentru colegiul meu.

Dora încuviinţă din cap şi, continuînd să privească fără ţintă pe fereastră, luptă din răsputeri să nu cedeze senzaţiei de rău.

– Şi sora ta?

– Au oscilat între a o trata ca pe o păpuşă de porţelan sau ca pe deţinuta unei închisori. Într-o zi petrecere, în următoarea, încuiată în cameră. El ridică din umeri. Voiau ca ea să fie o doamnă perfectă, virgina domnişoară care să urmeze legile Skimmerhorn şi care să se mărite bine. Ori de cîte ori nu se conforma, era izolată.

– Poftim?

– O încuiau în camera ei, cîteva zile, poate o săptămînă. Apoi o corupeau cu mersul la tîrguieli şi la petreceri, pînă ce ea făcea ce voiau ei. Ca să-şi înfrîngă amărăciunea, el trase din nou din ţigară. Normal ar fi fost ca suferinţa să ne fi apropiat, însă nu a fost aşa. Nu dădeam două parale unul pe celălalt.

Încet, ea îşi întoarse capul şi-l privi pe Jed peste umăr.

– Nu trebuie să te scuzi pentru sentimentele tale.

– Nu mă scuz. Jed rosti cuvintele răspicat, le explic, accentuă el, refuzînd să se lase mîngîiat de compasiunea ei evidentă.

– Am primit un telefon ca să trec pe la Elaine, venind ca din partea unuia din angajaţii ei, în realitate însă, fiind dat de unul din oamenii lui Speck. Ei voiau ca eu să fiu de faţă cînd avea să se săvîrşească fapta. Ştiau că ea mergea în fiecare miercuri la coafor. Eu nu ştiam. Privirea lui se ridică din nou, fixînd-o pe a Dorei. Nu ştiam nimic despre ea. Mă aflam la cîteva minute de casa ei, nespus de iritat că fusesem convocat, cînd am recepţionat mesajul ameninţării cu bomba. S-ar putea spune că Speck avea un extraordinar simţ al cronometrării.

Jed se opri o clipă, se îndreptă spre cămin şi zdrobi ţigara de piatră.

– Am ajuns primul la faţa locului, exact cum plănuise

Speck. În timp ce alergam, o vedeam în maşină. Trandafirii erau înfloriţi, zise el încet, văzînd din nou totul clar în faţă, nu ca pe un film, nu ca pe un vis, ci ca pe o realitate cruntă. Ea s-a uitat atunci spre mine. I-am văzut surprinderea de pe chip şi enervarea. Nu-i plăcea să-i întrerupă cineva programul şi bănuiesc că o deranja ca vecinii să mă vadă alergînd pe pajişte cu arma scoasă. Ea a răsucit atunci cheia în contact şi maşina a sărit în aer. Suflul m-a trîntit pe spate între trandafiri.

– Ai încercat să o salvezi, Jed.

– N-am salvat-o, zise el categoric. Va trebui să trăiesc cu această idee şi cu sentimentul de vinovăţie, căci ea pentru mine nu a însemnat mai mult decît un străin. Mai puţin, da, căci nu era o străină. Am trăit împreună în această casă, aproape optsprezece ani şi nu ne-a unit nimic.

Dora se întoarse atunci şi se aşeză liniştită. Jed avu o bruscă tresărire, surprins de cît de minunat, de cît de perfect arăta ea acolo, învăluită în lumina soarelui, privind calmă şi atentă, păstrînd o expresie gravă a buzelor. Curios, se gîndi el, niciodată pînă acum nu considerase că în această casă există ceva frumos.

– Înţeleg de ce m-ai adus aici, începu ea. De ce ai simţit că trebuia, dar nu erai obligat. Mă bucur că ai făcut-o, dar nu era necesar. Ea oftă şi-şi lăsă mîinile în poală. Ai vrut ca eu să văd o casă rece, goală, unde în afară de nefericire, n-a mai rămas mare lucru din ceea ce a existat odinioară. Ai vrut ca eu să înţeleg, că asemeni casei, tu nu ai nimic de oferit.

El simţi nevoia aproape disperată de a se apropia şi de a-şi lăsa capul în poala ei.

– N-am nimic de oferit.

– Nu vrei, îl corectă ea. Şi avînd în vedere exemplul din viaţa ta, este destul de logic. Problema, Skimmerhorn, este că sentimentele nu sînt logice. Ale mele nu sînt. Ea îşi înclină capul, iar soarele i se topi pe piele, încălzind-o; vocea ei era domoală; toată atmosfera din jurul ei era liniştitoare. Ţi-am spus că te iubesc şi probabil ai fi preferat o palmă peste faţă în locul acestei

declarații, dar asta este. N-am vrut să rostesc aceste cuvinte, sau poate am vrut. Cu un gest vulnerabil și plictisit, ea își trecu mîna prin păr. Poate am vrut, repetă ea încet. Căci cu toate că mi-am închipuit cum vei reacționa, eu nu mi-am ferecat sentimentele. Sînt sentimentele mele, Jed. Nu-ți cer absolut nimic.

– Cînd o femeie îi spune unui bărbat că-l iubește, cere aproape tot.

– Așa vezi tu lucrurile? Ea zîmbi ușor, însă ochii îi erau încărcați de tristețe. Lasă-mă să-ți spun cum văd eu lucrurile. Dragostea mea e un dar, care, bineînțeles, poate fi refuzat. Refuzul nu distruge darul, pur și simplu îl pune deoparte. Ești liber să procedezi astfel. Eu nu-ți cer în schimb un dar. Nu că nu aș vrea, dar nu mă aștept la unul.

Ea se ridică atunci și apropiindu-se de el îi cuprinse tandru fața în mîini. Ochii ei erau încă triști, însă în ei exista o milă nesfîrșită care îl umilea.

– Acceptă ce ți se oferă, Jed, mai ales cînd îți este dăruit cu generozitate și fără speranțe. N-am să-ți mai arunc în față sentimentele mele, pentru că acest lucru nu ar face decît să ne stingherească pe amîndoi.

– Te lași descoperită, Dora.

– Știu. Mie mi se pare corect. Ea îl sărută pe un obraz, apoi pe celălalt și în cele din urmă pe gură. Relaxează-te și bucură-te, Jed. Eu așa am de gînd să fac.

– Eu nu sînt persoana de care ai nevoie. El însă o trase mai aproape și o ținu strîns la piept, căci ea era cea de care el avea nevoie. Ea era întocmai persoana de care el avea nevoie.

– Te înșeli. Dora închise ochii, dorind din tot sufletul să-și poată stăpîni lacrimile amenințătoare. Te înșeli și în legătură cu casa. Nu faci decît să le slujești pe amîndouă.

Jed tot pierdea șirul conversației. Știa că amănuntele pe care el și Brent le discutaseră erau vitale, însă el continua să o vadă pe Dora învăluită în razele soarelui,

stînd pe pervazul ferestrei din camera lui veche, pe care o ura.

Își tot amintea senzația mîinilor ei mîngîindu-i fața atunci cînd cu un zîmbet pe buze ea îi ceruse să-i accepte dragostea.

– Jed, mă faci să mă simt ca un plictisitor profesor de istorie.

Jed clipi și se concentră.

– Poftim?

– Vezi? Oftînd, Brent se lăsă pe spătarul scaunului. Vrei să-mi spui ce te frămîntă?

– Nimic. El își alungă starea gustînd din energizanta cafea a secției. Ce ai descoperit tu despre Winesap, dă senzația că el este o altă verigă. Eu tot cred că metoda cea mai bună de a trata situația este să ne apropiem de omul din vîrf, de Finley. Nu direct. Cu cît ținem mai mult timp pictura la adăpost, cu atît mai bine.

– Ce am aflat eu despre tipul ăsta n-ar umple o ceașcă, completă Brent. Este bogat, atît de bogat, încît pe lîngă el, tu, amice, pari un calic prosper, sigur, obsedant de retras.

– Și, în calitate de director al unei mari firme de import-export, ar putea asigura depozitul perfect pentru bunuri de contrabandă.

– Dacă am putea demonstra asta doar prin simpla dorință, murmură Brent. Nu avem nici o dovadă asupra lui Finley. Desigur, transportul a fost adresat secretarului lui, iar DiCarlo lucrează pentru el.

– DiCarlo e mic copil, e un escorc. Nu este nevoie decît să te uiți la dosarul lui.

– Iar Finley nu are dosar. Este idealul american, individul modest, ridicat prin forțe proprii, cetățeanul de bază.

– Atunci puține săpături nu l-ar deranja, sublinie Jed. Vreau să fac o călătorie la Los Angeles.

– M-am gîndit eu că aici voiai să ajungi. Stînjenit, Brent se foi în scaun. Ascultă, Jed, știu că ești implicat personal în povestea asta. Departamentul nu s-ar fi descurcat fără tine.

– Dar, îl întrerupse Jed, eu nu mai fac parte din departament.

Simţindu-se groaznic, Brent îşi împinse ochelarii, îşi aranjă hîrtiile de pe birou.

– Goldman pune întrebări.

– Poate că este timpul să le răspunzi.

– Comisarul este de aceeaşi părere.

– Eu sînt civil, Brent. Nimic nu mă poate împiedica să nu fac o călătorie pe Coast: de Vest, pe cheltuiala mea, pe timpul meu.

– Vrei să încetezi cu prostiile? se răsti Brent. Ştiu că-l vei întîlni pe comisar peste o oră şi amîndoi ştim ce îţi va spune. N-o să rămîi la infinit în expectativă. Fă-mi viaţa mai uşoară şi spune-mi că-ţi reiei slujba.

– Nu pot să-ţi spun asta. Pot să-ţi spun că am să mă mai gîndesc.

Înjurătura de pe limba lui Brent se evaporă.

– Serios?

– Sînt mai serios decît am crezut că voi fi vreodată. Jed se ridică şi se plimbă între uşa cu geam jivrat, fişetele zgîriate şi oala mare de cafea plină cu zaţ. La naiba, duc dorul acestui loc. Aproape amuzat de el, Jed se întoarse. Nu e o tîmpenie? Duc dorul fiecărui minut de plictiseală, fiecărui raport nenorocit, fiecărui recrut căruia îi tremură fundul de frică. Nouă zile din zece dau să-mi pun hamurile înainte de a-mi aminti că nu mai sînt la locul lor. Ba chiar m-am gîndit să-mi cumpăr o antenă rotitoare ca să ştiu ce dracu' se întîmplă pe aici.

– Aleluia. Brent îşi împreună mîinile într-un gest de rugăciune. Lasă-mă să-i spun lui Goldman. Te rog, lasă-mă să fiu eu acela.

– N-am spus că mă întorc.

– Ba da, ai spus. Cedînd impulsului, Brent sări în picioare, îl apucă pe Jed de umeri şi-l sărută.

– Doamne, Chapman! Strînge-mă de mînă.

– Oamenii te vor întîmpina ca pe un zeu. Ce părere are Dora despre asta?

Zîmbetul prostesc al lui Jed pieri.

– Nu are nici o părere. N-am discutat problema. Nu

o priveşte.

– Oh! Brent îşi împinse limba în obraz. Eu şi Mary Pat am făcut un pariu. Ea a zis că voi închiria fracul de cavaler de onoare pînă la sfîrşitul anului şcolar. Eu am zis că pînă la vacanţa de Paşte. Noi ne dirijăm viaţa după calendarul şcolar.

Freamătul de panică din stomac îl făcu pe Jed să se clatine.

– N-ai nici o bază.

– Haide, căpitane, eşti nebun după ea. Acum zece minute pluteai în visare. Şi dacă nu era ea protagonista gîndurilor tale, eu îl pup pe Goldman pe gură.

– Eşti îngrozitor de libertin în a-ţi arăta afecţiunea zilele astea. Las-o moartă, nu vrei?

Brent cunoştea acel ton, echivalentul verbal al unui zid de cărămidă.

– În regulă, dar de tine depinde dineul meu în doi la *The Chart House*. Brent se sprijini de marginea biroului. Aş aprecia mult dacă îmi vei destăinui şi mie înţelegerea la care veţi ajunge tu şi comisarul. Fie că pleci oficial sau nu la Los Angeles, eu pot să fac nişte aranjamente.

– Vom lua mîine legătura cu baza.

– Căpitane, adăugă Brent înainte ca Jed să ajungă la uşă. Fă-mi un serviciu şi lasă-i să te corupă cu întoarcerea, în regulă? Pot să-i fac o listă cu lucrurile care ne trebuie aici.

Brent zîmbi răutăcios şi începu să-şi imagineze în fel şi chip modul în care avea să-i aducă vestea lui Goldman.

Era aproape miezul nopţii cînd Dora, renunţînd să mai încerce să adoarmă, îşi îmbrăcă halatul. Un caz obişnuit de insomnie. Nu se datora faptului că Jed nu se întorsese acasă sau că nu telefonase.

Lucrurile stăteau destul de rău, recunoscu ea, dacă începuse să se mintă.

Dădu drumul la combină, însă tulburătoarele blues-uri ale lui Bonnie Raitt se potriveau atît de bine cu starea ei încît închise aparatul. Rătăcind prin bucătărie, luă ibricul

şi-l puse pe foc.

Cum de stricase totul? se întreba ea oscilînd nepăsătoare între muşeţel şi ceai de lămîie. Nu-şi dăduse seama că tipul avea să se îndrepte spre colină cînd avea să audă cele două cuvinte? Nu. Ea aruncă un pliculeţ de ceai în ceaşcă. Nu ştiuse, pentru că nu mai rostise niciodată acele cuvinte. Iar acum că era într-un spectacol adevărat, îşi spusese replica în pripă.

Ei bine, nu putea retracta, conchise ea. Şi îi părea rău că ea şi Jed nu citiseră acelaşi scenariu.

El nu-i întoarse cuvintele şi nici nu o învălui în bucurie. Din acea clipă fatală, din urmă cu vreo treizeci şi şase de ore, el nu făcu decît ca, sistematic şi subtil, să bată în retragere. Ea se temea că el avea să dea înapoi pînă ar fi dispărut complet.

Nu avea ce să facă. Îşi turnă apa fierbinte în ceaşcă şi aşteptînd ca ceaiul să-şi lase tăria, se apucă să cotrobăie după prăjituri. Nu-l putea forţa pe Jed s-o lase să-i arate cum era să dăruieşti şi să primeşti dragoste. Nu putea decît să-şi ţină promisiunea de a nu-şi mai exterioriza sentimentele. Indiferent cît de mult o durea acest lucru.

Deoarece îi mai rămăsese o fărîmă de satisfacţie, era evident că Bonnie Raitt se înşelase în această privinţă, se gîndi ea. Dragostea îţi dădea într-adevăr satisfacţii. Avea de gînd să se adune şi să-şi continue viaţa, împreună cu el, spera ea. Şi chiar fără el, dacă era nevoie. Socoti că putea începe chiar de acum, ducîndu-se jos şi punîndu-şi la treabă creierul complet treaz.

Cu ceaiul în mînă, ea se îndreptă spre uşă, amintindu-şi în ultima clipă să-şi pună cheile în buzunar şi să încuie. Ura acest lucru, această senzaţie de a nu fi complet în siguranţă în propria ei casă. Din această cauză, era silită să aprindă luminile pe unde mergea.

Odată aranjată în depozit, reluă plictisitoarea muncă de reorganizare a dosarelor pe care le răscolise DiCarlo.

Ca de obicei, liniştea şi munca neîntreruptă o relaxau şi o absorbeau. Îi plăcea să pună fiecare lucru la locul lui, oprindu-se din cînd în cînd să studieze o chitanţă şi

să-şi amintească de emoţia vînzării.

Un press-papiers de patruzeci de dolari, comemorînd Tîrgul Mondial New York. O oglindă de toaletă, marchetată, de trei mii de dolari. Trei însemne pentru reclamă, *Basso, Olympic Ale şi Player Cigarettes*, la o sută nouăzeci, douăzeci şi şapte şi respectiv o sută optzeci şi cinci de dolari.

Jed, rămas pe mijlocul scărilor, *o* privea. Aprinsese luminile în toată casa, ca un copil lăsat singur noaptea. Purta halatul verde şi o enormă pereche de şosete roşii. Ori de cîte ori se apleca să citească o hîrtie, părul îi cădea pe lîngă obraji, încadrîndu-i faţa. Cu un gest natural şi-l dădea spre spate, îndosaria hîrtia şi se întindea după alta.

Bătăile inimii lui, care se acceleraseră cînd văzuse uşa de la hol deschisă, se domoliseră. Chiar şi cu dorinţa care părea să nu-i dea pace ori de cîte ori era în apropiere, el se simţea întotdeauna liniştit privind-o.

Cînd ea se întoarse el deja îşi pusese arma la loc sub haină.

Dora zări silueta şi tresări. Hîrtiile i se împrăştiară în încercarea de a-şi înăbuşi strigătul.

– Ce faci? zise ea furioasă. Încerci să mă sperii de moarte?

– Nu. El coborî în capul scărilor. Ce naiba faci, Conroy? Este trecut de miezul nopţii.

– Ce pare că fac? Exersez menuet. Ruşinată de reacţia ei, Dora se aplecă să adune hîrtiile împrăştiate.

– Erai foarte atrăgătoare. El se ghemui şi îi atinse mîinile. Îmi pare rău că te-am speriat. Cred că erai prea obosită şi nu m-ai auzit.

– Nu-i nimic.

– Ar trebui să fii în pat. El îi ridică uşor capul spre lumină. Arăţi obosită.

– Mulţumesc mult.

– Şi eşti şi coltoasă.

– Nu sînt. Ea trase aer în piept luîndu-şi o alură ofensată. Resping acest termen, atît în calitatea mea de feministă cît şi în cea de iubitoare de cîini.

Stăruitor, el îi dădu părul pe după urechi. Ea reuşise să pareze destul de repede, se gîndi el. Însă ochii îi rămaseră îngrijoraţi şi prudenţi după ce primul val de spaimă dispăru. El deja o făcuse să sufere şi era foarte probabil să o facă din nou.

– Haide sus, iubito.

– Nu am terminat încă.

Jed îşi ridică o sprînceană. În tonul ei se simţea o urmă de resentiment, care îl făcu să se simtă mic şi incredibil de prost.

– Eşti supărată pe mine.

– Nu sînt. Ea îşi îndreptă spatele, inspiră profund şi cu un efort de voinţă dădu veridicitate afirmaţiei. Nu sînt, repetă ea calmă. Dacă nu sînt în apele mele este pentru că mă simt inutilă, trebuind să ţin închis magazinul şi necinstită, mintindu-mi familia.

– Nu trebuie să faci nici unul din aceste lucruri. Nu este nici un motiv ca să nu deschizi mîine şi te-ai simţi mai bine dacă vei lămuri toată situaţia familiei tale.

Ea se gîndi o clipă.

– Am să deschid, hotărî ea, dar n-am să spun familiei. Nu încă. Rămîne să văd cînd am s-o fac.

El vru să o contrazică însă simţi că nu poate. Nu era aceasta aceeaşi logică pe care o folosea şi el ca să-şi liniştească conştiinţa? Nu avea să-i spună despre întîlnirea cu comisarul şi despre hotărîrea lui de revenire în poliţie. Nu încă.

– Haide sus, repetă el. Am să-ţi fac un masaj.

– De ce?

– Pentru că eşti încordată, rosti el printre dinţi. La naiba, Conroy, ce te interesează de ce? Nu trebuie decît să stai acolo întinsă şi să încerci să te simţi bine.

Stîngîndu-şi ochii şi privind printre gene, ea păşi în spate.

– Eşti drăguţ cu mine? De ce? Mă pregăteşti pentru ceva, Skimmerhorn. Intenţionezi să faci ceva ce ştii că nu-mi va plăcea. Ea alergă pe scări după el. Nu-mi ascunde. În timp ce el descuia uşa, ea îi atînse braţul. Te rog. E ceva în legătură cu DiCarlo, nu-i aşa? În legătură

cu tabloul şi cu toată încurcătura asta.

Era mai mult decît atît. Şi mai puţin. El se întrebă dacă nu cumva era laşitate să-i spună doar o parte din adevăr.

– Plec la Los Angeles ca să discut cu şeful lui DiCarlo.

– Winesap? Concentrîndu-se, sprîncenele ei se încruntară. Lui îi era adresat transportul, nu-i aşa?

– Numele şefului este Finley, Edmund J., îi zise Jed. Eu rămîn la ideea că el este creierul.

– Şi crezi că el, Finley, aştepta transportul, că el a aranjat contrabanda?

– Da. El turnă whisky pentru amîndoi. Aşa cred eu.

– Ce ştii despre el?

– Suficient ca să cumpăr un bilet spre Los Angeles. El îi întinse paharul, după care începu să-i prezinte pe scurt informaţiile

– Import-export, murmură ea cînd el termină. Atunci probabil că este colecţionar. În general oamenii care se ocupă de astfel de lucruri sînt. Este posibil să nu fie la curent cu filiera lui DiCarlo, în definitiv, ai zis că este o companie mare. Dar dacă este...

El surprinse licărul din ochii ei şi-şi înăbuşi un oftat.

– Nu te gîndi, Conroy. Poţi deveni primejdioasă cînd gîndeşti.

– Dar gîndesc. Ea ridică paharul şi-l dădu peste cap dintr-o înghiţitură. Şi cred că nu tu eşti cel care ar trebui să stea de vorbă cu Finley, continuă Dora, întinzîndu-i paharul să i-l reumple. Ci eu.

Capitolul 24

– Nu eşti în toate minţile.

– O afirmaţie logică, perfect normală. Deoarece Jed nu schiţă nici un gest ca să-i umple Dorei paharul, ea luă sticla şi şi-l umplu singură. Şi dacă ţi-ai ţine puţin în frîu eul masculin, ai înţelege şi de ce.

– Nu are nimic de a face cu eul. Deşi avea, puţin, şi acest lucru îl scotea din sărite. Are de a face cu simţul realităţii. Nu eşti indicată să abordezi ceva de genul acesta.

– Dimpotrivă. Entuziasmată de idee, ea începu să se plimbe prin cameră, rotindu-şi whisky-ul din pahar, desfătîndu-se cu rolul pe care avea să-l joace. Sînt cea mai indicată. În definitiv, eu am fost victima angajatului lui. Eu, nevinovată, necăjită, voi apela la înţelegerea lui Finley, dacă el, la rîndul lui este nevinovat, sau, deoarece şi eu sînt tot o colecţionară, la imaginaţia lui, dacă este vinovat. Pe scurt, Skimmerhorn, ea se întoarse şi-şi ciocni paharul de al lui, acest rol îmi vine ca turnat.

– Nu, este o probă nenorocită, Conroy.

– În esenţă, este. Dumnezeule, cînd ai de gînd să-ţi mai aduci nişte mobilă aici? În lipsa unui scaun adecvat, cu o mişcare iute ea se aşeză pe masă. Care era planul tău, căpitane, să năvăleşti în biroul lui, cu arma în mînă?

– Nu fi mai ridicolă decît este nevoie.

– M-am gîndit eu că nu. Ai solicita, dacă îmi este permis să-mi imaginez scena, o audienţă ca să discutaţi oficial neplăcuta situaţie, apelînd probabil în final la ajutorul lui în localizarea lui DiCarlo, nu-i aşa? Ea îşi ridică o sprînceană, aşteptînd ca el să confirme sau nu su-

poziția ei. Nu primi însă nici un răspuns. Fără să se teamă, ea continuă: În tot acest timp vei încerca să găsești o fisură în armura lui, dacă într-adevăr are o armură sau o fisură. Vei dobîndi astei o imagine asupra activității pe care o desfășoară, asupra stilului lui, formulîndu-ți o părere documentată asupra culpabilității lui.

– Vorbești ca un avocat sărit, mormăi el. Urăsc avocații.

– Astea-s flecăreli de polițist. Am niște prieteni foarte buni care sînt avocați, iar tata l-a interpretat excelent pe Henry Drummond din piesa *Moștenind vîntul*. Ia să vedem acum. Ea se așeză picior peste picior, halatul deschizîndu-i-se și dezvelindu-i coapsele lungi și catifelate. Cum voi juca eu asta?

– Nu vei juca, Conroy. El vorbi răspicat și-i prinse bărbia în mînă. Nu vei juca.

– Ba da, zise ea imperturbabilă. Pentru că amîndoi știm că este soluția perfectă. Zîmbind, ea îi dădu mîna la o parte de pe bărbia ei și i-o sărută. Poți să vii cu mine, ca să mă ții departe de Rodeo Drive.

Nu exista decît o singură cale prin care ea putea fi lămurită și aceasta presupunea mult calm.

– Dora, nu am nici un indiciu asupra individului. N-am putut obține nici o informație solidă. S-ar putea să fie un tip drăguț și cumsecade care colecționează timbre în timpul liber și care să nu aibă nimic de a face cu contrabanda. Dar este posibil ca DiCarlo să fi fost trăgaciul armei lui. Intrarea în terenul lui este periculoasă, și n-am să-mi asum acest risc cu tine.

– De ce? zise ea încet. S-ar putea crede că nu-ți sînt indiferentă.

El își afundă mîinile în buzunare.

– La naiba, știi doar că țin la tine.

– Știu că vrei, dar a ține la cineva este cu totul diferit. Totuși, este drăguț să auzi așa ceva.

– Nu mă ameți cu chestii din astea. El nu trebuia să se lase din nou ademenit de ea în primejdioasa discuție pe tema sentimentelor. Problema este Finley. Dacă este implicat, nu va trebui decît să-și arunce o privire ca să

vadă ca prin sticlă prin feţişoara asta drăguţă a ta.

– Vai, vai, într-o singură noapte îmi spui că ţii la mine şi că sînt drăguţă. Mi se topeşte inima.

– Ar trebuie să te pocnesc, zise el printre dinţi.

– Dar n-o vei face. Ea zîmbi şi întinse o mînă. Latri mult şi muşti puţin, ăsta eşti tu, Skimmerhorn. Hai să ne culcăm. O să lămurim treaba asta mîine dimineaţă.

– Nu avem nimic de lămurit. Eu plec, iar tu rămîi.

Dora îşi lăsă mîna să cadă, deznădăjduită.

– Nu ai încredere în mine. Asta este, nu-i aşa? Ea îşi apucă buza de jos cu dinţii încercînd să-i oprească tremuratul, însă vocea i se îngroşă emoţionată, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu se pune problema încrederii. El îşi scoase o mînă din buzunar şi şi-o trecu prin păr. Nu o lua ca pe ceva personal.

– Dar cum să o iau? Prima lacrimă se rostogoli, lăsîndu-i o dîră solitară pe obraz. Ochii îi străluceau înotînd în lacrimile durerii. Nu înţelegi că trebuie să fac ceva? Că nu pot să mai stau în umbră după ce eu şi casa am fost violate în felul în care am fost. Nu mai pot răbda, Jed. Nu pot să mai suport ca tu să te gîndeşti la mine ca la o victimă neajutorată care ţi-a apărut în cale.

– Încetează. Lacrimile ei îl făcură să se simtă neputincios, îl vlăguiră. Vino aici, iubito. Nu plînge. Stîngaci, el îşi puse mîna pe părul ei. Nu pot să suport. Tandru, el îi sărută buzele tremurătoare. Eu nu te consider o neajutorată.

– Atunci o inutilă, zise ea cu un suspin zguduitor.

– Nici. El îi şterse lacrimile cu degetele şi era pe punctul de a implora. Nu eşti pregătită pentru aşa ceva. Dacă tipul va bănui ceva, totul se poate nărui înainte de a începe.

Ea îşi trase nasul şi îşi lipi faţa de gîtul lui.

– Tu ai bănuit...?

– Poftim?

– Tu ai bănuit ceva? îl întrebă ea pe un ton normal. Trăgîndu-se în spate Dora îi zîmbi fără cea mai mică urmă de remuşcare. Ai crezut, nu-i aşa? Rîzînd, ea îl

bătu uşor pe obraz, în timp ce el o fixă cu ochii înfuriaţi şi pătrunzători. Să nu te simţi prea prost, Skimmerhorn. Ţi-am spus că odată am fost bună. Ea ridică din nou paharul ca să toasteze. Şi sînt foarte, foarte bună. Şi asta nu a fost decît o reprezentaţie improvizată.

– Poate că am să te pocnesc cu adevărat. Dacă vei mai izbucni vreodată aşa în lacrimi, jur că am s-o fac.

– Te-am făcut să te simţi ca un caraghios, nu-i aşa? Ea oftă profund. Uneori duc dorul scenei. Apoi ridică din umeri. Însă nu prea des. Fii sigur, căpitane, domnul Finley ăsta al nostru va vedea exact ce voi vrea eu să vadă. Am să cînt la el ca la un acordeon.

Dora se putea descurca. El ura siguranţa pe care i-o oferea faptul că ea se putea descurca perfect.

– Şi dacă îmi pierd într-atît minţile încît să fiu de acord cu această idee creaţă, vei face exact ce ţi se va spune?

– Nu, dar voi încerca să fac exact ce mi se spune. Jed, nu mergem decît ca să-l tragem de limbă.

Aşa se gîndise şi el, dar voia să afle în ce ape se scaldă individul şi voia să-l facă să muşte din momeala lui.

– Nu vreau să păţeşti ceva.

Ea se înmuie toată, ochi, gură, inimă.

– Ăsta este unul din cele mai frumoase lucruri pe care mi le-ai spus.

– Dacă îţi va face ceva, îl omor.

Zîmbetul ei delicat pieri.

– Nu pune pe umerii mei o asemenea greutate. În regulă? Mă sperie.

El o ridică de pe masă şi o coborî pe podea.

– Conroy, am zis că nu cred că eşti neajutorată, că nu cred că eşti inutilă, dar nu ţi-am spus niciodată ce cred că eşti.

– Nu, nu mi-ai spus. Ea se strîmbă şi se încordă.

– Eşti importantă, rosti el simplu, topindu-i inima. Foarte importantă.

Pînă a doua zi la prînz, Dora simţi că măcar o parte din viaţa ei revenise la normal. Magazinul se deschisese.

Prima vînzare îi încălzi într-atît sufletul, încît îi făcu clientului un rabat de zece la sută. Cînd Lea veni să o ajute la afluenţa de după-amiază, Dora o întîmpină cu o îmbrăţişare fierbinte.

Rîzînd, Lea se descătuşă din strînsoare.

– Ce înseamnă asta? Ai cîştigat la loterie?

– Mai ceva. Am deschis magazinul.

Lea îşi dezbrăcă paltonul şi-şi înfoie părul.

– Nu mi-ai explicat niciodată de ce a fost închis.

– Prea complicat, zise Dora plină de vervă. Am avut nevoie de cîteva zile ca să mă liniştesc.

– Spargerea te-a afectat mai mult decît ai lăsat să se vadă. Lea înclină satisfăcută din cap. Am ştiut eu.

– Cred că aşa e. Oricum am avut o serie de vizitatori şi am cumpărat din nou de la patiserie acele fursecuri cu umplutură de ciocolată. Lea inspiră adînc.

– Cum o să reuşesc eu să dau jos cele două kilograme care le-am pus în timpul sărbătorilor?

– Cu voinţă.

– Corect. Oh, mama mi-a spus să te întreb despre tablou.

Cutia cu fursecuri aproape că-i scăpă Dorei printre degete.

– Tablou?

– Ceva în legătură cu un tablou pe care i l-ai împrumutat şi pe care pe urmă i l-ai luat înapoi. Lea renunţă la voinţă şi alese un fursec glazurat. S-a gîndit să i-l cumpere tatei de ziua Sfîntului Valentin. Se pare că tata a prins drag de el.

– Oh... l-am vîndut. Cel puţin ăsta era adevărul, îşi aminti ea. Mai păstra încă în cutia de bijuterii, ca pe o scrisoare de dragoste, cei optzeci de dolari de la Jed.

– Te simţi bine? Ochii pătrunzători ai Leei priviră chipul Dorei. Pari puţin agitată.

– Hmmm? Nu, mă simt bine. Intru din nou în horă. De fapt, sînt puţin împrăştiată. S-ar putea să plec mîine la Los Angeles pentru cîteva zile.

– Pentru ce?

– Se află acolo o firmă importantă cu care aş vrea să

intru în legătură. Nu vreau să închid din nou magazinul. Nu era nici un motiv, îşi zise ea, de vreme ce Brent trăgea toate sforile ca să asigure protecţia poliţiei.

– Nu-ţi face grijă. Eu şi cu Terri ne vom descurca. Telefonul de pe tejghea sună de două ori. Lea ridică dintr-o sprînceană. Vrei să răspund eu?

– Nu. Dora îşi alungă senzaţia de vinovăţie pe care o simţea şi ridică receptorul aflat la cîţiva centimentri de mîna ei. Bună ziua, *Salonul Dorei.*

– Vă rog, aş dori să vorbesc cu domnişoara Isadora Conroy.

– La telefon.

– Domnişoară Conroy. De la biroul lui din Los Angeles. Winesap îşi îndreptă atenţia asupra însemnărilor minuţios repetate. Vă vorbeşte, Francis Petroy.

– Da, domnule Petroy, zise Dora în clipa în care Lea se întoarse ca să întîmpine un client.

– Sper că nu vă deranjez, însă numele şi numărul dumneavoastră de telefon mi-au fost date de o doamnă Helen Owings din Front Royal, Virginia.

– Da. Degetele Dorei se încordară pe receptor. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Mai degrabă aş spune ce putem face unul pentru celălalt. Winesap citi de pe însemnări cuvintele „chicotit jovial" şi dîndu-şi toată silinţa reuşi să obţină efectul precizat. În legătură cu o pictură pe care aţi cumpărat-o de la o licitaţie în luna decembrie. Un Billingsly.

Toată saliva din gura Dorei se evaporă.

– Da, ştiu despre ce vorbiţi. Tabloul abstract.

– Exact. Întîmplător colecţionez lucruri abstracte. M-am specializat în artişti necunoscuţi, într-o regretabil de mică măsură, înţelegeţi.

– Desigur.

– Mi-a fost imposibil să particip la acea licitaţie, o problemă urgentă în familie. Speranţele mi-au crescut puţin cînd doamna Owings m-a informat că tabloul a fost vîndut unui comerciant şi unui colecţionar.

– De fapt, zise Dora, încercînd să cîştige timp, sînt puţin dintr-amîndouă.

– Oh, vai de mine. El începu să răsfoiască prin hîrtii. Nicăieri numeroasele lui însemnări, nu făceau referire la un asemenea răspuns. Vai de mine.

– Dar întotdeauna mă interesează ofertele ferme, domnule Petroy. Poate doriţi să veniţi să vedeţi tabloul. Mă tem că acest lucru nu se va putea decît spre sfîrşitul săptămînii viitoare. Ea se opri, mimînd răsfoirea agendei. Programul meu este puţin cam încărcat pînă atunci.

– Este excelent. De-a dreptul excelent. Uşurat, Winesap, îşi tamponă transpiraţia de pe gît cu batista. Ce zi vă convine, domnişoară Conroy?

– V-aş putea programa joi, să zicem la două?

– Perfect. Grăbit, Winesap mîzgăli data. Sper să păstraţi pînă atunci tabloul. N-aş vrea să ratez ocazia.

– O nici eu nu aş vrea să o ratez. Ea zîmbi răutăcios spre perete. Am promis, că nu-l voi da pînă nu vom discuta condiţiile. Aveţi un număr de telefon unde să pot suna în caz că intervine ceva?

– Sigur. Conform instrucţiunilor, Winesap spuse numărul de telefon al uneia din filialele lui Finley din New Jersey. În timpul orelor de serviciu, zise el. Numărul de telefon particular este secret.

– Înţeleg perfect. Atunci pe joia viitoare, domnule Petroy.

Ea închise, prea furioasă ca să se poată bucura de senzaţia de mîndrie. O lua drept tîmpită, se gîndi ea clocotind. Ei bine, DiCarlo, sau Finley, sau Petroy sau cum dracu' te-o fi chemînd, te aşteaptă o surpriză nu prea plăcută.

– Lea, trebuie să plec o oră. Dacă se întoarce Jed, spune-i că trebuie să vorbesc cu el.

– Bine, dar unde... Lea se întrerupse şi, punîndu-şi pumnii în şolduri rămase cu privirea fixată pe uşa care se închidea.

Ar fi trebuit să sune mai întîi Dora reveni în parcare după o încercare fără succes la secţia de poliţie. Locotenentul Chapman era „pe cîmp". Suna de parcă s-ar fi dus să vîneze fazani, se gîndi ea morocănoasă.

Cum ar fi trebuit să anunțe că intrase în legătură cu contrabandiștii cînd nu era nimeni în preajmă căruia să-i spună? Zări atunci mașina lui Jed și-și îngădui să surîdă. El urma să învețe că nu era singurul care putea să gîndească.

Îl găsi în depozit, vopsind liniștit rafturile.

– Aici erai. Regret că trebuie să folosesc aceste cuvinte banalizate, dar unde este polițistul atunci cînd ai nevoie de el?

El continuă să vopsească.

– Dacă aveai nevoie de un polițist, ar fi trebuit să suni la 911.

– M-am dus direct la sursă. Vrînd să prelungească suspansul, ea își dezbrăcă haina. Însă Brent nu era acolo. Cum se face că le ziceți „cîmp" zonelor voastre de acțiune? Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreun cîmp prin Philadelphia.

– Micul nostru mod de a-i impresiona pe civili. De ce aveai nevoie de Brent?

– Pentru că, ea făcu o pauză teatrală, am luat contact.

– Cu ce?

– Cu cine, Skimmerhorn, nu fi obtuz. Am primit un telefon de la domnul Petroy, numai că nu cred că era domnul Petroy. S-ar fi putut să fi fost DiCarlo, însă vocea nu se potrivea. Poate că se deghizase, dar sînt destul de bună la voci. Poate a pus pe altcineva să dea telefon, zise ea gînditoare. Sau poate că a fost Finley, dar...

– Stai jos, Conroy. Jed așează pensula pe capacul cutiei cu vopsea. Încearcă un Jack Webb.

– Un Jack Webb? Oh! Ochii ei se luminară. Doar faptele. Am înțeles.

– Ești de-a dreptul afurisită. Stai jos.

– În regulă. Ea se așeză și se imaginâ completînd un raport. Ca urmare, relată întreaga conversație telefonică cu cea mai mare precizie, complet și fără înfloriturî. Cum a fost? întrebă ea cînd termină.

– Unde naiba ți-a fost mintea cînd ai stabilit întîlnirea

cu el fără să mă consulți?

Ea se așteptase ca el să fie impresionat, nu enervat.

– Trebuia să fac ceva, nu-i așa? N-ar fi bătut la ochi dacă un comerciant ezită să se întîlnească cu el? Spatele lui Jed se încordă defensiv. Însă este destul de dubios. Un colecționar de artă interesîndu-se de opera unui pictor care poate nici nu există. L-am verificat pe Billingsly. Nu există nici un Billingsly, așa că de ce s-ar deranja cineva să dea de un tablou al lui Billingsly? Pentru că, zise ea, ridicînd un deget ca să accentueze, dorește Monet-ul.

– Splendid, Conroy. Al naibii de strălucitor. Dar nu asta este esența chestiunii.

– Bineînțeles că e. Ea expiră prelung, fluturîndu-și bretonul. M-a luat drept proastă. O fi crezut că sînt vreo bălciocăreasă hapsînă care nu-și deosebește fundul de o vază de porțelan, însă va constata că se înșeală amarnic.

– Nici chestia asta nu atinge miezul problemei. Trebuia să-l amîni pînă mă întorceam.

– M-am descurcat foarte bine și singură, mulțumesc. Nu sînt o idioată.

– Ai instalat pe sistemul telefonic asterics-69?

Chipul ei păli.

– Poftim?

– Rechemarea apelului. Apeși o serie de butoane și telefonul tău sună la ultima persoană care te-a căutat.

– Oh! Deoarece vîntul îi înecase toate corăbiile, ea își examină unghiile. Da. Cred că am.

El îi privi atent capul plecat.

– Bănuiesc că nu ai încercat?

– Nu mă pot gîndi la tot, mormăi ea. Optimistă, ea își ridică privirea. Putem să încercăm acum.

– De cînd m-am întors eu telefonul a sunat de trei ori.

– Oh! Ea se ridică de pe scaun. Haide, dă-i drumul. Spune-mi c-am dat totul peste cap.

– Nu mai este nevoie, ai făcut-o tu deja. O mîngîie pe păr. Nu te supăra prea tare, Nancy Drew, chiar și

detectivii amatori o mai dau în bară din cînd în cînd.

Ea îi împinse mîna la o parte.

– Fă pași, Skimmerhorn.

– Mă voi gîndi împreună cu Brent cum să ne ocupăm joi de Petroy. Pînă atunci ne vom întoarce.

– Vă veți întoarce? Pleci undeva împreună cu Brent?

– Nu, noi doi plecăm. El își afundă mîinile în buzunare. Nu era bucuros de turnura pe care o luase situația, însă ceea ce făcuse ea fusese logic. Mîine plecăm la Los Angeles.

– O voi face? Își duse mîna în dreptul inimii, după care sări în brațele lui. Într-adevăr am s-o fac, repetă ea. Emoționată de această perspectivă, îi acoperi fața lui Jed cu sărutări. Știam eu că ai să vezi lucrurile la fel ca mine.

– Nu le-am văzut. Am votat contra. Nu avea de gînd să recunoască că văzuse simpla frumusețe a ideii ei și o recomandase lui Brent.

– N-are importanță. Îl sărută din nou, profund. Mîine? zise ea dîndu-se în spate. Dumnezeule, ce repede! Trebuie să mă hotărăsc ce toalete să îmbrac.

– În ciuda tuturor eforturilor el nici nu te va vedea.

– Bineînțeles că mă va vedea. Se opri, încruntîndu-se. Cum îl vom face să dorească să mă vadă?

– Îl vei suna și-i vei spune exact ce-ți voi zice eu.

– Înțeleg. Înclină capul și-și ridică o sprînceană. Mi-ai scris scenariul, Skimmerhorn? Învăț repede. Pot să-l memorez într-o clipă.

– Fă doar ce ți se spune.

La Los Angeles, Winesap intră în biroul lui Finley cu o încruntătură îngrijorată pe chip.

– Domnule Finley. Domnișoara Conroy este pe linia doi. Așteaptă să vorbească cu dumneavoastră.

– Chiar așa? Finley închise dosarul pe care îl studia, și-și împreună mîinile deasupra acestuia. O întorsătură interesantă!

Mîinile lui Winesap se frîngeau agitate.

– Domnule Finley, cînd am vorbit mai devreme cu

dînsa mi s-a părut destul de cooperantă. Nu ani menţionat deloc legătura mea cu dumneavoastră. Nu ştiu ce ar putea să însemne asta.

– Atunci vom afla, nu-i aşa? Stai jos, Abel. El ridică receptorul şi, zîmbind, se lăsă pe spătarul scaunului. Domnişoara Conroy? Sînt Edmund Finley.

El ascultă, zîmbetul devenindu-i tot mai larg şi mai funebru.

– Mă tem că nu vă pot urmări, domnişoară Conroy. Întrebaţi de unul din angajaţii mei – Anthony DiCarlo? Înţeleg. Înţeleg. El ridică de pe birou un cuţit pentru hîrtii şi-i încercă vîrful ascuţit pe unul din degete. Sigur, înţeleg, dacă vi se pare că o întîlnire este importantă. Nu ştiu, dacă am să vă pot ajuta cu ceva. Am spus poliţiei tot ce ştiam despre inexplicabila dispariţie a domnului DiCarlo, ceea ce, din nefericire, a fost mai nimic. Foarte bine, adăugă el după un moment. Dacă sînteţi de părere că nu puteţi discuta problema prin telefon, aş fi bucuros să vă întîlnesc. Mîine? Sprîncenele lui se ridicară. El zgîrie uşor dosarul Conroy cu vîrful cuţitului. Este un anunţ surprinzător. Viaţă şi moarte? Finley cu greu îşi stăpîni chicotitul. Să văd dacă se poate aranja. Vreţi să aşteptaţi? Am să transfer legătura asistentului meu. El îmi va verifica programul. Aştept cu nerăbdare să vă întîlnesc.

Cu un gest bombastic, Finley apăsă pe butonul de aşteptare.

– Fă-i o programare la ora patru.

– Aveţi o întîlnire la trei şi jumătate, domnule.

– Fă-i programare la ora patru, repetă Finley.

– Da, domnule. Winesap apucă receptorul cu mîna lui transpirată şi preluă legătura. Domnişoară Conroy? Vă vorbeşte Abel Winesap, secretarul domnului Finley. Doriţi o întîlnire pentru mîine? Mă tem că singura oră liberă în programul domnului Finley e patru. Da? Aveţi adresa? Excelent. Vă vom aştepta.

– Minunat. Finley îşi înclină capul aprobator cînd Winesap aşeză în furcă receptorul. Pur şi simplu minunat. „Proştii dau năvală", Abel. Deschise din nou dosarul

Dorei şi zîmbi sincer. Aştept cu nerăbdare întrevederea. Anulează-mi toate întîlnirile de mîine. Nu vreau nici un fel de zăpăceală cînd mă voi întîlni cu domnişoara Isadora Conroy. Va avea toată atenţia mea.

– Mîine la patru, zise Dora întorcîndu-se spre Jed. Mi s-a părut tulburat dar cooperant, amabil dar rezervat.

– Iar tu ai dat senzaţia că te afli în pragul isteriei, dar te-ai stăpînit bine.

Cu toate că nu voia să arate că era impresionat, el ridică faţa Dorei şi o sărută.

– N-a fost rău, Conroy. N-a fost rău deloc.

– Mai este ceva. Deşi ar fi vrut, ea nu-l luă de mînă. Dacă ar fi făcut-o, el şi-ar fi dat seama că era îngheţată. Cred că tocmai am vorbit cu domnul Petroy.

– Finley?

– Nu.

Ea încercă să zîmbească. Secretarul lui, Winesap.

Capitolul 25

Dora era încîntată şi impresionată cînd taxiul opri în faţa unei construcţii cu tencuială roz care era hotelul *Beverly Hills*.

– Ei bine, Skimmerhorn, mă surprinzi. Te revanşezi pentru faptul că nu mi-ai făcut onoarea unei nopţi la hotelul *Plaza* din New York.

– Camera este rezervată pe numele tău. Jed o privi pe Dora cum îşi oferi graţios mîna portarului. Gestul era al unei femei care toată viaţa n-ar fi făcut altceva decît să coboare din limuzine. Va trebui să te cazezi pe baza cărţii de credit.

Ea îi aruncă o privire zdrobitoare peste umăr.

– Mulţumesc mult, risipitorule.

– Voiai să faci reclamă faptului că ai venit aici însoţită? o întrebă el cînd Dora intră în hol. Şi încă de un poliţist?

– Ai uitat „fost"

– Aşa este, mormăi el aşteptînd ca Dora să se cazeze. Ultraelegantul hol al hotelului *Beverly Hills* nu i se păru locul potrivit pentru a-i spune că termenul de „fost" nu avea să se mai aplice multă vreme.

Dîndu-i recepţionerului cartea de credit pentru verificare, Dora îşi roti ochii prin hol, discret, în căutarea stelelor de cinema.

– Am să te taxez pentru asta, Skimmerhorn.

– A fost ideea ta să vii.

Destul de adevărat.

– Atunci am să te taxez pentru purtarea ta. Primi cartea de credit înapoi, şi două chei, una dîndu-i-o hamalului care aştepta. Nu toţi sîntem rentieri.

– Unii însă, zise el strecurîndu-şi braţul în jurul taliei ei, au plătit costul călătoriei.

Era impresionată de maniera naturală în care Jed o ţinuse înlănţuită cît timp îşi urmaseră bagajele la lift şi mai departe în cameră.

Dora se descălţă rapid şi se apropie de fereastră ca să admire priveliştea. Nu există nimic mai californian ca acele gazoane bogate; ca acei palmieri maiestuoşi, ca acele vile confortabile, se gîndi ea.

– N-am mai fost la Los Angeles de la cincisprezece ani. Am stat atunci la un hotel incredibil de prost din Burbank, în timp ce tata a jucat alături de Jon Voight, într-un film mic şi uitat. Nu a fost esenţial pentru cariera nici unuia din ei.

Ea îşi întinse spatele şi-şi roti umerii.

– Cred că sînt o snoabă. O snoabă de pe Coasta de Est, pentru că Los Angeles-ul nu este pe placul meu. Mă face să mă gîndesc la inutilele farduri de ochi şi la designeri de iaurturi. Sau la designerii fardurilor de ochi şi inutilele iaurturi. În definitiv, cine are într-adevăr nevoie de iaurt în viaţă? Ea se întoarse, zîmbetul ei devenind deodată încurcat văzînd că el continua să o fixeze. Ce este?

– Nimic. Uneori îmi place să mă uit la tine.

– Oh!

Observînd că afirmaţia o bucură şi în acelaşi timp o făcu să roşească, el îi întoarse zîmbetul.

– Arăţi bine, Conroy. Chiar şi cu bărbia aia ascuţită a ta.

– Nu este ascuţită. Ea şi-o frecă protectoare. Este delicat dăltuită. Ştii, poate ar fi trebuit să fi rezervat un apartament. Camera asta este aproape cît o debara. Sau poate putem merge puţin prin oraş, să mîncăm ceva şi să inspirăm puţin smog.

– Eşti agitată.

– Bineînţeles că nu sînt. Ea îşi aruncă geamantanul pe pat şi începu să-l desfacă.

– Eşti agitată, repetă el. Vorbeşti mult cînd eşti agitată. De fapt, vorbeşti prea mult tot timpul, însă bol-

boroseala are alt stil cînd eşti agitată. În plus nu-ţi poţi ţine mîinile liniştite. El i le atinse uşor.

– Evident, am devenit prea previzibilă. Primul semn rău într-o legătură.

Jed o răsuci spre el, continuînd să o ţină de mîini.

– E normal să fii agitată. Aş fi mai îngrijorat dacă n-ai fi.

– Nu vreau să-ţi faci griji. Deoarece nu voia, dorea din tot sufeltul ca mîinile să i se relaxeze într-ale lui. Îmi va fi bine. Nu este decît tracul dinaintea premierei.

– Nu trebuie să faci asta. Pot să mă duc eu în locul tău la întîlnire.

– Niciodată nu dau dublurii şansa de a-mi fura succesul. Ea inspiră şi expiră profund de două ori. Mă simt bine. Aşteaptă să vezi cronicile.

Doarece era atît de evident că avea nevoie de el, Jed se complăcu în joc.

– Ce obişnuiai să faci înainte de premieră?

Gîndindu-se, ea se aşeză pe marginea patului.

– Mă plimbam mult de colo-colo. Mersul face bine. Îmi repetam replicile în cap ca să depăşesc momentele de blocare. Mă schimbam din hainele de stradă într-un halat, ca şi cum aş fi năpîrlit. Făceam vocalize. Obişnuiam să rostesc multe chestii greu de pronunţat.

– Ca de pildă?

– Capra crapă piatra în patru, genul ăsta de lucruri. Zîmbind. ea îşi mişcă rapid limba printre dinţi. Trebuie să-ţi mlădiezi limba.

– A ta mi s-a părut întotdeauna destul de mlădioasă.

– Mulţumesc. Rîse şi-şi ridică privirea spre el. Ai făcut treabă bună, Skimmerhorn. Mă simt mai bine.

– În regulă. Cu un gest frăţesc el îi răvăşi părul, după care se întoarse spre telefon. Am să comand ceva de mîncare în cameră, după care vom relua repetiţiile.

Dora gemu şi se aruncă pe pat.

– Urăsc regizorii severi.

El însă nu se lăsă. Două ore mai tîrziu, după ce mîncaseră, se contraziseseră, discutaseră toate împrejurările imprevizibile, el era încă nemulţumit. Încruntîndu-se

la uşă o ascultă făcînd exerciţii de dicţie în baie.

Era o chestie simplă, se asigură el. Nu prea riscantă. Şi-şi luase toate măsurile ca şi cea mai mică fărîmă de risc să fie eliminată.

Afară de erau singurele cuvinte care îl obsedau.

Uşa se deschise şi Dora apăru îmbrăcată într-un taior roşu care îi etala liniile superbe ale trupului ei sexy, reliefîndu-i picioarele de o manieră care l-ar fi făcut pe orice bărbat să saliveze.

– Pe care zici să-i pun? Ea ţinea lîngă lobul fiecărei urechi două feluri diferite de cercei. Pe cei atîrnători sau bumbii?

– De unde naiba să ştiu eu?

– Bumbii, hotărî ea. Sînt mai discreţi. Îi fixă în urechi şi continuă: Am uitat că te simţi mult mai bine odată ce ai îmbrăcat costumul. Se descătuşează încordarea nervilor care menţine adrenalina ridicată. Ea se întinse după peria veche din argint.

– Arăţi superb. El trebui să-şi dreagă glasul. Acum poţi să încetezi cu ferchezuitul.

– A te pieptăna nu înseamnă că te ferchezuieşti. Este ţesălat în toată regula. Trecîndu-şi din nou peria prin păr, ea surprinse în oglindă privirea lui Jed. Pot să jur că eşti mai agitat decît mine, zise ea.

– Să nu te abaţi de la plan şi să încerci să ţii minte tot ce vezi. Nu aduce în discuţie subiectul tabloului. Nu ai nici o idee despre pictură. Încearcă să-l examinezi amănunţit pe Winesap. Se fac cercetări asupra trecutului lui, dar vreau să cunosc şi impresiile tale, nu speculaţiile tale, impresiile tale.

– Ştiu. Răbdătoare, puse deoparte peria. Jed, ştiu exact ce să fac şi cum. Este simplu. Mai simplu pentru că aş fi făcut poate exact acest lucru dacă nu aş fi ştiut de tablou. Este un pas logic.

– Păzeşte-ţi fundul.

– Dragule, contez pe tine pentru treaba asta.

Dora era impresionată de modul în care era decorată anticamera biroului lui Finley. Rotindu-şi privirea de jur

împrejur ea încercă să reţină orice amănunt important. După cum bănuise, el era colecţionar şi pasiunea lor comună avea să le ofere un fundament solid. Mîinile îi erau înghe ţate. Asta era bine. Nervozitatea sincer ă pe care şi-o plănuise era exact elementul necesar care-i trebuia ca să marcheze caracterul vizitei ei.

Era greu să rămînă în pielea personajului, să-şi păstreze starea de agitaţie cînd de fapt ar fi vrut să se plimbe de colo-colo şi să examineze comorile lui Finley. Avea un respect deosebit pentru cei care îşi împodobeau sala de aşteptare cu vaze din malachit şi figurine din lemn de chiparos. Canapeaua pe care stătea nu era o imitaţie. Era un *Chippendale* vechi, se gîndi Dora cu respect, în stil rococo. Sincer spera ca Finley să se dovedească a fi curat. Ar fi vrut să dezvolte o relaţie de afaceri.

Dar dacă nu era...

Acest gînd o făcu să-şi recapete starea de agitaţie. Îşi aranjă broşa de la rever, îşi netezi fusta, îşi privi ceasul.

La naiba, era patru şi zece, îşi zise ea. Cît mai avea de gînd să o facă să aştepte?

– Excelent. Excelent, murmură Finley urmărind imaginea Dorei pe ecran. Era încîntătoare, exact cum şi-o imaginase studiind fotografiile şterse de ziar pe care Winesap le descoperise la rubricile „Spectacol" şi „Stil". Toaleta evidenţia un talent înnăscut pentru culoare şi linie, dar şi o predilecţie pentru feminitate. El respecta femeile care ştiau să se pună în valoare.

Îi plăcea felul în care mîinile ei se mişcau neobosite prin păr, peste corp. Nervozitate, se gîndi el, mulţumit. Un păianjen dobîndea mai multă satisfacţie de la o muscă intrată în panică decît de la una resemnată. Însă în ciuda stării de agitaţie, observă el, ochii ei erau atraşi iarăşi şi iarăşi de piesele colecţiei lui. Acest lucru îl flata.

Aveau să se înţeleagă foarte bine împreună, conchise el. Într-adevăr foarte bine.

El îşi sună secretara de cabinet. Era momentul

să înceapă.

– Domnul Finley vă poate primi acum.

– Mulțumesc. Dora se ridică, își puse geanta sub braț și o urmă pe femeie prin ușile duble.

Cînd intră, Finley zîmbi și se ridică.

– Domnișoară Conroy, îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

– Sînt bucuroasă că ați putut să mă primiți. Ea traversă camera, ce avea un covor ca o mare albă, și-i cuprinse mîna întinsă. Prima ei impresie fu a unei forțe vitale, sănătoasă și bine canalizată.

– Părea să fie important pentru dumneavoastră. Ce vă pot oferi? Cafea, ceai sau poate un vin?

– Vin ar fi minunat.

– *Pouilly Fum,* Barbara. Vă rog, luați loc, domnișoară Conroy. Faceți-vă comodă. Cu un gest calculat, ca s-o dezarmeze, el ocoli biroul și se așeză pe scaunul de lîngă ea. Cum a fost călătoria?

– Lungă. Surîsul Dorei fu trecător. Dar n-ar trebui să mă plîng. Vremea acasă începuse să se strice. Dar desigur, mîine va trebui să mă întorc.

– Atît de curînd! Ochii lui vioi străluciră de curiozitate. Sînt flatat că o tînără așa drăguță a făcut atîta drum doar ca să mă vadă.

Secretara desfăcu sticla: Evident, se gîndi Dora, îndatoririle acesteia o includeau și pe cea de servantă. Secretara îi dădu lui Finley dopul și picură puțin vin în paharul lui, pentru a-și da consimțămîntul.

– Da, zise el după ce plimbă vinul prin gură înainte de a-l înghiți. Este bun. După ce termină de umplut cele două pahare, secretara se retrase pe nesimțite. Finley își ridică paharul. În sănătatea dumneavoastră, domnișoară Conroy, și pentru un drum bun spre casă.

– Mulțumesc. Era un vin bun, mătăsos pe limbă, cu un buchet discret. Știu că s-ar putea să vi se pară o prostie faptul că am bătut atîta drum doar ca să vă văd, domnule Finley, dar sincer, m-am simțit silită. Prefăcîndu-se copleșită, Dora își plecă ochii în vinul auriu și-și încordă degetele pe piciorul paharului. Acum că am

ajuns aici, nu ştiu de unde să încep.

– Îmi dau seama că sînteţi supărată, zise Finley cu blîndeţe. Nu vă grăbiţi. Mi-aţi spus la telefon că este ceva în legătură cu Anthony DiCarlo. Sînteţi... El se opri atent. O prietenă?

– Oh, nu! Groaza îi cuprinse glasul, îi cuprinse ochii pe care şi-i ridică iarăşi spre Finley. Îşi aminti de vocea lui DiCarlo şoptindu-i la ureche, ca să-şi imprime glasului răguşeala revoltei. Nu. Domnule Finley, trebuie să vă întreb cît de mult ştiţi despre el.

– Personal? Gîndindu-se, el îşi ţuguie buzele. Mă tem că nu cunosc prea mult despre angajaţii filialelor mele. Compania este foarte mare acum şi din păcate acest lucru depersonalizează chestiunile. Am avut o întîlnire aici înainte de Crăciun. N-am remarcat nimic neobişnuit. A părut la fel de competent ca de obicei.

– Înseamnă că lucrează la dumneavoastră de ceva timp?

– Cred că de şase ani. Aproximativ. El mai gustă din vin. I-am studiat dosarul de cînd cu această dispariţie stranie pentru a-mi reîmprospăta memoria. Are o fişă excelentă în cadrul companiei. Domnul DiCarlo a urcat pe scara ierarhică a corporaţiei relativ repede. A demonstrat iniţiativă şi ambiţie, faţă de care eu mă arăt recompensator. Ştiţi, provine dintr-un mediu sărac.

Văzînd că ea nu făcu decît să scuture din cap, el zîmbi şi continuă:

– Asemeni mie. Dorinţa de autodepăşire este ceea ce eu respect la un angajat şi de asemenea am tendinţa să recompensez. În calitatea de director executiv al uneia din filialele mele, s-a dovedit o persoană de nădejde şi pricepută. Finley zîmbi din nou. În afacerea mea trebuie să fii priceput. Mă tem foarte mult de înşelătorie. După cum reiese din fişa domnului DiCarlo, dînsul nu este o persoană care să-şi neglijeze astfel responsabilităţile.

– Cred... cred că ştiu unde se află.

– Serios? În ochii lui Finley se întrezări o fulgerare.

– Cred că este în Philadelphia. Încercînd parcă să capete curaj, ea luă o sorbitură rapidă, şi-şi lăsă mîna

să tremure uşor. Cred că... mă urmăreşte.

– Vai de mine! Finley îi atinse mîna. Să vă urmărească? Ce vreţi să spuneţi?

– Scuzaţi-mă. Nu are sens. Lăsaţi-mă să o iau cu începutul.

Ea îi spuse povestea bine, cu numeroase páuze ca să-şi cîştige stăpînirea de sine şi cu o întrerupere importantă ca să-i descrie atacul.

– Şi nu înţeleg, sfîrşi ea, cu ochii umezi şi strălucitori. Nu înţeleg de ce.

– Vai de mine, ce grozăvie vi s-a întîmplat. Finley era cuprins de compasiune în timp ce în minte i se învîrteau fel de fel de calcule. Se părea că DiCarlo nu menţionase cîteva amănunte semnificative, se gîndi el. În raportul lui nu existase nici o referire la încercarea de viol sau la vecinul venit în ajutor. Aşa se explicau vînătăile de pe chipul lui de la ultima şi decisiva lor întîlnire.

– Vreţi să-mi spuneţi, începu Finley, pe un ton uşor şocat, că persoana care v-a spart magazinul, care v-a atacat, era Anthony DiCarlo.

– I-am văzut chipul. Prefăcîndu-se copleşită, Dora îşi acoperi faţa cu mîna. N-am să i-l uit niciodată. Şi l-am identificat şi la poliţie. A ucis un ofiţer de poliţie şi o femeie, domnule Finley. A rănit grav o altă clientă de-a mea. Amintirea doamnei Lyle o făcu să verse prima lacrimă. Iertaţi-mă. Am fost atît de supărată, de înfricoşată. Mulţumesc, reuşi ea să rostească, atunci cînd Finley îi oferi galant batista. Vedeţi, nimic din toate acestea nu are sens. El nu a făcut decît să fure nişte lucruri lipsite de valoare. De la doamna Lyle, clienta mea, la fel, nu a luat decît un cîine de porţelan, o statuetă pe care dînsa o cumpărase cu o zi înainte de la mine. Cred că este nebun, murmură ea, coborîndu-şi din nou mîna. Cred că nu este în toate minţile.

– Sper că vă daţi seama ce greu îmi este să accept aşa ceva. Domnul DiCarlo a lucrat la mine ani de zile. Îmi este imposibil să mă gîndesc că unul din angajaţii mei ar ataca femei, ar omorî ofiţeri de poliţie. Domnişoară Conroy, Isadora. El îi cuprinse din nou mîna, deli-

cat, ca un tată care îşi alină copilul după un coşmar. Eşti absolut sigură că era DiCarlo?

– I-am văzut faţa, zise ea din nou. Poliţia a spus că are cazier. Nimic de genul ăsta, şi nimic de cîţiva ani, dar...

– Ştiam c-a avut nişte necazuri. Oftînd, Finley se lăsă pe spătarul scaunului. Am înţeles nevoia lui de a-şi depăşi greşelile trecutului. Dar n-am crezut niciodată... Se pare că nu l-am judecat corect. Cum te pot ajuta?

– Nu ştiu. Dora răsucea în mîini batista lui. Am sperat că ştiţi ce să facem, pe unde să caute poliţia. Dacă v-ar fi contactat...

– Draga mea, te asigur, dacă mă contactează, am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să conduc autorităţile la el. Poate că familia lui ştie ceva.

Ea îşi şterse lacrimile şi calmă negă din cap.

– Cred că poliţia a chestionat-o. De fapt eu m-am gîndit să mă duc personal să o văd pe mama lui, dar n-am putut. N-aş rezista.

– Am să dau nişte telefoane. Am să fac tot ce pot ca să te ajut.

– Mulţumesc. Ea eliberă un oftat tremurat şi afişă un zîmbet firav. Eu mă simt bine cînd fac ceva. Cel mai rău este să aştepţi, să nu ştii unde se află şi ce pune la cale. Îmi este teamă să mă culc noaptea. Dacă se întoarce? Dora se cutremură sincer. Nu ştiu ce m-aş face.

– Nu am motiv să cred că nu va mai reveni. Eşti sigură că nu ţi-a sugerat în nici un fel de ce a ales tocmai magazinul tău?

– Absolut. De aceea sînt atît de îngrozită. Să fi ales la întîmplare? A urmat doamna Lyle. A împuşcat-o mortal pe menajeră şi a rănit-o grav pe doamna Lyle, doar pentru o statuetă. Ochii ei încă umezi, erau sinceri şi încrezători. Un om nu ucide doar pentru asta, nu-i aşa?

– Aş vrea să ştiu. Finley oftă din toată inima. Probabil, după cum ai spus, a înnebunit. Dar am toată încrederea în autorităţi. Te asigur că nu vei mai fi deranjată de domnul DiCarlo.

– Încerc să sper. Aţi fost foarte bun, domnule Finley.

– Edmund.

– Edmund. Ea zîmbi din nou, încurajată. Faptul că am discutat m-a ajutat. Aş vrea să te rog, dacă afli ceva, indiferent ce, să mă suni. Poliţia nu prea divulgă informaţii.

– Înţeleg. Şi, bineînţeles că voi ţine legătura cu tine. Avem aici o echipă excelentă de detectivi. Am să le dau această problemă în lucru. Dacă există vreo urmă lăsată de DiCarlo, ei o vor găsi.

– Da. Ea închise ochii şi-şi lăsă umerii să se relaxeze. Ştiam că fac bine că vin aici. Mulţumesc. Cînd se ridică, el îi cuprinse mîinile în palme. Mulţumesc foarte mult că m-ai ascultat.

– Regret că n-am putut să fac mai mult. Aş considera că mi-ai face o favoare dacă ai accepta să iei masa cu mine în seara asta.

– Masa? Mintea ei se încetoşă.

– Nu-mi place să te ştiu singură şi supărată. Mă simt răspunzător. DiCarlo este, în definitiv, omul meu. Sau a fost, se corectă el cu un zîmbet delicat.

– Eşti foarte amabil.

– Atunci acceptă-mi invitaţia. Uşurează-mi puţin conştiinţa. Şi recunosc, mi se pare foarte plăcut să petrec seara în compania unei tinere încîntătoare care împărtăşeşte pasiunea mea.

– Pasiunea ta?

– Colecţionatul. Finley arătă spre o vitrină cu obiecte de artă. Dacă ai un magazin de antichităţi şi obiecte de colecţionat, cred că vei fi interesată de comorile mele.

– Da, sînt. Sînt convinsă că eşti mult mai documentat decît mine şi deja ţi-am admirat o parte din obiectele de artă. Capul de cal? Ea arătă spre figurina din piatră. Dinastia Han?

– Exact. El zîmbi, ca un profesor studentului care a răspuns corect. Ai un ochi bun.

– Îmi plac lucrurile, mărturisi ea. Lucrurile care au un trecut.

– Ah, da. Înţeleg. El atinse uşor cu degetul broşa de la reverul ei. Un *plique-a-jour*, de pe la începutul

anilor 1900.

Ea îi întoarse surîsul.

– Şi tu ai un ochi bun.

– Am o broşă pe care aş vrea să o vezi. El se gîndi la safir şi la plăcerea pe care avea să o simtă mîndrindu-se batjocoritor cu ea. Am achiziţionat-o de curînd şi îmi dau seama că o vei aprecia. Deci este hotărît. Am să trimit o maşină să te ia de la hotel. Să zicem la şapte şi jumătate.

– Aaa...

– Te rog, nu înţelege greşit. Casa mea este plină de servitori, deci nu vei fi singură. Nu am însă prea des ocazia să-mi arăt comorile unor persoane care să le recunoască valoarea intrinsecă. Aş vrea să-ţi cunosc părerea referitoare la colecţia mea de recipiente pentru mirodenii.

– Recipiente pentru mirodenii? zise Dora şi oftă. Dacă n-ar fi fost în misiune, nici n-ar mai fi stat pe gînduri. Cum putea ea să reziste la o colecţie de recipiente pentru mirodenii? Mi-ar face plăcere.

Dora reveni în camera de hotel plină de succes. Găsi aerul înceţoşat de fum, iar pe Jed plimbîndu-se de colo-colo, în zgomotul unui film vechi de război, pe care nici măcar nu-l urmărea.

– Ce naiba ţi-a trebuit atît de mult?

– Nu a trecut decît o oră. Dora se descălţă şi se îndreptă spre el. Am fost strălucitoare, zise ea şi-şi încolăci braţele în jurul gîtului lui.

– Eu am să-ţi spun dacă ai fost strălucitoare. Punîndu-i mîna pe creştet, o împinse într-un scaun. Apucă telecomanda şi puse capăt războiului. Povesteşte-mi despre Finley. Totul, de la început.

– A mai rămas ceva cafea? Ea luă ibricul şi inspiră aroma. Lasă-mă, te rog, să savurez momentul. Îşi turnă cafeaua călduţă şi sorbi din ea. Vreau şi nişte pateuri cu brînză, zise ea. Comandă nişte pateuri cu brînză, te rog.

– Uite ce este, Conroy, nu te întrece cu gluma.

– Îmi place că vezi partea amuzantă a lucrurilor. În

regulă. Ea luă o ultimă sorbitură, se lăsă pe spate şi îi povesti.

– A fost drăguţ, concluzionă ea. Foarte înţelegător şi de-a dreptul şocat de povestea mea. Eu, bineînţeles, mi-am jucat perfect rolul eroinei înspăimîntate de fiecare umbră. Poliţia pur şi simplu nu face suficient ca să-mi aline starea, aşa că el foarte galant s-a oferit să facă tot ce-i stă în putinţă ca să mă ajute, ajungînd pînă la a angaja o firmă particulară care să-l urmărească pe DiCarlo.

– Dar despre Winesap?

– Nu era acolo. Am întrebat de el la început, dar secretara mi-a spus că avea liber.

– Dacă el este cel care şi-a anunţat vizita pentru joi, nu-şi putea permite să te întîlnească.

– M-am gîndit şi eu la treaba asta. Aşa că la plecare m-am oprit să vorbesc cu paznicul de la poartă. I-am spus că am văzut la avizier numele de Abel Winesap şi că tatăl meu a lucrat, cu mulţi ani în urmă, împreună cu el, dar că au pierdut legătura. L-am întrebat dacă acest tip este înalt, solid şi are păr roşcat. Însă s-a dovedit că acest Winesap este scund, slăbănog, cu umerii aduşi şi chel.

– Bravo, Nancy.

– Mulţumesc, Ned. Crezi că Nancy şi Ned au făcut vreodată dragoste? Ştii, pe bancheta din spate a limuzinei ei decapotabile, după rezolvarea satisfăcătoare a unui caz deosebit.

– Aş vrea să cred că da. Revino la oile noastre, Conroy.

– Bine. Acum urma partea grea, se gîndi Dora. Trebuia să o prezinte cu atenţie. Biroul lui Finley este incredibil, am uitat să-ţi spun de monitoare. Are un perete întreg. Cam ciudat, nu ţi se pare? Toate ecranele prezintă în continuu, fără sonor, aspecte din diferite părţi ale clădirii. Cred că are camere de luat vederi peste tot. Dar nu din această cauză este incredibil. Avea o veioză *Gall* pe birou care m-a făcut să doresc să mă ridic şi să mă plec în faţa ei. Şi figurina unui cal din timpul dinastiei

Han, de care ţi-e milă să te atingi. Oricum, îi voi vedea colecţia personală diseară, la cină.

Jed o apucă de încheietura mîinii, înainte ca ea să se poată depărta.

– Mai repetă o dată finalul, Conroy, mai rar te rog.

– Iau masa cu el.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că m-a invitat şi eu am acceptat. Şi înainte de a începe să-mi înşiri motivele pentru care nu ar fi trebuit să accept, lasă-mă să ţi le spun pe cele pentru care a trebuit. Ea pusese la punct fiecare detaliu în taxi, la întoarcerea la hotel. La birou el a fost bun cu mine, foarte grijuliu şi patern. Crede că sînt singură în oraş şi că sînt supărată. Ştie că sînt nebună după antichităţi şi colecţii. Dacă aş fi refuzat, aş fi dat peste cap personajul.

– Dacă este implicat, ultimul loc în care ar trebui să te afli este singură cu el, la el acasă.

– Dacă este implicat, contraatacă ea, ultimul loc în care el ar dori să se întîmple ceva ar fi la el acasă. Mai ales cînd i-am spus că îmi voi suna părinţii ca să le spun că am ajuns bine şi că voi lua masa cu el.

– Ce idee tîmpită!

– Nu este. Îmi va oferi mai mult timp să-l cunosc. Mă place, adăugă ea, îndreptîndu-se spre dulap. Îşi luase cu ea o rochie neagră la care asortase un bolero cu dungi roşii şi aurii. Ţinîndu-şi-le în faţă ea se întoarse spre oglindă. Nu-i plăcea să mă ştie petrecîndu-mi seara singură la Los Angeles, mai ales că eram şi supărată.

Jed privi strălucirea paietelor cu ochi încruntaţi.

– S-a apropiat de tine?

Dora se opri din descheiatul nasturilor de la taior.

– Eşti gelos, Skimmerhorn? Rîsul năvăli în cascade, repede şi încîntător. I-auzi ce drăguţ!

– Nu sînt gelos. Nu fusese în viaţa lui gelos pe vreo femeie. Niciodată. Nu avea de gînd să recunoască acum. Ţi-am pus o întrebare simplă şi aş dori un răspuns.

Ea îşi dezbrăcă jacheta de la taior, etalîndu-şi bluza crem din mătase şi dantelă.

– Te pui iarăşi în jenanta postură de a mă face să-ţi spun că te iubesc. Doar nu vrem să se întîmple asta, nu-i aşa?

Simţind că stomacul i se încordează, el înjură printre dinţi, şi-şi luă o altă ţigară.

– Poate că m-am săturat să te văd împopoţonîndu-te pentru un alt bărbat.

– Doar pentru asta sînt aici, nu-i aşa? Ca să mă întîlnesc cu el, ca să-i cîştig compasiunea şi încrederea şi ca să aflu tot ce se poate. Ţinîndu-şi capul înclinat într-o parte, ea studie expresia de pe chipul lui Jed. Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş spune că n-am nici o intenţie să mă culc cu el?

– Da, acum o să stau mai liniştit. Deznădăjduit, el scoase afară un nor de fum. Nu-mi place că te duci singură acolo. Nu ştiu destul despre el şi nu-mi place.

– Vei şti mai mult cînd mă voi întoarce, corect? Ea se îndreptă spre dulap ca să-şi pună la loc taiorul, Jed se apropie de ea atît de încet încît ea tresări cînd mîinile lui o atinseră pe umeri.

– Nu sînt obişnuit ca eu să fiu cel care aşteaptă.

Ea îşi aranjă meticulos jacheta pe umeraş.

– Cred că pot înţelege asta.

– Înainte nu a mai existat nici o persoană din pricina căreia să- mi fac griji. Nu-mi place acest lucru.

– Pot să înţeleg şi asta. Ea îşi desfăcu fermoarul de la fustă şi scoţînd-o o aşeză pe un alt umeraş. Nu voi păţi nimic.

– Sigur că nu vei păţi. El îşi lipi obrazul de ceafa ei. Dora... Ce putea să spună? se întrebă el. Nimic din ceea ce se zbătea înăuntrul lui nu părea potrivit. Am să-ţi simt lipsa în seara asta. Cred că m-am obişnuit să te am prin preajmă.

Profund impresionată, ea zîmbi şi-i acoperi mîna cu palma.

– Eşti un nătîng sentimental, Skimmerhorn. Eşti numai flori şi inimioare.

– Asta vrei? Jed o întoarse cu faţa spre el. Asta cauţi?

Zîmbetul nu i se răsfrînse în ochi atunci degetele ei îl atinseră pe obraz.

– Am o inimă, mulțumesc, şi pot să-mi cumpăr flori cînd am chef. Ca să-l consoleze ea îşi atinse în treacăt buzele de gura lui. De asemenea mai am o oră pînă ce încep să mă pregătesc. De ce nu mă duci în pat?

Ar fi fost o plăcere şi o uşurare, dar atît plăcerea cît şi uşurarea trebuiau să aştepte.

– Avem treabă de făcut, Conroy. Pune-ți halatul pe tine şi vom trece în revistă regulile de bază pentru cina ta.

Ofensată, ea se trase în spate

– Stau în fața ta aproape dezbrăcată complet şi tu îmi spui să-mi pun halatul pe mine?

– Exact.

– Într-adevăr te-ai obşinuit cu mine, mormăi ea.

Capitolul 26

Dora păşi de pe bordura tortuarului într-o limuzină *Mercedes* de culoare albă exact la şapte şi treizeci. Pe banchetă se afla un boboc alb de trandafir, iar de la difuzoarele stereo se auzea în surdină o sonată de Beethoven. O sticlă rece de şampanie era aşezată lîngă un pahar de cristal de *Beluga*.

Mîngîindu-şi obrazul cu petalele trandafirului, ea privi spre fereastra de la care ştia că Jed o urmărea.

Păcat, se gîndi ea cînd maşina începu să se îndepărteze încet. Se părea că într-adevăr avea nevoie de inimioare şi de floricele şi nu era prea probabil să le primească de la bărbatul care conta cel mai mult.

Deoarece se uita înapoi, ea observă un bărbat în costum gri urcîndu-se într-o maşină neagră şi înscriindu-se în trafic în urma lor.

Închise ochii, se descălţă afundîndu-şi tălpile goale în covorul de pluş şi lăsă undeva în spate gîndurile despre Jed.

Pentru următoarele cîteva ore era singură.

Înarmată cu un pahar de şampanie şi cu caviar ea gusta din plin călătoria spre coline. Deşi în alte împrejurări ar fi legat o conversaţie cu şoferul, de astă dată îmbrăţişă tăcerea şi se pregăti pentru actul doi.

După impresia pe care i-o făcuse biroul, Dora se aştepta ca locuinţa lui Finley să fie grandioasă. Şi nu fu dezamăgită. Aleea şerpuită, ocheadele pripite şi provocatoare aruncate de clădire prin perdeaua protectoare de arbori, iar apoi impactul complet cu piatra, cărămida şi strălucirea sticlei luminată de ultimele raze arzătoare ale soarelui la apus.

Un decor perfect.

Dora luă trandafirul cu ea.

Înainte ca uşa să-i fie deschisă de o slujnică în uniformă, avu un răgaz de o clipă ca să admire mînerul pentru ciocănit în formă de delfin.

– Domnişoară Conroy. Domnul Finley doreşte să aşteptaţi în salon.

Dora nu se deranjă să-şi ascundă admiraţia, care o lăsă cu gura căscată, pentru măreţia holului de la intrare. În salon ea acceptă cu un murmur oferta de vin a slujnicei şi fu recunoscătoare cînd se văzu singură cu paharul în mînă ca să poată venera în tihnă.

Se simţea de parcă ar fi pătruns într-un muzeu personal, special construit pentru ea. Tot ce vedea era spectaculos, fiecare obiect asupra căruia ochii ei zăboveau delectîndu-se, părea mai incitant decît anteriorul.

Îşi văzu reflexia într-o oglindă George al III-lea, rătăcî cu vîrful degetelor peste braţele de mahon ale unui fotoliu din aceeaşi perioadă, se minună în faţa unei figurine japoneze *Kakiemon,* reprezentînd un tigru.

Cînd Finley îşi făcu apariţia, Dora devora mental colecţia de *netsuke*-uri.

– Văd că-ţi plac jucăriile mele.

– Oh, da! Cu ochii negri strălucind de admiraţie, ea se întoarse cu spatele la vitrină. Mă simt ca Alice, care tocmai a dat peste cel mai frumos colţ din Ţara Minunilor.

El rîse şi-şi turnă vin într-un pahar. Ştiuse că ea avea să fie impresionată.

– Eram sigur că va fi plăcut să împărtăşesc cu tine lucrurile mele. Mă tem că am petrecut prea mult timp singur cu ele.

– Mi-ai făcut călătoria foarte interesantă, domnule Finley.

– Atunci sînt mulţumit. El se apropie şi-i puse uşor mîna pe spate. Nu era un gest insinuant. Şi cu toate acestea ea nu putea să-şi explice de ce apăsarea prietenească îi trimise fiori. Te uitai la *netsuke*-uri, zise el. Finley deschise vitrina şi alese intenţionat una din figuri-

nele erotice care fusese ascunsă în cîinele din porțelan. Nu oricine poate surprinde umorul şi sexualitatea cu atîta măiestrie ca aceste piese.

Chicotind, ea luă statueta, ce reprezenta bărbatul şi femeia, în palmă.

– Par atît de satisfăcuți de ei, prinşi pe vecie în acel moment premergător. E greu să-ți imaginezi un samurai stoic cu ceva de genul ăsta atîrnîndu-i.

Finley nu făcu decît să zîmbească.

– Şi totuşi este exact cum îmi place să-mi închipui. Purtat de un războinic atît în pat cît şi la bătălie. Este probabil vreun membru al familiei Tokugawa. Îmi place să asociez o poveste fiecărui obiect. El puse figurina la loc. Facem un tur înainte de masă?

– Da, te rog, consimți ea şi-şi strecură mîna sub brațul lui.

Finley era un tip documentat, cultivat şi amuzant, se gîndi Dora. Însă de ce, cînd nici măcar nu trecuse o oră, se simți brusc stînjenită, nu putea să spună.

El îşi savura cu lăcomie achizițiile, dar cu toate acestea ea îi înțelegea lăcomia. Avea un comportament deosebit de corect față de ea, dar cu toate acestea ea se simțea de parcă ar fi fost subtil violată. Trebui să-şi folosească tot talentul şi toată stăpînirea de sine ca, în timp ce se plimbau dintr-o cameră într-alta, să-şi joace rolul impus. Cînd turul lor se apropie de sfîrşit ea începu să înțeleagă că unii oameni aveau prea mult din ceea ce era frumos şi prețios.

– Acesta este acul despre care ți-am pomenit mai devreme. Entuziasmat că îi arăta toate piesele lui de contrabandă, Finley îi oferi Dorei broşa cu safir. Piatra este bineînțeles magnifică, însă montura şi, din nou, povestea, zise el, îi sporesc valoarea.

– Este frumoasă. Strălucitorul ochi albastru clipindu-i din culcuşul lui de aur filigranat şi diamante, era în acelaşi timp frumos şi tragic. Tragic, îşi dădu ea seama, deoarece avea să rămînă pentru totdeauna în spatele geamului vitrinei, deoarece niciodată nu avea să mai împodobească mătăsurile unei femei, sau să mai lumi-

neze zîmbetul acesteia cînd s-ar fi gătit cu el.

Probabil că aceasta era diferența dintre ei. Ea își împrăștia comorile, le dădea o nouă viață. Finley le fereca.

– Se zice că a aparținut unei regine, îi spuse Finley, așteptînd și privind chipul ei în căutarea unui semn de recunoaștere. Mariei, regina Scoției. Adesea mă întreb dacă purta broșa atunci cînd a fost arestată pentru trădare.

– Eu prefer să mi-o imaginez purtînd-o în timp ce călărea pe domeniile mlăștinoase.

– Acesta. El alese etu-ul. Acesta a aparținut unei alte regine cu o soartă tristă. Napoleon i l-a oferit Josephinei, înainte de a divorța de ea pentru că nu-i putea dărui un fiu.

– Comorile tale au povești amare, Edmund.

– Găsesc că tristețea le face să aibă pentru mine o semnificație aparte. Podoabele bogătașilor și familiilor regale fac acum parte din colecția unui om de rînd. Mergem să luăm masa?

Li se pregătise supă de homari și rață la Peking, ambele atît de delicioase că ți se topeau în gură. Mîncarea fusese aranjată pe farfurii *Limoges* și servită cu tacîmuri georgiene din argint. Picăturile de *Dom Perignon* turnate în anticele pahare *Waterford* străluceau ca niște lacrimi de cristal.

– Povestește-mi despre magazinul tău, o invită el. Trebuie să fie extraordinar să poți să cumperi și să vinzi în fiecare zi, să-ți treacă neîncetat prin mîini lucruri drăguțe.

– Îmi place ceea ce fac. Dora luptă din răsputeri să se relaxeze și să-și savureze cina. Mă tem că majoritatea obiectelor mele nu se ridică nici pe departe la nivelul colecțiilor tale. Ce valorific eu este un amalgam de antichități, articole de consignație și... vechituri, îi răsună ei în urechi glasul ironic și calm al lui Jed. Ciudățenii, continuă ea strîmbînd puțin din nas. Îmi plac aiurelile la fel de mult ca frumusețile.

– Și, asemeni mie, apreciezi posesiunea, controlul. E

deosebit de satisfăcător ca din ceea ce iubeşti foarte mult să pui pe picioare o afacere. Nu toţi au şansa sau curajul să dobîndească succesul. Eu cred, Isadora, că tu eşti deosebit de curajoasă.

Stomacul ei fremăta, însă Dora reuşi să înghită dumicatul de raţă.

– Familia mea mă consideră încăpăţînată. Nu-mi face plăcere să mărturisesc, dar trebuie să spun că mă sperii foarte uşor.

– Te subestimezi. În definitiv, ai venit aici, la mine. El zîmbi şi o urmări peste rama ochelarilor cu o privire pătrunzătoare, ca luciul unui jad dăltuit. În ciuda informaţiilor tale, este posibil ca DiCarlo să fi acţionat la ordinele mele. În definitiv, el este, a fost, angajatul meu.

Cînd ea păli şi aşeză cu zgomot furculiţa pe masă, el pufni în rîs şi o bătu uşor pe mînă.

– Te-am speriat. Iartă-mă. Am făcut afirmaţia doar ca să-mi ilustrez punctul de vedere. Ce sens ar fi avut ca eu să-l pun pe DiCarlo să-ţi spargă magazinul ca să fure cîteva fleacuri cînd aş fi putut foarte simplu să le achiziţionez singur?

– Mă îndoiesc că aş avea ceva care te-ar putea atrage.

– Oh, nu sînt de acord. El zîmbi şi făcu un semn să li se aducă desertul. Mă tem că m-ar atrage o groază de lucruri pe care le ai de oferit. Spune-mi, zise el, ţi-a căzut vreodată în mînă vreun Grueby?

– Am avut odată statueta unui băieţel, rău ciobită. Ea îşi încleştă şi-şi descleştă agitată mîinile în poală în timp ce le era servit sufleul de ciocolată. Am observat vaza din bibliotecă. Este superbă.

Discuţia pe tema ceramicii o relaxă şi începu să creadă că-şi imaginase că el încerca să o ademenească.

Mai tîrziu serviră cafea şi brandy în faţa focului liniştit din salon. Conversaţia lunecă din nou uşor, ca între vechi prieteni. Deodată însă Dora se simţi cuprinsă de o teribilă stare de agitaţie. Niciodată în viaţa ei nu-şi dorise cu atîta ardoare să evadeze.

– Îmi pare rău că nu-ţi mai poţi prelungi vizita. Finley plimba dintr-o mînă în alta un mic nud din porţelan.

– Conducerea unei firme nu oferă timpului flexibilitatea pe care ar fi tentaţi să o credă unii. Sînt sigură că vei înţelege.

– Da, aşa este. Există momente cînd mă simt prizonierul propriului meu succes. Tu nu? El rătăci cu degetul pe sînii lucioşi ai nudului. Nu te simţi prinsă ca într-o capcană?

– Nu. Dora însă nu putea să-şi alunge senzaţia că pereţii încăperii se strîngeau în jurul ei. Probabil că ai contacte minunate, reuşi ea să rostească. Îşi roti din nou privirea prin încăpere. Nu suporta să vadă maniera în care el dezmierda nudul. Faci cea mai mare parte a călătoriilor şi achiziţiilor?

– Nu pe cît mi-ar plăcea. În decursul timpului a trebuit să renunţ şi să încredinţez altcuiva această obligaţie. Fac însă ocazionale călătorii în Orient şi în Europa. Din cînd în cînd ajung chiar şi pe Coasta de Est.

– Dacă vei veni vreodată în Philadelphia sper că-mi vei îngădui să-ţi întorc ospitalitatea.

– Nici nu m-aş gîndi să fac călătoria fără să nu te anunţ în prealabil.

– Atunci sper că vei găsi curînd timp ca să vii în Est. A fost o cină minunată şi o seară încîntătoare. Ea se ridică ca să joace scena finală.... musafirul mulţumit, luîndu-şi rămas bun, fără prea mare tragere de inimă.

– Crede-mă, a fost plăcerea mea. El se ridică, îi luă mîna şi i-o sărută galant. Aş fi bucuros să trimit maşina să te ducă mîine la aeroport.

– Eşti foarte amabil. Dora se simţi jenată de impulsul pe care îl avu de a-şi şterge mîna de jachetă. Dar am aranjat deja cu transportul. Te rog să mă suni dacă afli ceva despre DiCarlo.

– Te voi suna. Am senzaţia că totul se va lămuri foarte curînd.

Cînd se întoarse la hotelul *Beverly Hills*, Dora aşteptă ca limuzina să se îndepărteze şi rămînînd pe trotuar

începu să respire încet ca să se calmeze. Nu voia să dea ochii cu Jed pînă nu avea să-şi recîştige stăpînirea de sine.

Faptul că tremura o făcea să se simtă ca o tîmpită. Deşi ştia că trebuia să-i spună despre modul în care o afectase seara, voia să fie liniştită şi precisă cînd avea să o facă.

Zări atunci maşina neagră parcată vizavi. Şi pe bărbatul în costum gri.

Străbătută de un fior de panică, ea intră în goană în hol.

Te sperii de umbre, Conroy, se dojeni ea în timp ce inima îi răsuna în urechi. Ridicîndu-şi bărbia, apăsă pe buton, chemînd liftul. Era doar imaginaţia ei. Voia să se încurajeze astfel. Era foarte obosită şi stresată. De îndată ce avea să-i povestească totul lui Jed o să se culce ca să se refacă.

Pînă să ajungă la etajul ei şi să introducă cheia în broască îşi revenise. Reuşi chiar să zîmbească cînd intră în cameră şi-l văzu pe Jed privind furios pe fereastră.

– Ah, m-ai aşteptat.

– Întotdeauna te ţii de bancuri, Conroy. Trebuia să... El se întrerupse cînd se întoarse şi se uită la ea. Nu ştiuse că cineva putea să arate atît de obosit şi încă să se mai ţină pe picioare.

– Ce? Încordarea ei era atît de mare, încît bîjbîind cu mîinile pe gît făcu cîţiva paşi în spate. Ce este?

– Nimic. Mintea îmi umblă aiurea. Stai jos.

– Am să stau după ce-mi scot rochia. Obiceiul o făcu să se îndrepte spre dulap după umeraş.

– Lasă-mă să te ajut. Îi desfăcu fermoarul. Începu să o maseze rapid pe umeri, găsindu-i, după cum se aştepta, foarte încordaţi. Vrei o cămaşă de noapte sau altceva?

– Altceva. Ea se aşeză obosită pe marginea patului ca să-şi scoată ciorapii. Ai mîncat ceva de seară?

– Sînt băiat mare acum, Conroy. El îi desfăcu sutienul fără bretele, îl puse deoparte şi îi trase pe cap o

bluză subțire de pijama.

– Am mîncat rață.

– Nici nu se compară cu cheesburger-ul meu.

– A fost excelent. Casa, într-adevăr ar trebui să o vezi. E imensă, cu toate acele camere splendide deschizîndu-se unele într-altele. N-am văzut niciodată atîtea piese de muzeu reunite într-un singur loc.

Simțind că i se închid ochii ea scutură din cap.

– Trebuie să-mi spăl fața. Ar trebui să încerci să obții un raport despre situația financiară a firmei *E. F Incorporated.* În baie ea dădu drumul la apa rece şi începu să şi-o arunce cu ambele mîini pe față. Majordomul a servit cafeaua într-un servici din porțelan de *Meissen* valorînd vreo zece, douăsprezece mii. Căscă şi atunci îşi mai aruncă nişte apă pe față. În bibliotecă avea un press-papiers, un *Alméric Walter.* Am văzut unul la *Christie,* acum vreo cîțiva ani vîndut pentru cincisprezece miare. Plus...

– Nu doresc un inventar.

– Îmi pare rău. După ce luă de pe etajera băii un tub ea începu să se demachieze. N-am văzut niciodată o colecție ca s-o pot compara cu aceasta. N-am auzit de una cu care să o pot compara. Adevărul este că nici măcar nu o poți numi colecție. Este mai mult un mic imperiu particular. Cu grijă ea se şterse cu demachiant. A fost ceva ciudat în legătură cu felul în care mi-a arătat-o.

– Cum adică?

– Parcă ar fi aşteptat ca eu să zic ceva, să fac ceva. Dora scutură din cap. Nu ştiu. Nu pot explica exact, dar ambianța a fost diferită de cea din biroul lui. Privirea ei o întîlni pe a lui în oglindă. Sub ochii ei se întrezăreau cearcăne estompate iar pielea căpătase fragilitate, acum că-i fusese îndepărtat scutul cosmeticelor. M-a vrăjit, Jed. A fost un gentleman perfect, o gazdă perfectă. Şi faptul că am fost singură cu el m-a îngrozit.

– Povesteşte-mi. El o mîngîie pe păr. Nu trebuie neapărat să aibă sens.

Uşurată, ea înclină aprobator din cap şi întorcîndu-se

se aşează pe marginea patului.

– M-a plimbat prin toată casa, începu ea. Şi aşa cum am zis, era ceva ciudat în felul în care îmi arăta obiectele. În special pe unele din ele. Îl simţeam cum mă urmărea cînd mă uitam la ele şi era... de parcă ar fi privit pe cineva masturbîndu-se. Mi-am tot spus că era doar imaginaţia mea, deoarece încerca să fie încîntător. Am servit masa, o cină elegantă, într-o încăpere elegantă, în porţelanuri elegante. Am discutat despre muzică, artă şi aşa mai departe. Nu s-a atins de mine în vreun fel jignitor, dar...

Ea rîse puţin.

– Aş aprecia dacă, ascultînd lucrurile pe care ţi le povestesc, nu mi-ai spune că sînt o femeie închipuită, deoarece este exact ce am simţit. Mi s-a părut că mă privea de parcă aş fi fost dezbrăcată. Mîncam acel incredibil de fin sufleu de ciocolată şi aveam senzaţia că vedea prin rochia mea. Nu pot să-mi explic senzaţia în nici un fel, nu pot decît să spun că era un sentiment foarte ciudat şi de netăgăduit.

– Poate că aşa gîndea el despre tine. Bărbaţii o fac, chiar dacă sînt eleganţi.

Ea însă scuturâ din cap.

– Nu, nu era asta, nu era ceva sexual. Era mai mult o senzaţie de lipsă de apărare, de neajutorare.

– Erai singură.

– Nu chiar, sau nu prea des. Are o armată de servitori. Nu mi-era teamă că-mi va face rău. Mi-era teamă că voia să-mi facă. În plus a mai fost şi chestia din baie.

– Te-a dus în baie?

– Nu. Eu m-am dus după cină, ca să-mi refac machiajul şi tot timpul am avut senzaţia că era acolo lîngă mine, privindu-mă peste umăr. Era uşurată şi bucuroasă că Jed nu o luase peste picior. Sincer îţi spun, continuă ea, astăzi după-amiază cînd am plecat de la el de la birou nu credeam că are vreun amestec în toată povestea asta. Acum însă, nu ştiu ce să cred. Ştiu doar că nu aş mai vrea să mă mai întorc în casa aia nici dacă mi-ar da voie să-mi aleg unul din recipientele lui de mirodenii.

Despre care trebuie să-ți spun că erau minunate.

– Nu trebuie să te întorci. Vom vedea dacă Garda Financiară va vrea să scurme puțin în plăcinta lui Finley.

– Bine. Pleoapa ei stîngă începu să se zbată puternic, ea nereușind să și-o liniștească. Să vezi ce poți să afli despre o broșă cu safir, probabil din secolul al șaisprezecelea. Piatra părea să aibă vreo opt karate și este fixată orizontal într-o montură din aur filigranat cu diamante mici, tăiate rotund. Mi-a ținut o întreagă dezbatere cînd mi-a arătat-o.

– Bravo. Ai făcut treabă bună.

– Da. Ea îi zîmbi somnoroasă. Am să primesc steaua aurie de detectiv?

– Scutul auriu, Nancy. Și nu, n-ai să-l primești. Tu acum te vei retrage.

– Bine.

– Vrei ceva pentru durerea de cap?

Ea încetă o clipă să-și mai frece tîmpla și făcu o grimasă.

– Morfină, dar nu am adus nici un flacon cu mine. Am însă ceva mai slab în trusa de farduri.

– Îți aduc imediat. Întinde-te.

Ea îl ascultă, fără să se deranjeze să dea la o parte așternuturile.

– Am uitat. Am observat un tip cu o mașină neagră, Dumnezeule, parcă am fi fost într-un film cu Charlie Chan. L-am văzut urmărind limuzina cînd am plecat, iar acum cînd m-am întors a sosit la cîteva minute în urma mea. Nu înțeleg de ce a vrut Finley să mă urmărească pînă la și de la casa lui.

– Nu el a vrut ci eu. Unde naiba îți ții pastilele? Ai atîtea sticluțe.

– Pastilele nu sînt în sticluțe ci în cutiuțe. În ceea ce în comerț se cheamă cutiuța pentru medicamente.

– Deșleapto.

– Cea mică cu violete emailate. Cum adică ai pus să mă urmărească?

– Adică am pus pe cineva să se țină după tine toată ziua. Ochiul local particular.

Ea zîmbi cînd el se apropie cu pastilele.

– Aproape la fel de bune ca şi florile, murmură ea. Ai angajat o gardă de corp pentru mine.

– L-am angajat pentru mine, spuse el pe un ton vesel.

După ce îşi aşeză capul peste mîinile împreunate, ea închise ochii.

Urcîndu-se în pat lîngă ea, Jed începu să-i maseze gîtul şi umerii.

– Relaxează-te, Conroy, n-o să scapi de durerea asta de cap încordîndu-te.

Masajul degetelor lui începu deja să-şi facă efectul magic.

– Jed?

Glasul ei, o şoaptă răguşită, abia se auzi.

– Da.

– Am uitat de oglinzi. Avea zeci. Nu puteai să intri într-o cameră fără să nu te vezi venind şi plecînd.

– Deci este vanitos.

– Am o oglindă pe care i-aş putea-o vinde.

– Taci, Conroy. Ţi-a expirat timpul.

– Bine, dar să ştii că nu cred că îi place să se privească. Cred că îi place să privească.

– În regulă. Este un pervers vanitos. El îşi coborî mîinile pe spatele ei.

– Ştiu. Asta însă nu îl face un contrabandist. Aş vrea..

– Ce ai vrea?

Însă ceea ce-şi dorise avea să rămînă nerostit. Adormise.

Încet, el dădu la o parte pătura şi o înveli. Ea nu se trezi deloc. După ce o privi atent o clipă, stinse lumina şi se strecură în pat lîngă ea. O strînse lîngă el şi se lăsă furat de somn.

Deoarece braţele lui o înlăţuiau, prima ei tresărire îl trezi. Instinctiv, el îşi întări strînsoarea, iar cu mîna cealaltă îi mîngîie gîtul.

– Hei. Hei, Dora, trezeşte-te. O auzi suspinînd, iar

cînd reveni din visare îi simţi trupul tremurînd puternic. Un vis urît? murmură el.

Ea îi răspunse lipindu-şi capul de pieptul lui.

– Ajungi la lumină? Am nevoie de lumină.

– Sigur. Ţinîndu-şi braţul ferm în jurul ei, el se întoarse şi bîjbîi după întrerupător. Lumina licări, străpungînd întunericul. E mai bine?

– Da. Însă continuă să tremure.

– Vrei puţină apă?

– Nu. Panica bruscă din glas o făcu să-şi muşte buza. Să nu pleci, da?

– Bine.

– Şi să nu-mi dai drumul.

– N-am să-ţi dau.

Şi deoarece el se ţinu de cuvînt, inima ei agitată începu să se liniştească.

– Ăsta este primul coşmar pe care l-am avut de cînd am recitit cartea lui Stephen King, *The Shining*.

– O carte înfricoşătoare. Deşi ochii lui erau departe de a fi calmi, sărutul cu care el o atinse pe păr fu uşor şi plăcut. Păcat de film.

– Da. Rîsul ei era tremurat, dar oricum era rîs. Nu ştiam că te-ai apucat de chestii de groază.

– Dezamorsează tensiunea. Nu-ţi mai vine să te gîndeşti la micile probleme cotidiene cînd citeşti despre vampiri cruzi şi morţi vii.

– Pot să spun că am avut întotdeauna predilecţie pentru morţii vii. Deoarece el nu întrebă şi nu insistă, ea găsi puterea să-i povestească. Eram în acea casă, în casa lui Finley, toate acele încăperi şi oglinzi. Toate acele lucruri, acele obiecte frumoase. Ai citit vreodată ceva îngrozitor?

– Bradbury. Sigur.

– Îţi aminteşti de acea casă a oglinzilor de la bîlci? Dacă cumpărai un bilet, ţi se promitea că înăuntru aveai să găseşti tot ce voiai. Era însă un truc groaznic. Exact aşa era şi aici. Voiam să văd toate acele obiecte frumoase. Apoi n-am mai putut să ies. Erau acolo şi DiCarlo şi Finley. De cîte ori mă întorceam apărea unul

din ei, reflectat peste tot în jurul meu. Iar eu fugeam întruna lovindu-mă de pereţii de sticlă. Găsind alinare în căldura trupului lui Jed, în încordarea muşchilor lui, ea se cuibări mai aproape de pieptul lui. Mă simt ca o smucită.

– N-ar trebui. Şi eu am avut nişte „frumuseţi" de genul ăsta.

– Ai avut? Intrigată, ea îşi înclină capul ca să-i vadă chipul. Serios?

– În anul meu de început am răspuns unui apel de „focuri de armă". Am avut norocul să ajung primul la locul sinuciderii. El nu mai adăugă că tot ceea ce mai rămăsese din capul victimei nu fusese o privelişte prea frumoasă. Săptămîni în şir subconştientul meu nu a făcut altceva decît să mă trezească în toiul nopţii cu imaginea acelei scene. Şi după Elaine... El şovăi şi apoi continuă: Am tot retrăit momentele acelea. Fuga pe pajişte printre trandafiri. Imaginea capului ei întorcîndu-se spre mine şi privindu-mă. Sunetul exploziei cînd a răsucit cheia în contact. Prefer vampirii cruzi în orice zi.

– Da. Şi eu la fel. Pentru o clipă se aşternu tăcerea. Jed?

– Hmm?

– Vrei să vezi dacă este vreun film de groază la televizor?

– Conroy, este aproape şase dimineaţa.

– Este prea întuneric ca să fie şase.

– Sînt draperiile trase.

– Oh!

– Îţi fac o altă propunere. El se răsuci peste ea şi-i apucă bărbia cu dinţii. Ce-ar fi să-ţi arăt eu ceva de-a dreptul înfricoşător?

Ea chicoti şi-şi strecură braţele în jurul gîtului lui, exact în clipa în care telefonul de lîngă ei zbîrnîi. Dora scăpă un icnet, inima sărindu-i din piept.

– Să nu îţi uiţi gîndul, murmură Jed. Da, Skimmerhorn.

– Jed, îmi pare foarte rău că te-am trezit. Emoţia din glasul lui Brent nu avea însă nimic de-a face cu

scuzele. Am o informație pe care s-ar putea să vrei să o verifici.

– Da? Automat Jed se răsuci și luă pixul de pe noptieră.

– Tocmai am primit un fax de la departamentul șerifului din Los Angeles. Acum cîteva zile niște excursioniști au dat peste un cadavru aruncat într-o rîpă mică, între dealuri. Resturile găsite au fost suficiente ca să-i ia amprentele. Putem înceta să-l mai căutăm pe DiCarlo. Este mort.

– De cît timp?

– Este cam greu să se stabilească exact momentul, dat fiind gradul de degradare. Dar se pare că a murit în jurul primei zile de Anului Nou. De vreme ce ești acolo, mi-am zis că poate vrei să vorbești cu medicul legist și cu ofițerii care se ocupă de anchetă.

– Dă-mi numele. Jed notă informația.

– Cum termin conversația cu tine le trimit un fax, continuă Brent. Le *spun că te afli* acolo pentru o investigație asociată cu acest caz. Te vor aștepta.

– Mulțumesc. Ținem legătura.

Dora se ridicase și ținîndu-și bărbia sprijinită pe genunchii aduși la piept îi sudie pe Jed după ce închise telefonul.

– Toată fața ta a căpătat alura de polițist. O metamorfoză interesantă.

– Ce-ar fi să comanzi micul dejun. Dîndu-se jos din pat el se îndreptă spre baie. Va trebui să luăm un avion mai tîrziu.

– Bine. Ea auzi apa curgînd. Maxilarul i se încordă. Aruncînd pătura în lături ea intră în forță în baie și trase perdeaua de la duș. Nu este suficient să-mi dai ordine, căpitane. Unii recruți solicită minimum de informații.

– Trebuie să verific ceva. El luă săpunul în mînă. Intri sau ieși, Conroy, pentru că, uite, ai făcut numai apă pe jos.

– Ce trebuie să verifici?

Hotărînd singur asupra chestiunii în discuție, el se

întinse şi-i trase peste cap bluza de pijama. Ea nu obiectă cînd Jed o ridică şi o luă sub duş cu el. Fără să spună nimic Dora reglă apa caldă astfel încît să nu se frigă şi-şi dădu părul ud din ochi.

– Ce trebuie să verifici? repetă ea.

– Pe DiCarlo, zise el categoric. L-au găsit.

Capitolul 27

Şeriful Curtis Dearborne nutrea o neîncredere înnăscută pentru intruşi. Deoarece în viziunea lui orice membru al departamentului de poliţie din Los Angeles era un intrus, un poliţist de pe Coasta de Est era un element care trebuia supravegheat cu mare atenţie.

Era un bărbat înalt, musculos, care îşi purta cu mîndrie uniforma apretată, îşi îngrijea meticulos mustaţa sură şi-şi ceruia şi lustruia perfect ghetele. Sub masca simţului şi stilului milităresc se ascundea farmecul băiatului de la ţară, de care el se folosea cu inteligenţă şi cu mult succes.

Cînd Jed şi Dora intrară, el se ridică de la birou. Chipul lui plăcut avea o mină gravă, iar strînsura mîinii fu rezervată şi fermă.

– Skimmerhorn. Ce noroc să ne ieşi în cale cînd eram în faza de identificare a lui John Doe[1]

Jed îşi măsură interlocutorul. Dearborne avea să fie reţinut. Prima mişcare a lui Jed fu să recunoască autoritatea lui Dearborne.

– Şerifule, apreciez faptul că ne-ai trimis informaţia. Sînt convins că locotenentul Chapman ţi-a explicat încurcătura cu care ne confruntăm. Descoperirea dumilale va alina într-o oarecare măsură suferinţa văduvei ofiţerului Trainor.

Apăsase exact pe butonul care trebuia. Ochii lui Dearborne îngheţară, buzele i se subţiară.

---

1. Nume fictiv folosit în documetele pentru o persoană necunoscută

– Locotenentul dumitale mi-a spus că individul era ucigaş de poliţişti. Îmi pare rău că n-a stîrnit mai mult interesul coioţilor. Luaţi loc, domnule căpitan, domnişoară Conroy.

– Mulţumesc. Clocotind de nerăbdare, Skimmerhorn se aşează pe scaun. Dacă îl grăbea pe Dearborne, avea probabil să piardă ulterior ore în şir cu diplomaţia. Mi s-a spus că nu s-au găsit nici un fel de acte asupra cadavrului.

– Absolut nimic. Scaunul lui Dearborne scîrţîi cînd el se lăsă confortabil pe spătar. Am exclus posibilitatea jafului. Portofelul îi dispăruse, în schimb tipul avea un diamant pe degetul mic şi un lanţ de aur la gît. Dearborne zîmbi ironic, suficient cît să-i dea lui Jed să înţeleagă că el considera astfel de ornamente dubios de nemasculine. Cadavrul nu a fost găsit într-o stare tocmai bună, însă n-am avut nevoie de un medic legist ca să-mi spună din ce cauză se afla aşa. A fost împuşcat în abdomen. Nu s-a găsit prea mult sînge pe pînza în care era înfăşurat, de unde concluzia că a fost mutat din locul în care sîngerarea abundentă i-a cauzat moartea. Probabil că i-a trebuit al naibii de mult ca să-şi dea duhul. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, zise el către Dora. Medicul legist a confirmat toate aceste lucruri.

– Aş vrea să văd şi eu raportul medicului, începu Jed. Şi probele palpabile pe care le-aţi găsit. Cu cît mă întorc cu mai multe dovezi cu atît mai bine.

Gînditor, Dearborne începu să bată uşor cu degetele pe suprafaţa biroului. Coasta de Est nu fusese insistentă, conchise el.

– Cred că se poate. Avem jos pînza şi ceea ce a mai rămas din hainele lui. După ce terminăm acolo, am să cer să mi se aducă restul de hîrtii. Dacă vrei să vezi cadavrul va trebui să dăm o fugă la morgă.

– Ţi-aş fi recunoscător. Domnişoara Conroy ar putea să aştepte aici? zise el în timp ce Dora începuse să se ridice.

– Desigur. Dearborne admira femeile care ştiau unde le era locul. Puteţi să vă faceţi comodă.

– Mulţumesc. N-aş vrea să vă stau în cale. Sarcasmul ei fu uşor mascat, însă Dearborne nu era un om al subtilităţilor. Pot să-mi folosesc cartea de credit ca să dau un telefon?

– Poftiţi. Dearborne arată spre telefonul de pe biroul lui. Folosiţi linia unu.

– Mulţumesc. Nu avea nici un rost să se supere pe Jed, se gîndi ea. În timp ce el avea să se ocupe de treburile poliţiei, ea urma să-şi anunţe familia că mai întîrzia cîteva ore. După ce Jed şi Dearborne plecară, ea se aşeză la birou şi zîmbi. Se întreba dacă Jed sesizase că Dearbrone îl numise căpitan, căci nici măcar nu tresărise cînd şeriful i se adresase astfel.

Pînă în primăvară se va întoarce la insigna lui, prezise ea, întrebîndu-se cum arăta oare Skimmerhorn cînd era pe deplin fericit.

– Bună ziua, *Salonul Dorei*.

– Ai o voce extraordinară, scumpo. Te-ai gîndit vreodată să încerci la telefonul dragostei?

Lea răspunse printr-un chicotit.

– Tot timpul mă gîndesc. Hei unde eşti? La zece mii de metri?

– Nu. Dora îşi dădu părul pe spate şi-i zîmbi ofiţerului care intră cu o cafea şi un dosar. Mulţumesc, domnule sergent, zise ea, greşind intenţionat gradul.

– Oh, sînt doar ajutor de şerif, doamnă. El roşi şi cu un zîmbet larg continuă: Nu aveţi pentru ce.

– Sergent? întrebă Lea. Eşti cumva la închisoare? Trebuie să depun vreo cauţiune?

– Nu încă. Ea luă cana cu cafea, atingînd uşor cu degetul dosarul pe care ajutorul de şerif îl lăsase pe masă. Jed a vrut să se ocupe de o mică chestiune dacă tot eram în zonă. Nu era nevoie să-i spună despre morţi şi împuşcăturile în abdomen. Nu era nevoie, absolut deloc. Aşa că vom lua o cursă mai tîrziu. Acolo totul este în regulă?

– Da, totul este bine. Azi de dimineaţă am vîndut biroul *Sherbourne*.

– Oh! Exact cum se întîmpla de obicei cînd se des-

părţea de un lucru drag, Dora simţi emoţia bucuriei îngemănîndu-se cu cea a regretului.

– Şi fără tocmeală. Sentimentul mîndriei învălui atmosfera. Cum a mers întrunirea?

– Întrunirea?

– Cu tipul de la firma de import-export.

– Oh, încordîndu-se Dora atinse cu degetul eticheta de pe dosar. A mers. Cred că pînă la urmă nu voi face afaceri cu el. Nu este de domeniul meu.

– Ei bine, nu cred că poţi să spui că în general călătoria a fost o pierdere de timp. Ai văzut vreo stea de cinema?

– Nici măcar una. Îmi pare rău.

– Oh! L-ai avut în schimb pe Jed care să te ajute să absorbi soarele Los Angeles-ului.

– Aşa este. Ea nu-i spuse însă că, după toate calculele, reieşea că petrecuse cu Jed mai mult timp în avion decît după aterizare.

– Sună-mă cînd soseşti acasă ca să ştiu că ai ajuns sănătoşi.

– Bine, mămico. Nu cred că vom ajunge cu mult înainte de zece, aşa că să nu începi să-ţi faci griji decît după unsprezece.

– O să încerc să mă abţin. Apropo, ar trebui să te previn, mama intenţionează să întrunească familia, ca să-l poată cunoaşte pe Jed la un nivel mult mai personal. M-am gîndit că trebuie să ştii.

– Mulţumesc mult. Oftînd, Dora deschise dosarul. Am să încerc să-l pregătesc pe Jed pentru... Gura ei se uscă instantaneu cînd privirea i se pironi pe fotografii. Prin vîjîiala din cap, auzea vocea surorii ei.

– Dora? Dory? Mai eşti acolo? Răspunde. S-a întrerupt?

– Nu. Cu un efort herculean, Dora îşi regăsi glasul. Deşi îşi întoarse privirea spre perete, imaginea înfiorătoare îi rămăsese întipărită în minte. Îmi pare rău, trebuie să plec.

– În regulă. Ne vedem mîine, dragă. Drum bun.

– Mulţumesc. Pa. Foarte încet, Dora puse receptorul

în furcă. Mîinile îi înghețaseră atît de tare că nu mai putea transpira. Respirînd sacadat ea își coborî din nou privirea.

Era DiCarlo. Îi mai rămăsese din față suficient cît să-l recunoască. Era convinsă că nu murise ușor. Cu degete nesigure ea puse prima fotografie deoparte și o privi pe următoarea.

Știa acum cît de cruntă era moartea cu camea ūmană. Nici una din fantasmele de groază ale Hollywood-ului nu o pregătise pentru această realitate cumplită. Se vedea locul unde străpunsese glonțul, de unde se ospătaseră animalele. Soarele deșertului fusese la fel de nemilos ca glonțul și ca sălbăticiunile. Fotografiile color erau pe cît de înfiorătoare pe atît de reale.

Ea se uita încontinuu. Nu putu să-și dezlipească ochii, nici măcar atunci cînd vîjîiala din cap i se transformă în vuiet. Nu putu să-și întoarcă privirea nici măcar atunci cînd imaginea i se încețoșă și i se întunecă, făcînd-o să-și simtă trupul greu plutind deasupra pozelor, sub ochii ei îngroziți.

Jed scăpă o înjurătură scurtă cînd intră și zări chipul alb al Dorei și dosarul deschis. Apropiindu-se de ea, văzu cum ochii i se dădură peste cap. Cu două mișcări rapide trase scaunul din fața biroului și-i împinse capul între genunchi.

– Respiră încet. Vocea lui era încordată, însă mîna cu care îi ținea capul era blîndă. El se ridică și închise cu zgomot dosarul de pe masă.

– O sunasem pe Lea. Dora înghițea disperată în timp ce stomacul îi provoca senzația de vomă. Neliniștea îi cobora în fiori zglobii pe ceafă. Pur și simplu o sunasem pe Lea.

– Ține-ți capul în jos, îi porunci el. Și respiră.

– Încearcă puțin cu asta. Dearborne îi întinse lui Jed un pahar cu apă. În glasul lui se simțea înțelegere față de starea ei. Își amintise de prima victimă omorîtă pe care o văzuse. Majortatea polițiștilor buni își amintesc. E un pat în camera de alături, dacă vrea să se întindă, adăugă el.

– Îşi va reveni. Acceptînd paharul cu apă, Jed continuă să apese uşor capul Dorei. Vrei să ne laşi singuri puţin, şerifule.

– Sigur. Nu vă grăbiţi, adăugă Dearborne, înainte de a închide uşa în urma lui.

– Vreau să te ridici încet, îi zise Jed. Dacă simţi că îţi vine să leşini, lasi din nou capul în jos.

– Mă simt bine. Tremuratul era mai rău decît greaţa şi mai greu de controlat. Ea îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii. Cred că şeriful nu va uita aşa uşor impresia pe care i-am făcut-o.

– Bea puţină apă. El aduse ceaşca în dreptul buzelor ei, silind-o să înghită. Vreau să te simţi mai bine înainte de a ţipa la tine.

– S-ar putea să fii obligat să mai aştepţi puţin. Sorbind, ea deschise ochii. Da, privirea lui era furioasă, îşi dădu ea seama. De-a dreptul furioasă. Însă deocamdată nu putea să-şi facă griji din cauza acesteia. Cum de poţi face faţă la aşa ceva? zise ea încet. Cum de te poţi confrunta cu aşa ceva în mod frecvent?

El îşi umezi degetele în apa rece şi o frecă pe ceafă.

– Vrei să te întinzi?

– Nu, nu vreau să mă întind. Ea îşi întoarse privirea de la el. Şi dacă trebuie să ţipi, dă-i drumul. Însă înainte de a o face, să ştii că n-am vrut să-mi bag nasul sau să mă joc de-a detectivii. Crede-mă, n-am vrut să văd aşa ceva. Nu aveam nevoie să văd aşa ceva.

– Acum poţi să începi să uiţi.

– Aşa faci tu? Ea îşi impuse să-l privească din nou. Pur şi simplu clasezi un astfel de lucru şi-l uiţi?.

– Acum nu vorbim despre mine. Nu era treaba ta să te laşi impresionată atît de mult, Dora.

– Nu era treaba mea? Ea îşi umezi buzele uscate şi punînd ceaşca deoparte se forţă să se ridice. Bărbatul din dosarul ăsta a încercat să mă violeze. Şi cu siguranţă m-ar fi omorît. Asta îmi dă toate motivele să mă las impresionată al naibii de mult. Dar ştiind toate astea, ştiind ce a făcut şi ce a încercat să facă, nu pot să consider că a meritat ce am văzut în acele fotografii. Pur

şi simplu nu pot. Cred că am vrut să ştiu dacă tu poţi.

El văzuse destule ca să-şi dea seama ce fel de imagine avea să poarte mintea Dorei de acum încolo. Văzuse destule ca să ştie că era mai rău decît multe altele.

– Eu nu caut justificări, Dora. Dacă vrei să ştii dacă pot să trăiesc cu imaginile pe care le văd, atunci află că da, pot. Pot să mă uit la ele. Pot să mă duc chiar acum la morgă şi să mă uit îndeaproape la ceea ce se află acolo. Şi pot să trăiesc cu aceste imagini.

Ea înclină aprobator din cap şi se îndreptă spre uşă, nesigură.

– Am să aştept în maşină.

După ce ea ieşi din birou, Jed ridică dosarul şi studie fotografiile dinăuntru. Înjură, nu însă din cauza a ceea ce văzu, ci din cauza a ceea ce văzuse Dora.

– Se simte bine? întrebă Dearborne intrînd.

– Îşi va reveni. Jed îi întinse dosarul. Aş vrea să-ţi onorez invitaţia de a sta de vorbă cu medicul legist.

– Cred că vrei să vezi şi cadavrul.

– Aş rămîne îndatorat.

– Nici o problemă. Deraborne îşi luă pălăria şi şi-o puse pe cap. Vei citi raportul autopsiei pe drum. Este interesant. Ultima masă a prietenului nostru a fost grozavă.

Dora refuză aperitivul pe care i-l oferi însoţitoarea de bord şi se îndopă în schimb cu răcoritoare. Stomacul ei se dădea peste cap numai la ideea de mîncare. Luptă din răsputeri să ignore aromele de carne şi de maioneză, pe care ceilalţi pasageri le savurau.

Întinsă pe scaunul din faţă al maşinii închiriate, cît timp Jed fusese cu Dearborne, ea avusese timp suficient să reflecteze. Timp suficient să-şi dea seama că-şi revărsase şocul asupra lui. Şi că el nu-şi revărsase mînia asupra ei.

– Nu ai ţipat la mine.

Jed continuă să-şi dezlege cuvintele încrucişate. Ar fi preferat să recitească rapoartele lui Dearborne, însă

acestea mai puteau să aştepte pînă avea să rămînă singur.

– Nu mi s-a părut că merită.

– Aş fi preferat să o faci ca să nu mai fii supărat pe mine.

– Nu sînt supărat pe tine.

– Poate m-am înşelat. Ea nu mai era sigură de ceea ce simţea, ştia doar că aceste senzaţii trebuiau alungate. De cînd am plecat din Los Angeles aproape că nu mi-ai adresat nici un cuvînt. Şi dacă nu m-aş fi făcut de rîs în biroul şerifului ţi-ai fi vărsat furia asupra mea. El îşi ridică ochii de pe hîrtie şi întîlni zîmbetul ei încordat. Ai fi vrut s-o faci.

– Da, aş fi vrut. Dar nu eram supărat pe tine. Am fost supărat că ai văzut acele fotografii. Pentru că ştiam că vei intra pe o uşă pe care nu o vei putea închide uşor şi niciodată complet. Nu mai puteam să fac nimic.

Ea îşi sprijini palma de mîna lui.

– Nu pot să merg pînă într-acolo încît să susţin că am fost bucuroasă că am deschis acel dosar. Însă ai avut dreptate, m-a tulburat. Cred că mi-ar fi mult mai uşor dacă mi-ai spune ce ai aflat de la şeriful Dearborne şi de la morgă. Speculaţiile pot fi mai groaznice decît realitatea.

– Nu este prea mult de spus. El lăsă revista să-i cadă pe genunchi. Ştim că DiCarlo a venit pe Coasta de Vest în ajunul Anului Nou, a închiriat o maşină, a rezervat o cameră la hotel. Nu a dormit la hotel în acea noapte şi nici nu a returnat maşina. Acest lucru încă nu a fost dovedit. Se pare că a mai rezervat şi un loc la un avion spre Cancun, însă nu a mai folosit biletul.

– Deci nu plănuia să se întoarcă prea curînd în Est. Ea îşi ridică mîna şi încercă să se gîndească. Crezi că a venit să-l întîlnească pe Finley?

– Dacă a făcut-o, nu a semnat la intrare. Numele lui nu este înregistrat nicăieri în acea zi. Dacă mergem pe teoria că lucra singur, este posibil ca DiCarlo să fi avut ghinion la ieşirea din ţară. Sau poate că a avut un partener, o neînţelegere.

– Mă face să mă simt fericită că nu am asociaţi.

– Sau varianta numărul trei, preferata mea, este că lucra pentru Finley, a venit să-i dea raportul, iar Finley l-a omorît sau a pus să fie omorît.

– Dar de ce? DiCarlo nu-şi terminase misiunea, nu-i aşa? Eu am încă tabloul.

– Acesta s-ar putea să fie motivul. Jed ridică din umeri. Nu există însă nici o dovadă care să-l lege în vreun fel de Finley. Ştim că DiCarlo s-a dus la Los Angeles şi că a murit acolo. A fost omorît între 31 decembrie şi 2 ianuarie, după precizările medicului legist. A murit în urma unei singure plăgi în abdomen, iar după aceea, dată fiind lipsa de sînge de pe pînză, a fost mutat. Cineva a avut prezenţa de spirit să-i sustragă portofelul pentru a încetini identificarea cadavrului. Vînătăile de pe faţă erau vechi de mai multe zile. Eu i le-am făcut. Alte traume au survenit după moarte.

El nu putu să-i spună că DiCarlo avusese de asemenea şi genunchii zdrobiţi.

– Înţeleg. Ca să-şi păstreze glasul limpede şi domol, ea continuă să soarbă din băutura răcoritoare ca dintr-un medicament. Nu au fost urme de luptă, corect?

– Corect, domnişoară Drew. Jed îi strînse mîna aprobator. Ea rămînea fermă pe poziţie, şi pentru asta el o admira. Victima a servit o ultimă masă copioasă, care a inclus fazan, o considerabilă cantitate de vin şi zmeură cu ciocolată albă.

Nu, se gîndi Dora în clipa în care stomacul îi fremăta, în acel moment n-ar fi putut să pună nimic în gură.

– Deci se poate presupune, începu ea apăsîndu-şi pe furiş stomacul care o deranja, că decedatul era relaxat înainte de a muri.

– Cam greu să te înfrupţi din astfel de bucate dacă eşti încordat. Dearborne se va ocupa de verificarea meniurilor restaurantelor. S-au descoperit de asemenea în pînza cu care a fost înfăşurat nişte pietricele albe şi bucăţi de pămînt negru, de genul celor întîlnite în straturile de flori şi în jurul arborilor ornamentali.

– Mă întreb cîte straturi de flori or fi în Los Angeles.

– Ţi-am spus că munca poliţiei este plictisitoare. Finley avea grădini?

– Enorme. Ea eliberă un oftat tremurat. Era foarte mîndru de ele şi a fost dezamăgit că timpul închis nu i-a permis să mi le arate cum trebuie, în lumina stelelor. Am admirat o parte din ele din seră. Întorcîndu-se spre Jed, culoarea îi dispăruse din nou de pe chip, însă glasul îi era perceptibil. Erau foarte îngrijite şi ordonate, bogate în pămînt negru şi cu cărări înguste din pietricele albe.

– Ai ochi buni, Conroy. El se aplecă şi o sărută. Închide-i acum o vreme.

– Cred că mai bine aş urmări filmul. Cu mişcări nesigure ea luă casca. Ce film ziceau că este?

– Ultima producţie a lui Costner. Jed îi fixă firul în mufă. Cred că joacă rol de poliţist.

– Perfect. Dora oftă, îşi puse căştile pe urechi şi evadă.

În Los Angeles, Winesap intră în biroul lui Finley. Oamenii timizi, asemeni căţeilor, deseori simt dispoziţia stăpînului după atmosfera care pluteşte în aer.

– Aţi vrut să mă vedeţi, domnule Finley?

Fără să-şi ridice ochii din hîrtii, Finley îi făcu semn lui Winesap să poftească înăuntru. Cu o mişcare a stiloului parafă modificările unui contract care avea să ducă la pierderea a aproape două sute de slujbe. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Finley îşi ridică privirea inexpresivă.

– De cît timp lucrezi pentru mine, Abel?

– Domnule? Winesap îşi umezi buzele. S-au făcut opt ani.

– Opt ani. Aprobînd încet din cap, Finley îşi ridică arătătorul şi începu să-şi lovească uşor buza de sus. O perioadă destul de lungă. Eşti mulţumit de munca ta? Simţi că eşti bine tratat, bine recompensat?

– Oh, da domnule! Categoric, domnule. Sînteţi foarte generos, domnule Finley.

– Îmi place să cred că aşa este. Şi totuşi, Abel. Găseşti că sînt un om corect?

– Întotdeauna. Instantaneu, imaginea trupului însîn-

gerat al lui DiCarlo îi apăru în minte. Fără excepţie, domnule.

– M-am gîndit astăzi la tine, Abel, toată dimineaţa şi toată după-amiaza. Şi în timpul acesta mi s-a părut că în aceşti ani... opt ai zis?

– Da, opt. Winesap se simţea ca un păianjen încremenit de un bărzăun. Opt ani.

– Că în aceşti opt ani, continuă Finley, am avut puţine motive să-ţi critic munca. Eşti prompt, eficient, în majoritatea cazurilor, meticulos.

– Mulţumesc, domnule. Winesap însă nu auzi decît „în majoritatea cazurilor" Simţi spaima învăluindu-l. Îmi dau toată silinţa.

– Te cred. De aceea am şi fost atît de dezamăgit astăzi. Cred că te-ai străduit, însă nu a fost suficient.

– Domnule? Tonul lui Winesap fu de fapt un strigăt.

– Probabil că programul tău încărcat nu ţi-a permis să citeşti ziarele de astăzi?

– M-am uitat peste titluri, zise Winesap cerîndu-şi parcă iertare. Am avut nişte probleme urgente.

– Oamenii ar trebui să-şi facă timp întotdeauna pentru evenimentele cotidiene. Fulgerînd cu privirea chipul lui Winesap, Finley îşi înfipse degetul în ziarul de pe masă. Ca de pildă pentru acesta. Citeşte-l acum, Abel, dacă vrei.

– Da, domnule. Tremurînd de groază, Abel se apropie de birou şi luă ziarul. Articolul la care se referea Finley era încercuit de mai multe ori cu roşu. *Cadavru descoperit de excursionişti,* începu Winesap, simţindu-şi inima strîngîndu-i-se. *Un cadavru neidentificat a fost găsit acum mai multe zile, într-o r-rîpă.*

Finley îi smulse ziarul din mînă. Lasă-mă pe mine. Cu o intonaţie curgătoare şi melodioasă, Finley citi scurta prezentare, terminată cu obişnuitele rînduri referitoare la investigaţiile poliţiei. Bineînţeles, adăugă el, întinzînd ziarul pe birou, noi am putea să identificăm cadavrul, nu-i aşa, Abel?

– Domnule Finley. Domnule. A fost găsit la kilometri distanţă de locul în care ne aflăm. Nimeni n-ar putea

să... Winesap se dădu înapoi cu teamă, plecîndu-şi ochii.

– Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Abel. A fost greşeala mea. Nu ai fost meticulos, zise el accentuînd fiecare cuvînt. Fără îndoială că mai devreme sau mai tîrziu cadavrul va fi identificat. Eu voi fi obligat să răspund la alte şi alte întrebări. Evident, eu am încrederea că mă voi descurca cu poliţia, dar Abel, ai fi putut să mă scuteşti de tot necazul.

– Da, domnule. Îmi pare nespus de rău. Winesap îşi aminti de drumul nenorocit dintre coline, de călătoria groaznică făcută avînd cadavrul pe bancheta din spate a maşinii. Umerii i se încovoiară. Părerea mea de rău nu este suficientă, continuă el.

– Nu, nu cred că este. Oricum, deoarece ţi-am studiat atent cartea de muncă şi nu am găsit vreo pată semnificativă, am să încerc să trec cu vederea acest incident. Într-o zi-două vei pleca pe Coasta de Est, Abel. Nădăjduiesc că te vei ocupa de domnişoara Conroy cu mai multă finețe decît te-ai ocupat de domnul DiCarlo.

– Da, domnule. Mulţumesc. Am să fiu... meticulos.

– Sînt convins. Finley afişă un surîs strălucitor care îl făcu pe Winesap să se gîndească la hrana rechinului. Ne vom scoate acum din minte această greşeală nenorocită. Nu cred că va mai fi nevoie să o discutăm vreodată.

– Sînteţi foarte înţelegător, domnule Finley. Precaut, Winesap se retrase din încăpere.

– Oh, Abel! Lui Finley îi plăcea să-l vadă oprindu-se înfricoşat. Cred, că date fiind împrejurările, ar trebui să returnezi linguriţa de ceai.

– Oh! Faţa lui Winesap se descompuse. Desigur.

Mult mai bine dispus, Finley se sprijini de spătarul scaunului în timp ce uşa fu închisă respectuos. De cînd citise articolul mintea i se tulburase, aşa că acum se calma prin exerciţii de respiraţie. Absolut nimic nu se compara cu yoga cînd era vorba de liniştirea sufletului.

Va trebui să-l supravegheze mai atent pe Abel, se gîndi el trist. Mult mai atent. Dacă situaţia cu DiCarlo

se încurcă prea mult, atunci pur şi simplu avea să-l arunce pe dragul şi devotatul Abel la lupi, ca pe o halcă de carne.

Dar spera, sincer, să nu fie nevoie.

Pentru el personal nu-şi făcea griji. Cînd cineva era destul de bogat şi destul de puternic, se gîndi Finley, era mai presus de lege.

Poliţia nu se putea atinge de el. Nimeni nu putea. Şi dacă, printr-un miracol, anchetatorii s-ar fi apropiat prea mult, întotdeauna avea să existe o mică pradă, ca Abel, care să-i inducă în eroare.

Dar el era un om iertător. Zîmbind, Finley scoase din sertar etu-ul pe care îl adusese înapoi în birou şi începu să-l admire. Era un om foarte iertător uneori, la o greşeală.

Atîta vreme cît Abel urma instrucţiunile şi reuşea să se descurce cu domnişoara Conroy, nu era nevoie să-l omoare. Nu era nevoie absolut deloc.

Capitolul 28

Era bine să fii din nou acasă, prinsă în rutina vieţii cotidiene, îşi zise Dora, consolîndu-se şi încercînd să nu se gîndească la întîlnirea pe care urma să o aibă cu domnul Petroy.

Ea nu-şi dăduse seama că era o fiinţă destul de obişnuită, destul de cu picioarele pe pămînt ca să-şi dorească aventuri. Purul adevăr era că-şi dorea înapoi viaţa ei simplă. Mai mult, dorea să aibă ocazia să se plictisească.

Bine cel puţin că Jed nu observase lipsa ei de apetit. Era sigură că ar fi făcut cîteva remarci alese, dacă ea n-ar fi reuşit să ascundă atît de bine acest lucru. Acelaşi adevăr era valabil şi în cazul femininei arte a machiajului. Ochii ei or fi fost încercănaţi, pielea o fi fost palidă şi faţa trasă, însă cu loţiuni, creme şi pudră ea prezenta o mască foarte bine realizată.

Spera să nu i se descompună decît după ziua de joi.

Îşi frecă locul dintre ochi unde pulsa durerea, pe care aspirina părea să nu o liniştească, cînd uşa de la magazin se deschise. Nimic nu putea să o bucure mai mult decît zîmbetul tatălui ei şi alura uşor cherchelită a acestuia.

– Izzy, dulceaţa mea.

– Tată, singura mea dragoste adevărată. Ea ocoli tejgheaua ca să-l sărute, însă se pomeni lipindu-şi faţa de umărul lui şi îmbrăţişîndu-l puternic.

Ca răspuns el o strînse la fel de tare la piept. Deşi la început îngrijorarea îi întunecase privirea, cînd se trase înapoi, ochii lui începură să surîdă din nou.

– Eşti singură fetiţo?

– Nu mai sînt. Dimineaţa a trecut foarte greu. Vrei nişte cafea?

– Jumătate de ceaşcă. Urmărind-o ducîndu-se să toarne cafeaua, Quentin făcu tot felul de presupuneri. Îşi cunoştea copiii, feţele, tonurile glăsurilor, subtilităţile limbajului trupului lor. Isadora ascundea ceva, se gîndi el. Însă avea să afle destul de uşor.

– Mama ta mă trimite ca ambasador. El luă ceaşca şi-şi scoase sticla ca să adauge o generoasă picătură de whisky. Ca să-ţi adresez ţie şi prietenului tău invitaţia de a veni la un cocktail şi la o parolă.

– Dacă te referi la Jed, cred că s-ar putea să aibă obiecţii la descriere, însă accept invitaţia. Pentru cînd este?

– Joi seara. Sprînceana lui se ridică văzînd agitaţia de pe chipul ei. Înainte de spectacol, bineînţeles.

– Bineînţeles. Să vorbesc şi cu Jed.

– Am să-i fac personal invitaţia. Este acasă?

– Nu, cred că a ieşit în oraş. Ea sorbi din cafea, recunoscătoare că doi trecători priviră vitrina fără să intre înăuntru. Dacă vrei poţi să-l întrebi mai tîrziu.

Quentin o privi cum învîrtea în mînă capacul de la zaharină.

– V-aţi ciondănit, aşa ca-ntre iubiţi?

– Noi nu ne ciondănim. Ea reuşi să zîmbească. Ne certăm din cînd în cînd, însă ciondăneala nu face parte din ritualul nostru. Ea luă un fursec, dar îl puse la loc. Ştii, mă tem că astăzi sînt puţin agitată. Vrei să faci o plimbare?

– Cu o femeie frumoasă? Întotdeauna.

– Stai să-mi pun paltonul.

Quentin strînse din ochi gînditor, întrebîndu-se dacă partenerul ales de el era motivul neliniştii fetiţei lui. Însă cînd ea se întoarse, încheindu-se la haină; el era din nou numai zîmbete.

– Mi se pare că îmi amintesc de cineva care se bucura de vacanţele şoferilor. Poate ar trebui să facem o mică plimbare pînă în New Market şi să ne uităm la

vitrinele magazinelor.

– Eroul meu. Dora puse în uşă plăcuţa *Închis* şi-şi luă tatăl de braţ.

El îi cumpără jeleuri, iar ea nu avu inima să nu le mănînce. Stătură afară, bucurîndu-se de frig, de pavajul străzii şi de aerul cosmopolit al reclamelor vitrinelor. Dora însă se simţea mai bine cînd era ademenită atît cu o casetă *Limoges* cît şi cu un pulover de caşmir.

În bătaia vîntului care şuiera printre copacii goi ei se aşezară pe o bancă, să bea o cafea. A lui Quentin era din nou îmbătată.

– Să-ţi cumpăr un cadou? întrebă el. Întotdeauna zîmbeai cînd mă băteai la cap cu vreun fleac.

– Întotdeauna am fost interesată, nu-i aşa? Amuzată de ea, Dora îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Întotdeauna ţi-au plăcut lucrurile drăguţe şi le-ai şi apreciat. Acesta este un dar, Izzy, nu un defect.

Ea se simţi prost cînd lacrimile îi împăienjeniră ochii.

– Cred că am toane. Întotdeauna am zis că Will este un om cu toane.

– Toţi copiii mei au toane încîntătoare, zise Quentin ferm. Aveţi teatrul în sînge. Cu artiştii nu este niciodată uşor, ştii. Aşa este destinul lor.

– Dar cu poliţiştii cum este?

El se opri o clipă să bea, ca să savureze.

– Eu văd aplicarea legii tot ca pe o artă. Unii ar zice ştiinţă, bineînţeles. Însă sincronizarea, coregrafia, drama. Da, este o adevărată artă. El îşi puse braţul mîngîietor în jurul ei. Spune-mi ce simţi, Izzy.

Şi putea. Ea întotdeauna putuse să-i destăinuie sentimentele fără să se teamă de critică sau de dezaprobare.

– Sînt atît de îndrăgostită de el. Vreau să fiu atît de fericită din acest motiv. Şi aproape că sînt mai tot timpul, însă el nu împărtăşeşte astfel de sentimente. Nu are nici un fel de experienţă în privinţa lor. Părinţii lui nu i-au oferit nimic din ceea ce tu şi mama ne-aţi dat nouă.

Ea oftă şi privi o tînără mamă împingînd un cărucior. Bebeluşul dinăuntru avea obrajii roz şi rîdea. Dorinţa arzătoare o învălui rapid, surprinzînd-o şi tulburînd-o. Vreau să fac aşa ceva, îşi dădu ea seama. Vreau să petrec o oră împingînd căruciorul copilului meu prin soare.

– Mă tem că nu ne putem oferi unul altuia ceea ce avem nevoie, zise ea prudentă.

– Mai întîi trebuie să descoperi care sînt aceste nevoi.

Nostalgică, ea privi mama şi copilul îndepărtîndu-se.

– Cred că o să am de furcă. Cum poţi să-ţi închipui că un om a cărui copilărie a fost un studiu în nenorocire va face primul pas în crearea unei familii proprii? Nu este corect ca eu să-l împing să facă acest pas şi nu este corect ca eu să refuz să-l fac.

– Crezi că numai oamenii care provin din familii fericite îşi clădesc familii fericite?

– Nu ştiu.

– Bunica lui Jed este de părere că el a făcut deja primul pas aşa că acum, precaut, oscilează asupra celui de-al doilea.

– Nu. Ea se opri şi îndreptîndu-şi spatele se încruntă la tatăl ei. Bunica lui? Ai vorbit cu ea?

– Ria, mama ta şi cu mine am avut o întîlnire drăguţă cît aţi fost voi în California. O femeie minunată, adăugă el. Te îndrăgeşte foarte mult.

Ochii Dorei priviră ferm.

– Se pare că trebuie să-ţi amintesc că eu sînt un adult în toată firea şi la fel este şi Jed. Nu cred că este corect ca voi să vă întîlniţi şi să ne discutaţi ca pe nişte copii înapoiaţi.

– Dar sînteţi copiii noştri. El zîmbi blînd şi atinse uşor obrazul îmbujorat al Dorei. Cînd veţi avea şi voi copiii voştri, veţi înţelege că dragostea nu încetează niciodată, cum de altfel nu încetează nici grijile, nici mîndria, nici intervenţiile. El îi surîse. Te iubesc, Izzy, şi am mare încredere în tine. Quentin o ciupi de bărbie. Ia spune-mi tu, ce altceva te mai nelinişteşte?

– Nu pot, zise ea cu părere de rău. Dar pot să-ţi spun că se va rezolva peste cîteva zile.

– N-am să insist, rosti Quentin. Cel puţin nu acum cînd era atît de precaută. Însă dacă în scurt timp n-o să arăţi mai fericită am s-o asmut pe maică-ta împotriva ta.

– Zîmbesc. Ea îşi dezveli dinţii. Vezi, mai fericită nici că aş putea să fiu.

Satisfăcut pe moment, Quentin se ridică. După ce îşi aruncă paharul din plastic într-o ladă de gunoi, întinse mîna către Dora.

– Hai să mergem la cumpărături.

– Este toată un pachet de nervi. Jed se întîlnise cu Brent în sala de gimnastică, unde putea să-şi descătuşeze o parte din tensiune, lovind sacul greu de box. Nu recunoaşte, continuă el, însă este foarte încorsetată. Încordat, Jed se năpusti asupra sacului cu o serie de lovituri scurte. Brent, căruia i se încredinţase sarcina de a ţine neclintit sacul, mormăi cînd undele de forţă îi scuturară braţele. Iar eu nu-i sînt de nici un ajutor, adăugă Jed.

– Ne mişcăm cît de repede putem. Brent simţi broboanele de transpiraţie lunecîndu-i pe sub cămaşă şi îşi dori să fi insistat ca să se fi întîlnit într-o patiserie drăguţă. După întrevederea de joi, nu o vom mai amesteca în nici un fel.

– Nu este vorba doar despre asta. Jed se mută de la sacul greu de box la unul mai uşor, făcîndu-l pe Brent să se simtă nespus de uşurat. Privind încruntat, Jed lovi sacul, aruncîndu-l în zbor prin aer. Este îndrăgostită de mine, zise el.

Brent îşi scoase ochelarii de la ochi ca să şi-i cureţe de abur.

– Şi ce, asta este o noutate?

– Are nevoie de mai mult decît îi pot eu oferi. Ar trebui să aibă mai mult.

– Poate. Dar ea se plînge?

– Nu. Jed clipi îndepărtîndu-şi picăturile de sudoare

şi continuă să-şi menţină pumnii în aer.

– Atunci relaxează-te şi savurează plăcerea de a face sex.

Jed se răsuci spre Brent atît de brusc şi de violent încît acesta din urmă se încordă pentru primirea loviturii.

– Nu este doar un act sexual nenorocit. Cu Dora nu este aşa. Este... El se întrerupse, enervat de zîmbetul care creştea pe chipul lui Brent. Nu te juca cu mine, zise el foarte încet.

– Încercam apele, căpitane. Cînd Jed îşi întoarse privirea la mănuşi, Brent, îndatoritor, i le desfăcu. Şi pentru că tot eram la acest capitol, circulă zvonul că-ţi vei prelua postul pe întîi ale lunii. Goldman bombăne.

– O să se simtă şi mai bine cînd îi voi semna transferul.

– Oh, lasă-mă să mă închin la picioarele tale.

Un zîmbet urîcios se răsfrînse pe chipul lui Jed cînd acesta îşi încleştă pumnul.

– Vom face un anunţ oficial luni. Iar dacă vei încerca să mă pupi, te voi pocni, amice. Jed luă un prosop ca să-şi şteargă faţa. Deocamdată Goldman e şeful. Este pregătit totul pentru joi?

– Vom avea doi oameni în magazin. Alţi doi afară şi o camionetă de observaţie pe stradă, la cîţiva metri. Atîta vreme cît Dora va urma instrucţiunile, vom înregistra toată conversaţia.

– Le va urma.

Ora pe care Dora o petrecu împreună cu tatăl ei îi stîrni brusc nevoia de familie. Îşi satisfăcu această necesitate închizînd cu o oră mai devreme magazinul şi petrecîndu-şi seara la Lea. Larma din camera de zi îi linişti sufletul.

– Cred că Richie face progrese la trompetă, comentă ea.

Cu capul ridicat, Lea ascultă sunetele triste cu un amestec de mîndrie şi de resemnare.

– Peste trei săptămîni va fi un concert la şcoală. Îţi

păstrez un loc în primul rînd.

– Să fii binecuvîntată. Din camera de alături se auziră niște bufnituri înăbușite, care erau, dacă aveai destulă imaginație, năvala înflăcărată a cavaleriei și un excelent strigăt de atac. Aveam nevoie de așa ceva, continuă ea. Mulțumită, Dora se așeză pe scaunul de lîngă bufet.

– Aș fi bucuroasă să-ți cedez locul cîteva ore. Lea adăugă încă o picătură de vin de Brugundia la ostropelul pus la fiert.

– Nu țin atît de mult. Dora luă o sorbitură rapidă de vin. Nu. Am petrecut cîtva timp cu tata în după-amiaza asta și m-a făcut să mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă el n-ar fi fost atît de apropiat de noi. Asta-i tot.

– Se întîmplă ceva. Încruntîndu-se, Lea scurse lingura, lovind-o de marginea cratiței și apoi o agăță în suportul în formă de rață. Ai un rid între sprîncene. Și ești foarte palidă. Întotdeauna ești palidă cînd te frămîntă ceva.

– Și tu te-ai frămînta dacă ai fi obligată să găsești un contabil nou înainte de închiderea bilanțului pe luna ianuarie.

– Nu este un motiv suficient. Lea se aplecă mai aproape. Ești încordată, Dory și starea ta nu are nimic de a face cu afacerile. Dacă nu-mi vei spune am s-o pun pe mama pe tine.

– De ce toată lumea mă amenință cu mama? întrebă Dora. Sînt neliniștită, e bine? Viața mea a luat o serie de întorsături. Aș vrea ca familia să-mi respecte intimitatea atît cît să-mi permită să-mi rezolv singură problemele.

– În regulă. Iartă-mă.

Trecîndu-și mîna peste față, Dora trase puternic aer în piept.

– Nu, tu să mă ierți pe mine. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Bănuiesc că sînt încă puțin încordată. Cred c-am să mă duc acasă, am să fac o baie și am să dorm douăsprezece ore.

– Dacă mîine dimineața nu te vei simți mai bine, pot

să vin mai devreme.

– Mulţumesc. Am să te anunţ. Dădu să se ridice de pe scaun cînd în uşa din spate se auzi un ciocănit.

– Bună. Mary Pat îşi băgă capul înăuntru. Am venit să-mi iau partea de monştri. Ascultă o clipă ţipetele şi sunetul trompetei, al tropăitului picioruşelor. Minunat, nu-i aşa?

– la loc, o invită Lea, dacă nu te grăbeşti.

– Am să iau loc cu mare plăcere. Oftînd ea se aşeză pe un scaun de lîngă Dora. De opt ore n-am stat jos. Inspiră profund aroma îmbietoare. Dumnezeule, cum de reuşeşti să creşti copii, să ai o slujbă şi să mai şi găteşti?

– Am o şefă bună. Zîmbind, Lea îi turnă lui Mary Pat un pahar cu vin. Mi-a dat liber azi.

– Apropo de muncă. Ce veste grozavă în legătură cu Jed, nu-i aşa?

– Ce veste?

– Revenirea lui în post. Închizînd ochii, Mary Pat îşi roti capul, pierzînd privirea încremenită a Dorei. Brent de-a dreptul pluteşte. Îl detesta, bineînţeles pe Goldman. Însă cine nu o făcea? Dar nu acesta este motivul. Departamentul are nevoie de Jed şi Jed de departament. Acum că a hotărît să se întoarcă este clar că i-a venit mintea la cap: Nu cred că va aşteapta pînă la întîi ale lunii ca să preia comanda. Altfel... Privirea aruncată pe chipul Dorei o făcu pe Mary Pat să se oprească. Oh, fir-ar să fie! Mi-a scăpat cumva porumbelul din gură? Cînd Brent mi-a spus că numirea oficială se va anunţa abia luni, am presupus că ştii.

– Nu, Jed, nu a pomenit nimic. Dora reuşi să afişeze un zîmbet, care însă nu-i lumină ochii. Vestea este într-adevăr bună. Ce spun eu, este grozavă. Sînt convinsă că este exact ce-i trebuie. De cînd ştii?

– De cîteva zile. Idioţenia naibii, îşi zise Mary Pat, neştiind dacă să se înjure pe ea sau pe Jed. Sînt convinsă că intenţiona să-ţi spună. Odată el, îhî... Ei însă nu-i veni în minte nici o scuză. Îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ţi pară rău. Sînt sincer bucuroasă de

ce am auzit. După ce se ridică de pe scaun, Dora îşi luă mecanic paltonul. Trebuie să plec.

– Rămîi la cină, zise repede Lea. Este mîncare din abundenţă.

– Nu, am nişte treburi de făcut. Salută-l pe Brent din partea mea, îi spuse ea lui Mary Pat.

– Sigur. Cînd uşa se închise, Mary Pat îşi lăsă fruntea peste mîinile încleştate în pumni. Mă simt de parcă aş fi dat cu maşina peste un căţeluş. De ce naiba nu i-o fi spus?

– Pentru că este un ticălos, zise Lea pe un ton înfuriat coborît. Toţi bărbaţii sînt nişte ticăloşi.

– Este adevărat, consimţi Mary Pat. Dar asta era o chestiune importantă. Nu era o chestiune sentimentală. Lea, îl cunosc pe Jed de multă vreme şi nu este un tip rece. Este prudent, dar nu rece.

– Poate că ai uitat care este diferenţa.

La două noaptea, lucruri ciudate se pot întîmpla minţii unui om. Mai ales unui bărbat care aşteaptă o femeie. El începe să facă tot felul de speculaţii, de presupuneri, să se îngrijoreze şi să transpire. Jed se plimbă prin cameră, ajunse pînă la uşa pe care o lăsase deschisă şi ieşi pe culoar.

Întocmai cum făcuse de nenumărate ori în ultimele patru ore, se duse pînă la uşa din spate şi privi la parcare. Maşina lui stătea singură afară la fel cum stătea şi el singur înăuntru. Nu era nici urmă de Dora.

Unde naiba era? Cu paşi mari Jed se întoarse în apartamentul lui, ca să se uite la deşteptător şi să-şi verifice ceasul de mînă. Două şi un minut. Dacă nu venea în zece minute, îşi promise el, avea să ia legătura cu toate echipajele şi să o dea în urmărire.

Privi fix la telefon. Abia atunci cînd ridică receptorul îşi dădu seama că palma îi era transpirată. Înjurînd el trînti receptorul la loc în furcă. Nu, nu avea să sune la spitale. Nici măcar nu avea să îngăduie gîndurilor să se îndrepte în acea direcţie.

Dar unde naiba era? Ce dracu' putea să facă la

două noaptea?

Dădu să ridice din nou receptorul însă se opri fulgerat de un nou gînd. Numai de nu i-ar plăti-o. Era un gînd asigurator şi chiar confortabil, aşa că începu să-l rumege. La fel simţise şi ea cînd el plecase fără să lase un bilet şi se întorsese tîrziu? Făcea ea acest lucru special ca să-i arate cum te înnebuneşte liniştea cînd nu poţi să iei legătura cu persoana dragă?

Ea nu avea să scape aşa uşor, hotărî el. Avea să plătească pentru asta. Cînd vru să apuce din nou receptorul, auzi cheia ei în broască.

Ieşi în hol şi ajunse în faţa uşii înainte ca ea să apuce să deschidă.

– Unde naiba ai fost? Întrebarea lui se dezlănţui cu furia îngrijorării. Ai habar cît este ceasul?

– Da. Foarte încet ea închise uşa şi o încuie. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că îmi este interzisă ieşirea din casă după o anumită oră.

Ea trecu pe lîngă Jed, numai pentru că el rămăsese încremenit şi nu reuşise să o oprească. Îşi reveni însă repede. O prinse din urmă la uşa apartamentului şi apucînd-o de braţ o răsuci.

– Un moment, Conroy. Să uitäm deocamdată chestiunile personale. Problema este că eşti un pion important şi că ai dat dovadă de iresponsabilitate lipsind de acasă aproape toată noaptea fără să anunţi.

– Răspund în faţa mea şi pentru mine. Ea introduse cheile în broască şi deschise uşa. Şi după cum vezi, sînt întreagă.

El îşi propti mîna în uşă înainte ca ea să apuce să o închidă.

– Nu aveai nici un drept...

– Nu-mi vorbi tu mie despre drepturi, îl întrerupse ea, foarte rece, foarte calmă. Mi-am petrecut seara cum am avut chef.

Mînia şi resentimentul bolboroseau înăuntrul lui.

– Adică cum?

– Singură. Ea îşi dezbrăcă paltonul şi-l agăţă în debara.

– Ai făcut asta ca să-mi intri sub piele, nu-i aşa?

– Nu. Ea trecu pe lîngă el şi se îndreptă spre bucătărie ca să-şi umple un pahar cu apă. Am făcut-o pentru că am vrut. Îmi pare rău dacă te-ai îngrijorat. Nu mi s-a părut că eşti genul.

– Nu ţi s-a părut. Enervat, el îi smulse paharul din mînă şi i-l aruncă în chiuvetă. N-a lipsit mult ca să te dau în urmărirea poliţiei.

– Nu este interesant că a început să-ţi curgă din gură atît de uşor limbajul poliţiei? Este foarte bine că ţi-ai reluat slujba, Skimmerhorn. Erai un civil groaznic. Ochii ei erau la fel de trişti ca vocea. Felicitările sînt în regulă, căpitane, sau numai urările de bine? Văzînd că el nu răspunde, ea înclină din cap aprobator. Ei bine, atunci le poţi avea pe amîndouă.

– Numirea nu e oficială decît de săptămîna viitoare. El vorbi precaut, urmărind-o cu privirea. Nu văzuse niciodată ochii ei atît de reci, atît de indiferenţi. Cum de ai aflat?

– Are importanţă? Este mai important că nu am aflat de la tine. Scuză-mă. Atingîndu-l uşor, ea trecu pe lîngă el şi intră în living.

Jed închise ochii şi se blestemă pentru cît de prost fusese.

– Deci eşti supărată. În regulă. Dar asta...

– Nu, îl întrerupse ea. Nu este în regulă. Şi nu sînt supărată. Deoarece era nespus de obosită, ea capitulă şi se aşeză pe braţul fotoliului. S-ar putea spune că m-am luminat. S-ar putea spune chiar că sînt pustiită, dar nu, Jed, nu sînt supărată.

Resemnarea liniştită din glasul ei îl tulbură.

– Dar n-am făcut-o ca să te rănesc.

– Ştiu. De-asta m-am luminat. Nu mi-ai spus pentru că nu ai considerat că mă priveşte. Nu ai vrut să mă privească deloc poate ar fi exprimarea cea mai exactă. Era o hotărîre importantă pentru viaţa ta. Pentru viaţa ta, repetă ea accentuînd usturător. Nu pentru a mea. Aşa că de ce să te deranjezi să-mi spui?

Dora se depărtă de el pe nesimţite. Jed stătea la

jumătate de metru de ea şi privea cum distanţa dintre ei se mărea vertiginos. Acest fapt îl îngrozea.

– Vorbeşti de parcă m-aş fi ferit de tine. A trebuit să-mi lămuresc nişte lucruri, atîta tot. Nu credeam că o să înţelegi.

– Nu mi-ai dat ocazia, Jed, zise ea încet. Credeai că am putut să am pentru tine sentimentele care le-am avut şi că n-am să înţeleg cît de importantă este munca ta pentru tine?

Faptul că ea se exprimase la timpul trecut îl făcu pe el să se cutremure.

– Nu a avut nici o legătură cu tine. De îndată ce rosti cuvintele, Jed îşi dădu seama că fuseseră prost alese. Ochii ei rămaseră uscaţi, însă îndureraţi. Nu asta am vrut să spun.

– Ba, cred că da. Aş vrea să nu te învinovăţesc pe tine pentru asta, dar o fac. Ştiu că ai dus o viaţă grea, dar tu ţi-ai făcut demult opţiunea. Ai ales să nu-mi accepţi sentimentele şi să nu-ţi îngădui să simţi ceva în replică. Şi pentru asta te învinuiesc, Jed.

Glasul ei nu tremura, ochii îi rămaseră neclintiţi, însă mîinile i se încleştară puternic în poală.

– Te învinuiesc foarte mult pentru asta. Şi pentru că m-ai rănit. Ţi-am spus că nu stăpînesc durerea foarte bine şi nu pretind că nu există cînd de fapt este. Deoarece eşti primul bărbat care mi-a zdrobit inima, m-am gîndit că ar trebui să ştii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dora! El încercă să se îndrepte spre ea, însă felul în care ea sări şi se trase înapoi îl dezarmă.

– Nu vreau să mă atingi acum. Ea vorbi foarte încet, agăţîndu-se de fărîma de stăpînire de sine pe care o mai avea. Prefer să nu o faci. Este umilitor pentru mine ca în final să înţeleg că asta este tot ce a fost între noi.

– Nu este adevărat. El îşi încleştă pumnii pe lîngă corp, însă ştia că nu putea pătrunde prin zidul care se ridicase între ei. Exagerezi totul, Dora. Nu este decît o slujbă.

– Aş vrea să fie aşa. Dar amîndoi ştim că nu este.

Este cea mai importantă parte din viaţa ta. Ai renunţat la ea pentru ca să te pedepseşti, iar acum o accepţi din nou pentru că nu poţi fi fericit fără ea, şi poate nici împlinit. Sînt bucuroasă pentru tine, Jed. Sincer sînt.

– N-am nevoie de analize. Vreau să încetezi şi să fii chibzuită.

– Dar sînt chibzuită, crede-mă. Atît de chibzuită încît o să fac să fie totul uşor pentru noi. Poimîine o să fii în măsură să pui cap la cap toate informaţiile privitoare la tablou. Sau pe cele mai multe dintre ele. După aceea nu vei mai avea nevoie de mine.

– La naiba, ştii doar că am nevoie de tine.

Ochii ei se umeziră, ea luptînd cu lacrimile, de parcă i-ar fi fost duşmani.

– Nici nu-ţi închipui cît aş fi dat să te aud spunînd aceste cuvinte înainte. Doar o singură dată să te fi uitat la mine şi să-mi fi spus că ai nevoie de mine. Eu nu sînt o femeie curajoasă, Jed, şi trebuie să mă protejez.

Nu, el nu putea să treacă prin zidul pe care ea îl ridicase între ei, însă durerea ei putea. Se furişa prin fisurile armurii lui şi-l zdrobea.

– Ce vrei, Dora?

– După ce terminăm joi, intenţionez să închid magazinul cîteva săptămîni şi să plec într-o excursie într-o zonă caldă. Vei avea astfel suficient timp să-ţi găseşti altă gazdă şi să te muţi.

– Nu aşa se rezolvă treburile.

– Asta este maniera mea. Şi cred că eu mă aflu în postura de a cere nota de plată. Îmi pare rău, dar nu vreau să te mai găsesc aici cînd mă întorc.

– Aşa, pur şi simplu?

– Da.

– Bine. Avea şi el mîndria lui. Mai fusese respins în trecut. De data asta dacă s-ar fi deschis o gaură în el, ar fi găsit ceva cu ce să o umple. Însă nu avea de gînd să implore. Să fie al naibii dacă avea de gînd să implore. Am să plec de îndată ce se termină tot. Deoarece durea, durea incredibil de tare, el îşi acoperi rana cu scutul profesional. Mîine după închidere va veni o echipă ca să

instaleze firele. După ce băieţii vor termina vom discuta detaliile.

– În regulă. Sînt foarte obosită. Aş vrea să pleci acum. Ea se duse la uşă şi o deschise larg. Te rog.

Abia cînd ajunse lîngă ea, Jed îşi dădu seama că mîinile lui erau agitate. Auzi uşa închizîndu-se în urma lui şi avu groaznica senzaţie că tocmai se pusese punct celei mai frumoase părţi din viaţa lui.

Capitolul 29

– Ce se întîmplă cu voi? zise Brent cînd Jed se urcă în camioneta de supraveghere.

Ignorînd întrebarea, Jed scoase o ţigară.

– Cum se aude?

– Tare şi clar. Deşi Brent îi oferi căştile, nici nu-i trecu prin minte să termine. Suficient de tare şi suficient de clar ca să vă aud pe voi, vorbindu-vă acolo ca doi străini politicoşi. Nu crezi că ea ar fi avut nevoie de puţin sprijin moral în loc de o predică asupra operaţiunii?

– Las-o baltă. Jed îşi puse căştile şi se uită în oglinda retrovizoare a camionetei ca să se asigure că avea o imagine clară a magazinului. Toată lumea este la posturi?

– Da, îi asigură Brent. Ascultă, poate te-ai simţi mai bine dacă ai fi înăuntru.

– Dora va fi mai liniştită dacă nu sînt. Auzi, eu am să-mi văd de treaba mea. Jed trase puternic din ţigară. Iar tu vezi-ţi de a ta.

– Încă nu conduci tu spectacolul, căpitane. Mînia uşoară din vocea lui Brent expedie o vibraţie în sîngele lui Jed, însă pînă ca acesta din urmă să apuce să răspundă, radioul intră în emisie.

– Baza, aici Unitatea Unu. Un bărbat corespunzînd semnalmentelor subiectului tocmai a coborît dintr-un taxi la intersecţia străzilor South şi Front. Se îndreaptă spre vest.

– Se pare că începe circul, murmură Brent. Jed deja apucase telefonul portabil. Dora răspunse după primul apel.

– Bună ziua, *Salonul Dorei.*

– Este la jumătatea străzii, zise el categoric. Îl am în vizor.

– În regulă. Aici totul este pregătit.

– Să fii degajată, Conroy.

– Desigur.

– Dora... Însă ea deja închisese. La naiba, zise el, în final, încet şi neputincios.

– Se poate descurca, Jed.

– Da. Dar nu ştiu dacă eu voi putea. El îl urmări pe Winesap mergînd pe trotuar cu paşi mărunţi, cu umerii strînşi împotriva vîntului. Tocmai mi-am dat seama că sînt îndrăgostit de ea. Ignorînd pulsul din ceafă, el îşi puse căştile la timp ca să audă clinchetul pe care clopoţeii îi făcuseră cînd Winesap deschisese uşa.

– Bună ziua. Dora ocoli tejgheaua şi afişă un zîmbet noului ei client. Vă pot ajuta cu ceva?

– Domnişoara Conroy? Eu sînt Francis Petroy.

Ea lăsă surîsul să i se lărgească.

– Da, domnul Petroy. Vă aşteptam. Dora se îndreptă spre uşă ca să afişeze semnul *Închis*. Se uită sever spre camionetă, după care îşi întoarse privirea la clientul ei. Mă bucur atît de mult că aţi reuşit să veniţi. Vă pot oferi o cafea? Un ceai?

– N-aş vrea să vă deranjez.

– Nu este nici un deranj. Întotdeauna le am pregătite pentru clienţi. Dau un aer mai plăcut atmosferei comerciale.

– Atunci aş dori un ceai. Poate avea să-i liniştească stomacul mai mult decît *Alka Selzer*-ul pe care îl băuse cu o oră în urină. Magazinul dumneavoastră este foarte impresionant.

– Mulţumesc. Ea observă, satisfăcută, atunci cînd apucă ceainicul, că mîinile îi erau sigure. Îmi place să mă înconjur de lucruri frumoase. Dar dumneavoastră înţelegeţi acest lucru.

– Scuzaţi-mă?

– Fiind un colecţionar de artă. Ea îi întinse ceaşca cu ceai şi zîmbi. Frişcă, lămîie?

– Nu, nu, nimic, mulţumesc.

– Aţi spus că sînteţi specializat în picturi abstracte, dar s-ar putea să găsiţi interesante şi o parte din lucrările mele tradiţionale. Ea gesticulă înspre portretul unui industriaş, semnat Bugatti, atîrnat alături de o fată a lui Varga.

– Da, ah, foarte drăguţe. Într-adevăr foarte drăguţe.

– Mai am de asemenea o serie de caricaturi Vanity Fair în încăperea cealaltă. Urmărindu-l cu privirea, ea sorbi din ceai. Însă ca pasionat al operelor abstracte, sînteţi mai interesat, să zicem, într-un Bothby sau un Klippingdale, zise ea, inventînd nume.

– Da, desigur. Talente excepţionale. Ceaiul îi irită ca un oţet somacul lui Winesap. El încercase din răsputeri să fie meticulos şi studiase cărţi întregi despre subiectul artei abstracte. Însă toate numele şi picturile i se învîrteau în cap. Vedeţi, colecţia mea nu este vastă, motiv pentru care mă şi rezum la artiştii noi.

– Cum este de pildă Billingsly.

– Exact, răspunse el răsuflînd uşurat. Sînt foarte nerăbdător să văd lucrarea, domnişoară Conroy.

– Vă cred. Ea îl conduse într-o încăpere laterală. Prietena lui Jed, artista, lucrase ore suplimentare ca să realizeze o reproducere a tabloului. Acesta stătea acum în cochetul salonaş, ca o stripteuză vulgară printre sclifositele doamne victoriene.

– Ah! Satisfacţia fu atît de mare, încît lui Winesap îi veni să plîngă. Era oribil, bineînţeles, se gîndi el. Absolut oribil, dar se potrivea descrierii.

– Un stil îndrăzneţ şi arogant, comentă Dora. M-am ataşat foarte mult de el.

– Da, desigur. Este exact ce am sperat. Făcînd o adevărată paradă, el examină liniile penelului. Aş dori foarte mult să-l adaug colecţiei mele.

– Sînt convinsă. Ea lăsă o undă de amuzament să-i coloreze vocea. V-aţi gîndit la vreo ofertă, domnule Petroy?

– M-am gîndit, bineînţeles, zise el, încercînd să pară timid. Aş prefera, dacă aţi stabili un preţ de vînzare.

– Aş fi bucuroasă să o fac. Dora se aşeză picior

peste picior pe un scaun cu spătar tapițat. Ce-ar fi să începem de la două sute cincizeci de mii?

Gura țuguiată a lui Winesap se căscă. Pînă să reușească să-și regăsească glasul, de undeva din adîncul gîtului el eliberă un chicotit. Domnișoară Conroy!

– Domnișoară Conroy, nu se poate să vorbiți serios.

– Oh, ba da. Arătați de parcă ați avea nevoie să vă așezați, domnule Petroy. Ea gesticulă spre un taburet. Haide, să fim sinceri, începu ea cînd el se așeză. Nu vă pricepeți nici o iotă la artă, nu-i așa?

– Ei bine... El își apucă cravata care îl strîngea. După cum v-am spus, am o colecție mică.

– Dar ați mințit, domnule Petroy, zise ea cu blîndețe. Nu vă pricepți deloc la arta abstractă. N-ar fi mai simplu, mai prietenesc, dacă am recunoaște că amîndoi sîntem mai interesați, deocamdată, de impresionism decît de expresionism?

O clipă el nu reuși să o urmărească. Apoi deodată chipul lui păli.

– Știți despre tablou?

– Doar eu l-am cumpărat, nu-i așa?

– Da, dar, a fost o greșeală. Ochii lui se măriră înnebuniți. Nu? Ați știut, ați știut tot timpul despre Monet? Erați în combinație cu DiCarlo? Ați, ați trișat, o acuză el nefericit.

Dora chicoti simplu și se aplecă în față.

– Nu ar trebui să fiți atît de ofensat. În definitiv, dumneavoastră l-ați trimis aici pe DiCarlo, nu-i așa?

– A fost greșeala lui. Dezgustat, Winesap își ridică mîinile. Toată confuzia asta este greșeala lui. Nu pot să-mi dau seama de ce mi-a părut rău că a murit atît de crunt.

Imaginea respingătoare din fotografia poliției îi reveni Dorei în minte.

– Deci dumneavoastră l-ați omorît, murmură ea. Pentru asta.

Winesap însă nu mai asculta.

– Acum trebuie din nou să rînduiesc toată harababura. Nu mă bucură deloc cele două sute cincizeci de

mii, domnişoară Conroy. Absolut deloc.

El se ridică. Şi la fel făcu şi Dora. În clipa în care îşi duse mîna la piept, doi ofiţeri năvăliră pe uşa din spate.

– Nici o mişcare.

Winesap privi la armele îndreptate spre el şi-şi pierdu firea. Cametul de cec îi alunecă din mînă şi căzu pe podea.

– Avea de gînd să-mi plătească, zise Dora tristă. Ea urmări, zăpăcită, cum cei doi ofiţeri de poliţie escortară afară din magazin un Winesap bîlbîit, legat cu cătuşe. Nu avu nevoie să-şi mai plece capul între genunchi, însă rămase pe scaun. Nu ştia sigur dacă picioarele aveau să o ţină sau nu. Avea de gînd să-mi completeze un cec. Pufni într-un hohot de rîs, un uşoare inflexiuni isterice. Isuse, mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă i-aş fi cerut vreun act de identitate?

– Poftim. Jed îi puse o ceaşcă în mînă.

– Ce este asta?

– Ceaiul din care ai băut, cu puţin brandy.

– Grozavă idee! Ea îl dădu peste cap ca pe apă şi-l simţi încălzindu-i stomacul agitat. Cred că acum aveţi tot ce vă trebuie.

– Avem din plin. El ar fi vrut să-i atingă părul, dar se temea că ea avea să se dea înapoi. Te-ai descurcat bine, Nancy.

– Da, aşa e. Ea îşi ridică atunci privirea, întîlnind-o pe al lui. Cred că pînă la un anumit punct, nu am făcut o echipă atît de rea.

El îi fixă îndelung chipul.

– Ţi-a fost greu.

– Sînt făcută dintr-un aluat destul de tare, Skimmerhorn. Cei din familia Conroy nu cad aşa uşor.

– Ai fost extraordinară. Brent intră în încăpere şi sprijinind-o pe Dora de coate o ajută să se ridice de pe scaun. O sărută apăsat. Ai făcut o treabă remarcabilă, Dora. Dacă vrei să te angajezi în rîndurile poliţiei, ai recomandarea mea.

– Mulțumesc, dar îmi pun la naftalină lupele și mașina decapotabilă.

– Ce-ai zis?

– Nancy Drew, mormăi Jed, simțindu-și inima sfîșiată. Eu mă voi duce la interogatorii cu Brent. Crezi că te vei simți bine?

– Sigur. De fapt mă voi simți nemaipomenit. Surîsul ei era orbitor, însă Dora se așează atentă pe brațul fotoliului. Îmi este încă greu să cred că acel patetic omuleț a pus la cale toată treaba asta și că l-a omorît pe DiCarlo.

Brent deschise gura, însă o închise imediat cînd văzu privirea amenințătoare a lui Jed.

– Avem suficient înregistrat ca să scoatem restul de la el. Deoarece își simțea mîinile inutile, Jed și le afundă în buzunare. Ești sigură că te vei simți bine?

– Am spus că da. Du-te și fii din nou polițist. Ea îndulci cuvintele cu un zîmbet. Își trecu apoi mîna prin păr. Jed observă cum șuvițele căzură frumos la locul lor. Mi-ar face plăcere dacă m-ați suna și pe mine ca să-mi spuneți rezultatul interogatoriului.

– Vei primi un raport complet, îi promise Brent.

– Mîine dimineață. Mai sigură, ea se ridică din nou. Mă duc să mă culc pînă mîine. Dacă ați terminat aici, am să încui după voi.

Ea o urmă la ușă. Ajunși acolo, Jed se întoarse și îi atinse mîna ce se afla pe clanță. Nu reuși să se stăpînească.

– Aș vrea să vorbesc cu tine mîine, cînd vei avea chef de așa ceva.

Dora era cît pe ce să cedeze. În ochii lui exista tot atîta durere cîtă purta sufletul ei. Dar schimbarea bruscă a tonului fu categorică.

– Programul meu e puțin cam încărcat, Jed. Mi-am rezervat loc pentru mîine dimineață la o cursă spre Aruba. Trebuie să împachetez.

Nu era nimic în glasul ei, nimic pe chipul ei care să ofere cea mai mică urmă de deschidere.

– Te miști rapid.

– Se pare că este cel mai bine. Am să-ţi trimit o vedere. Deoarece ei îi displăcea gustul amar al afirmaţiei pe care o făcuse, îşi întoarse mîna sub palma lui şi i-o strînse rapid. Fă-le zile fripte, căpitane.

Ea închise repede uşa şi răsuci yala.

– De ce nu i-ai spus că i-am rugat pe cei de la poliţia din Los Angeles să înceapă să-l cerceteze pe Finley? întrebă Brent văzînd că Jed rămase pe trotuar.

Îl durea peste tot, de parcă cineva l-ar fi lovit necruţător şi ritmic cu pumnii.

– Crezi că acest lucru ar fi făcut-o să adoarmă mai uşor?

– Nu, murmură Brent la spatele lui Jed. Cred că nu.

Ea îşi zise că somnul era exact lucrul de care avea nevoie. De mai bine de o săptămînă nu mai avusese o noapte ca lumea. Dora trase jaluzeaua la uşa din faţă, după care adunîndu-şi toate forţele ridică tava cu ceai şi cafea.

După ce va ajunge la Aruba, îşi promise ea, nu va face nimic altceva decît va dormi. Va dormi în pat, pe plajă, în ocean. Îşi va scoate din trup şi din minte această depresie dureroasă prăjindu-se sub soarele caraibian, va înfrînge această malancolie a mijlocului de iarnă şi se va întoarce bronzată şi revitalizată.

Înainte să urce în apartament ea aşeză tava pe birou ca să încuie uşa de la depozit şi să declanşeze sistemul de alarmă.

Faptul că luă tava şi că o duse în bucătărie era mai mult un obicei decît o dorinţă. Cînd se răsuci din faţa chiuvetei, se trezi nas în nas cu Finley.

El zîmbi şi îi cuprinse în palme mîinile agitate.

– Ţi-am acceptat invitaţia, Isadora şi îngăduie-mi să-ţi spun că ai o casă încîntătoare.

– Sincer nu cred că ar trebui să fac vreo declaraţie în lipsa unui avocat. Winesap îşi rodea unghiile neîngrijite, privind cînd şi cînd la Brent şi la Jed. Zău nu cred.

– Cum vrei. Brent ridică din umeri şi încălecă un scaun. Noi avem timp berechet. Vrei să suni pe cineva anume sau vrei pe cineva de la departamentul de poliţie?

– Un apărător din oficiu? Acest lucru îi afecta într-atît mîndria încît umerii lui încovoiaţi se îndreptară. Oh, nu, îmi pot permite un avocat. Am o poziţie foarte bună. Însă avocatul lui era la Los Angeles, se gîndi el. Poate dacă mi-aţi explica din nou pentru care motiv mă aflu aici, ne-am putea dispensa de formalitatea unui avocat.

– Printre altele, te afli aici sub bănuială de furt, contrabandă, complicitate la omorîrea unui ofiţer de poliţie şi crimă, adăugă Brent.

– Asta-i absurd. Părăsit de sentimentul de mîndrie, Winesap se cocoşă în scaun. Nu ştiu de unde v-a putut veni o astfel de idee ridicolă.

– Poate că vrei să asculţi înregistrarea conversaţiei pe care ai avut-o cu domnişoara Conroy, făcu Jed sugestia şi se îndreptă spre casetofon.

– Acolo nu a fost decît o simplă tranzacţie şi încă una particulară. Winesap încerca să strecoare puţină indignare prin spaima glasului său. Însă cînd Jed dădu drumul la casetofon, Winesap nu mai spuse absolut nimic. După cîteva clipe deveni dureros de clar că nu fusese absolut deloc meticulos şi că fusese extraordinar de prost.

În timp ce mintea îi lucra, Winesap începu să-şi sugă nodurile degetelor. Nu se gîndise că avea să ajungă la puşcărie. Nu se gîndise deloc. Îşi aminti apoi de Finley şi-şi dădu seama că voia ca şi patronul lui să plătească cu aceeaşi monedă.

– Poate putem face un aranjament. Îmi puteţi da o cană cu apă, vă rog?

– Sigur. Binevoitor, Brent se duse la răcitor şi-i umplu un pahar de plastic.

– Mulţumesc. Winesap sorbi încet din el, gîndindu-se la variante. Aş dori imunitate şi un loc în programul de protecţie al martorilor. Cred că asta mi-ar conveni.

– Cred că mie mi-ar conveni să te văd putrezind într-o celulă pentru următorii cincizeci de ani, spuse Jed vesel.

– Domnule căpitan. Brent se lăsă prins de ritmul interogatorului clasic. Să-i dăm omului o şansă. Poate are ceva de vînzare.

– Vă promit că am. Dacă primesc asigurarea recompensei în schimbul cooperării mele, am să vă ofer tot ce vă trebuie pentru o arestare mare. Devotamentul, un lanţ purtat opt ani în jurul gîtului, fu lepădat cu uşurinţă. Pentru una foarte mare, repetă el.

Jed aprobă din cap cu un gst imperceptibil cînd întîlni privirea lui Brent.

– Am să-l chem pe procurorul districtual.

– Ce-ar fi să luăm loc. Ţinînd-o pe Dora ferm de braţ, Finley o trase în camera de zi. Şi să conversăm puţin.

– Cum ai intrat?

– În după-amiaza asta a fost multă confuzie, nu-i aşa? Zîmbind, el o împinse într-un scaun. N-am fost deloc convins că Abel, domnul Winesap, va putea să se ocupe eficient de această problemă singur. Am venit să supraveghez. Şi bine am făcut.

Finley se aşeză pe scaunul de lîngă ea şi îşi împreună mîinile confortabil. El observă ochii Dorei privind spre uşă şi scutură din cap.

– Te rog, să nu încerci să fugi, Isadora. Sînt foarte puternic şi foarte solid. Urăsc să fac uz de violenţă fizică.

Nici ei nu i-ar fi făcut plăcere. Mai ales că era sigură că nu avea să ajungă la mai mult de un metru distanţă. Tot ce putea să facă era să tragă de timp şi să aştepte ajutor.

– Tu ai fost cel care l-ai trimis pe DiCarlo?

– Este o poveste lungă şi tristă. Dar te găsesc o companie atît de plăcută. El se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să vorbească. Îi povesti despre jafurile bine plănuite din diferite ţări. Despre reţeaua de oameni şi

finanţe necesară în conducerea unei afaceri prospere, legale şi ilegale. Cînd ajunse la rolul lui DiCarlo, se opri şi oftă.

– Dar, nu trebuie să-ţi spun despre asta, dragă, nu-i aşa? Eşti o excelentă actriţă. Unii se întreabă de ce-ai hotărît să renunţi. Mi-am dat seama imediat după vizita pe care mi-ai făcut-o la birou că tu şi DiCarlo aţi complotat împreună.

O clipă ea rămase înmărmurită şi nu reşi să mai articuleze un cuvînt.

– Crezi că am fost partenera lui?

– Sînt convins că l-ai găsit un amant perfect. Sincer dezamăgit de ea, Finley îşi ridică manşetele. Şi acum îmi dau seama cum de l-ai ademenit să mă trădeze. Păcat, adăugă el încet. Era un tînăr promiţător.

– Ce ţi-am spus la birou a fost purul adevăr. A pătruns cu forţa aici şi m-a atacat.

– Sînt convins că v-aţi certat de la ceva. Lăcomia şi sexul, cred că nu se potrivesc. Privirea lui se îngustă, strălucind slab. Ai găsit pe altcineva, Isadora, un bărbat mult mai inventiv, unul pe care să-l manipulezi şi să-l asmuţi împotriva bietului domn DiCarlo, astfel că acesta să vină la mine cu nişte scuze tîmpite pentru că nu mi-a returnat proprietatea?

– Tabloul nu era proprietatea ta. L-ai furat. Iar eu nu am fost niciodată încurcată cu DiCarlo.

– Cînd el nu s-a mai întors, continuă Finley de parcă ea nici n-ar fi vorbit, ai devenit îngrijorată şi ai decis să faci singură încercarea cu mine. Oh, ai fost foarte deşteaptă. Atît de încîntătoare, atît de distrusă. Aproape că te-am crezut. A existat doar o mică îndoială în mintea mea, care însă s-a dovedit trist de adevărată, după evenimentele la care am fost martor în această după-amiază. Sînt dezamăgit că te-ai dus la poliţie, Isadora, aranjîndu-ţi să primeşti o recompensă pentru descoperire. El scutură spre ea dojenitor un deget. Te-am crezut cu totul altfel. M-ai făcut să pierd doi oameni foarte buni şi un tablou pe care îl doream foarte mult. Cum o să ne împăcăm noi acum?

Prea îngrozită ca să mai stea jos, ea sări în picioare.

– Pe domnul Winesap ăsta al tău l-au dus la cartierul general al poliţiei. Probabil că pînă acum le-a spus totul despre tine.

– Crezi că a avut curajul? Finley se gîndi o clipă după care îşi mişcă umerii cu un elegant gest de ignorare. Poate. Dar nu te mai îngrijora. Domnul Winesap va suferi în curînd un tragic şi fatal accident. Prefer să discut despre tabloul meu şi despre cum crezi că-l voi putea recupera.

– Nu poţi.

– Sînt convins, că fiind de un asemenea ajutor, poliţia ţi-a spus unde îl adăposteşte.

Ea nu răspunse, deoarece rămăsese surprinsă că nu-i trecuse prin minte să întrebe acest lucru.

– M-am gîndit eu. Zîmbind, Finley se ridică. Spune-mi, Isadora, unde se află şi lasă restul pe seama mea.

– Nu ştiu unde se află.

– Nu minţi, te rog. El îşi strecură mîna în buzunarul secret al costumului *Savile Row* şi scoase un foarte lustruit *Luger*. Nemaipomenit, nu-i aşa? întrebă el cînd ochii Dorei se pironiră pe butoiul pistolului, de fabricaţie germană, folosit în al doilea război mondial. Îmi place să cred că un ofiţer nazist a ucis destul de eficient cu el. Ia zi, Isadora, unde este tabloul meu?

Ea îl privi neputincioasă.

– Nu ştiu.

Forţa glonţului o izbi cu spatele de perete. Deşi focul erupsese din umărul ei, Dorei nu-i venea să creadă că el o împuşcase. Nu putea să creadă. Năucită, ea atinse fierbinţeala şi privi orbeşte la degetele pătate de sînge. Se uită încă la ele cînd alunecă vlăguită de-a lungul peretelui.

– Cred că ai face mai bine să-mi spui. Finley se apropie de locul în care Dora zăcea îngrămădită. Pierzi mult sînge, sublinie el. Se ghemui lîngă ea, atent să nu se murdărească pe costum. Nu vreau să te fac să suferi inutil. Lui DiCarlo i-au trebuit ore pînă să moară după ce

l-am împuşcat. Nu este nevoie ca tu să suferi astfel. El oftă cînd ea doar scînci. Îţi voi da puţin răgaz ca să-ţi revii, da?

Lăsînd-o să sîngereze, el începu să-i examineze metodic toate antichităţile, una cîte una.

– Ticălosul, a ciripit într-adevăr. Îndreptîndu-se prin traficul aglomerat spre strada South, Brent simţea că mai avea puţin şi începea şi el să cînte.

– Nu-mi place să fac tîrguri cu secăturile, mormăi Jed.

– Nici măcar atunci cînd este vorba de o secătură mare ca Finley?

– Nici măcar. El se uită la ceas. Mă voi simţi mai bine cînd voi şti că poliţia din Los Angeles l-a arestat.

– Mandatul e pe drum, amice. În noaptea asta nu va dormi în patul lui.

Afirmaţia îl consolă într-o oarecare măsură. Într-o mică măsură. Jed ar fi fost mai fericit, dacă el personal l-ar fi înhăţat pe individ.

– Nu trebuia să faci un asemenea ocol. Aş fi putut să iau un taxi.

– Nimic nu este prea mult pentru căpitan. Nu în seara asta. Şi dacă aş fi în locul tău nu aş aştepta pînă mîine dimineaţă ca să-i dau unei anumite brunete vestea cea mare.

– Are nevoie de somn.

– Are nevoie să-şi liniştească mintea.

– O să şi-o liniştească din plin în Aruba.

– Ce-ai spus?

– Nimic. Jed se întoarse şi privi încruntat la zloata care începu să cadă cînd o apucară pe strada South.

– Ia să vedem. Finley luă loc din nou, mulţumit că Dora găsi puterea să se rezeme de perete. Sîngele care îi curgea din rană supura lent. În legătură cu tabloul, zise el.

Dinţii Dorei clănţăneau. Nu-i fusese niciodată atît de frig, atît de frig că pînă şi oasele şi le simţea îngheţate.

În timp ce brațul și umărul aruncau foc, restul corpului părea învelit în gheață. Ea încercă să vorbească, însă cuvintele cînd i se împleticeau pe limbă, cînd i se scurgeau neclare.

– Poliția... Poliția l-a luat.

– Asta știu. Primul semn de mînie i se furișă în glas. Nu sînt tîmpit, Isadora, după cum evident mă crezi. Poliția are tabloul, iar eu intenționez să-l iau înapoi. Am plătit pentru el.

– L-au dus de aici. Capul Dorei căzu într-o parte, după care se sprijini vlăguită de perete. Camera își pierdea culoarea, întunecîndu-se. La casa bunicii, zise ea aproape delirînd. Apoi în altă parte. Nu știu.

– Văd că trebuie să fii stimulată. El își puse deoparte pistolul și-și desfăcu cravata. Slăbită, Dora îl privi dezbrăcîndu-și haina. Cînd el își atinse catarama aurie a curelei, tentaculele groazei o învăluiră.

– Nu te atinge de mine. Ea încercă să se tîrască însă camera se rotea ametitor, așa că nu-i mai rămase decît să se ghemuiască în balta propriului ei sînge coagulat. Te rog, să nu mă atingi.

– Nu, nu. Spre deosebire de DiCarlo, n-am nici o intenție să te siluiesc. Însă o bătaie bună cu această curea poate că îți va dezlega limba. S-ar putea să-ți fie greu să crezi, dar îmi face plăcere să pricinuiesc durere. El răsuci cureaua în jurul mîinii, lăsînd liber capătul cu catarama ca să adauge mai multă usturime loviturilor. Isadora, unde este tabloul?

Ea îl văzu luînd pistolul și ridicînd cureaua în același timp.

Încercînd să țină piept ambelor arme ea nu făcu decît să închidă ochii.

– Poți să mă lași în față, îi zise Jed lui Brent.

– Nu. Serviciul complet este pînă la poartă. El coti în parcare, răvășind pietrișul. Dacă ai avea un pic de inimă, m-ai invita sus la o bere.

– N-am inimă deloc. Jed deschise portiera și privi înapoi la zîmbetul lui Brent. Hai, vino. Măcar mai scurtează

timpul pe care avea să-l petreacă singur, aşteptînd dimineaţa.

– Ai vreo marcă de import? Mărăşăluind spre scară, Brent îşi aruncă braţul prietenos, peste umerii lui Jed. Mexicană? Sincer mi-ar plăcea...

Cînd auziră suspinul surd, amîndoi îşi scoaseră armele. Se năpustiră asupra uşii într-o goană nebună. Anii de parteneriat se îmbinară fără fisură. Jed izbi uşa Dorei şi deschizînd-o intră în forţă, în timp ce Brent îl acoperi ghemuit din spate.

În timp ce Finley se răsucea, o undă vagă de enervare îi învălui chipul.

Două pistoale de poliţie se descărcară simultan. Două gloanţe de nouă milimetri loviră în plin pieptul lui Finley.

– Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Ameţit de groaza care i se învîrtea prin minte, Jed se avîntă spre Dora. Repetîndu-i întruna numele, ca pe o rugăciune, el îi sfîşie bluza şi încercă să-i oprească sîngerarea. Mai rezistă, iubito. Să rezişti.

Era atît de mult sînge, se gîndi el înnebunit. Prea mult. Şi deoarece începuse să se închege, ştia că trecuse deja mult timp. Cînd îi privi faţa albă şi liniştită Jed avu un moment de groază gîndindu-se că murise. Însă ea tremura. Îi simţi vibraţiile distrugătoare ale şocului atunci cînd îşi dezbrăcă haina ca s-o învelească.

– Te vei face bine, Dora. Dora, iubito, mă auzi?

Ochii ei larg deschişi priveau în gol. Cel de al doilea glonţ trecuse prin muşchiul braţului ei. Nici măcar nu-l simţise.

– Foloseşte asta. Brent puse un prosop pe mîinile tremurînde ale lui Jed şi împături un altul ca să i-l pună Dorei sub cap. Ambulanţa este pe drum. Aruncă o privire corpului întins pe covor. Tipul e mort.

– Dora, ascultă-mă. Ascultă-mă, fir-ar să fie. În timp ce vorbea cu ea, Jed acţiona cu mişcări rapide, folosind prosopul ca să tamponeze rana de sus şi fîşiile de bluză drept bandaje. Vreau să rezişti. Doar să rezişti. Apoi nemaiputîndu-se gîndi la nimic, o strînse la piept şi în-

cepu să o legene. Te rog. Rămîi cu mine. Am nevoie să rămîi cu mine.

El simţi atunci pe obraz uşoara ei atingere. Cînd îi privi chipul, îi văzu buzele tremurînde mişcîndu-se.

– Să nu... să nu le spui părinţilor, şopti ea. Nu vreau să-şi facă griji.

Capitolul 30

El ar fi plîns dacă ar fi ajutat la ceva. Le încercase pe toate celelalte. Înjurase, se plimbase, se rugase. Acum nu putea decît să stea jos, cu capul prins în mîini şi să aştepte.

Familia Conroy era prezentă. Jed se întrebă dacă Dora avea să fie surprinsă de tăria rudelor ei. Se îndoia. Fuseseră lacrimi şi fusese spaimă, însă ei le uniseră pe toate într-un zid solid în sala de aşteptare a spitalului ca să numere clipele cît Dora era pe masa de operaţie.

El aşteptase învinuirile. Ei însă nu-l acuzară de nimic. Voise reproşuri. Însă nu veniseră din partea lor. Nici măcar cînd mînjit de sîngele Dorei se dusese şi le spusese că o lăsase singură, lipsită de apărare, ei nu-i reproşaseră nimic.

Cît îşi dorise să o fi făcut.

În loc de asta, John le adusese la toţi cafele, Lea coborîse să-l aştepte pe Will care venea de la New York, iar Quentin şi Trixie rămaseră unul lîngă altul pe sofa, ţinîndu-se de mînă.

După ce se scurseră două ore, Trixie îi murmură ceva soţului ei. Primind consimţămîntul, ea se ridică şi se aşeză lîngă Jed.

– Întotdeauna a fost o fetiţă puternică, începu Trixie. Obişnuia să se bată la şcoală, nu că ar fi căutat bătăile cu lumînarea, însă nu putea să treacă niciodată pe lîngă ele cu demnitate. Ţin minte că mă uluia faptul că atunci cînd cădea şi-şi julea genunchii urla, însă dacă venea acasă cu buza spartă sau cu un ochi învineţit nu scotea nici un pîs. O chestiune de mîndrie, bănuiesc.

– Asta nu a fost lupta ei. Jed îşi ţinu podurile palmelor

puternic apăsate pe ochi. N-ar fi trebuit să fie.

– Acest lucru rămîne să-l decidă ea. Să ştii că va voi să fie foarte răsfăţată. N-a fost de prea multe ori bolnavă, dar cînd se întîmpla să fie... Vocea lui Trixe se sugrumă, trădînd-o. Îşi şterse repede ochii şi-şi linişti glasul. Cînd se întîmpla să fie, continuă ea, aştepta ca toată lumea să o înconjure. Dora n-a fost niciodată genul care să sufere în tăcere.

Ea atinse uşor dosul palmei lui. Cînd el o coborî suficient, ea îi strînse ferm mîna.

– Este atît de greu să aştepţi singur.

– Doamnă Conroy... El însă nu-şi găsi cuvintele. Pur şi simplu se sprijini de ea şi se lăsă îmbrăţişat.

Toţi se ridicară în picioare cînd auziră scîrţîitul pantofilor cu talpă de crep. Purtînd încă halatul chirurgical, Mary Pat rămase în prag.

– A ieşit din sala de operaţie, zise ea repede. Pare să fie bine. Va ieşi în curînd şi doctorul.

În acel moment Trixie începu să plîngă cu suspine puternice, chinuitoare şi cu lacrimi fierbinţi care îl ardeau pe Jed prin cămaşă. Braţele lui o îmbrăţişară automat cînd întîlni privirea lui Mary Pat.

– Cînd putem să o vedem?

– Vă va spune doctorul. Eu nu pot să vă zic decît că este puternică.

– Nu v-am zis eu? reuşi Trixie să rostească. Împleticindu-se ea se prăvăli în braţele lui Quentin ca să-şi poată plînge uşurarea împreună.

Abia cînd rămase din nou singur, Jed începu să tremure. Ieşise afară, intenţionînd să se ducă acasă. Erau clipe pentru familie, îşi zise el. Acum că ştia că ea avea să se facă bine, nu mai avea nici un rost ca el să se mai învîrtă pe acolo.

Neputînd însă să traverseze strada ca să ia un taxi, se aşeză pe trepte şi aşteptă ca tremuratul să i se domolească. Zloata se transformase în fulgi de nea, repezi şi apoşi. Felul în care ei dansau în lumina străzii părea din altă lume, părea ceva hipnotic. Privind fix în raza de

lumină el fumă o ţigară, pe urmă încă una. Apoi se întoarse şi luînd liftul se opri la etajul unde Dora era adormită.

– Mi-am închipuit că ai să te întorci. Mary Pat îi zîmbi cu ochii înroşiţi de oboseală. La naiba, Jed, eşti ud leoarcă. Va trebui să scormonesc oare după un pat şi pentru tine?

– Vreau doar să o văd. Ştiu că este sub sedative, îmi dau seama că nu va şti că sînt acolo. Vreau doar să o văd.

– Lasă-mă să-ţi dau un prosop.

– Mary Pat.

– Mai întîi te vei usca, îi zise ea. Pe urmă am să te duc acolo.

Ea se ţinu de cuvînt. Cînd consideră că era destul de uscat, îl duse în camera Dorei.

Dora stătea întinsă, liniştită şi palidă, de parcă ar fi fost moartă. Inima lui Jed începu să-i pulseze în gît.

– Eşti sigură că se va face bine?

– Starea ei este stabilizată şi nu au apărut nici un fel de complicaţii. Doctorul Forsythe este bun. Crede-mă. Ea nu voia să-şi mai amintească ce cantitate de sînge pompaseră în Dora sau cît timp le fusese necesar ca să-i stabilizeze pulsul imperceptibil. Glonţul a fost scos, sînt cîteva ţesuturi distruse, dar se vor reface. O vreme va fi neputincioasă ca un prunc şi va avea dureri.

– Nu vreau să sufere. Cumpătul lui lunecă pe deasupra unui obstacol periculos. Să ai grijă să primească tot ce trebuie ca să nu aibă dureri.

– Ce-ar fi să stai puţin cu ea. Mary Pat îl mîngîie uşor pe spate. Te vei simţi mai bine.

– Mulţumesc.

– Peste o oră ies din tură. Am să vin atunci.

Dar cînd se întoarse, o singură privire îi fu suficientă ca să se retragă şi să-i lase singuri.

Dimineaţa el tot acolo era.

Ea se trezi încet, de parcă ar fi înotat spre suprafaţa unei ape liniştite şi negre. Aerul părea prea dens ca să

fie respirat şi un fîşîit, asemeni valurilor care se sparg uşor de ţărm, îi răsună în cap.

El o privea revenindu-şi, îi urmărea fiecare tresărire a pleoapei. Mîna ei se încordă la un moment dat într-a lui, apoi rămase din nou liniştită.

– Haide, Dora, nu pleca iarăşi. El o mîngîie pe păr, pe obraz. Era încă atît de palidă, se gîndi Jed, mult prea palidă. Pleoapele ei însă clipiră din nou, iar ochii i se deschiseră. El aşteptă ca privirea să i se limpezească.

– Jed? Glasul ei stins, lipsit de vlagă, aproape că îl zdrobi.

– Da, iubito. Sînt aici.

– Am avut un coşmar. El o sărută pe mînă, făcînd eforturi mari să nu-şi lase capul pe pat şi să nu plîngă.

– Acum totul este în regulă.

– A părut îngrozitor de real. Eu... oh, Dumnezeule! Ea se mişcă, durerea săgetîndu-i puternic braţul.

– Trebuie să stai liniştită.

Asemeni durerii, amintirea îi reveni brusc.

– M-a împuşcat. Isuse! Ea dădu să-şi pună mîna pe durerea din umăr, însă el îi încleştă degetele. A fost Finley, zise ea.

– Acum s-a terminat totul. Te vei face bine.

– Sînt la spital. Panica o învălui cu repeziciune, amestecîndu-se cu durerea. Cît... cît este de rău?

– Medicii s-au ocupat de tot. Acum nu trebuie decît să te odihneşti.

Cei paisprezece ani de poliţie nu-l pregătiseră deloc pentru durerea înspăimîntătoare care întunecase ochii Dorei. Mă duc să chem o soră.

– Îmi aduc aminte. Bîjbîind ea încercă să-şi agaţe degetele tremurînde de mîna lui. Era în apartament şi mă aştepta. Voia înapoi tabloul. I-am spus că nu ştiu unde este şi el m-a împuşcat.

– N-o să-ţi mai facă nici un rău de acum încolo. Îţi jur. Zdrobit, Jed îşi lipi sprînceana de mîinile lor încleştate. Îmi pare rău, iubito. Îmi pare atît de rău.

Ea însă se cufundă din nou în apele întunecate, departe de durere.

– Să nu mă laşi singură.
– N-am să te las.

În ziua în care Jed o văzu din nou conştientă, Dora era înconjurată de flori, în aranjamente şi în buchete. În loc de cămaşa de noapte cenuşie de spital ea purta ceva cu volane şi de culoare roz. Îşi spălase părul şi se machiase.

Însă lui Jed îi părea îngrozitor de plăpîndă.

– Ce mai faci, Conroy?

– Bună. Ea zîmbi şi îi întinse mîna. Cum ai intrat? Pe aici sînt foarte exigenţi cu orele de vizită.

– M-am folosit de funcţie. El şovăi. Mîna din palma lui era fragilă. Dacă eşti prea obosită, pot să vin mai tîrziu.

– Nu, dacă rămîi atunci să-i goneşti cînd vor veni cu injecţiile.

– Sigur, îmi va face plăcere. Îngrozitor de stîngaci el se întoarse ca să admire florile. Se pare că trebuie să te lansezi într-o altă afacere.

– Grozav, nu-i aşa? Îmi place să mă las linguşită. Ea îşi schimbă poziţia şi tresări, fiind însă recunoscătoare că el era întors cu spatele şi că nu o văzu. M-ai trădat, Skimmerhorn.

– Poftim?

– Le-ai spus alor mei.

– M-am gîndit că era mai bine să le spun eu decît să-i las să afle din ziare.

– Poate că ai dreptate. Ce se mai întîmplă în lumea ta? Mary Pat mi-a spus că l-ai alungat pe Goldman şi că te-ai instalat în post.

– Da. Trebuia să facă ceva ca să-şi umple timpul, căci altfel ar fi înnebunuit.

– Pot să-ţi văd insigna?

– Poftim?

– Vorbesc serios. Ea zîmbi din nou. Pot să o văd?

– Sigur. Scoţîndu-şi legitimaţia se îndreptă spre pat. Ea o luă, o studie, desfăcînd-o şi închizînd-o de mai multe ori.

– Straşnică. Cum o găseşti?

– În regulă, îi zise el şi-şi strecură legitimaţia înapoi în buzunar. Nu putea să stea acolo şi să pălăvrăgească zărind furişîndu-se pe sub cămaşa de noapte roz şi plină de volane, bandajul alb şi ţeapăn. Ascultă, am trecut doar ca să văd cum te simţi. Trebuie să plec.

– Înainte de a-mi da cadoul? Observînd că el nu spune nimic, adunîndu-şi toate forţele, ea afişă un nou surîs, deşi devenea tot mai greu dat fiind faptul că efectul medicametelor era pe sfîrşite. Cutia pe care o ţii? Nu este pentru mine?

– Ba da, este pentru tine. El i-o puse în poală. Am trecut de cîteva ori cînd dormeai. După ce am văzut florile de aici mi-am zis că nu mai ai nevoie de flori.

– Niciodată nu poţi avea prea multe. Ea atinse pamponul de fundă, însă se lăsă pe spate. Vrei să mă ajuţi? Nu pot să mă folosesc atît de bine de braţ.

El nu se clinti, însă ochii îi erau rugători.

– Mi-au spus că nu va fi o afecţiune permanentă.

– Exact. Gura ei se ţuguie. Ca şi cînd cicatricea nu ar fi o afecţiune permanentă. Nu voi mai arăta la fel în bikini.

El nu putea să îndure, pur şi simplu nu putea. Întorcîndu-se brusc, se îndreptă cu paşi mari spre fereastră şi rămînînd în faţa ei privi în gol, ameţit de mireasmă trandafirilor.

– Ar fi trebuit să fiu acolo, reuşi el să spună după o clipă. N- ar fi trebuit să rămîi singură.

Glasul lui era atît de furios, umerii atît de încordaţi, încît Dora se aştepta ca el să răbufnească. Văzînd că nu vine să o ajute, ea trase cu mîna sănătoasă de fundă.

– Din cîte mi-a spus Brent, poliţia din Los Angeles l-a scăpat pe Finley printre degete. Nimeni n-a ştiut că el părăsise California. Nu văd cum ar fi putut cineva să-şi închipuie că va intra în apartamentul meu şi că mă va împuşca.

– Meseria mea este să ştiu.

– Deci, deja ţi s-a urcat la cap. Cum se numeşte mania asta... sindromul John Wayne, corect? Ea reuşise să îndepărteze funda şi se pregătea să deschidă ca-

pacul cutiei. Ei, călătorule, zise ea, imitînd foarte prost vocea lui Wayne. Nu poţi fi peste tot în acelaşi timp. Deşi braţul începuse să-i tremure, ea răvăşi bucuroasă hîrtia de mătase. Îmi plac darurile şi nu-mi este ruşine să o recunosc. Nu mă deranjează foarte tare să fiu împuşcată ca să... Oh, Jed, este minunată.

Uluită, complet uluită, ea ridică vechea cutie din lemn şi ipsos, delicat pictată şi împodobită cu figuri mitologice. Cînd îi deschise capacul începu să cînte încet *Greensleeves.*

– Era aruncată pe undeva prin magazie. El îşi afundă mîinile în buzunare simţindu-se ca un prost. M-am gîndit că o să-ţi facă plăcere.

– Este minunată, zise ea din nou, aruncîndu-i o privire atît de sinceră, care îl făcu să se simtă şi mai prost. Mulţumesc.

– Nu-i cine ştie ce. M-am gîndit că o să-ţi pui fleacuri în ea cît timp vei fi imobilizată aici. Acum chiar că trebuie să plec. Ai nevoie de ceva?

Uitîndu-se la el, ea continuă să rătăcească cu mîinile pe cutie.

– Pot să-ţi cer o favoare?

– Numeşte-o.

– Poţi să tragi nişte sfori ca să mă scoţi de aici? Ruşinea o învălui cînd începu să-şi simtă lacrimile curgîndu-i. Vreau să merg acasă.

După lungi ore de negocieri şi după marile eforturi pe care Jed le depusese, Dora puse în sfîrşit capul pe perna ei, în patul ei.

– Mulţumesc, Dumnezeule! Dora închise ochii, oftă adînc şi deschizîndu-i din nou zîmbi către Mary Pat. Nu am nimic împotriva locului tău de muncă, Mary Pat, dar personal îl urăsc.

– Nici tu n-ai fost o pacientă ideală, scumpo. Deschide gura. Ea îi puse Dorei termometrul sub limbă.

– Am fost un giuvaier, mormăi Dora.

– Un diamant în stare brută, poate. Foarte brută. Dar n-am de gînd să mă plîng. Cîteva zile de îngrijire la

domiciliu îmi convin perfect. Rapid, ea înfăşură manşeta aparatului de tensiune în jurul braţului nevătămat al Dorei. Chiar de minune, anunţă ea cînd îi scoase termometrul din gură ca să-l citească. Dora însă o observă încruntîndu-se puţin la tensiune.

– Ce nu este în regulă?

– Nimic care să-mi deranjeze liniştea şi odihna.

– Am fost liniştită. N-am crezut că am să mă aud zicînd vreodată aşa ceva, însă am obosit să tot stau în pat.

– Trebuie să te obişnuieşti cu asta. Aşezîndu-se pe marginea patului, Mary Pat îi luă mîna şi pulsul. Am să fiu sinceră cu tine, Dora. Te vei face bine numai dacă te vei odihni şi dacă te vei îngriji cum trebuie. Asta nu a fost o julitură la genunchi. Dacă Jed nu te-ar fi adus la spital cînd te-a adus, acum nu ai mai fi fost aici ca să te plîngi. Şi aşa a fost destul de tîrziu.

– Ştiu. Am să-mi amintesc ca să mă consolez.

– Ai dreptul să gemi şi să critici. N-o să mă supăr deloc. Dar va trebui să-mi urmezi ordinele întocmai, căci altfel te voi raporta căpitanului.

Dora zîmbi.

– Şi voi surorile aveţi grade?

– Vorbeam de Jed, bleguţo. El este cel care finanţează operaţiunea.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că prin grija căpitanului J.T. Skimmerhorn beneficiezi, cît va fi necesar, de îngrijire nonstop la domiciliu.

– Dar, am crezut că totul a fost plătit de asigurări.

– Să fim serioşi. Chicotind, Mary Pat umflă pernele şi netezi aşternutul. Acum, hai să te odihneşti. Eu am să mă duc să-ţi pregătesc ceva de mîncare.

– N-ar trebui să se simtă vinovat, murmură Dora cînd Mary Pat ieşi din cameră.

Mary Pat se opri şi se uită înapoi.

– Cînd este vorba despre tine se simte mai mult decît vinovat. Ştiai că nu a părăsit spitalul în primele patruzeci şi opt de ore?

– Nu. Dora îşi plecă pleoapele. N-am ştiut.

– Sau că a venit în fiecare noapte să vadă cum te simți?

Dora negă, scuturîndu-şi capul.

– Multe femei aşteaptă toată viața să se simtă cineva atît de vinovat.

Rămasă singură, Dora luă cutia muzicală. Deschise capacul, închise ochii şi se întrebă ce să facă.

La ieşirea din schimb, Mary Pat îşi informă colega despre starea pacientei. Cu toate acestea ea însă nu-şi considera tura încheiată. Traversînd hotărîtă holul, ea ciocăni energic la uşa lui Jed. Cînd acesta deschise ea îşi înfipse degetul în pieptul lui.

– N-ai găsit puterea să traversezi nenorocitul ăsta de hol şi... Ea se întrerupse brusc, privind furioasă. Ce faci?

– Împachetez.

Ochii ei aruncară săgeți de mînie.

– Pe dracu'. Enervată, intră în forță şi răsturnă o cutie cu cărți pe podea. N-ai s-o părăseşti acum cînd este țintuită în pat şi neputincioasă.

– Nu o părăsesc. El luptă din răsputeri să-şi păstreze calmul. Se convinsese, foarte logic, că tot ceea ce făcea, făcea pentru Dora. Ea mi-a cerut să plec. Se va supăra rău dacă va afla că încă nu m-am mutat.

Mary Pat îşi înfipse pumnii în şolduri.

– Eşti un idiot. Aproape că pot să mă împac cu această idee. Dar n-am crezut niciodată că eşti laş.

– Termină, Mary Pat.

– Nici nu mă gîndesc. Poți să te uiți la mine şi să-mi spui că nu o iubeşti?

Jed scoase o țigară. Mary Pat i-o smulse din mînă şi i-o rupse în două. El se uită dușmănos la ea, dar ea îi întoarse aceeaşi privire urîtă.

– Nu, nu pot. Dar nu asta este important. Doctorul a fost foarte clar cînd a spus că trebuie ferită de stres. Ea nu are nevoie să mă vadă ca să se enerveze.

– Stai jos. Stai jos, fir-ar să fie. Ea îl împinse violent. Am să-ți spun eu de ce are ea nevoie.

– Bine. Se prăbuşi pe scaun. M-am aşezat.

– I-ai spus vreodată că o iubeşti?

– Nu consider că asta este treaba ta.

– Nu cred. Nervoasă, făcu un tur prin cameră, stăpînindu-şi cu greu impulsul de a nu trage un şut în aparatul lui de gimnastică. I-ai cules vreodată flori?

– Este februarie.

– Ştii exact la ce mă refer. Se întoarse spre el şi apucînd cu mîinile braţele scaunului îi prinse ca într-o cuşcă. Pun pariu că nu ai aprins niciodată lumînările din sfeşnic pentru ea, că nu ai dus-o la plimbare pe malul rîului, că nu i-ai cumpărat nici măcar un fleac.

– I-am dat o cutie muzicală.

– N-a fost suficient. Ea trebuie să fie curtată.

El simţi roşeaţa învăluindu-i faţa.

– Mai scuteşte-mă.

– Mi-ar plăcea să-ţi rup fundul, dar am depus jurămînt să vindec, nu să schilodesc. Aproape că ai pierdut-o.

Privirea lui se ridică, tăioasă ca o sabie.

– Crezi că eu nu ştiu? Mă trezesc în fiecare noapte transpirat amintindu-mi ce puţin a lipsit ca să o pierd.

– Atunci fă ceva. Arată-i cît înseamnă ea pentru tine.

– Nu vreau să profit de faptul că acum e vulnerabilă.

Mary Pat îşi dădu ochii peste cap.

– Atunci eşti tîmpit. Făcîndu-i-se milă de el, îl sărută. Caută nişte flori, Jed. Eu am pariat pe tine.

Cutia ajunse a doua zi.

– Alte cadouri, anunţă Lea, luptîndu-se să împingă imensa cutie prin camera de zi, în care Dora şedea pe canapea. Mă gîndesc să mă las şi eu împuşcată, atîta timp cît este o zgîrietură.

– Crede-mă, nu merită. Vrei te rog să aduci foarfeca? Hai să deschidem pachetul ăsta. Ea se aplecă să examineze ambalajul. N-are adresa expeditorului.

– Ah, un admirator secret. Cu limba prinsă între dinţi, Lea luă cu asalt banda adezivă cu care era legat pachetul. Oh, zise ea, dezamăgită, cînd deschise capacul. Sînt doar nişte cărţi.

– Dumnezeule! Oh, dumnezeule! Carolyn Keene. Co-

borînd în genunchi, Dora începu să scotocească. Nancy Drew, pare să fie colecţia completă. Şi prima ediţie. Uite, uite. *Indiciul hornului înclinat*, *Scara ascunsă*. Deodată ea strînse cărţile la piept şi începu să plîngă.

– Dragă, oh, dragă, te-ai lovit? Lasă-mă să te ajut să te urci în pat.

– Nu. Ea îşi lipi de obraz *Parola pentru Aleea Pintenaşilor*. Sînt de la Jed.

– Înţeleg, zise Lea, aşezîndu-se din nou pe călcîie.

– S-a deranjat atît, doar ca să fie drăguţ. De ce este atît de drăguţ? Uite, acum cîteva zile mi-a trimis brăţara asta. Ea întinse mîna şi continuă să sporovăiască chiar şi cînd Lea se minună şi o admiră. Şi văcuţa aia tîmpită şi acuarela aceea. De ce face toate astea? Ce i s-a întîmplat?

– Bolnav de dragoste ar fi părerea mea.

Dora îşi trase nasul şi-şi şterse lacrimile cu mîneca halatului.

– Este ridicol.

– Dragă, nu ştii cum te transformi cînd eşti îndrăgostit? Lea luă o carte, o întoarse pe toate feţele şi scuturâ din cap. Eu aş fi preferat un altfel de stil, dar acesta se pare că te-a dat gata.

– Îi pare rău pentru mine. Şi se simte vinovat. Ea clipi îndepărtîndu-şi lacrimile. Nu-i aşa?

– Dragă, bărbatul pe care l-am văzut eu bîntuind spitalul nu era acolo pentru că se simţea vinovat. Întinzînd mîna, Lea îi aranjă surorii ei părul după urechi. Ai de gînd să-i dai o şansă?

Dora lăsă cartea în poală şi-şi plimbă uşor degetele pe copertă.

– Înainte să fiu împuşcată, lucrurile între noi s-au stricat. I-am spus să se mute. M-a rănit, Lea. Nu vreau să mă mai rănească vreodată.

– Nu pot să-ţi spun ce să faci, dar pare groaznic de nedrept să-l laşi să sufere. Ea o sărută pe Dora pe frunte după care se ridică pentru a răspunde la ciocănitul din uşă. Bună, Jed. Lea zîmbi şi-l sărută. Surpriza ta şi-a atins ţinta. Dora e chiar aici şi plînge din pricina cărţilor.

El făcu automat un pas în spate, însă Lea îl luă de mînă şi-l trase înăuntru.

– Uite cine a venit.

– Bună. Dora îşi şterse lacrimile şi reuşi să afişeze un zîmbet firav. Sînt nemaipomenite. Ochii se umplură din nou de lacrimi. De-a dreptul grozave.

– Valoarea lor o să scadă dacă vor fi deteriorate cu apă, o avertiză el.

– Ai dreptate. Dar întotdeauna devin foarte sentimentală cînd este vorba de primele ediţii.

– Eu tocmai plecam. Lea îşi luă paltonul, dar nici unul din ei nu-i dădu nici o atenţie.

– Nu ştiu ce să spun. Ea continuă să strîngă la piept, ca pe un prunc, *Scara ascunsă*.

– Spune mulţumesc, îi sugeră Jed.

– Mulţumesc. Dar Jed...

– Ascultă, am primit aprobarea de a te elibera o vreme din prizonierat. Eşti pregătită pentru o plimbare cu maşina?

– Glumeşti? Nesigură ea sări în picioare. Afară? Fără să mergem la spital?

– Pune-ţi paltonul, Conroy.

– Nu-mi vine să cred, zise ea cîteva minute mai tîrziu, urcîndu-se cu mare pompă în maşina lui Jed. Fără sutori. Fără termometre şi fără aparate de tensiune.

– Ce-ţi face umărul?

– Grozav. Ea deschise geamul doar ca să simtă curentul de aer pe faţă, neobservînd maniera în care degetele lui se încordară pe volan. M-au pus să fac fizioterapia asta care este, într-o exprimare delicată, neplăcută. Dar este eficientă. Ea îşi îndoi cotul în unghi drept ca să-i dovedească. Nu-i rău, îhî?

– E nemaipomenit. Afirmaţia lui păstră atîta furie că o făcu pe Dora să-şi ridice o sprînceană.

– La slujbă toate-s bune?

– Da. Ai avut tot timpul dreptate. N-ar fi trebuit să plec.

– Ai avut nevoie de timp. Ea îi atinse braţul, retrăgîndu-şi mîna atunci cînd el tresări. Era timpul, se gîndi

ea, să lămurească lucrurile. Jed, ştiu că ne-am aflat într-o situaţie dificilă înaínte ca eu să fiu rănită. Ştiu c-am fost aspră.

– Nu. El nu era sigur că putea să suporte. Ai avut dreptate. Tot ce ai spus a fost corect. N-am vrut să te apropii prea mult de mine şi mi-am luat toate precauţiile ca să nu o poţi face. Ai fost unul din motivele principale pentru care mi-am reluat slujba, dar nu ţi-am spus acest lucru pentru că ar fi trebuit să recunosc că erai importantă pentru mine, că părerea ta despre mine conta. A fost totul plănuit dinainte.

Ea ridică geamul, punînd stavilă vîntului.

– Nu are rost să mai scormonim acum toate astea.

– Cred că ar suna destul de ridicol dacă ţi-aş spune că voiam să-ţi cer iertare, că eram dispus să cerşesc pentru o altă şansă înainte să fii rănită. El îi aruncă o ocheadă, îi surprinse privirea fixă, după care, dezamăgit, îşi întoarse ochii la drum. Da, exact asta am crezut că vei spune.

– Nu sînt sigură, zise ea precaută, ce altă şansă ar mai putea fi acordată.

El avea de gînd să-i demonstreze. Opri pe alee, trase frîna de mînă, se dădu jos şi ocoli maşina ca să o ajute să coboare. Admirîndu-i uluită casa, ea uită să fie atentă şi-şi lovi braţul de portieră.

– Fir-ar să fie. Geamătul de durere îi zdrobi inima lui Jed.

– Nu suport să văd că suferi. Ferindu-i braţul el o strînse la piept. Pur şi simplu nu suport. Mi se sfîşie inima, Dora, ori de cîte ori îmi amintesc cum şedeai pe podea, cum aveam sîngele tău pe mîini. El începu să tremure, toţi acei muşchi puternici vibrînd ca nişte coarde. Am crezut că ai murit. M-am uitat la tine şi-am crezut că ai murit.

– Nu te mai gîndi. Ea îl mîngîie automat. Acum sînt bine.

– Dar n-am putut să împiedic acel lucru, zise el mînios. Am venit prea tîrziu.

– Nu este adevărat. Mi-ai salvat viaţa. M-ar fi omorît.

Dorea acest lucru cu aceeaşi ardoare cu care voia tabloul. Tu l-ai oprit.

– Nu este suficient. Luptîndu-se să-şi recapete cumpătul, el îşi slăbi îmbrăţişarea şi se trase în spate.

– Mie-mi convine. Ea îşi ridică mîna atingîndu-i obrazul. Jed i-o luă şi o apăsă puternic pe buze. Aşteaptă puţin, zise ea.

El rămase acolo o clipă, în aerul rece, care şoptea printre copacii goi.

– N-ar trebui să stai în frig.

– Este minunat.

– Vreau să intri în casă. Vreau să terminăm discuţia înăuntru.

– Bine. Deşi nu se mai simţea slăbită, în timp ce urcau pe alee ea îl lăsă să o susţină. Credea că el avea nevoie de acest lucru.

Şi într-adevăr, atunci cînd deschise uşa şi o pofti înăuntru, el era cel nesigur. Tresări cînd ea gemu de plăcere.

Dora călcă peste primitorul covor de *Bokhara*.

– Ai pus lucrurile la loc.

– O parte. El o urmări pe Dora cum rătăci cu degetele pe măsuţa din lemn de trandafir, pe spătarul curbat al unui scaun, cum zîmbi în oglinda cu decoraţiuni aurii. Proprietăreasa m-a dat afară aşa că mi-am scos o parte din lucrurile din magazie.

– Cele perfecte. Ea se îndreptă spre salonaşul din faţă. Jed pusese la loc o canapea cu tapiţerie în dungi, o drăguţă veioză *Tiffany* pe o măsuţă din lemn exotic. În cămin mocnea focul. Ea se simţi inundată de bucurie şi de durere. Te muţi înapoi aici.

– Depinde. El îi scoase uşor paltonul de pe umeri şi îl aşeză pe braţul canapelei. M-am întors aici săptămîna trecută. Nu mai era la fel. Te vedeam urcînd scările, stînd pe pervazul ferestrei, privind de la geamul bucătăriei. Ai schimbat casa, zise Jed în timp ce ea se întorcea cu faţa spre el. M-ai schimbat. Vreau să mă întorc aici şi să iau totul de la capăt. Dacă vei veni cu mine.

Dora nu se gîndi că brusca ameţeală avea ceva de a

face cu rănile din braţ.

– Cred că trebuie să stau jos. Ea se aşeză pe pernele dungate şi inspiră adînc de două ori. Ai de gînd să te muţi aici? *Vrei* să te muţi înapoi aici?

– Da, exact.

– Şi vrei ca eu să stau cu tine?

– Dacă asta este tot ce pot să primesc. El scoase o cutiuţă din buzunar şi i-o puse în mînă. Însă mie mi-ar plăcea mai mult dacă te-ai căsători cu mine.

– Îmi poţi... rosti ea pe un ton piţigăiat. Îmi poţi da nişte apă?

Frustrat, el îşi trecu mîna prin părul ei.

– La naiba, Conroy, sigur că da. Jed îşi înfrînă mînia şi starea de nervi. Sigur, îţi aduc imediat.

Ea aşteptă ca el să iasă din cameră şi adunîndu-şi toate forţele deschise cutia. Era bucuroasă că procedase astfel deoarece rămase cu gura căscată. Încă se mai uita uluită la inel cînd el reveni aducînd o cană *Bacart* plină cu apă de la robinet.

– Mulţumesc. Ea luă paharul şi bău cu sete. Este extraordinar de mare.

Dezgustat de el, Jed bîjbîi după o ţigară.

– Cred că este exagerat.

– Oh, nu! Nu există diamant în lume care să fie exagerat. Ea puse cutiuţa în poală, însă îşi încleştă mîna posesiv în jurul ei. Jed, cred că ultimele săptămîni au fost pentru tine la fel de grele ca şi pentru mine. S-ar putea să nu fi apreciat, dar...

– Te iubesc, Dora. Afirmaţia o îngheţă. Pînă ca Dora să se reculeagă, el se aşeză lîngă ea pe canapea. La naiba, să nu mă mai trimiţi după încă un pahar cu apă. Dacă nu vrei să-mi răspunzi acum, am să aştept. Nu vreau decît să-mi dai o şansă să te fac din nou să mă iubeşti.

– Asta au însemnat toate acele lucruri? Cadourile şi telefoanele? Încercai să-mi subminezi apărarea cînd eram slăbită.

El privi în jos la mîinile ei împreunate.

– Să o estimez.

Ea încuviinţă din cap, după care se ridică şi se în-

dreptă spre fereastră. La primăvară voia în grădină lalele, îşi zise ea. Şi o grămadă de narcise galbene.

– Bine lucrat, rosti ea încet. Foarte bine lucrat, Skimmerhorn. Pînă la urmă cărţile au fost cele care şi-au îndeplinit misiunea. Cum aş fi putut să rezist în faţa colecţiei complete a primei ediţii a lui Nancy Drew? Ea îşi plecă privirea la diamantul tăiat pătrat, aflat încă în mîna ei. Mi-ai exploatat slăbiciunea pentru nostalgie, dragoste şi profit material.

– Nu sînt o partidă atît de proastă. Cu nervii încordaţi la maximum el veni în spatele ei şi începu să-i mîngîie părul. Am cîteva defecte, desigur, dar sînt bogat.

– Apropierea asta ar fi meiis mai demult, dar acum de cînd am primit substanţiala recompensă pentru Monet sînt şi eu destul de bine aranjată. Oi fi eu lacomă, Skimmerhorn, dar am limitele mele.

– Sînt nebun după tine.

– Aşa-i mai bine.

– Eşti singura femeie cu care vreau să-mi petrec viaţa. El o atinse uşor cu buzele pe gît, făcînd-o să ofteze. Singura femeie pe care am iubit-o şi pe care vreau să o iubesc.

– Asta este excelent.

– Nu cred că pot să trăiesc fără tine, Dora.

Lacrimile o podideau, sugrumîndu-i vocea.

– Punct ochit.

– Deci asta înseamnă că te vei îndrăgosti din nou de mine?

– Ce te face să crezi că am încetat vreodată să te iubesc?

Mîna care rătăcea în părul ei se încleştă, făcînd-o pe Dora să tresară.

– Dar căsătoria? Îi dai o şansă?

Ea zîmbi în lumina soarelui. Poate că nu era cea mai romantică cerere în căsătorie din lume, dar i se potrivea. I se potrivea de minune.

– Vom avea nevoie de dantelă la perdele, Jed. Am o banchetă *Chippendale* care aşteaptă să fie aşezată în faţa acelui foc.

El o răsuci şi, dîndu-i părul la o parte, îi încadră faţa între mîini. Trebuia doar să-i vadă chipul pentru ca emoţia să-i dispară.

– Copii?

– Trei.

– Un număr bun. Copleşit, el îşi sprijini fruntea de capul ei. Sus, în dormitorul principal este un pat. Cred că este un George al III-lea.

– Cu baldachin?

– Cu polog. Rămîi cu mine în seara asta.

Ea îşi transformă hohotul de rîs într-un sărut.

– Credeam că n-ai să mă mai rogi.

Sfîrşit

NORA ROBERTS

Lei: 30600